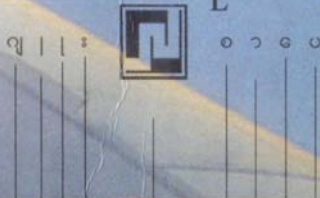

\$ 5.00

၅၅

လရဲအောက်ဘက် ပိုင်အဝေးမှာ...

လရဲ့အောက်ဘက် မိုင်အဝေးမှာ ...

၇။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၂ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

အဖုံးဒီဇိုင်း - ပိုပို

ကွန်ပျူတာစာစီ - ခွန်မျိုး

၇။စာပေ

Typed by sin@dim (MyanmarCupid Community Forum)

စည်သူနဲ့ ငြိမ်းချမ်း

မင်းသန့်ဝေနဲ့ ဇင်မင်းဝေ

လှိုင်မင်းမောင် ၊ ဇင်ဝေမောင်နဲ့ သက်လင်းမောင်

နောက်ပြီး တခြား ညီအစ်ကိုတွေအကြားက

ချစ်ခြင်းမေတ္တာများအတွက်

အမှတ်တရ ရည်ညွှန်းပါတယ်။

၇၅၆

(၁)

စတုတ္ထမြောက်နေ့...။

ဒီအနက်ရောင်ဘွတ်ဖိနပ်မှာ
 ဘယ်သူ့အတွက်မှ သနားကရုဏာမရှိဘူး။
 ဘာကြောင့် ရှိရမလဲ။
 ဒါဟာ သေနေတဲ့ ခြေထောက်အတွက်
 အသုဘယာဉ်တစ်ခုပဲ။

(Sylvia Plath)

အေးစက် မှောင်ပိတ်သော ည။ မဆုံးနိုင်အောင် ရှည်လျားလှသော စကြို...။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော စကြိုအုတ်သမံတလင်းတွင် ခြေထောက်သုံးစုံ၏
 ခြေသံများသည် လှိုဏ်သံ ဟိန်းနေခဲ့၏။ ရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက်သွားနေသော
 ခြေထောက်မှာ ရေခဲတိုက် အလုပ်သမား၏ ခြေထောက်ဖြစ်သည်။ နောက်မှ
 လေးပင်တွန့်ဆုတ်စွာ တရွတ်ဆွဲလိုက်နေသော ခြေထောက်နှစ်စုံမှာ သူနှင့် သူ့မေမေ
 နှစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မေမေသည် ခူးညွတ်ခွေကျလှ ဆဲဆဲ ဖြစ်၏။ သူက ပခုံးကို
 ဖက်ပွေ့၍ ထိန်းထားသောကြောင့်သာ လမ်းလျှောက်နေနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့နားထဲတွင် စောစောက တယ်လီဖုန်းသံသည် ပဲ့တင်ထပ်နေဆဲ ဖြစ်၏။ တယ်လီဖုန်းသံတစ်ခု သည်မျှ ရက်စက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု သူမထင်ခဲ့။ သူ့မေမေသည် ထိုတယ်လီဖုန်း မြည်သံ နောက်ပိုင်းမှာ အဝတ်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ပျော့ဖတ်သွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော် မပြောချင်ဘူး မေမေ၊ ကျွန်တော် မပြောညှိရဲဘူး။

သူသည် စိတ်ထဲမှသာ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေခဲ့သော်လည်း ကိုယ်ခန္ဓာက သူ့အမေ၏ ဘေးမှာ လိုက်ပါနေခဲ့ပြီ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ခါးသီးသော ဖြစ်နိုင်ခြေတစ်ခုကို တစ်သက်လုံး ရှောင်ဖယ်ထားချင်သည်။ ဘာနှင့် ရှောင်ဖယ်ရမည်လဲ။ ယခုအချိန်မှာတော့ သားအမိနှစ်ယောက် ထိုဖြစ်နိုင်ခြေဆီသို့ တုန်လှုပ်စွာ လေးလံတရွတ်ဆွဲနေသော ခြေလှမ်းများဖြင့် လှမ်းနေခဲ့ကြပြီ။

ရှေ့မှာ သူတို့ဘာမြင်ရမလဲ။ ဘယ်သူ့မျက်နှာကို မြင်ရမလဲ။

ယခုအချိန်တွင် သူ့ဘေးမှာ ရှိနေသူသည် တုန်လှုပ်ပျော့ခွေနေသော မေမေဟုတ်ဘဲ အရာရာကို တည်ငြိမ်စွာ ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းရှိသူ တစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်သည်။ မေမေကတော့ ယခုအချိန်မှာ အိပ်ရာပေါ်မှာ သက်သက်သာသာ ဆုတောင်းနေခဲ့ဖို့သာ ကောင်းပါသည်။

သူသည် ရှေ့မှာ မြင်နေရသော တံခါးကြီးတစ်ခု၏ နောက်မှာ ဘယ်အရာတွေ ရှိနေသလဲဟု ကြိုတင်သိနေသလိုလို တုန်လှုပ်စိုးရိမ်စွာ နောက်ဆုတ်ထွက်ပြေးချင်လာ၏။

သူ့အသက်သည် ၁၈နှစ် ပြည့်ပြီးပြီ။ မေမေ ဤအချိန်မှာ ကားမောင်း သင့်ဘူးဟု သူ ဆုံးဖြတ်ကာ သူ ကားမောင်းခဲ့သည်။ သူ့အသက်သည် တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေသော မိခင်ကိုယ်စား ကားမောင်းပေးဖို့လုံလောက်အောင် ရင့်ကျက်နေခဲ့ပြီ။

သို့သော် အဝတ်ဖြူအုပ်ထားသော အလောင်းတစ်လောင်းကို ဂြာည့်ရာတွင် မေမေရှေ့မှ မားမားမတ်မတ် ရပ်ပေးနိုင်အောင်ထိတော့ သူ မရင့်ကျက်သေးပေ။ အထူးသဖြင့် ထိုမျက်နှာသည်...

တံခါးကြီးကျယ်လောင်စွာ ပွင့်သွားပြီး အလုပ်သမားက ရှေ့မှ ဝင်သွား၏။

သူသည် မိခင်၏ အေးစက်ပျော့ခွေနေသော လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လျက် အခန်းကျယ်ကြီးထဲသို့လိုက်ပါဝင်ရောက်သွားလိုက်သည်။ မှိန်ပျံ့ပျံ့ အလင်းရောင်မှ လင်းထိန်သော အလင်းရောင်ထဲသို့ရုတ်တရက် ရောက်သွားတော့ မျက်စိကျိန်းသွား၏။ အခန်းသည် အေးခဲကာ အငွေ့ပျံ့နေသည်။ သူ့ကျောထဲတွင် စိမ့်ခနဲ အေးစက်သွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားသည်။ တွန်းလှည်းမြင့်မြင့်ပေါ်က ခပ်ဖြူဖြူအရာ တစ်ခုကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသောအခါ အားတင်းထားသော သူ့အခြေလှမ်းတွေ တုန်ခနဲ ရပ်သွား၏။ မေမေ၏ အာမေဗီတ်သံ မသဲမကွဲ ဂြားလိုက်ရသည်။

သမံတလင်း ကြမ်းပြင်သည် သူတို့နှစ်ယောက်လုံး၏ ခြေထောက်များကို သစ်မြစ်များသဖွယ် တွယ်ကပ်နေအောင် ဆွဲယူထားလိုက်သည်။

မိခင်က သူ့လက်ကို ကြောက်လန့်တကြား ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်လိုက်၏။

‘မေမေ’

အားပေးလိုက်သည့် သူ့အသံသည် တိုးတိမ်ကာ အက်ကွဲခြောက်သွေ့နေ၏။

သူသည် အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ မိခင်၏ လက်ကို ဆွဲခေါ်လျက် ရှေ့ဆက် ခြေလှမ်းလှမ်းသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ရင်မဆိုင်ရဲသော အမှန်တရားသည် သူတို့ရှေ့တွင်
လဲလျောင်းနေခဲ့ပြီ။ သူတို့လုပ်ရမည့်အလုပ်မှာ ထိုအရာကို အဝတ်ဖြူလုပ်၍
ကြည့်လိုက်ဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။ သည့်နောက်မှာတော့ သဘာဝတရားကြီးက သူတို့အား
ထိန်းချုပ်ခေါ်ဆောင်သွားမည်ဟု မျှော်လင့်ရပါသည်။

အဝတ်ဖြူအောက်မှာ တွေ့ရမည့် မျက်နှာအတွက် သူ အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလား။
ထိုအတွေးဖြင့် သူ့နှလုံးသားထဲမှာ အေးစက်ကာ ဆွဲညှစ်ခံလိုက်ရသလို တင်းကျပ်
သွား၏။

အလုပ်သမားက အဝတ်ဖြူကို လုပ်ရန် ကိုင်လိုက်သည်။

‘နေဦး...’

သူမမျှော်လင့်သည့်အချိန်မှာ သူ့အသံ သူပြန်ကြားရသည်။ ဘေးမှ မေမေသည်
အသံထွက်၍ ငိုရှိုက်နေပြီ။ မေမေ ကိုယ်ခန္ဓာသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ယိုင်ကျလာသည်။

အလုပ်သမားက နားလည်စာနာဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချကာ နောက်သို့ခြေလှမ်း
ဆုတ်သွားသည်။

ကျွန်တော် မကြည့်ရဲဘူး။ ကျွန်တော် မကြည့်ချင်ဘူး။

သို့သော် တကယ်တမ်းမှာတော့ သူတို့အားလုံးသည် အမှန်တရားအတွက်
အဆင်သင့် မဖြစ်သေးခင်မှာ အမှန်တရားကို ရင်ဆိုင်ကြရသည်ပဲ ဖြစ်သည်။

သူသည် အဝတ်ဖြူစကို အသာထင်လျက် မျက်စိမှိတ်ကာ ဆွဲလှုပ်လိုက်၏။
သူ့မေမေ၏ သက်ပြင်းရှိက်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ ထို့နောက် အခန်းသည်
ကြောက်မက်ဖွယ် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

သူသည် မျက်စိမှိတ်ထားလျက်က စက္ကန့်တို့ကို ရေတွက်နေမိ၏။
တစ်...နှစ်...သုံး။ ထို့နောက် ဗြုန်းခနဲ မျက်စိကို ဖွင့်လိုက်သည်။ မကြည့်ဝံ့သော အရာကို
သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရသည်။ သူ နှလုံးခုန်ရပ်သွားသည်။

မျက်နှာတစ်ခုသာ ဖြစ်နေ၏။ ၁၅နှစ် ၁၆နှစ်အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်၏
ညိုမှောင်သော မျက်နှာတစ်ခု။ ပါးလျားသော မျက်ခုံးအောက်မှာ မှိတ်ထားသော
မျက်လုံးတို့သည် ချိုင့်ဝင်လျက် ရှိသည်။

သူ့ကိုယ်ခန္ဓာသည် လေထဲတွင် လွင့်သွားသည်။ အလေးပင်ကြီး
လေးပင်ခွဲပြီးနောက် ယခုလို လွင့်စဉ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပေ။

မေမေသည် သူ့အား ဖက်တွယ်ကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးတော့သည်။

‘တော်ပါသေးရဲ့၊ အမယ်လေး...တော်ပါသေးရဲ့သားရယ်...’

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲမှာ လွင့်မျောနေဆဲ။ ဒူးတဆတ်ဆတ် တုန်နေဆဲ။
မချိမဆုံ စိုးရိမ်တုန်လှုပ်စွာ ချောက်ချားခဲ့ရသော နှလုံးသားကတော့ တစ်စတစ်စ
နာကျင်လာခဲ့၏။ မေမေ့ ကိုယ်ခန္ဓာက သူ့အပေါ် ပြိုလဲ ယိုင်ဆင်းသွားသည်။

‘မေမေ...’

သူ ကမန်းကတန်း ထိန်း၍ ပွေဖက်လိုက်ချိန်တွင် မေမေ ပျော့ခွေကာ
သတိလစ်သွားသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ခါးသက်သော ဝေဒနာတစ်ခု ခံစားလိုက်ရ၏။

ဒီပါ...။ မင်း...တော်တော် အသုံးမကျတဲ့ ကောင်။

(၂)

ပထမဆုံးနေ့...။

ဝေဒနာဆိုတာ မွေးဖွားလာတဲ့အရာ၊
 မသိနားမလည်မှုက ကျွန်တော့်ကို ကသီလင်တ ဖြစ်စေခဲ့
 မျက်ရည် အပြည့်နဲ့အမှန်တရားတွေပါ
 ကျွန်တော် မာန်မာနမကြီးနိုင်တော့ပါဘူး။

(Allen Ginsberg)

စာကြောင်းတိုတိုလေး နှစ်ကြောင်းသာ ပါဝင်သော စာတစ်စောင်ကို ရေးထားခဲ့ပြီးနောက် သူ့ညီ အိမ်မှ ထွက်သွားပါသည်။

လကို ဘတ်စကက်ဘောလို ပုတ်ပြီး ခြင်းထဲ မြောက်ထည့်တမ်း ကစားချင်သည်ဟု ခဏခဏ ပြောလေ့ရှိသော သူ့ညီသည် လကို ဖမ်းဖို့များ ထွက်သွား သလား မသိပါ။ စာထဲမှာတော့ လနှင့် ပတ်သတ်၍ တစ်လုံးမှ မရေးခဲ့။

‘မေမေနဲ့ကိုကို...

သား အိမ်မှာ မနေချင်တော့လို့ထွက်သွားပါပြီ၊

သားကို လိုက်မရှာပါနဲ့တော့။

ဒီပါ’

ကျောင်းက ထုတ်ပေးသည့် တီတီစီ ကျောင်းနာမည်ပါသော ဗလာစာအုပ်အသစ် ပထမဆုံး စာမျက်နှာ အလယ်ဗဟိုလောက်မှာ စာလုံးကြီးကြီးနှင့် လက်ရေးဝိုင်းဝိုင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရေးသွားခဲ့သော စာဖြစ်ပါသည်။

ထိုစာအုပ်ကို မေမေခေါင်းအုံးပေါ်မှာ တင်ခဲ့ပြီး သူ့ညီအိမ်မှ ထွက်သွားစဉ်က သူ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေချိုးနေခဲ့ပါသည်။

ရေချိုးခန်းတံခါး၏ အပေါ်ဘက်ခြမ်း မှန်အနောက်ကို လက်ဖြင့် လာပုတ်လျက် သူ့အား သူ့ညီ ခေါ်သည့်အချိန်တွင် သူက ခေါင်းလျှော်ရည်တွေ မျက်စိထဲ ဝင်သွားသဖြင့် မျက်စိမှိတ်ကာ အသံမထွက်ဘဲ အော်နေခဲ့ချိန် ဖြစ်သည်။

‘ကိုကို...ငါ လမ်းထိပ်ကို ခဏသွားမလို့၊ ဘာမှာ ဦးမလဲ’

အဲသည် စကားကို ဒီပါ ခဏခဏ သုံးနေကျ အသုံးအနှုန်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ညီသည် တစ်မိနစ်ကလေးမျှ ငြိမ်ငြိမ်မနေနိုင်ပါ။ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေလျှင်တောင် ခြေထောက်တွေ လက်တွေ လှုပ်၍ တဖျတ်ဖျတ် ပုတ်နေတတ်ပါသည်။ အိမ်မှာ မေမေမရှိသည့်အချိန်တွေ၌ မေမေ မကြိုက်တာတွေချည်း လုပ်နေတတ်ပါသည်။ စလောင်းဂြိုဟ်တုမှ အမ်တီဗွီလိုင်းကို ကြည့်ချင် ကြည့်မည်။ တီဗွီဂိမ်း နှိပ်ချင်နှိပ်မည်။ တယ်လီဖုန်း ဆက်ချင်ဆက်မည်။ အဲလိုမှ မလုပ်လျှင် လမ်းထဲသို့ထွက်ချင်တတ်ပါသည်။

‘ဘာအရုပ်မှ မပါတဲ့ ချွန်စက်တစ်ခု ဝယ်ခဲ့ပေး’

သူ အော်ပြောလိုက်တာကို ဒီပါ ကြားမကြား သူမသိနိုင်တော့ပါ။ ဒီပါသည် တစ်ခဏ စဉ်းစားငြိမ်သက်သွားသည်ကို အခွင့်ကောင်း ယူလျက် လှည့်ထွက်သွားပြီ

ထင်သည်။ အသံမကြားရတော့ပါ။ သူ မျက်စိဖွင့်နိုင်၍ ဖွင့်ကြည့်တော့ မှန်တံခါး နောက်မှာ လူရိပ်မရှိပါ။

ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် လှမ်းအော်သော မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့ ဟူသော အသံကို ဒီပါ ကြားချင်မှ ကြားပါလိမ့်မည်။ ကြားလျှင်လည်း မကြားချင်ယောင်ဆောင် ထားပါလိမ့်မည်။ လမ်းထဲက ကောင်လေးတွေနဲ့တွေ့လျှင် ဒီပါသည် တော်တော်နှင့် အိမ်ပြန်မလာချင်ပါ။ မေမေ ပြန်လာခါနီးမှ အချိန်ကိုက်၍ အိမ်သို့ပြန်လာတတ်ပါသည်။

သို့သော် အဲသည်နေ့ကတော့ ဒီပါသည် လုံးဝ ပြန်မလာခဲ့တော့ပါ။

အဲသည်နေ့က သူသည် Scholastic Aptitude Test(SAT) စာမေးပွဲအတွက် အင်္ဂလိပ်စာလုံးတွေကို ဆင်တူယိုးမှားများ၊ ဆန့်ကျင်ဘက်များဟု အမှားအမှန် ရွေးခြယ် လေ့ကျင့်နေရင်း ခဲတံချွန်စက်ကို စောင့်နေခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့ညီသည် လုံးဝ ပြန်မလာ ခဲ့တော့ပါ။

ဒီပါ အိမ်မှ ထွက်သွားပြီဟု စသိလိုက်သူက မိုးချုပ်မှ အိမ်ပြန်ရောက်လာသော မေမေ ဖြစ်ပါသည်။

မေမေက ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သားနှစ်ယောက်လုံးကို မတွေ့ရ၍ သားအကြီးအား သားအငယ် ဘယ်သွားလဲဟု မေးခဲ့သည်။

‘လမ်းထိပ်သွားမယ်လို့ပြောပြီး ထွက်သွားတာပဲ မေမေ’

ရှုပ်ထွေးခက်ခဲသော လေ့ကျင့်ခန်း ပုစ္ဆာများ၏ စိန်ခေါ်မှုတွင် နစ်မြုပ်နေခဲ့ သောကြောင့် ဒီပါ ပြန်မလာသေးတာကို သတိမထားမိခဲ့ပါ။

‘ကြာပြီလား’

‘တစ်နာရီလောက် ရှိမလား မသိဘူး မေမေ’

တကယ်တော့ နှစ်နာရီလောက် ကြာနေခဲ့ပါပြီ။ စားပွဲတင်နာရီကို သူကြည့်လိုက် မိသောအခါကျမှ သတိထားမိသည်။ သို့သော် မေမေ့ကို တစ်နာရီမှ နှစ်နာရီ ပြင်မပြောချင်ခဲ့တော့ပါ။ ည ထမင်းစား အမီတော့ ဒီပါပြန်လာမှာပဲဟု သူ ထင်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ခဏအကြာတွင် မေမေ စိုးရိမ်တုန်လှုပ်သော မျက်နှာဖြင့် သူ့အခန်းထဲ ပြေးဝင်လာကာ ဒီပါ အိမ်မှ ထွက်သွားပြီ ဟု ပြောနေပါသည်။ ညီတစ်ယောက်လုံး ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှောက်က ထွက်သွားသည်ကို မသိလိုက်ဘူးလား၊ မတားလိုက်ဘူးလား ဟူသော အပြစ်တင်စကားများကို နားထောင်နေလျက်က တကယ်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး ဟုသာ သူတွေးနေမိပါသည်။

‘ခါတိုင်းလဲ သူ ဒီလိုသွားနေကျပဲ မေမေကလဲ၊ သား လိုက်ရှာပေးပါ့မယ်’

ခါတိုင်းလည်း ဒီပါ လမ်းထိပ်က စတိုးဆိုင်နား၊ ကွမ်းယာဆိုင်နား၊ စာအုပ်ဆိုင် နားတွေမှာ လမ်းထဲက ကောင်လေးတွေနှင့် ခဏတဖြုတ် စကားပြောတတ်တာပဲမို့သူ စိတ်မပူခဲ့ပါ။

‘ဘယ်သွားရှာမှာလဲ၊ ဘယ်ကို သွားရှာမှာလဲ’

မေမေ အော်ဟစ်လျက် ဗလာစာအုပ်၏ ပထမဆုံး စာမျက်နှာကို ဖွင့်ပြပါသည်။

ဒီပါ ရေးထားသော စာလုံးကြီးကြီးတွေကို မြင်နေရသော်လည်း သူ မယုံခဲ့ပါ။ သူ ရယ်ချင်နေခဲ့ပါသည်။

ပထမဆုံး လမ်းထဲမှာ သူ လိုက်ရှာသည်။ မတွေ့ပါ။

အနီးအနားက လမ်းတွေမှာ လိုက်ရှာသည်။ မတွေ့ပါ။

လမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ကွမ်းယာဆိုင်၊ စာအုပ်ဆိုင်တွေမှာ သွားရှာပြီး မေးမြန်းသည်။ ဘယ်သူမှ ဒီပါ့ကို ဒီညနေ မြင်လိုက်ရသည်ဟု မပြောပါ။

မေမေက ဒီပါ့သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်ကို ဖုန်းဆက်မေးမြန်းသည်။ တော်ဝင် တစ်ယောက်က လွဲ၍ ကျန်သည့် ကောင်တွေ သူ့မိဘအိမ်မှာ ရှိနေကြသည်။ တော်ဝင်ကတော့ ကွန်ပျူတာစင်တာ တစ်ခုမှာ ဂိမ်းသွားဆော့နေတာ ကြာပြီဟု ပြောပါသည်။ ထိုကွန်ပျူတာ စင်တာ၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို တောင်း၍ ဆက်တော့ တော်ဝင် အိမ်ပြန်သွားပြီဟု သိရသည်။ သုံးမိနစ်သာ လမ်းလျှောက်ရသော အိမ်သို့ချာတိတ် ပြန်သွားတာ ၁၅မိနစ် လောက်ရှိပြီဟု ပြောပါသည်။

တော်ဝင်၏ အိမ်နှင့် ကွန်ပျူတာစင်တာမှာ တစ်လမ်းကျော် ဝေး၏။ တော်ဝင်အိမ်နှင့် သူတို့ အိမ်မှာ ဆယ်လမ်းကျော်ဝေးပါသည်။ သူတို့အိမ်က ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ တော်ဝင်တို့အိမ်က ကျောက်တံတားမြို့ပါသည်။

ဒါဖြင့် ဒီပါ့ကို ရထားဘူတာရုံတို့ကားဂိတ်တို့ကို လိုက်ပို့တာ များလားဟု မေမေ တွေးမိသည်။

အိမ်နှင့် အနီးဆုံးမှာ ဘူတာရုံဖြစ်သဖြင့် ဘူတာရုံသို့သွားရှာရန် မေမေ ထွက်သွားပါသည်။ သူကတော့ မေမေ၏ မှာကြားချက်အရ ရဲစခန်းသို့ ညီလေး အိမ်မှ ထွက်သွားကြောင်း လူပျောက်တိုင်ကြားခဲ့ပါသည်။

တော်ဝင် အိမ်ပြန်ရောက်လာပြီဟု တော်ဝင်အမေက လှမ်းဖုန်းဆက်သည်။

သို့သော် ဒီပါကတော့ အိမ်ပြန်မလာတော့ပါ။

(၃)

သတ္တမမြောက်နေ့...။

တောက်ပတဲ့ ရာသီသစ်အောက်မှာ
 လမ်းထဲမှာ လူငယ်တွေ မြင်းစီးသွားကြတယ်။
 ဘာမှ အကြောင်းမရှိဘဲ မြင်းဘေးကို ဖိနပ်နဲ့တို့
 မြင်းတွေကို လွှားခနဲ ခုန်ပြေးစေလို့ပေါ့။

(Ezra Pound)

အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်ထားတာ မြင်ရသည်။ အိမ်ဧည့်ခန်းဆီမှာတော့
 မီးလင်းမနေခဲ့ပါ။ သူသည် သူတို့အခန်းရှိရာ ပထမထပ်သို့ လှေကားထစ်များအတိုင်း
 ခပ်လောလော ပြေးတက်လာခဲ့သည်။ သူတို့သားအမိမှာ သော့တစ်စုံစီ ရှိပါသည်။

‘မေမေ...’

ဧည့်ခန်းသည် မှောင်နေ၏။ မေမေအခန်းလည်း မှောင်နေ၏။ မီးဖိုခန်းဆီမှာ
 မီးလင်းနေသည်။ မီးဖိုဆီ သူသွားကြည့်တော့ မေမေကို မတွေ့ရ။ ဆူပွက်နေသော
 ရေနွေးအိုးကိုပဲ တွေ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် လျှပ်စစ်မီးဖိုကို ခလုပ်ပိတ်လိုက်ပါသည်။

‘သား ပြန်ရောက်ပြီလား’

မေမေ့အသံသည် သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အခန်းဆီမှ ဖြစ်သည်။

အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်၏။ အခန်းထဲမှာ မေမေနှင့်အတူ ဒီပဲါကို မြင်တွေ့လိုက်ရလိမ့်မည်ဟု သူ့စိတ်ထဲမှာ ထင်သွားပါသည်။

သို့သော် ဒီပဲါ မရှိပါ။ မေမေက ဒီပဲါခုတ်ပေါ်မှာ ထိုင်နေခဲ့ပါသည်။ မေမေ့လက်ထဲတွင် ဒီပဲါ၏ စာအုပ်စင်မှ ယူကိုင်ထားသော ‘လူလေးသို့ပေးစာများ’ စာအုပ်ကို ကိုင်ထားပါသည်။

မေမေ့ ကြည့်ရသည်မှာ စာဖတ်နေတာနှင့် မတူပါ။ စာအုပ်ကို ကိုင်ရုံ ကိုင်ထားပြီး ဖွင့်မထားသောကြောင့် စာဖတ်နေတာ မဟုတ်ဘဲ တွေးနေတာက ပိုဖြစ်နိုင်ပါသည်။ တွေးတာကလည်း မဂ္ဂဇင်းအကြောင်း မဖြစ်နိုင်။ သည်ည ရေးရမည့် စာမူအကြောင်း မဖြစ်နိုင်။ တယ်လီဖုန်းခွန် ပြေစာအကြောင်း မဖြစ်နိုင်။ ညစာ အကြောင်းပင် မဖြစ်နိုင်ပါ။ သားအငယ်၏ အကြောင်းပဲ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

သူဝင်လာတော့ မေမေ မော့ကြည့်ပါသည်။ ထိုအခါ သူ မေမေ့ကို သနားသွား ပါသည်။ မေမေ့ မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်စတွေ စွန်းထင်နေခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘မေမေ နေကောင်းလား’

‘အင်း...ကောင်းပါတယ်’

မေမေ့အသံက ခပ်တိုးတိုး။ မေမေ့မျက်နှာက ဘုရားစင်မှာ တစ်ရက်လောက် တင်ထားပြီးသား နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်လို အနည်းငယ် နွမ်းနေပါသည်။

‘ဒီပါ ဘာစာအုပ်တွေများ ယူသွားချိန်ရသလဲလို့ မေမေ ကြည့်နေတာ၊
ဘာစာအုပ်မှလဲ မလျော့ပါဘူး’

အိမ်မှာ မနေချင်လို့ ထွက်ပြေးသွားသော ချာတိတ်တစ်ယောက်သည်
စာအုပ်တစ်အုပ်ကို သယ်ချင်သည်ထက် စုဘူးထဲမှ ပိုက်ဆံများကိုသာ သယ်ချင်မည်ဟု
သူထင်ပါသည်။ ဒီပါသည် စုဘူးထဲက ပိုက်ဆံကို အကုန်ထုတ်ယူသွားရုံသာမက သိဒ္ဓိ၏
ပိုက်ဆံအိတ်ခေါက်ထဲမှ ရှိသမျှ ပိုက်ဆံကိုပါ ယူသွားခဲ့သည်။

သူသည် ကျောပိုးအိတ်ကို ဖြုတ်ကာ သူ့ခုတ်ပေါ် ပစ်ချလိုက်ပါသည်။

‘မေမေ ပြန်ရောက်နေတာ ကြာပြီလား’

‘အင်း... ငါးနာရီကတည်းကပဲ၊ ကြော်ငြာထည့်တဲ့ကိစ္စ အဆင်ပြေရဲ့လား သား’

‘အဆင်ပြေပါတယ် မေမေ’

သိဒ္ဓိသည် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူအချို့နှင့် ပြေစာအချို့ကို ဆွဲထုတ်ယူပြီး
မေမေ့ကို ပေးသည်။

‘မေမေ ပြောသလိုပဲ နှစ်လက်မ နှစ်ကော်လံစာ သတင်းစာ နှစ်စောင်လုံး
ထည့်ခဲ့တယ် မေမေ၊ သုံးရက်ခက်တိုက် ထည့်ပေးလိမ့်မယ်’

‘မေမေ စာစီပေးလိုက်တဲ့အတိုင်းပဲ ထည့်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

သိဒ္ဓိက ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ဖိုင်တွဲတစ်ခု ဆွဲထုတ်ကာ ထိုဖိုင်တွဲထဲမှ
စာရွက်တစ်ခု ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် မေမေ့ကို စာရွက် လှမ်းပြလိုက်ပါသည်။

‘အဲဒါ မေမေ့မူရင်းလေ၊ သား မိတ္ထူတွေပဲ သတင်းစာတိုက်ကို ပေးခဲ့တာ’

မေမေက သူပြနေသော စာရွက်ကို ခဏသာ ကြည့်ပြီး ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်သည်။

‘ဒီပါလေး...’

မေမေ သိပ်စိတ်ပူနေပါတယ်။ မေမေတို့ဆီ ပြန်လာခဲ့ပါတော့။
သားဖြစ်ချင်တာမှန်သမျှ မေမေ လုပ်ပေးမှာပါ။

မေမေနဲ့ကိုကို’

‘သတင်းစာတိုက်မှာ ဦးဉာဏ်နဲ့တွေ့ခဲ့တယ် မေမေ’

အခု မေမေ့ကို မပြောလျှင်လည်း ဦးဉာဏ်နှင့်တွေ့မိလျှင် မေမေသိသွားပြီး စိတ်ဆင်းရဲရမှာပါပဲ။

‘သူ ဒီအကြောင်းကို သိသွားသလား’

‘ကြော်ငြာကို သူမြင်သွားတာပေါ့ မေမေ၊ သားကိုတောင် မေးလိုက်သေးတယ်၊ ဒီပါကို လိုက်မရှာဘူးလားတဲ့’

မေမေ့မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်တုန်လှုပ်သွားမှန်း သိသာသည်။

‘ဘုရား...ဘုရား၊ ကိုဉာဏ်လင်း သိရင် သူတို့ဂျာနယ်တိုက်တစ်ခုလုံး သိသွားပြီပေါ့၊ ဘယ်လောက် အရသာရှိမယ့် သတင်းတစ်ခုလဲ၊ လူငယ်တွေရဲ့ မီးရှူးတန်ဆောင် အလင်းသစ် မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ ခင်သန့်စင် တစ်ယောက် သူ့သား အိမ်က ထွက်ပြေးလို့ယောက်ယက်ခတ် နေသတဲ့၊ ဘယ်လောက် ဟာသမြောက်လိုက်မယ့်

သတင်းလဲ၊ ဘယ်လောက် သိက္ခာကျမလဲ၊ သား အဲဒါကို ဘာဖြစ်လို့ မေမေ့ကို ချက်ချင်း ဖုန်းမဆက်သလဲ’

မေမေ သည်လောက် စိုးရိမ်သောကရောက်ရမည်ဟုတော့ သူမထင်ခဲ့မိပါ။

‘မေမေကပဲ အရေးမကြီးရင် ဒီပါကိစ္စကို မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး မပြောနဲ့ဆို’

‘အေးလေ... အခုဟာက အရေးကြီးတာပဲ၊ ကိုညာဏ်လင်းက အခုလောက်ဆို သူ့ဂျာနယ်တိုက်မှာ သတင်းဖြန့်ပြီးပြီပေါ့၊ သား မသိဘူးလား၊ ဒါဟာ အရေးကြီးတယ်လို့ သား မသိဘူးလား၊

သားရဲ့ ဆင်ခြင်ညာဏ်ကို နည်းနည်း အသုံးချကြည့်လိုက်စမ်း’

မေမေ့လေသံက အနည်းငယ် မာနေပါသည်။

သိဒ္ဓိသည် သူ့ခုတင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်၏။

‘အရေးကြီးတယ်ဆိုရင်ကော သူသိသွားတာကို သားက ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ’ ခံတန်တန် မျက်နှာပေးဖြင့် ပြောပြီးနောက် သူ ချက်ချင်း နောင်တရသွား၏။ မေမေ စိတ်ညစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကြင်နာဖေးမစွာ စကားပြောသင့်သည်။

‘သူ နောက်မှာ ရောက်နေတာကို သား မမြင်ခဲ့ဘူး၊ အဲဒီမှာ အသိ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွေ့နိုင် လိမ့်မယ်လို့လဲ သား မထင်ထားခဲ့မိဘူးလေ၊ ဦးညာဏ်က မေမေ့ သတင်းကိုတော့ ထိန်းထားလောက်ပါတယ်’

မေမေသည် စိတ်မြန်လက်မြန်ပင် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်၏။

‘ထိန်းထားလား ပြန်ပြောလား ဆိုတာ အခုပဲ သိအောင် လုပ်ရမယ်’

ထို့နောက် အခန်းထဲမှ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားပါသည်။

သိဒ္ဓိသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်လျက် ခဏကြာအောင် ငြိမ်သက် နေခဲ့၏။ သိသွားတော့ရော သူတို့ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ဤကိစ္စ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး ကတည်းက တစ်ချိန်ချိန်မှာ သတင်းက ပြန့်တော့မှာပဲ။ မေမေ ဒါကို ဘယ်လောက်ကြာအောင် ဖုံးကွယ်လျှို့ဝှက်ထားနိုင်မှာလဲ။

သူတွေ့ထားသည့် ကြော်ငြာတစ်ခုအကြောင်း သူ မေမေအား ပြောပြရမလားဟု စဉ်းစားသည်။ ပြောလိုက်ပါ့မယ်။ သားငယ်ကို ပြန်ရဖို့လမ်းစ မှန်သမျှ မေမေ လိုက်ခဲ့တာချည်းပဲ မဟုတ်လား။ ဗေဒင်တွေ ယတြာတွေတောင် ဘာမှမစဉ်းစားဘဲ မေမေ လုပ်ခဲ့သေးတာ။

သူ စိတ်မပြောင်းခင် မေမေရှိရာသို့ထွက်လာခဲ့၏။

မေမေ တယ်လီဖုန်း ပြောနေသည်။

‘ဆောရီး ကိုညဏ်လင်းရယ်၊ သန့်လဲခေါင်းထဲမှာ မီးတောက်နေတဲ့ အချိန်မို့ ဘာကိုမှ အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် မစဉ်းစားနိုင်တော့လို့ပါ။ ကိုညဏ်လင်းကို စော်ကားသလို ဖြစ်သွားရင် သန့် တောင်းပန်ပါတယ်နော်’

မေမေအသံက လိုအပ်သည်ထက် ပိုနဲ့နေ ချိုနေသလိုပဲ။ အဲဒီလောက် ဖွဲ့နွဲ့ဖို့ လိုလို့လား။ သူ မျက်မှောင် နည်းနည်း တွန့်သွားသည်။ ဦးညဏ်က မေမေကို ကြွေနေတဲ့သူပဲ။ မေမေအတွက် သည်လောက်တော့ ထိန်းသိမ်းပေးပါလိမ့်မည်။

‘ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုညဏ်လင်းရယ်...’

မေမေ တယ်လီဖုန်းချလိုက်သောအခါ သူ့ကို မြင်သွားသည်။ အခုတော့လည်း မေမေမျက်နှာက လန်းဆန်းလို့။

‘တော်သေးတာပေါ့... ကိုညဏ်လင်းက ဒီကိစ္စကို သူ့ဘက်က မပေါက်ကြားစေရ ပါဘူးတဲ့’

သူ မေမေ့ကို သတင်းစာ စာမျက်နှာတစ်ခုကို ဖြန့်ပြလိုက်သည်။

‘ဒီမှာကြည့် မေမေ...ဒီအဖွဲ့အစည်းက လူမှုရေး ကိစ္စတွေ အတွက် အတိုင်ပင်ခံ အကျိုးဆောင် လုပ်ပေးနေတာတဲ့’

သေသပ်စွာ ဘောင်ခတ်ထားသည့် ကြော်ငြာတစ်ခု...။

Vessels Consultant Group

ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး၊ လူမှုရေး အတိုင်ပင်ခံအဖွဲ့

ဆရာဝန်များ၊ ပညာရေးသုတေသီများ၊ လူမှုရေး ပညာရှင်များ၊ စိတ်ပညာရှင်များနဲ့ဖွဲ့စည်းထားပါတယ်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်က မကူညီနိုင်တဲ့ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ပိတ်မိနေကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကြိုးစားပြီး ဖြေရှင်းဖို့ကျွန်တော်တို့ခြေလှမ်း စ ကြည့်လိုက်ကြပါတယ်။

အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေတဲ့အခါ သားသမီးတွေ မထိခိုက်အောင် ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းမလဲ။

အေဒ်စ်ရောဂါနဲ့ အသက်ရှင်နေထိုင်ရသူတစ်ယောက်ကို ဘာတွေ ပံ့ပိုးပေးနိုင်
မလဲ။

အန္တရာယ်ကြီးတဲ့ အမူအကျင့်တွေကို လူငယ်တွေ စွန့်လွှတ်ချင်လာအောင်
ဘယ်လိုဆွဲဆောင်ပြုပြင်မလဲ...စတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး၊ လူမှုရေး၊
အကြံဉာဏ်တွေကို တိုင်ပင်လိုပါသလား။

Vessels က (ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ မပေါက်ကြားစေရဘဲ) အခမဲ့ တာဝန်ယူ
ဆောင်ရွက်ပေးပါတယ်။

မှတ်ချက် - ကြိုတင်စာရင်းပေးသွင်းဖို့လိုအပ်ပါတယ်။

စာရင်းပေးရန်။ တနင်္လာမှ သောကြာ၊ နံနက် ၉နာရီမှ ညနေ ၄နာရီ
တွေ့ဆုံဆွေးနွေးချိန်။

စနေ နေ့လယ် ၂နာရီမှ ညနေ ၅နာရီ
တနင်္ဂနွေ နံနက် ၉နာရီမှ ညနေ ၅နာရီ
လိပ်စာ

အမှတ်(....) ၂၀၀မထပ်၊ ဗဟိုလမ်း၊ ရန်ကုန်၊ ဖုန်း -

ကြော်ငြာကို ဖတ်ပြီးနောက် မေမေ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

‘သားက ဘာမှန်းညာမှန်း မသိတဲ့ လူတစ်စုကို အားကိုးချင်နေတယ်ပေါ့’

‘အားကိုးတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ သားတို့ကို သူတို့ အကြံဉာဏ်
ပေးနိုင်ခဲ့ရင်....’

မေမေသည် သတင်းစာကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။ သတင်းစာသည် ဆိုဖာနောက်မှီ၏ တစ်ဖက်သို့ကျသွားသည်။ သူလန့်သွား၏။ မေမေဒေါသကို အခုအချိန်အထိ သူကြောက်နေရဆဲ ပါလားဟု သူ့ကိုယ်သူ သိသွားသည်။

‘ကိုယ့်အိမ်က ကလေး အိမ်က ထွက်ပြေးတဲ့ကိစ္စမှာ ဘယ်သူ့ဆီက အကြံဉာဏ်မှ မလိုဘူး သိဒ္ဓိ ’

သိဒ္ဓိ အသာနောက်ဆုတ်လိုက်၏။

‘ဒီပါ ဟောဒီ အိမ်ပေါ်ပြန်ရောက်ဖို့ မေမေနဲ့ မင်းကလွဲလို့ ဘယ်သူက လုပ်ပေးနိုင်မယ် ထင်လို့လဲ ဟင်...သား၊ ဘယ်သူကရော လုပ်ပေးချင်ပါ့မလဲ’

သိဒ္ဓိသည် စိတ်အိုက်စွာ မတ်တပ်ရပ်နေမိပါသည်။ မေမေသည် သိဒ္ဓိနှင့် တည့်တည့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်၏။

‘ဒီပါကို လိုက်ရှာဖို့သား ဘယ်နှစ်ခါ ကြိုစားခဲ့ဖူးပြီလဲ၊ ဘူတာရုံတွေ အဝေးပြေးကားဂိတ်တွေကို သားဘယ်နှစ်ခါလိုက်ပြီး စုံစမ်း မေးမြန်း ခဲ့ဖူးပြီလဲ’

သူ ဆွံ့အသွားသည်။

‘အဲဒါ မင်းက သူ့အစ်ကို အရင်းနော်၊ အဲဒီအစ်ကိုအရင်းက စာကြည့်ချိန်တွေ ကျူရှင်ချိန်တွေကို သူ့အတွက် ဘယ်နှစ်ခါ ဖျက်ခဲ့ပြီး ပြီလဲ၊ အဲဒါပဲ မေမေ့ကို ပြောစမ်းပါ’

‘သားကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့မေမေ၊ သူ ဘယ်သူငယ်ချင်း အိမ်မှာမှ မရှိဘူးဆိုတာ သားသိတဲ့အချိန်မှာ သွားရှာဖို့နောက်ကျနေပြီ ဥစ္စာ’

‘နောက်ကျပြီ...ဟုတ်လား’

မေမေ့ မျက်လုံးတွေကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် သူ စကားမှားသွားပြီဟု သူ သိလိုက်၏။ ဒီပါအပေါ် သူ အရေးမထားဘူး ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်။

‘သား ရေသွားချိုးတော့မယ် မေမေ’

သူ လှည့်ထွက်ရန် ပြင်လိုက်၏။

‘နေဦး...သား’

သိဒ္ဓိသည် မိခင်ကို မလွန်ဆန်ရဲ့ပါ။ နေရာမှာ မြဲမြံရပ်သွား၏။

‘အစ်ကိုအရင်းတောင် အားသွန်ခွန်စိုက် မရှာခဲ့ဘဲနဲ့ ဘယ်လူစိမ်းတွေက ရှာပေးနိုင်မှာလဲ၊ သားမှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ဒီကြေငြာကို ဘယ်သူက ညွှန်းလို့တွေ့တာလဲ’

‘သားသူငယ်ချင်း ကစ်ကစ်က ပြောတာပါ မေမေ’

‘ဪ...သူက ဒီအဖွဲ့အကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲ’

‘ကစ်ကစ် သိပါတယ်၊ သူ့သူငယ်ချင်းအစ်ကို ဆေးစွဲတုန်းက အဲဒီအဖွဲ့ကပဲ ဆေးဖြတ်ဖို့ ကူညီခဲ့တာတဲ့’

မေမေ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

‘ဒီလိုလား...၊ ဒါနဲ့အဲဒီအုပ်စုဆိုတာက အိမ်ပြေး ဘယ်နှစ်ယောက်ကို မိဘဆီ ပြန်အပ်နိုင်ခဲ့ပြီတဲ့လဲ၊ အဲဒါ သားကို ပြောလား’

သူ အနေရ ကျပ်သွားသည်။ တရားခံတစ်ယောက်လိုပင် သူ့ကိုယ်သူ ခံစားလိုက်ရပါသည်။

‘အဲဒါတော့ မသိဘူး မေမေ’

မေမေ အပြုံးက မာကျောသည်။ ထိုအပြုံးအောက်မှ သူ ဘယ်တော့မျှ
လွတ်အောင် ပြေးနိုင်မည် မထင်ပါ။

(၄)

ဆယ့်ငါးရက်မြောက်နေ့...။

ကြယ်တွေ

ကျွန်တော့်ဆီက ဘယ်လောက် ဝေးဝေး

ကျွန်တော့်ရဲ့ညကို ဖြည့်ပေးတယ်။

(William Empson)

ရုံးစားပွဲ နောက်ဘက်နံရံမှာ ပိုစတာကြီး ကပ်ထားသည်။

မိုင်းညိုသော ကောင်းကင်အောက်မှ ပြာမှောင်သော ပင်လယ်လှိုင်းလုံးကြီးတွေ၊ လှိုင်းထဲမှာ ယိမ်းယိုင်နေသော ရွက်သဘောတစ်စင်း၏ အဝေးမြင်ကွင်း၊ လှိုင်းလုံးကြီး တစ်ခုက ရွက်သဘောလေးပေါ်မှာ အုပ်မိုးလုနီးပါး ဖြစ်နေသည်။ အောက်ခြေမှာ စာတန်းတစ်ခု...။

‘ဒါကို ကယ်တင်ဖို့ဆိုရင် ဒါကို ကျွန်တော်တို့မြင်ဖို့လိုပါတယ်’

မြင်ရသမျှတော့ ထိုအရာ နစ်မြုပ်တော့မည်။

သိဒ္ဓါ၏ ရင်ထဲမှာ အေးစက်ကျပ်ခဲလာ၏။ ထိုအရာဆီမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော စာရွက်ထပ်၏ အပေါ်ဆုံး စာမျက်နှာမှာ မေးခွန်းတိုကလေးများကို မြင်ရသည်။

သူ့ကို သင်ချစ်ပါသလား။

ဟင်...ဘယ်လို မေးခွန်းပါလိမ့်။ သိဒ္ဓိ မျက်ခုံးပင့်မိသွား၏။

‘ဒါတွေ အားလုံးဖြေရမှာလား’

စားပွဲနောက်မှာထိုင်နေသူကို သူ မေးလိုက်သည်။

ထိုသူက သိဒ္ဓိအား ခပ်သာသာ အပြုံးဖြင့် ကြည့်၏။

‘အကုန်ဖြေရင် အကောင်းဆုံးပါပဲ၊ လိုမယ်ထဲတဲ့ မေးခွန်းတွေပါ’

ထိုသူ၏ မျက်လုံးနက်နက်များသည် တောက်ပကာ အရောင်လက်နေ၏။ အသက် ဘယ်လောက် ရှိနိုင်မလဲဟု သူ မခန့်မှန်းတတ်ပါ။ နှစ်ဆယ့်ငါး၊ နှစ်ဆယ့်ခြောက်လောက် ရှိမလား။ သို့မဟုတ် သည့်ထက်လည်း ပိုနိုင်သည်။

‘ဒီမေးခွန်းက တစ်မျိုးပဲနော်’

‘ဘယ်မေးခွန်းလဲဗျ’

‘သူ့ကို သင်ချစ်ပါသလားတဲ့’

ထိုသူ ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်သည်။ ရယ်လိုက်သောအခါ ဣန္ဒြေကြီးသည့် မျက်လုံးများ နေရာတွင် လူငယ်တစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများရောက်လာသည်။ ထိုမျက်လုံးများသည် ခင်မင်ရင်နှီးချင်စရာ ကောင်းသည်။ သူ ထင်ထားသလောက် မကြီးသေးဘူး။

‘ဒီမေးခွန်းက လွယ်လွယ်လေးပါ’

ထိုသူ့လက်ထဲတွင် ဘောလ်ပင်တစ်ချောင်းကိုင်ထားပြီး ဘောလ်ပင်ကို လက်ချောင်းများထဲတွင် လှည့်ပတ်ဆော့ကစားနေ၏။ ထိုလက်ချောင်းများသည် ရှည်လျား သွယ်ပျောင်းနေသည်။

‘ချစ်ရင်..ချစ်ပါသည် ဆိုတဲ့နေရာမှာ အမှန်ဖြစ်လိုက်၊ မချစ်ရင်...မချစ်ပါ ဆိုတဲ့ နေရာမှာ အမှန်ဖြစ်လိုက်၊ ချစ် မချစ် မသေချာရင် မပြောတတ်ပါ ဆိုတဲ့နေရာမှာ အမှန်ဖြစ်လိုက်ရုံပါပဲ’

‘အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော် လုပ်တတ်ပါတယ်’

အခုမှ သူ သတိထားမိသည်။ ထိုလူငယ်၏အကျိုးရင်ဘတ်မှာ နာမည်ပါသော လေးထောင့်ရင်ထိုးပြား သေးသေးလေး ချိတ်ဆွဲထား၏။ အပြာနုရောင်ပေါ်မှာ အနက်ရောင် စာလုံးများ ဖြစ်သည်။ ထိုနာမည်ကို သူ လှမ်းဖတ်ကြည့်လိုက်၏။ သူထိုနာမည်ကို ဖတ်နေမှန်းလည်း ထိုလူငယ်က သိနေပုံရသည်။ ပြီးနေသည်။

‘ဟုတ်ပြီလေ၊ ခင်ဗျားဖြေဖို့ ခက်ခဲနေရင်တော့ အဲဒီမေးခွန်းကို ကျော်ခဲ့ပါ၊ ရပါတယ်’

နေရောင်ခန့်...။

သူ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ဒါဖြင့်...သူဟာ ကစ်ကစ်ရဲ့ အစ်ကိုပဲ။ တစ်ခါမှ လူချင်းမတွေ့ဖူးသော် လည်း ကစ်ကစ်မှာ နေရောင်ခန့်ဆိုတော့ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိမှန်း သူသိထားပါသည်။ သူ ကမန်းကတန်း ခေါင်းမတ်သွား၏။

‘မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက သူ့ကို ကျွန်တော်မချစ်ဘူးဆိုရင် ဒီနေရာကိုတောင် ကျွန်တော် ရောက်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ချစ်လို့သာ ရောက်လာတာပဲ’

နေရောင်ခန့်က သူ့အား လူကြီး အပြုံးမျိုးဖြင့် ကြည့်နေ၏။

သူ မခံချင် ဖြစ်သွားသည်။ သူက ဒီအပြုံးမျိုးနဲ့ ငါ့ကို ကြည့်ရအောင် သူက ငါ့ထက် ဘယ်လောက် အသက်ကြီးနေလို့လဲ။ ဒါမှမဟုတ်...ငါ့ညီကို ငါ ချစ်တယ်ဆိုတာ သူ မယုံနိုင်တာလား။

‘ကျွန်တော်...ဘူတာရုံနဲ့ ကားဂိတ်တွေကို လိုက်သွားပြီး မစုံစမ်းခဲ့တာဟာ သူ့ကို ကျွန်တော် မချစ်ဘူးလို့အဓိပ္ပာယ်ထွက်သွားသလား’

နေရောင်ခန့်က မျက်ခုံးပင့်ကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော် အခုထိ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မကောက်ရသေးပါဘူး၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော် ပြောမယ်၊ ဒီမေးခွန်းကြောင့်တော့ ဒီလောက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဒါက ကာယကံရှင်တွေ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေချာအောင် မေးထားတာပါ’

‘ဘယ်လိုအတန်းအစားထဲက ကောင်မျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ့ညီကိုတော့ ချစ်မှာပါပဲ’

သူ မခံချင်စွာ ပြောမိသည်။ နေရောင်ခန့်က ပြုံး၍ သူ့အား ဖြေရှင်းသည်။

‘ဒီမေးခွန်းလေးတွေက လူအားလုံးအတွက် ယေဘုယျ စဉ်းစားပြီး ထည့်မေးထားတာမို့ပါ။ ဇနီးအတွက် လာတဲ့ ခင်ပွန်း ရှိမယ်၊ တူအတွက် လာတဲ့ ဦးလေး ရှိမယ်၊ ဒါကြောင့် ပထမပိုင်း မေးခွန်းတွေမှာ မည်သို့တော်စပ်သလဲဆိုတာ ထည့်ထားတာ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို သင်ချစ်ပါသလား ဆိုတာဟာ ယေဘုယျလူတွေအတွက် ယေဘုယျမေးခွန်းပါ။ ဒါကို အရင်နားလည်ထားဖို့လိုပါတယ်’

သူ တင်းထားသော စိတ်ကို ပြန်လျှော့ချလိုက်သည်။ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဒီမေးခွန်းဟာ မယုံသင်္ကာမေးခွန်းတစ်ခု မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။

နောက်ပြီး...စောစောက ခင်ဗျားပြောတာတစ်ခု ကျွန်တော် သဘောမတူပါဘူး’

သိဒ္ဓိ သူ့အား ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ နက်မှောင်သော မျက်လုံးများက လူကြီးဆန်ဆန် ထူမြေ့နေသည်။

‘ဘယ်လိုလူမျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ့ညီကိုတော့ သူချစ်မှာပဲ ဆိုတာလေ၊ အဲဒါတော့ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ညီအစ်ကိုတိုင်းတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်တယ်လို့ မခံစားကြရပါဘူး၊ ဥပမာ...’

နေရောင်ခန့်သည် စကားကို ဆက်ပြောသင့် မပြောသင့် ချင့်ချိန်နေသလိုပင် ခဏရပ်ထားသေး၏။ ပြီးမှ ဆက်ပြောပါသည်။

‘ဥပမာ ... ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို ဆိုပါတော့’

သူ နေရောင်ခန့်ကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်မိသည်။ ညီအစ်ကိုဟူသော စကားကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကစ်ကစ်မှာ နေရောင်ခန့်ဟူသော အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်းပါ။

‘ကျွန်တော့်ညီကို ကျွန်တော် မချစ်ခဲ့ဘူး’

သူ တစ်ချက် ရယ်လိုက်မိသည်။ သူ့ထံမှ အမှန်အတိုင်း ဖြေရဲရန် မျှော်လင့်ပြီး စကားအစ်အောက်တာပဲ ဖြစ်မှာပါ။

‘ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ရယ်တာလဲ’

နေရောင်ခန့်က နူးညံ့စွာ မေးသည်။

‘အစ်ကို့မှာ ညီရှိလို့လား’

နေရောင်ခန့်ခဏ ငြိမ်သက်သွား၏။ သူ့အား ခပ်စိုက်စိုက် ကြည့်ရင်း ပြုံးလေသည်။

‘ကျွန်တော့်မှာ ညီရှိပါတယ်။ ကစ်ကစ်က ခင်ဗျားကို မပြောဖူးဘူး ထင်တယ်’

ဟာ...။ သူ...သိနေတယ်။ သိဒ္ဓိ နွေးခနဲ မျက်နှာပူသွားသည်။

‘မပြောခဲ့ဘူး ဆိုရင်လဲ ဘာကြောင့် မပြောခဲ့သလဲ ဆိုတာ ခင်ဗျား တွေးကြည့်ယူလို့ ရမှာပါ။ မိသားစုအတွက် ဂုဏ်သရေ ညှိုးနွမ်းစေတယ်လို့ ခံစားရရင် အဲဒီလူကို မိသားစုက စာရင်းထဲကနေ တတ်နိုင်သမျှ ဖျောက်ချင်ကြတာ ထုံးစံပါပဲ။ သူဟာ မိသားစုအတွက် ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိခဲ့သလိုလေ။ မိသားစုဆိုတဲ့ အသိုက်အမြို ကလေးတစ်ခုအတွက် သူ ဘယ်နေရာကနေ ဘယ်လို ပါဝင်ခဲ့ဖူးတယ် ဆိုတာကိုလဲ ထည့်မတွက်ချင်ကြတော့ဘူး။ တကယ်တော့ အဲဒါ မတရားပါဘူး။ သူ့ကို မချစ်တာက သဘာဝပဲ။ သူ့ကို ကိုယ့်ဘဝထဲက ထုတ်ပစ်ဖို့ကြိုးစားတာက သဘာဝထက် လွန်သွားပြီ’

သူသည် နေရောင်ခန့်အား ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

နေရောင်ခန့်သည် ရုတ်တရက် စကားဖြတ်တောက်လိုက်၏။

‘အိုကေ... ဒါတွေပြောဖို့ ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန်တွေ အများကြီးကျန်ဦးမှာပါ။ ခုလောလောဆယ်တော့ ခင်ဗျားညီအကြောင်း ခင်ဗျား စဉ်းစားဖို့ အရင်လုပ်ကြရအောင်။’

ဒီမေးခွန်းလေးတွေကို အပြည့်အစုံဖြေပြီးတော့ နောက်တစ်ပတ်မှာ ကျွန်တော့်ဆီ ယူလာခဲ့ပါ’

‘နောက်တစ်ပတ်...’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ နောက်တစ်ပတ် ဒီလိုအချိန်’

သူ နည်းနည်း စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်သွားသည်။

‘အဲဒါ...သိပ်ကြာသွားမလားလို့’

နေရောင်ခန့်က သူ့ခံစားချက်ကို နားလည်သွားဟန်ရှိ၏။ ပြီးလိုက်သည်။

‘အခု ခင်ဗျားညီ အိမ်က ထွက်သွားတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ’

‘ဆယ့်ငါးရက် ရှိပါပြီ’

‘ဆယ့်ငါးရက်တောင် ခင်ဗျား နေနိုင်ခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ နှစ်ဆယ့်နှစ်ရက် နေနိုင်ဖို့ သိပ်မခက်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒီလိုလေ ... ခင်ဗျားစိတ်ပူနေတဲ့ အရာတွေဟာ ၁၅ရက်အတွင်း မဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ၂၂ရက်အတွင်းလဲ မဖြစ်ပါဘူး’

ထို့နောက် သူ ကုလားထိုင်မှ ထလိုက်ပြီး စားပွဲကို ပတ်ကာ မိမိရှိရာသို့ လျှောက်လာနေသည်။ နေရောင်ခန့်၏ မျက်နှာကျပ်မှာ ကြည့်ကောင်းပြီး ပြေပြစ်ပေမယ့် အသားအရေကတော့ ချောမွေ့မှု မရှိဘဲ ကြမ်းတမ်း၏။

‘နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ရုံးခန်းက စနေ တနင်္ဂနွေပဲ ဖွင့်တာမို့ပါ’

သူထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည့်အခါ နေရောင်ခန့်က နှုတ်ဆက်ရန် လက်ကမ်းပေး၏။ ထိုလက်ကို သူ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို သူ တစ်ခါမှ လက်ဆွဲမနှုတ်ဆက်ဖူးပါ။ ထိုလက်၏ နွေးထွေးမှုသည် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲသို့ စီးဝင်သွားသည်ကို ခံစားရသည်။

‘တကယ်လို့... ခင်ဗျား ဒီအတောအတွင်း တွေ့ဖို့လိုအပ်တယ်ဆိုရင် ညနေ ရုံးဆင်းချိန် နောက်ပိုင်း အိမ်မှာ လာတွေ့နိုင်ပါတယ်၊ ထုံးစံကတော့ ကျွန်တော်ဒီရုံးက အမှုကို အိမ်မှာ မချိန်းပါဘူး၊ ခင်ဗျားကတော့...’

သူ့အရပ်သည် နေရောင်ခန့်ထက် နှစ်လက်မလောက် ပိုမြင့်သည်ဟု ခံစားရသည်။ သည်အတွက်တော့ သူ ကျေနပ်သွား၏။

‘ဆောရီး အစ်ကို... ကျွန်တော် သူများထက်ပိုပြီး အခွင့်အရေး မယူပါဘူး၊ ကျွန်တော် နောက်စနေနေ့ကျမှ လာခဲ့ပါမယ်’

‘ကောင်းပြီ၊ ဪ...ဒါနဲ့’

သူ တံခါးဆီသို့ ခြေလှမ်းလှမ်းချိန်တွင် နေရောင်ခန့်၏ စကားသံကြောင့် သူ ပြန်ရပ်သွား၏။

‘ခင်ဗျား ညီအစ်ကို မောင်နှမအားလုံးနဲ့ မိဘတွေကိုပါ ဒီမေးခွန်းတွေ ဖြေခိုင်းပါ၊ မိတ္တူကူးပြီး ဖြေခိုင်းပါ’

‘ကျွန်တော့်မှာ တခြား ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိပါဘူး၊ တကယ်မရှိတာပါ’

နေရောင်ခန့်က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ကာ ‘အိုကေ’ ဟု ဆိုသည်။

‘နောက်ပြီး ကျွန်တော့်မှာ မေမေပဲ ရှိတယ်၊ အဖေ မရှိပါဘူး’

‘ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒါဖြင့် ခင်ဗျားအမေကို ဖြေခိုင်းပေးပါ’

ဘာမေးခွန်းကိုမှ မေမေဖြေမှာ မဟုတ်။ ဘာမေးခွန်းကိုမှလည်း မေမေကို သူပြမည် မဟုတ်။

‘နားမလည်တာရှိရင် မနက်ဖြန် နေ့လယ် ၁နာရီနဲ့ ၂နာရီကြားမှာ ကျွန်တော့်ဆီ ဒီရုံးခန်းဖုန်းနဲ့ လှမ်းမေးနိုင်ပါတယ်’

သူ ချီတုန်ချတုန် စဉ်းစားနေပြီးနောက် စိတ်ဆုံးဖြတ်ကာ ပြောလိုက်၏။

‘အခုမေးလို့ရမလား’

နေရောင်ခန့်ထိုမေးခွန်းကို မျှော်လင့်ပုံမရ။ ကြောင်သွားပြီးမှ ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ကျွန်တော် အစ်ကိုတို့ရုံးခန်းကို လာတာ ဒီပါ့ကို အစ်ကိုတို့က ကူရှာပေးမယ် ထင်လို့ပါ’

‘ကျွန်တော်တို့ကူရှာပေးမှာပါ’

‘ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ကျွန်တော့်ကို ဒီမေးခွန်းတစ်ထပ်ကြီးပဲ ပေးလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော် နားမလည်တာ အဲဒါပဲ၊ မေးခွန်းတွေဟာ ပျောက်နေတဲ့ လူကို ဘယ်လို ရှာပေးနိုင်မှာလဲ၊ မေးခွန်းတွေဟာ အိမ်မှာ မရှိတော့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အိမ်ပြန်ရောက်လာအောင် ဘယ်လို ခေါ်ပေးနိုင်မလဲ ... အဲဒါ ကျွန်တော်နားမလည်ဘူး’

နေရောင်ခန့်က သူ့ရှေ့သို့ တိုးကပ်လာသည်။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးကို မကြည့်ပါ။ သူ့တီရှပ် အင်္ကျီရင်ဘတ်မှ စာတန်းကို ကြည့်သည်။ ထို့နောက် တစ်လုံးချင်း နူးညံ့စွာ ပြောသည်။

‘အခု ကျွန်တော်တို့သူ့ကို လိုက်ရှာမှာက ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့လိုက်ရှာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ကို စိတ်နဲ့ လိုက်ရှာဦးမှာ၊ သူ့စိတ်နောက်ကို ကိုယ့်စိတ်နဲ့လိုက်ဖို့ကလဲ သူ့စိတ်ကိုရော ကိုယ့်စိတ်ကိုပါ သိထားဖို့လိုပါတယ်၊ အဲဒီလို သိဖို့လဲ ဒီမေးခွန်းတွေကို ဖြေရတာပါ၊ ဒီလို ဖြေမှလဲ ကိုယ့်စိတ်ကို သူ့စိတ်ကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဝေဖန်ဆန်းစစ်ပြီး သိနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ခင်ဗျား ကိုယ့်ကိုယ်ကို သူ့နဲ့ပတ်သတ်ပြီး အမှန်အတိုင်း မြင်လာလိမ့်မယ်၊ သူ့ကိုလဲ နားလည်လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီကျရင် သူ့ဘာကြောင့် အိမ်က ထွက်သွားသလဲဆိုတဲ့ အဖြေကို ခင်ဗျားသိသွားမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ သူ့ကို ရှာဖို့ နည်းလမ်းတွေ ခင်ဗျား စဉ်းစားနိုင်သွားပါလိမ့်မယ်’

သူ အံ့ဩသွားပါသည်။

‘အဲဒီလောက် လွယ်လို့လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလောက် လွယ်ပါတယ်’

သူ မယုံတယုံဖြင့် ပခုံးတွန့်ကာ တံခါးဆီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

‘တစ်ခုပဲ ရှိတယ်’

နေရောင်ခန့်က လှမ်းပြောပြန်သည်။ သူ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

‘ကိုယ့်ကိုယ်ကို မညာဘဲ အမှန်အတိုင်း ဖြေဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်’

သည်တစ်ခါတော့ နေရောင်ခန့်က သိဒ္ဓါ၏ မျက်လုံးတွေထဲကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့
ပါသည်။

(၅)

ဆယ့်ခြောက်ရက်မြောက်နေ့...နံနက်။

လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဦးခေါင်းထဲမှာ
ပြောင်းပြန်စီးဆင်းတဲ့ မြစ်တစ်စင်း ရှိတယ်။

(Miroslav Holub)

အဖြစ်အပျက်က တော်တော်မြန်၏။ ပြကွက်အရွှေ့အပြောင်း မြန်ဆန်သည့်
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ဝင်ကားများလိုပဲ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာ အဆင့်တော်တော်များများ ဖြစ်ပျက်ပြီး
သွားပြီ။

အချို့ရည်ကြော်ငြာနေသော မော်ဒယ်လ်ကောင်မလေးပုံ ပိုစတာအကြီးကြီး၏
အောက်ဘက်မှာ အရိပ်တွေမှန်းသာ သိလျက် မျက်နှာနှင့် လှုပ်ရှားမှုများ မသဲကွဲလိုက်ပေ။
သိဒ္ဓါသည် ကားလက်ကိုင်ဘီးမှ မျက်နှာကို လွန်သွားအောင် ကိုင်း၍ ရှေ့ဆီသို့
သတိထားကြည့်မိသွားသည်။ ရှေ့ကကန့်လန့်ဖြတ်လမ်းမကြီး၏ တစ်ဖက် ပန်းခြံရှေ့မှာ
ရှုပ်ထွေးသည့် အရိပ်သုံးခုကို သတိထားမိသည့်အချိန်မှာ မီးနီသည် တစ်ဆယ်ဂဏန်းကို
ပြနေပြီ။ ထိုသုံးယောက်သည် ငယ်ရွယ်သော ကောင်လေးများ ဖြစ်ပြီး နှစ်ယောက်က
တစ်ယောက်ကို ဝိုင်းထိုးကြိတ်နေမှန်း သူသိသွားချိန်တွင် ကိုးစက္ကန့်။ အထိုးခံလိုက်ရသော
ကောင်လေးသည် သည်ဘက်ကို မျက်နှာယိုင်လာသည့်အခါကျမှ ထိုမျက်နှာကို သူ
သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရသည်။

‘ဒီပါ....’

သူသည် ကားထဲမှ ထွက်ပြီး ရန်ဖြစ်နေရာသို့ပြေးထွက်သွားဖို့စိတ်ကူးလိုက်၏။ ကားကို သည်အတိုင်း မီးပွိုင့်မှာ ရပ်ထားခဲ့လျှင် ယာဉ်ထိန်းရဲနှင့် သူ ပြဿနာ ဖြစ်မည်။ မီးစိမ်းသည့်အခါ သူ့ကား နောက်မှ တန်းစီနေသော ကားတွေက ပွန်းသံဆူညံစွာ ပွက်လောရိုက်ကုန်မည်။ ယာဉ်စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်မှု၊ ယာဉ်ကြောပိတ်ဆို့မှု၊ အများပြည်သူ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် တားဆီးပိတ်ဆို့မှု ...၊ စည်းကမ်းရှိသော လူငယ်လေးသည် စည်းကမ်းပဲ လိုက်နာရမလား၊ ကံကောင်းထောက်မစွာ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည့် ညီဖြစ်သူ အိမ်ပြေးလေးဆီပဲ ပြေးလိုက်သွားရမလား... ဝေခွဲမရနိုင်အောင် ရှိသည်။

ခုနစ်စက္ကန့်၊ ဒီပါသည် လမ်းလယ်ကျွန်းပေါ်မှာ ကျနေသော ရှည်မျောမျော အရာတစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး သူနှင့် အနီးဆုံးကောင်ကို ရိုက်ရန် အားရပါးရ လက်လွှဲလိုက်၏။

သိဒ္ဓိ ဖြုန်းခနဲ ကားတံခါး ဖွင့်ဆင်းလိုက်တော့သည်။

‘ဒီပါ’

တစ်ယောက်ယောက်က တားလိုက်ကြစမ်းပါ။ ဒီကောင်လေးတွေ ဘယ်သူမှ ဘာမှ မဖြစ်အောင် တားလိုက်စမ်းပါ။ သိဒ္ဓိ၏ပြေးလာသော ခြေထောက်များသည် မျဉ်းဝါပေါ်တွင် တုန်ခနဲ ရပ်သွား၏။ ရှေ့က ကန့်လန့်ဖြတ်လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကားတွေ အရှိန်ဖြင့် ဝှီးခနဲ ဝှီးခနဲ လျင်မြန်စွာ မောင်းသွားနေကြသည်။ သူဘယ်လိုများ ကူးရပါမလဲ။

ဒီပါ၏လက်က မာကျောသော အရာနှင့် ဦးခေါင်းတစ်ခု ထိခိုက်သွားသည့် အသံသည် ကားဘီးရွေလျားသံ၊ ကားပွန်းသံများကို ကျော်၍ ကျယ်လောင်စွာ မြည်းဟည်းသွား၏။

‘မလုပ်နဲ့...’

ဦးခေါင်းမှ ဖြာခနဲ ထွက်လာသော သွေးတချို့သည် ဒီပါ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ပင် စဉ်သွားသည်။ လေးစက္ကန့်...။

‘ဒီပါ...’

အရိုက်ခံလိုက်ရသော ကောင်ကလေးသည် ကွန်ကရစ် ကြမ်းခင်းပြင်ပေါ်သို့ ခူးထောက်လျက် ကျသွားသည်။ ဒီပါသည် လက်ထဲက အရာကို ထပ်မြှောက် ယူလိုက်ပြန်သည်။ သုံးစက္ကန့်...။

သည်တစ်ကြိမ်တွင် သူ့အား ဘယ်အရာကမှ ဒီပါ့ဆီ မရောက်နိုင်အောင် တားဆီးလို့ မရနိုင်တော့။ ကန့်လန့်လမ်းမကြီးကို သူ မိုက်မဲစွာ ဖြတ်ပြေးသွား လိုက်သည်။

‘ဒီပါ...မလုပ်နဲ့...’

အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်သော သူ့အသံကြောင့် ဒီပါ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ကို မြင်သွားသောအခါ ဒီပါ ပြုံးလာသည်။ ဒီပါ၏ အပြုံးက ခါးသီးသော အပြုံး။ ပြုံးလျက်သားကပင် ဒီပါသည် လက်ထဲက အရာဖြင့် ဦးခေါင်းကို လွှဲရိုက်ချလိုက်သည်။ ဒုန်းခနဲ အသံတစ်ခု မြည်ဟိန်းသွား၏။ ကားဘရိတ်အုပ်သံတစ်ခု ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရသည်။

သိဒ္ဓါ၏တစ်ကိုယ်လုံး လွင့်စဉ်သွားသည်။ ဦးခေါင်းဆီမှ အဆမတန် နာကျင်သော ဝေဒနာဖြင့် မျက်လုံးတွေ ပြာဝေကာ မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး ဝေဝါးသွားသည်။

ဒီပါ...၊ မင်းရိုက်လိုက်တာ ဘယ်သူ့ကိုလဲ။

‘မင်းကို’

ဒီပါ၏ ခါးသီးသော အပြုံးမျက်နှာက သူ့မျက်နှာဆီသို့လျင်မြန်စွာ နှိုးကပ်လာ၏။

‘မလုပ်ပါနဲ့၊ မင်းကို ငါဘာလုပ်မိလို့လဲ’

သူသည် လဲကျနေရာမှ လှိမ့်ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားသည်။

အမှောင်ထဲမှ ရုတ်တရက် အလင်းထဲသို့ရောက်သွား၏။

‘ဒီပါ’

သူသည် ကားလမ်းပေါ်တွင် လဲကျနေသော သူ့ကိုယ်သူ တွေ့ရမည့်အစား သူ့ခုတင်ပေါ်တွင် သူ့ကိုယ်သူ တွေ့ရသည်။ အခန်းခေါင်းရင်းက ဖန်ချောင်းမီးရောင်ဖြင့် တစ်ခန်းလုံး လင်းထိန်နေ၏။ သူ့အသက်ရှူနှုန်းမြန်ဆန်နေပြီး နှလုံးက တဒိတ်ဒိတ် ကျယ်လောင်စွာ ခုန်နေသည်။ သူ့မျက်နှာနှင့် လည်ပင်း တစ်ဝိုက်တွင် ချွေးတွေ ရွဲနှစ်နေခဲ့သည်။

အဲဒါ...အိပ်မက်လား။

သူ့ရင်ထဲက မောပန်းတုန်လှုပ်မှုများကို သက်ပြင်းရှိလျက် ပါးစပ်မှ ဟူးခနဲ
မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အိပ်ရာပေါ် ထထိုင်လိုက်မိလေသည်။

အိပ်ရာပေါ်မှာ စာရွက်တွေ ပြန့်ကျဲနေသည်။ တစ်ရွက်... နှစ်ရွက်... သုံးရွက်...
ငါးရွက်... ဟာ... အများကြီးပါလား။ သူ့ကျောအောက်နေရာလောက်တွင် တစ်ရွက်။
သူသည် အိပ်ချင်မူးတူး မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်၍ ထိုစာရွက်ကို ကောက်ကိုင်
ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့အပေါ်တွင် သင်မကြိုက်ဆုံး အချက်များကို အမှတ်စဉ်အတိုင်း ဖော်ပြပါ။
၁...၂...၃...။

သူသည် စာရွက်ကို လွှတ်ချလိုက်၏။ သူ ရေငတ်နေခဲ့သည်။ အာခေါင်နှင့်
ပါးစပ်တွေ ခြောက်သွေ့ကာ နာကျင်နေသည်ကို သတိထားမိ၏။ သူပြုန်းခနဲ
အခန်းပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။ မီးဖိုခန်းဆီသို့လျှောက်လာခဲ့ပြီး မီးခလုတ်ဖွင့်လိုက်မိ၏။
မီးဖိုခန်းနံရံမှာ ချိတ်ထားသော ဓာတ်ခဲအားသုံး တိုင်ကပ်နာရီက နံနက် ၃နာရီ ၁၀မိနစ်ဟု
ပြနေသည်။

သူသည် ရေခဲသေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်ပြီး အထဲမှ ရေတစ်ပုလင်းထုတ်ယူကာ
အဖုံးပွင့်လျက် သည်အတိုင်း မော့သောက်ချလိုက်သည်။ ရေငတ်ပြေသွားသောအခါကျမှ
ရေခဲသေတ္တာအတွင်း စင်ပေါ်ရှိ မစ်ကီးမောက်စ် ရေခွက်လေးကို မြင်သွား၏။ မေမေသည်
ရေပုလင်းထဲက ရေကို မစ်ကီးမောက်စ် ရေခွက်လေးထဲ ငဲ့ထည့်ပြီးမှ
သောက်စေချင်ခဲ့သည်။ သိဒ္ဓိသည် အရင်ကတော့ ရေပုလင်းထဲက ရေကို သည်အတိုင်း
မော့သောက်လေ့ မရှိခဲ့ပေ။ ရေခွက်ထဲ ထည့်ပြီး သောက်လေ့ ရှိသည်။ ရေပုလင်းကို
သည်အတိုင်း ပါးစပ်နှင့် တွေ့ပြီး မော့သောက်တာက ဒီပါ...။

အဲသည် အပြုအမူကို မြင်တိုင်း ဆူပူလေ့ရှိသည်က သူ....။ ယခုတော့ သူသည် ဒီပါ့လိုပဲ ပြုမူမိနေပြီ။

အခန်းထဲ ပြန်ရောက်သောအခါ သူသည် မေးခွန်းစာရွက်တွေကို ကောက်ကိုင်မိမှာစိုး၍ သူ့ခုတင်ဆီ မသွားဘဲ ဒီပါ့ခုတင်ဆီသို့သွားလိုက်သည်။ ဒီပါ၏ အိပ်ရာဖုံးကို ဆွဲလှုပ်ကာ ဓမ္မရာပေါ် သူ့လှဲချလိုက်၏။ ခေါင်းအုံးသည် လျှော်ပြီးစ အဝတ်တစ်ခု၏ ရနံ့မျိုး ဆပ်ပြာနံ့သင်းနေသည်။ ဒီပါ မရှိပေမယ့် မေမေသည် ဒီပါ့အိပ်ရာကို သူ့အိပ်ရာနှင့် အတူ လျှော်ပေးခဲ့ဟန် ရှိသည်။

မေမေအခန်းနှင့် ခြားထားသော နံရံကို သူလက်ဖြင့် အသာထိလိုက်၏။ မေမေအခန်းမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ နံရံပေါ်မှာ ရုပ်ပုံပေါင်းများစွာကို ဒီပါ ကပ်ထားခဲ့သည်။ ထိုပုံတွေကို သူတစ်ခါမှ စေ့စေ့စပ်စပ် မကြည့်ခဲ့ဖူးပါ။ ထိုပုံများကို သူမျက်စိ နောက်ပါသည်။

သူ့ခုတင်၏ ဘေးက နံရံကတော့ ရှင်းလင်းနေသည်။ သူသည် နံရံမှာ ဘာပစ္စည်း ဘာပုံမှ ကပ်မထားတာကို ကြိုက်သည်။

သူသည် ပက်လက်လဲလျောင်းနေရာမှ တစ်ဖက်သို့စောင်းလိုက်၏။ သူ့ခုတင်ကို သူမျက်နှာမူမိသည်။

သူတို့ခုတင်နှစ်လုံးသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု သုံးလေးပေတော့ ဝေးနေ၏။ သိပ်လည်း ကပ်မနေ၊ တစ်ဖက်ခန်းက မေမေ မကြားအောင် တီးတိုးစကားပြောချင်လျှင် နှစ်ယောက်သား ခုတင်စွန်းတွေသို့တိုးကပ်ပြီး ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ ပြောနိုင်ရုံတော့ နီးလေသည်။

‘ဒီပါ...နေ့လယ်က မင်း ဘာအချိုး ချိုးတာလဲ’

‘ဘာလုပ်လို့လဲ’

‘စားသောက်ဆိုင်မှာတုန်းကလဲ မေမေနဲ့ဦးညဏ်ကို ကပ်ထိုင်ဖြစ်အောင် မင်း လုပ်တယ်။ အပြန်ကျတော့လဲ ရှေ့မှာ ဦးညဏ်ကို ထိုင်ခိုင်းတယ်။ အဲဒါ ဘာအချိုးလဲ။ မင်းက မေမေ့ကို တော်တော် ရက်ရောနေသလား’

‘ဟောဗျာ...ငါက ကလေး၊ ဦးညဏ်က လူကြီးပဲ။ လူကြီးကို ရှေ့ခန်းမှာ နေရာပေးမှပေါ့’

‘နီးစပ်သွားတော့ ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ’

‘နီးစပ်သွားတော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ ဦးညဏ်က ငါ့အဖေဖြစ်လာရင် ငါလိုချင်တာတွေ အကုန်ဝယ်ပေးမှာ’

‘ဟာ...ခွေးကောင်၊ ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့လျှောက်မပြောနဲ့’

သူ စိတ်တိုသွား၏။ အသံကို တိတ်နိုင်သမျှ နှိမ့်၍ ဒီပါ့ကို ငေါက်တော့ ဒီပါ ရယ်လေသည်။

‘တကယ်ပြောတာ ကိုကိုရ၊ မေမေ့ အသက်က အငယ်လေး ရှိသေးတာ၊ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့တော့ စွဲမှာပဲ’

‘မစွဲရပါဘူး၊ မင်း နောက်တစ်ခါ ဖန်ပေးရင် ငါ့လက်သီးနဲ့တွေ့မယ်’

ဒီပါသည် သူ့ကိုယ်သူ ခေတ်မီသည်။ လွတ်လပ်ပွင့်လင်းသည်ဟု အမြဲဂုဏ်ယူပြီး သိဒ္ဓိကိုတော့ တုံးတုံးအအ ရှေးရိုးစွဲရှိသူဟု အမြဲဝေဖန်လေ့ရှိသည်။

သိဒ္ဓိမကြည့်သော ဗွီဒီယိုဇာတ်ကားအချို့ကို ကြည့်ချင်သည်။ စာအုပ်တချို့ကို ကြည့်ချင်သည်။

‘တစ်ခါလောက် ကြည့်ကြည့်စမ်းပါ ကိုကိုရာ၊ အတွေ့အကြုံရတာပေါ့၊ ကြည့်မလား၊ ငါယူလာခဲ့မယ်’

‘တော်ပြီ’

ဒီပါ တိုးတိုးလေး ရယ်နေခဲ့သည်။

သူ့အပေါ် သင် မကြိုက်ဆုံးအချက်များ...။

သိဒ္ဓိသည် မျက်စိတအား မှိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒီအချက်တွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြေနိုင်ပါ့မလဲ။ သူတို့ညီအစ်ကိုသာ သိပြီး မေမေတောင် မသိသည့် လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို စာရွက်ပေါ်မှာ အတိအလင်း ရေးပြီး လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ပြရမှာလား။ အဲဒီလို ဖွင့်ပြောတိုင်ပင်မှ သူ့ညီကို သူပြန်ရမှာလား။ မရေးဘူး...ဘယ်တော့မှ မရေးဘူး။

သူသည် ဆုံးဖြတ်ချက်ကျသွားကာ စိတ်သက်သာစွာ မျက်လုံး ပြန်ဖွင့်လိုက်၏။

တခြား မကြိုက်တဲ့ အချက်တွေ စဉ်းစား။

ဒီပါသည် စာကျက်လျှင် အမြဲငိုက်လေ့ရှိသည်။ ဒီကောင် စာကို စိတ်မဝင်စားဘူး။

ဒီပါ စာကျက်တာကို စောင့်ကြည့်ရတိုင်း သူစိတ်တိုရ၏။ သူစိတ်တိုတိုင်းလည်း ဒီပါ ခေါင်းကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် မထုမိအောင် မနည်းထိန်းချုပ်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ အောင်မြင်လျက် တစ်ခါတစ်ခါ မအောင်မြင်ပေ။

‘ဟာ...ဒီကောင်’

သူ့လက်သီးနှင့် ထိမိလျှင် ဒီပါမျက်လုံး ကျယ်သွားတတ်သည်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက သိပ်ကြာကြာမခံပါ။ မမြင်ဖူးသော အင်္ဂလိပ်စာလုံးအစုများဆီ အာရုံစိုက်မိပြီး စာလုံးတွေဖြင့် သိဒ္ဓိဦးနှောက် အကြီးအကျယ် ခြောက်နေချိန်တွင် ဒီပါ ငိုက်သွားပြန်၏။ သူ့စာမျက်နှာမှ မျက်စိလွဲပြီး ဒီပါဆီ ကြည့်မိတော့ ဒီပါ ငိုက်နေသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားသည်။

‘ဒီပါ’

သိဒ္ဓိ ခပ်တိုးတိုးအော်လိုက်သောအခါကျမှ ဒီပါက ကမန်းကတန်း ကိုယ်ကို မတ်ကာ ဝရူးဝရူးနှင့် စာတွေကို ရွတ်ပါသည်။ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒါ မဟုတ်သေးဘူး။

‘ကိုယ့်ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ လျှပ်စစ်ဓာတ်တွေ တစ်နေရာနဲ့တစ်နေရာ ဘယ်လို စီးသွားသလဲဆိုတာ မင်းစိတ်မဝင်စားဘူးလား’

သူမေးတော့ ဒီပါက ရယ်ကျဲကျဲ မျက်နှာနှင့် ဖြေ၏။

‘မဝင်စားဘူး၊ ငါ့အတွက်က ဘယ်ခလုတ်ကို နှိပ်ရင် ဘယ်မီးပွင့်မလဲ သိရင် ရပြီကွ’

သိဒ္ဓိသည် လှဲအိပ်နေရာမှ ထလိုက်ပြီး မိမိခုတင်ဆီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။
ခုတင်ပေါ်မှာ

စောစောက သူပစ်ချထားခဲ့သော စာရွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။
ခေါင်းအုံးဘေးက ဘောလ်ပင်ကို ယူပြီး စာရွက်ပေါ်တွင် စာတစ်ကြောင်း ဆက်ရေး
လိုက်၏။

‘၄၊ ကျောင်းသားတာဝန်မကျေပွန်တာကို ကျွန်တော် မကြိုက်ပါ’

ထိုစာကြောင်း၏ အထက်မှာ သုံးကြောင်းရေးထားပြီးသား။

‘၁၊ အုပ်စုလိုက် ချိန်းပွဲတွေ လုပ်ပြီး ရန်ဖြစ်တာကို ကျွန်တော် မကြိုက်ပါ’

‘၂၊ တွက်ကပ်တယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို အမြဲစွပ်စွဲတတ်တာကို ကျွန်တော်
မကြိုက်ပါ’

‘၃၊ ကျွန်တော့် စာကြည့်စားပွဲကို ရှင်းပေးချင်ယောင် ဆောင်ပြီး စာတွေ
ခိုးဖတ်တာ ကျွန်တော် မကြိုက်ပါ’

သူသည် ရေးလက်စ စာကြောင်းများကို ပြန်ဖတ်ရင်း တွေဝေနေ၏။

အဲဒါတွေက ဒီပုအပေါ်မှာ သူမကြိုက်နိုင်ဆုံး အချက်တွေ ဟုတ်ပါရဲ့လား။
ဟုတ်တယ်ဟု သူသေချာချင်သော်လည်း မဟုတ်ဘူးဟု သူ သိနေသည်။ ဒါ့ထက်
မကြိုက်တာတွေ ရှိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါမရေးဘူး၊ ဘာတွေလဲ။ သူ မျက်စိတစ်ချက်
မှိတ်လိုက်ပြန်သည်။

ဒီပါသည် အိပ်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေချိန်တွင် အိပ်ခန်းတံခါးကို အတွင်းမှ ခလုတ်ချထားတတ်သည်။ သူ့အပြင်က ပြန်လာလို့ တံခါးခလုတ်ချထားတာနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးရလျှင် သူ စိတ်တိုရသည်။ တံခါးကို တခုန်းခုန်း ထုပစ်လိုက်မိတတ်သည်။

‘ဒီပါ တံခါး ဖွင့်စမ်း’

ဘာဖြစ်လို့တံခါးကို ပိတ်ထားသလဲ ဟု သူစဉ်းစား၍ မရနိုင်ပေ။

‘ဘာကိစ္စ ပိတ်ထားရတာလဲ၊ ဒီအခန်းကို မင်းတစ်ယောက်တည်း ပိုင်တာ မဟုတ်ဘူး’

သူ ဒေါသဖြင့် ဟောက်တော့ ဒီပါ ဘာမှ မပြောဘဲ ငြိမ်နေလေသည်။ ဒီပါ၏ အဲလို မထုံတက်တေး အမူအရာကို မြင်ရလျှင် သူပို၍ စိတ်တိုရသည်။

‘တံခါးပိတ်ပြီး မင်း ဘာတွေ မဟုတ်တရုတ် လုပ်နေတာလဲ’

ဒီပါ ပါးပြင်နှစ်ဖက် ရဲခနဲ နီသွားတာကို သတိထားမိသည့်အခါ သူ့မျက်နှာ လွှဲပစ်လိုက်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ကို ခုတင်ပေါ်သို့ဝှန်းခနဲ ပစ်တင်လိုက်တော့သည်။

သိဒ္ဓိသည် ထိုအချက်ကို နံပါတ် ၅ အဖြစ်ရေးဖို့လက်တွန့်နေခဲ့သည်။

တကယ်တော့ မကြိုက်ဆုံးအချက်များကို ရေးမည်ဆိုလျှင် နောက်ထပ် အများကြီး ထွက်လာဦးမှာပဲ။ ဒါကို မေးခွန်းစီစဉ်သူတွေက ကြိုတင်တွက်ဆထားမိပုံ ပေါ်၏။ ပေးထားသော ကွက်လပ်နှင့် မဆုံလျှင် စာရွက်တစ်ရွက်တွင် သီးသန့်ရေး၍ ပူးတွဲဖော်ပြနိုင်ပါသည် တဲ့။

သူသည် လေးချက်ဆိုလျှင် လုံလောက်ပြီ ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

ထို့နောက် နောက်မေးခွန်းတစ်ခုသို့ကျော်လိုက်၏။

သင်မကြိုက်သော အပြုအမူများအတွက် သူ့ကို သင် ဘယ်လို ဒဏ်ပေးတတ်ပါသလဲ။

- ဆူပူမာန်မဲသည်။
- ရိုက်နှက်သည်။
- အာဏာပိုင်သူတစ်ယောက်အား တိုင်ကြားသည်။
- အခြားနည်းလမ်းရှိသေးလျှင် အတိအကျ ဖော်ပြရန်။

သိဒ္ဓိသည် လက်နည်းနည်း တွန့်နေပြီးနောက် အပေါ်ဆုံးအကွက် ‘ဆူပူမာန်မဲသည်’ နေရာတွင် အမှန်ခြစ်လိုက်၏။ မေးခွန်းတစ်ခုလျှင် အဖြေတစ်ခုပဲ ရှိရမလား၊ သူမသိပေ။ နေရောင်ခန့်ကလည်း ဘာမှ မပြောလိုက်ပေ။ တကယ်လို့သာ အဖြေတစ်ခုထက်ပိုလို့ရလျှင် သူ ဒုတိယအကွက်ကိုပါ အမှန်ခြစ်မလားဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်စဉ်းစားသည်။

ဒီပါကို သူတစ်ခါတစ်လေ စိတ်အခန့်မသင့်လျှင် နားရင်း အုပ်မိခြင်း၊ လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွ ထခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ဖူးသည်။ နာကျင်အောင်တော့ မဟုတ်။ ဒါဟာ ရိုက်နှက်သည်ဟူသော အပြစ်ပေးနည်း အမျိုးအစားမဟုတ်ဟု သူ့ကိုယ်သူ သေချာသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအကွက်ကို အမှန်ခြစ်စရာ မလို။

ဒါပေမဲ့ မေမေ့ကို တစ်ခါတစ်ခါ တိုင်မိတာလည်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် တတိယအကွက်မှာလည်း အမှန်ခြစ်ရန် အကျိုးဝင်နေသည်။ နောက်ပြီး သူ တော်တော် စိတ်တိုလျှင် ဒီပါနှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်မိအောင် စကားမပြောမိအောင် ရှောင်မိတတ်သေး၏။ ဒါက ‘တခြားနည်း’ ထဲတွင် အကျိုးဝင်သလား မပြောတတ်ပါ။

အို...။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သူ အမြဲလုပ်နေကျ ဒဏ်ပေးနည်းအဖြစ် ပထမဆုံး အကွက်က အသင့်တော်ဆုံး အဖြေပါပဲ။

သူ စိတ်ကျေနပ်သွားကာ နောက်မေးခွန်းတစ်ခု ကျော်လိုက်သည်။

သူ့အပေါ် သင်အကြိုက်ဆုံး အချက်များ။

ဒီပါအပေါ် မိမိဘာတွေ ကြိုက်သလဲ။

ဒီပါ ရုပ်ရည်ချောမောတာကို ကြိုက်သလား၊ မကြိုက်ဘူး။ ဒီပါ အပေါင်းအသင်း ဆုံတာကို ကြိုက်သလား။ အင်း...ဒါက သိပ်တော့ အရေးမကြီးပါဘူး။ မေမေ ထမင်းဟင်းချက်တာကို ဒီပါ ကူလုပ်တာကို ကြိုက်သလား။ ဒါလည်း ထူးထူးခြားခြား ကြိုက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး။ မေမေခိုင်းရင် ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်လုံး လုပ်ပေးနေကျပဲ။

မကြိုက်ဆုံးအရာတွေ များပြားသလောက် အကြိုက်ဆုံးအရာကိုတော့ တစ်ခုမှ စဉ်းစားလို့မရပေ။

တစ်ခုခုတော့ ထည့်မှာပေါ့။ စဉ်းစားပါဦး။ ဒီပါဟာ ဘာတွေ ကောင်းသလဲ။ စကားပြောပုံဆိုပုံ၊ အပြုအမူ။ သူ ခေါင်းယမ်းချင်လာ၏။ ထို့နောက် ဒီပါ၏ ကောင်းကွက်လေး တစ်ခုကို သတိရသွားသည်။

ဒီပါသည် သိဒ္ဓိ ထမင်းစားပြီးသော ပန်းကန်ပြားကို မကြာခဏ ဆေးပေးလေ့ ရှိသည်။

ကောင်းတယ်။ အဲဒါ ရေးလိုက်မယ်။

သို့သော် ဒီထက်ကောင်းသော အချက်တစ်ခုကို သူသတိရသွားပြန်၏။

ဒီပါသည် သိဒ္ဓိ ခေါင်းကိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲနေသည့် အခါမျိုးတွင် အနားမှာထိုင်ပြီး နားထင်နှင့် ကုပ်ပိုးကို တတ်သရွေ့ မှတ်သရွေ့ နှိပ်နယ် ပေးတတ်သည်။ ကျားပရုတ်ဆီဘူးကလေးကို နှာခေါင်းဝတွင် တွေ့ပြီး အရှုခိုင်းတတ်သည်။

‘ကိုကို... ဒစ်စ်ပရင် နောက်တစ်ပြားလောက် ထပ်သောက်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်’

သူသည် ဆေးများသွားမှာလည်း ကြောက်သဖြင့် မျက်စိမဖွင့်ဘဲ လက်ကာပြ သည်။ သည်တော့လည်း ဒီပါသည် ဆေးအစွမ်းပြချိန်အထိ အနားမှာထိုင်လျက် အသာအယာနှိပ်ပေးနေခဲ့သည်။ သူ အိပ်ပျော်သွားသည်အထိ ဖြစ်သည်။ သူ အိပ်ရာက နိုးလာသောအခါ ခေါင်းကိုက်သက်သာနေခဲ့ပြီ။

သူအနည်းငယ် ပြီးလိုက်ပြီး အကြိုက်ဆုံး အချက်များတွင် နံပါတ် (၁) ကို ရေးချလိုက်၏။

‘ကျွန်တော့် အနွံအတာကို ခံတတ်တာကို ကျွန်တော် ကြိုက်ပါသည်’

ဟုတ်တယ်လေ။ ဒါ...အကြိုက်ဆုံး အချက်ပါပဲ။ အသေအချာပါပဲ။

ထို့နောက် နောက်မေးခွန်းတစ်ခု။

သင်ကြိုက်သော အပြုအမူများအတွက် သူ့ကို သင် ဘယ်လို ဆုပေးတတ် ပါသလဲ။

သူ ရုတ်တရက် တွေ့ဝေသွားသည်။ ဆု...။

- ချီးကျူးစကားပြောသည်။
- အများသိအောင် ချီမွမ်းစကားပြောသည်။
- လက်ဆောင် ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ဆုအဖြစ်ပေးအပ်သည်။
- အခြားနည်းရှိသေးလျှင် အတိအကျ ဖော်ပြန်ရန်။

ဒီပါကို သူချီးကျူးစကားပြောခဲ့ဖူးသလား။ သူ မမှတ်မိပါ။ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောခဲ့ဖူးသလား၊ ဒါလည်း သူမမှတ်မိပါ။ လက်ဆောင်ပစ္စည်း၊ မွေးနေ့လက်ဆောင်ရော။ ဒီပါကို သူဘာပေးဖူးသလဲ။

သူ့လက်ထဲမှ ဘောလ်ပင်ကို သူလွှတ်ချလိုက်၏။ သူပြန်အိပ်ဖို့အချိန်ရောက်ပြီ။

ထို့နောက် ခေါင်းအုံးပေါ် မျက်နှာအပ် မှောက်ချပစ်လိုက်ပါသည်။

(၆)

ဆယ့်ခြောက်ရက်မြောက်နေ့...နေ့လယ်။

မင်းသိပ်နှောင့်နှေးနေလို့
 မင်းဘဝ ယိုယွင်းပျက်စီးသွားရတယ်
 မင်းသိပ်အလျင်လိုနေလို့
 ကံကောင်းမှုတွေ ကုန်ဆုံးရတယ်
 မင်း သိပ်စွဲမြဲနေလို့
 မင်းဆုပ်ကိုင်ထားတာတွေ လွတ်သွားရတယ်

(Francois Villion)

ကော်ဖီအေးတစ်ခွက်နှင့် ရိုးရိုး ဒိုးနတ်မုန့်တစ်ကွင်းကို လင်ပန်းထဲ ထည့်လျက် ထိုင်ခုံနေရာလွတ်တစ်ခုကို လိုက်ရှာနေချိန်တွင် တစ်ယောက်ယောက်က သူ့နာမည် လှမ်းခေါ်သံ ကြားရပါသည်။

‘ကိုသိဒ္ဓိ...’

များပြားလှသော စားပွဲများ အားလုံးလိုလို လူပြည့်နေပြီ။ သူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သော စားပွဲမှာ အခန်း၏ထောင့်စွန်းနေရာ၌ ရှိသည်။ ထိုစားပွဲရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဒီပါ့သူငယ်ချင်း သုံးယောက်အုပ်စုကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူ စိတ်ညစ်သွားသည်။ မေးခွန်းတွေ ပေါက်တတ်ကရ မေးကြလိမ့်ဦးမည်။

‘ဒီမှာ ထိုင်ခုံတစ်ခု လွတ်တယ်ဗျ’

သူ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြီး လူပြည့်နေသော စားပွဲများကို ကွေ့ပတ်လျှောက်ကာ သူတို့ဆီ ရောက်သွားသည်။ လွတ်နေသော ထိုင်ခုံတွင် သူ ဝင်ထိုင်လိုက်ချိန်တွင် စားပွဲပေါ်၌ ကော်ဖီဖန်ခွက်နှင့် မုန့်များ အပြောင်ရှင်းပြီးသား ဖြစ်နေပြီကို သူ သတိထားမိသည်။

‘မင်းတို့က သောက်လို့ပြီးသွားပြီလား၊ သွားစရာ ရှိတာ သွားနော်၊ ငါ့ကို အားမနာနဲ့’

‘ပထမတော့ ထွက်မလို့ပဲ၊ အစ်ကို့ကို တွေ့တော့ နေလိုက်ဦးမယ်၊ ဘာသတင်း ထူးသေးလဲ’

ဘာသတင်းထူးသေးလဲ။

အခုတလော သူတို့အချင်းချင်း တွေ့မိဆုံမိလျှင် ပြောဆိုဖြစ်သော စကားများအနက် ‘ဘာသတင်းထူးသေးလဲ’ မှာ ခေတ်အစားဆုံး မေးခွန်းဖြစ်သည်။

‘ဘာမှ မထူးပါဘူး’

ဘာသတင်းထူးသေးလဲ။ နယ်က အဒေါ်က အိမ်ကို ဖုန်းဆက်တော့လည်း သည်မေးခွန်းပဲ။ မေမေ့ မိတ်ဆွေတချို့က ဖုန်းဆက်တော့လည်း သည်မေးခွန်းပဲ။

စိတ်အားထက်သန်နေသော ကောင်လေးသုံးယောက် သူ့အဖြေကြောင့် အားလျော့ သွားသည်။

‘နှစ်ပတ်ကျော်ပြီ ထင်တယ်နော်’

တော်ဝင်က မျက်နှာငယ်ငယ်ဖြင့် ပြောသည်။ သူ့ဟာသူ တစ်ယောက်တည်း ပြောသလား၊ သိဒ္ဓိအား တိုင်တည်ပြောသလား မသိ။

‘၁၆ ရက်...’

သူတို့လေးယောက် ငြိမ်သက်သွားကြ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ စကားသံများဖြင့် အုတ်အုတ်ကျွတ်ကျွတ် ဖြစ်နေသည်။ ဤဆိုင်မှာ ဒီလောက် လူများတာကို သိဒ္ဓိတစ်ခါမှ မကြုံဖူးပေ။ မြို့ထဲက ဆိုင်များလို အမြဲလူမရှုပ်ဘဲ ခပ်ကျကျသာ ရှိတတ်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ သူ စာကျက်လမ်းညွှန် (study guide) အဖြစ် စာလာသင်ရသော တိုက်ခန်းနှင့် နီးသောကြောင့် တစ်ကြောင်း ဤကဖေး ဆိုင်ခွဲလေးသို့ခဏခဏ လာမိတတ်သည်။ ယခုလိုတော့ လူရှုပ်လှေမရှိ။ တစ်ခုခု ထူးခြားနေသလိုပဲ။

သူ ပလတ်စတစ် ကောက်ရိုးကလေးဖြင့် ကော်ဖီဖန်ခွက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် မွေပေးနေခိုက်မှာ ရှေ့တည့်တည့်မှ တော်ဝင်က သူ့အား ငေးကြည့်နေသည်။ သူတို့လေးယောက်ထဲတွင် တော်ဝင်က ကလေးအဆန်ဆုံး၊ နောက်ပြီး အဝဆုံး။

‘ကျောင်းတက်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား တော်ဝင်’

ကောင်လေးက ပါးဖောင်းဖောင်းလေး စူအစ်သွားအောင် နှုတ်ခမ်းစူလိုက်သည်။

‘မပြေဘူး၊ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ဒီပါ မရှိတော့ ကျောင်းသားသစ်တစ်ယောက် လာထိုင်တယ်၊ ဒီကောင်က အရစ်ပဲ၊ စကားလဲ တအားများတယ်’

‘ဒီပါထက် များသလား’

ဒီပါသည် ပွစိပွစိနှင့် အလွန်စကားများသည်။ ဒီကလေးက စနေသားဆိုပေမယ့် သောကြာနေ့ အထွက်၊ စနေအဝင်မှာ မွေးထားမိတာ၊ ဒါကြောင့် ဒီကလေး စကားများတာ ဖြစ်မှာဟု မေမေက ခဏခဏ ချစ်စနိုးပြောတတ်၏။

‘အား..များတယ် များတယ်၊ ပြောလိုက်ရင်လဲ တီဗွီကြော်ငြာတွေ အကြောင်း ချည်းပဲ’

ဒီပါ အိမ်က ထွက်သွားခါစ ရက်တွေတုန်းက သိဒ္ဓိသည် တော်ဝင်အား နည်းနည်း သင်္ကာမကင်း ဖြစ်မိသည်။ ဒီပါနှင့် တော်ဝင်က သူတို့အုပ်စုတွင် အတွဲဆုံး၊ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် အသိဆုံး။ ဒီပါဖြစ်သမျှကိစ္စကို တော်ဝင်သိသည်။ ဒီပါရေချိုးခန်းမှာ ချော်လဲတာတို့၊ အိမ်မှာ ဖန်ခွက်ကျကွဲတာတို့၊ ဖုန်းထဲကနေ ရည်းစားစကားပြောခံရတာတို့ကို သိဒ္ဓိက ဘာမှ မသိရပေမယ့် တော်ဝင် အကုန်သိသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီပါ အိမ်က ထွက်သွားသည့် ကိစ္စတွင် တော်ဝင်ဘာမှ မသိလိုက်ဘူး ဆိုတာကို သူ နည်းနည်းမှ မယုံခဲ့ပေ။

‘ဘုရားစူး...တကယ် မသိတာ၊ လုံးဝမသိတာ’

‘သား...သိရင် ပြောလိုက်နော်၊ မညာရဘူး၊ သား သူငယ်ချင်းကို ချစ်ရင် သူကောင်းဖို့အတွက် သားအမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောရလိမ့်မယ်’

တော်ဝင်၏ဖခင်က မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် သိဒ္ဓိရှေ့မှာပင် တော်ဝင်အား သတိပေးသည်။

‘သိပါဘူး ပါပါး၊ သား တကယ်မသိလို့ပါ၊ သား မညာပါဘူး’

ကောင်လေး မျက်ရည်လည်လာခဲ့သည့်တိုင် သူ မယုံခဲ့မိပေ။ နောက်ပိုင်းတွင် မေမေသည် တော်ဝင်အား မကြာခဏ တွေ့ဆုံပြီး နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် အစ်အောက်မေးခဲ့သည်။ မခံချင်အောင် ဆွနည်း၊ ခြိမ်းခြောက်နည်း၊ ချော့မော့ တောင်ပန်းနည်း အမျိုးမျိုး သုံး၍ မေးခဲ့သည်။

‘သားရယ်...သားသူငယ်ချင်း ကိစ္စမှာ သား သိသလောက် ဒေါ်ဒေါ်ကို ပြောပြပါ။ သား မပြောလိုက်မိလို့ဒီပါ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ဒေါ်ဒေါ်တို့ကြေကွဲနေတဲ့အချိန်မှာ သားလဲ နောင်တရနေမှာ ပေါ့။ အခုနေ ပြောလိုက်လို့ဒေါ်ဒေါ်တို့ သိသွားရင် ဒီပါကို ကယ်လို့ရကောင်း ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဆိုပါစို့သားရယ်...အေဒ်စ်ရောဂါပိုး သူ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲ ဝင်နိုင်တဲ့ အန္တရာယ်တွေကို သူမကျူးလွန်ရသေးဘူး ဆိုပါစို့။ အခုမှ သူထွက်သွားတာ သုံးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အပေါင်းအသင်းမှားနေပြီဆိုရင်လဲ အချိန်တော့ မလွန်သေးဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ဘဝကို မဖျက်ဆီးရသေးဘူး၊ နာကျင်မှုတွေကို သူမခံစားရ သေးဘူး၊ ဝေဒနာတွေ သူမခံစားရသေးဘူး၊ မိနိုင်းပါသေးတယ် သားရယ်၊ သား သူငယ်ချင်းကို ကယ်ဖို့ မိနိုင်းပါသေးတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ကို သူ့သွားနိုင်မယ့် နေရာလေး ပြောပြပါ။ ခန့်မှန်းခြေပေါ့ သားရယ်၊ မှားသွားရင်လဲ ဒေါ်ဒေါ် အပြစ်မတင်ပါဘူး၊ သား ဘယ်လိုထင်သလဲ’

တော်ဝင်သည် မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် အကျောက်အကန် ငြင်းခဲ့လေသည်။

‘သား မသိဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒီပါက သားကို ဘာမှကို မတိုင်ပင်ခဲ့ပါဘူး’

‘မင်းတို့ဆီကော တယ်လီဖုန်းလေး ဘာလေး မလာဘူးလား’

‘တယ်လီဖုန်း...၊ ဘယ်ကလဲ’

ဇင်မင်းဝေနှင့် တော်ဝင်က ပြိုင်တူလိုလို မေး၏။

‘မင်းတို့သူငယ်ချင်းဆီကပေါ့’

ဇင်မင်းဝေနှင့် တော်ဝင်တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အူကြောင်ကြောင် ကြည့်လိုက်ကြပြီးနောက် ပြိုင်တူခေါင်းယမ်းလိုက်ကြသည်။ သိဒ္ဓိဘေးမှာ ထိုင်နေသော မင်းညီက သိဒ္ဓိဘက်သို့သူ့ ထိုင်ခုံကို လှည့်လိုက်သည်။

‘နိုင်ငံခြားမှာလို ပရိုက်ဗိတ် ဒီတက်တစ်စ် (Private Detective)တွေ ဘာတွေ ရှိရင် ကောင်းမှာနော်၊ အခုလောက်ဆို တွေ့နေလောက်ပြီဗျ’

မင်းညီ၏မျက်နှာထားက ခပ်တည်တည်၊ ခပ်စိမ်းစိမ်း။ ကျန်သည့် ကောင်လေးနှစ်ယောက်လို သိမ်မွေ့ရိုကျိုးသည့်ဟန် မရှိ။ သိဒ္ဓိအပေါ်လည်း သိပ်ရင်းနှီး ခင်မင်ဟန် မပြ။ သူ့စကားကို ဇင်မင်းဝေက ကန့်ကွက်သည်။

‘မင်းကလဲ ရုပ်ရှင်တွေကြည့်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေပြန်ပြီ၊ စုံထောက်ရှိလို့ ငှားပါပြီတဲ့၊ ဒီပါနဲ့ ပတ်သတ်တဲ့ သဲလွန်စ တစ်ခု နှစ်ခုတောင် ငါတို့က မပေးနိုင်ဘဲနဲ့ အဲဒီစုံထောက်က ဘယ်သွားရှာမှာလဲ၊ ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံကိုင်ပြီး ဒီကောင်လေးကို မြင်ဖူးလား... ဒီကောင်လေးကို တွေ့မိလားနဲ့လိုက်မေးရမယ့်ပုံ’

‘အို...ဘာဖြစ်လဲ၊ ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့တယ်တဲ့၊ စကားပုံတောင် ရှိသေးတယ်’

သိဒ္ဓိသည် မင်းညီ၏မျက်နှာကို ခပ်စိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီကောင် ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောလိုက်တာလဲ။ ပျောက်သောသူ ရှာရင် တွေ့တယ်...ဆိုတော့ အခုမတွေ့တာဟာ မရှာလို့လို့ စွပ်စွဲချင်တာလား။ သူက ဘယ်လို လိုက်ရှာမှာလဲ။

နှစ်ယောက်တည်းကျန်တဲ့ အိမ်မှာ မေမေကလည်း မဂ္ဂဇင်းလစဉ် အချိန်မီ ထွက်နိုင်ဖို့ကြိုးစား၊ သူကလည်း နီးကပ်နေတဲ့ စာမေးပွဲအတွက် နေ့မအား ညမအား ကြိုးစား၊ ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိသူကို စမ်းတဝါးတဝါး ရှာဖွေဖို့ သတင်းအစအန လေးတောင် မရခဲ့။

ကော်ဖီကို အပြတ်ရှင်းပြီး ဒီက ထွက်သွားရင် ကောင်းမလား။ သူ ကော်ဖီလက်ကျန်ကို တစ်ငုံတည်းနှင့် စုပ်ယူပစ်လိုက်၏။ အောက်ခြေရေခဲတုံးများဆီမှ ဂလပ် ဂလပ် အသံမြည်လာသည်အထိ ဖြစ်သည်။

‘ဟေ့...ဟေ့...ပိုမှာ ငါတို့အမှုသည်လေးနှစ်ယောက် မဟုတ်လား’

မင်းညီ၏အာရုံသည် သိဒ္ဓိထံမှာ မရှိတော့ပြီ။ သိဒ္ဓိ၏ နောက်ဘက်ဆီသို့ ရောက်သွားပြီ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်က နှစ်ယောက်ကပါ သိဒ္ဓိကို ကျော်၍ ကြည့်လိုက်ကြ၏။

‘အေးကွ၊ ကိုးတန်းအေက ကောင်မလေးတွေပေါ့’

‘ငါတို့အမှုလိုက်ခ အပြေမရသေးဘူးနော်’

သူတို့စကားတွေကြောင့် သိဒ္ဓိစိတ်ဝင်စားသွားသည်။

‘သွားတောင်းမလား’

တော်ဝင်က တက်ကြွစွာမေး၏။

‘နေဦးကွ၊ သူတို့သိချင်တာတစ်ခု ငါတို့အဖြေမပေးနိုင်သေးဘူး’

‘ဘာကျန်သေးလို့လဲ’

‘ကုဋေ သုံးတဲ့ ခေါင်းလိမ်းဆီ အမျိုးအစား’

‘ဇင်မင်းဝေ...မင်းတော်တော်တုံးတာပဲ။ ငါတို့သူတို့ကို ဖုန်းနံပါတ်နဲ့ အိမ်လိပ်စာတောင် ပေးပြီးပြီပဲ။ ဖုန်းဆက်ပြီး ခေါင်းလိမ်းဆီ နာမည် သူတို့ မေးလို့ ရနေပြီလေကွာ’

‘မင်းကမှ တုံးတာ၊ သူတို့က ဖုန်းဆက်မေးရင် အောက်တာပေါ့ကွ။ တစ်ခါတည်း သူတို့ အပိုင်သိပြီးသား ဖြစ်နေရမှာပေါ့။ ဒါမှ ဟိုကောင်က အံ့ဩပြီး စိတ်ဝင်တစား ဂရုစိုက်မိသွားမှာပေါ့’

သူတို့အချင်းချင်းလည်း စိတ်ကူးတွေးခေါ်ပုံ တူကြဟန် မရှိ။

‘ဒါဖြင့်လဲ ရှိရဲ့ဒိုးလို့ ဖြေလိုက်တာပေါ့ကွာ’ တော်ဝင်က ဖင်တကြွကြွနှင့် ယခုပဲ သွားတောင်းမည့်ဟန် ပေါ်နေသည်။

‘ရှိရဲ့ဒိုး မဟုတ်ရင် ကောင်မလေးတွေလဲ ကျွတ်သွားမယ်။ ငါတို့ကုမ္ပဏီလဲ နာမည်ပျက်သွားမယ်ကွ။ မလောနဲ့၊ ရှိရဲ့ဒိုးက ငါတို့အထင်ပဲ ရှိသေးတာ’

သိဒ္ဓိမနေနိုင်တော့ဘဲ ဝင်မေးမိသည်။

‘မင်းတို့ကုမ္ပဏီက ဘာလုပ်တာလဲ’

‘သတင်းရောင်းဝယ်ဖြန့်ချိရေးပေါ့ အစ်ကိုရ၊ အိုင်တီအစ်တ် လို့အတိုကောက် ပေးထားတာ၊

Information Trading Company ပေါ့။ ဒီပါ မပြောဖူးဘူးလား’

သူ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။ တကယ်တော့ ဒီပါနှင့်သူက သိပ်
ရင်းနှီးခင်မင်ခြင်း မရှိပါ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ သိဒ္ဓိက စာအုပ်တွေနှင့် မျက်စိခွာရသည်မရှိ။
ဒီပါနှင့် စကားပြောချိန် သိပ်မရှိပါ။

‘ဘယ်လိုသတင်းမျိုးတွေလဲ’

‘အစုံပဲ၊ ကျောင်းအတွက် သတင်း၊ နိုင်ငံအတွင်း သတင်း၊ ကမ္ဘာသတင်းပေါ့’

သူရယ်မောမိတော့သည်။

‘ကြီးကျယ်လှချည်လား မင်းတို့ဥစ္စာက၊ ဈေးနှုန်းကရော’

‘အစားစားပဲ၊ လွယ်ရင် လွယ်သလို...ခက်ရင် ခက်သလိုပေါ့ အစ်ကိုရာ’

ဇင်မင်းဝေက သူတို့ကုမ္ပဏီ အကြောင်းကို စိတ်လိုလက်ရ ရှင်းပြချင်နေသည်။

‘ဥပမာ... ကိုးတန်းတုန်းက ပထမရတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ အင်္ဂလိပ်စာ
ကျူရှင်ဆရာ နံမည်၊ ဒါဆိုရင် သိပ်လွယ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဈေးနှုန်းက နှစ်ရာ။
ဆယ်တန်း အေက စတားအဖြစ်ဆုံး ကောင်တစ်ကောင် ထားပါတော့၊ သူ ထိုင်နေကျ
ကော်ဖီဆိုင်၊ ဒါမှမဟုတ် သူကြိုက်တဲ့ ဂီတအဖွဲ့နာမည်၊ အဲဒါက မခက်တခက် ကိစ္စမို့
ဈေးနှုန်းငါးရာ...’

‘မခက်တခက်တောင် ငါးရာတောင်းတယ်...ဟုတ်လား’

‘ဟာ...တောင်းရတာပေါ့ အစ်ကိုရာ၊ အခန့်မသင့်ရင် ကျွန်တော်တို့ ကားနဲ့
လိုက်ကြည့်ရတာမျိုး ဆိုရင် ဓာတ်ဆီကုန်တာလေ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော်တို့တောင်
ရှုံးသေးတယ်’

‘ရှုံးတော့ ဘာနှယ်လုပ်သလဲ’

ဇင်မင်းဝေက စပ်ဖြူဖြူဖြင့် ရယ်၏။

‘ဘယ်နှယ်မှ လုပ်လို့မရဘူး၊ အိတ်စိုက်ပေါ့။ ကံကောင်းရင် အဲဒီ ကိုယ်ရထားတဲ့ သတင်းက နောက်တစ်ခါ အသုံးဝင်လာမှာပေါ့၊ အဲဒီအခါကျ ဘာမှ စိုက်စရာ မလိုဘဲ အမြတ်ချည်းပဲ’

မင်းညီက ကြားဖြတ်ဝင်ပြောပြန်သည်။

‘တချို့လူတွေ ကားဝယ်ရောင်းလုပ်သလို ကျွန်တော်တို့လဲ သတင်းဝယ်ရောင်း လုပ်ရတယ် အစ်ကိုရ၊ မြတ်မှာသေချာတဲ့ သတင်းမျိုးကို ဝယ်ဖို့တော့ လိုတာပေါ့လေ’

ဒီကောင်တွေလည်း မခေလှပါလား။

‘ဒါဖြင့် ငါလဲ သတင်းတစ်ခု ဝယ်ချင်တယ်’

သူတို့သုံးယောက် စိတ်ဝင်စားသွား၏။ သိဒ္ဓိဆီသို့စုပြုံအာရုံစိုက်လာကြသည်။

‘ဘယ်သူ့သတင်း သိချင်လဲ’

‘ဒီပါ...’

သူတို့မျက်နှာပျက်သွားသည်။

‘မင်းတို့တောင်းသလောက် ငါပေးပါ့မယ်၊ ငါ့ညီ ဘယ်ရောက်နေလဲဆိုတာ ငါသိချင်လို့’

တော်ဝင်ကစ၍ ငြင်းလေသည်။

‘အဲဒါတော့ ကျွန်တော်တို့တကယ်မသိတာပါ’

ကျန်သည့် နှစ်ယောက်ကလည်း ငြင်းသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဒီကိစ္စမှာ ဘာမှကို မသိရတာ’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး’

သူတို့သုံးယောက် အနေကျဉ်းကျပ်သွားကြသည်။

‘မင်းတို့အဖွဲ့...အဲ...ကုမ္ပဏီက အဖွဲ့ဝင် ဘယ်နှစ်ယောက်လောက် ရှိလဲ’

သူတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကြ၏။
ခဏကြာတော့မှ တော်ဝင်က မျက်လွှာချလျက် ဖြေသည်။

‘နှစ်ဆယ်လောက် ရှိပါတယ်၊ အတန်းတိုင်းမှာ အဖွဲ့ဝင်တွေ ထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့’

‘အေးလေ၊ ဒီလောက် အုပ်စုတောင့်နေတဲ့ သတင်းကုမ္ပဏီကြီးပဲကွ၊
ကောင်လေးတစ်ယောက် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သိဖို့ သိပ်ခဲမည်းမယ် မထင်ပါဘူး’

သူတို့မျက်နှာတွေမှာ စိတ်ညစ်မှုကလွဲ၍ ဘာမှ မတွေ့ရ။

‘မင်းတို့ဒီလောက်ခင်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ အနည်းဆုံး သူ့ဘာကြောင့်
ထွက်သွားတယ်ဆိုတာတော့ မင်းတို့သိနေမှာပါ’

သူပြောမိတော့ မင်းညီက သိဒ္ဓါကို တည့်တည့်မကြည့်ဘဲ ပြန်ပြော၏။

‘ကိုသိဒ္ဓိတောင် သူ ဘာကြောင့်ထွက်သွားမှန်း မသိဘူး ဆိုမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ကောင်တွေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်ပါ့မလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား ဇင်မင်းဝေ’

ဆိုင်တစ်ခုလုံး ရယ်မောသံများ၊ စကားတွတ်ထိုးသံများ၊ ငြင်းခုံသံများ အားလုံးသည် သိဒ္ဓိ၏ နားထဲသို့စုပြုံဝင်ရောက်လာ၏။ လောကကြီးဟာ မတရားပါဘူး။ သူ့ကျမှ ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက် နှင့်သီးစွာ ထိခိုက်ရသလဲ။ စကားများ၏ ထိခိုက်မှု ဒီလောက် စပ်ရှနာကျင်မှန်း သူ အခုမှ သိသည်။

ပထမတော့ သူ အသာပဲ ငြိမ်နေလိုက်ဖို့ပါပဲ။ သို့သော် သူ အခုတလော မျှိုသိပ်နိုင်စွမ်းတွေ ပျောက်ဆုံးကုန်ခဲ့ပြီ။ သူသည် အရင်က သိဒ္ဓိမဟုတ်တော့။ အခြားတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ။ တအံ့နွေးနွေး ကောက်ချက်များ၊ မသေချာ မရေရာမှု များကို သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပေ။

သူ မင်းညီ၏ပခုံးကို ကိုင်၍ သူ့ဘက် ဆွဲလှည့်လိုက်၏။

‘မင်း အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ပြောလိုက်တာလဲ’

‘ဟာ...’

မင်းညီသည် သူ့ထံမှ ကဲ့သို့ပွင့်လင်းစွာ တိုက်ခိုက်မှုကို ထည့်တွက်မထားခဲ့ဘူး ထင်သည်။ ရုတ်တရက် အံ့ဩကြောင်အ သွားသည်။ တော်ဝင်နှင့် ဇင်မင်းဝေလည်း လန့်သွား၏။

‘ကျွန်တော် ဘာပြောလို့လဲ’

‘ဒီပါ အိမ်က ထွက်သွားတာ ငါနဲ့ပတ်သတ်တယ်လို့မင်းပြောချင်တာလား’

မင်းညီက သူ့ပန်းပေါ်မှာရှိသော သိဒ္ဓိ၏လက်ကို ဆွဲဖယ်လိုက်ချိန်တွင် မင်းညီ၏ မျက်နှာသည် ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။ အံ့ဩသော မျက်နှာမဟုတ်တော့ဘဲ ခါးသီးသော မျက်နှာဖြစ်သွားသည်။

‘ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောချင်ဘူး၊ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တာ ခင်ဗျားကြားသားပဲ။ အဲဒါပဲ...ကိုယ့်ဟာကိုယ် မလုံမလဲနဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေ လျှောက်ဖွင့်တာတော့ ကျွန်တော်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး’

‘မင်းစကားက ရင့်လှချည်လား’

‘မင်းညီ တော်ပြီကွာ၊ ငါတို့သွားကြစို့’

တော်ဝင်နှင့် ဇင်မင်းဝေက ကမန်းကတန်း ထရပ်သည်။ မင်းညီက မထသေး။ တစ်ခုခုကို ပြောချင်နေသေးပုံရသည်။ မခံချိမခံသာ ဟန်မူရာကို ဖော်ပြနေသော မျက်လုံးများသည် သိဒ္ဓိအား ပေကြည့်နေ၏။

‘မင်းညီ...လာကွာ’

ဇင်မင်းဝေက မင်းညီအား လက်မောင်းမှ ဆွဲထူတော့ မင်းညီထရပ်သည်။

‘ခင်ဗျားက တကယ်ဆိုက်ကိုပဲ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် နားကို မလည်ဘူး’

သိဒ္ဓိ ဒေါပွသွား၏။

‘မင်းနားမလည်တာ ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး’

‘ဒီပါ နားမလည်တာလဲ ခင်ဗျား ဂရုမစိုက်ခဲ့ပါဘူး’

မင်းညီစကားကြောင့် သူ ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။ မင်းညီသည် သူငယ်ချင်းတွေ ဆွဲခေါ်ရာသို့လိုက်မသွားမီ သိဒ္ဓိအား ငဲ့ ကြည့်၍ အံ့ကြိတ်ပြောသည်။

‘ဒီပါက ခင်ဗျားကို နားမလည်ဘူးတဲ့’

‘ဒီပါက...’

‘ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားဟာ အပြောင်းအလဲ မြန်တယ်တဲ့၊ ခင်ဗျားရဲ့စိတ်က ခန့်မှန်းရ ခက်တယ်တဲ့၊ တခြားကမ္ဘာက လာတဲ့ ဂြိုဟ်သားလိုပဲတဲ့၊ ဒီပါက ခင်ဗျားကို ကွယ်ရာမှာ ဘယ်လိုခေါ်လဲ...သိလား’

‘ဟေ့ကောင် မင်းညီ...သွားဖို့’

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ဇွတ်ဆွဲခေါ်ရာသို့ မင်းညီ ဆုတ်ကန်ကန်ဖြင့် ပါသွားသည်။ သို့သော် ငေးကြောင်ကာ မော့ကြည့်နေသော သိဒ္ဓိအား သရော်ပြီးဖြင့် ပြီးကြည့်ရင်း တစ်ခွန်းအော်ပြောခဲ့၏။

‘အီးတီ...တဲ့’

သူတို့သုံးယောက် ထွက်သွားသည့်အခါ သိဒ္ဓိသည် ကျောက်ရုပ်တစ်ခုဖြစ်၍ ကျန်ရစ်သည်။

(၇)

ဆယ့်ခြောက်ရက်မြောက်နေ့...ညနေ။

ဘုရားသခင်ရဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့မင်း ကြည့်မှ ဖြစ်မယ်၊
 ဒါမှ မဟုတ်
 ငါရဲ့တိတ်တိတ်ပုန်း အချည်းနှီး အားထုတ်မှုတွေကို
 ငါ့အကျိုးလက်မောင်းပေါ်မှာ
 ဝတ်ဆင်ပြုမှာသာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

(Basil Dowling)

ထိုအဖြစ်အပျက်မတိုင်မီ ဆယ်ရက်အတွင်း သင်နှင့် သူ့ကြားတွင် ထူးခြားစွာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များကို ဖော်ပြပါ။

ဆယ်ရက်အတွင်း...။ ဒီပါ အိမ်က ထွက်မသွားခင် ဆယ်ရက်အတွင်း မိမိတို့ ဘာဖြစ်ပျက်ခဲ့ပါသလိမ့်။ သူ ပြန်စဉ်းစားမရပါ။ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်ခဲ့ပါ။ ထုံးစံကိစ္စများသာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်။

နံနက် ဒီပါ ကျောင်းသွားချိန်သည် မေမေ မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ သွားဖို့ စောသေးသည့် အချိန် ဖြစ်သဖြင့် သူပဲ ကျောင်းသို့ကားမောင်းပို့ပေး ရသည်။ ကားပေါ်မှာ သူနဲ့ ဒီပါ သဘောကွဲလွဲကြတာကလည်း ထုံးစံပဲ ဖြစ်သည်။ သူက ကားမောင်းရင်း ကက်ဆက် ဖွင့်လျှင် တိုဖယ်လ် (TOFEL)ဟု ခေါ်သော အင်္ဂလိပ်ဘာသာ

အရည်အချင်းစစ် စာမေးပွဲ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုအဖြစ် ထုတ်ဝေသည့် Listening Comprehension တိပ်ခွေကို ဖွင့်လေ့ရှိ၏။ ဒီပါက ထိုတိပ်ခွေကို ပိတ်ပစ်ပြီး သီချင်းတိပ်ခွေနှင့် လဲဖွင့်လေ့ရှိ၏။ သိဒ္ဓိက ကက်ဆက်ကို ပိတ်ပစ်ပြီး အခွေချင်း ပြန်လဲသည်။ ထိုအခါ သူတို့ကားထဲမှ ကက်ဆက်၏ အသံများမှာ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ပြတ်တောက်သော ဟာသတွေ ဖြစ်ကုန်ခဲ့သည်။

‘ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ ဒီပါ’

‘အပြန်ကျ မင်းနားထောင်ချင်တာ ဖွင့်ပေါ့၊ အခု ငါနားထောင်ချင်တာ ဖွင့်မယ်၊ တစ်လှည့်စီလေ၊ ဒါမှ တရားမျှတမှာပေါ့’

အဲသည်အခါမျိုးမှာ သူပဲ လက်လျှော့ခဲ့ရလေ့ရှိသည်။

ကျောင်းအဆင်းကြိုသည့်အခါမှာတော့ မေမေက မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ အပြေးအလွှား သွားကြို၊ ညနေ မုန့်ကျွေးပြီး ကျူးရှင်သို့ပို့ ပေးရတတ်သည်။ ကျူးရှင်မရှိသည့်အချိန် တို့တွင် မေမေက ဒီပါ့ကို မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှာ ခေါ်ထားပြီး မေမေနှင့်အတူ ပြန်လေ့ရှိသည်။ အဲဒါကို ဒီပါက မကျေနပ်ပေ။

‘အိမ်ပြန်မယ်၊ ရေချိုးချင်လှပြီ’ ဟု တကျိုကျို လုပ်နေခဲ့သည်။ အိမ်မှာ သိဒ္ဓိပြန်မရောက်သေးဘူးဆိုလျှင် မေမေက ဒီပါ့ကို အိမ်ပြန်မပို့ပေ။ ဒီပါ တစ်ယောက်တည်း တိုက်ခန်းမှာ ထားခဲ့ရဖို့မေမေ စိတ်မချပေ။။

‘မေမေကလဲ သား အသက် ၁၆နှစ် ရှိပြီ၊ သား ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ် တတ်ပါပြီ’

‘၁၅နှစ်ပါကွယ်၊ မေမေသားက ကလေးလေးပဲ ရှိသေးတာ၊ အစ်ကိုတွေ အမတွေမရှိဘဲ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရမယ့် အရွယ် မရောက်သေးပါဘူး’

ဒီပါက ထိုစကားပြောခံရလျှင် ရယ်မောတတ်၏။ တစ်ခါတုန်းကတော့ သိဒ္ဓိရှေ့မှာ ဒီပါက မေမေကို ငြင်းခဲ့သည်။

‘မေမေကလဲ၊ သားက ရင့်ကျက်ပါတယ် မေမေရ၊ ကိုကို့ထက်တောင် ရင့်ကျက်သေးတယ်’

မေမေက ထိုစကားကြောင့် မျက်စောင်းထိုးခဲ့၏။

‘ဘာတွေများ ရင့်ကျက်နေလို့လဲ’

‘အိုး...အစစအရာရာပဲ’

အစစ အရာရာ...။

သိဒ္ဓိသည် ဝမ်းလျားမှောက်ကာ မေးခွန်းဖြေနေရာမှ အလန့်တကြား ထထိုင်လိုက်မိ၏။ အစစ အရာရာတဲ့၊ အဲဒီစကားကို ဒီပါဘယ်တုန်းက ပြောခဲ့တာ ပါလိမ့်။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်လကလား...နှစ်လလောက်ကလား။ အဲသည်တုန်းကတော့ သူ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး အဓိပ္ပာယ်မကောက်ခဲ့မိပေ။ ဒီပါ ဘာတွေများ ရင့်ကျက်နေပြီလဲ။

‘သားရေ...ဖုန်း၊ ကစ်ကစ်တဲ့’

အခန်းပေါက်ဝက မေမေအသံ၊ သူစာရွက်များကို ကမန်းကတန်း စုသိမ်းထပ် လိုက်သည်။

‘ဟုတ်...လာပြီ’

စာရွက်များကို ခေါင်းအုံးအောက်မှာထားလိုက်ပြီး အပေါ်က စောင်ခေါက်ကိုပါ ထပ်ဖိလိုက်သေးသည်။ စာရွက်တွေကို မေမေမြင်လို့ မဖြစ်၊ ကိုယ့်အိမ်တွင်းရေးကို အပြင်သို့သယ်ရပါမလားဟု ကောင်းကောင်း မာန်မဲလိမ့်မည်။

‘ဟဲ့လို...’

‘သိဒ္ဓိ၊ တို့ကို လာခေါ်မလားဟင်’

‘အခု ဆီဒိုနားမှာ၊ ရှိုးရိုတယ်လို့လာခဲ့တာ၊ အခု မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူး။ အဲဒါ ဖေဖေကလဲ ပို့ပြီး ပြန်သွားပြီ၊ ဖေဖေက ခု အိမ်တောင် ရောက်ဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး’

သူ့လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ နေ့လယ် နှစ်နာရီ ဆယ်မိနစ်။ အလုပ်တွေကတော့ မပြီးသေး၊ ကိုနေရောင်ခန့် မေးခွန်းတွေရော၊ SAT မေးခွန်းတွေရော သူ ဖြေစရာတွေ တစ်ထပ်ကြီး ကျန်သေးသည်။

‘အင်း...တို့အားတော့ မအားဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လာခေါ်မယ်လေ၊ သိပ်တော့ အချိန်မရဘူးနော်၊ သုံးနာရီခွဲမှာ ကစ်ကစ်ကို အိမ်ရှေ့အရောက် လိုက်ပို့ပေးမယ် ဖြစ်မလား’

ကောင်မလေး အသံတိတ်နေသည်။ ကစ်ကစ် စိတ်ကောက်ချင်ဟန် ရှိသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆိုလျှင် ကစ်ကစ်၏ မျက်စောင်းလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းစုစုကလေးကို မြင်ရနိုင်၏။

‘ကစ်ကစ်’

‘ရတယ်...ရတယ်’

ခပ်ဆောင့်ဆောင့် အသံလေး။

‘ဟွန်း...ဒီပုံမျိုးနဲ့ဆိုရင် ဘယ်သူကမှ ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး’

ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်သည့်အသံကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ရ၏။

‘အပြင်ထွက်စောင့်မနေနဲ့၊ လော်ဘီထဲကပဲ ထိုင်စောင့်။ တို့အထဲဝင်ခေါ်မယ်...
ဟုတ်လား’

‘ပြီးရော’

ကစ်ကစ်က အရင် ဖုန်းချသွားသည်။

‘မေမေ...သား ကားယူသွားလို့ရလား’

မေမေက ကွန်ပျူတာ မော်နီတာမျက်နှာပြင်မှ မျက်လုံးမလွှဲဘဲ
ခေါင်းညိတ်သည်။ သိဒ္ဓိကားသေ့ကို လှမ်းယူသည့်အချိန်ကျမှ မေမေက မေးခွန်းတစ်ခု
မေး၏။

‘သားနဲ့ကစ်ကစ်က ဘာလဲ၊ သူငယ်ချင်း မကတော့ဘူး ထင်တယ်’

‘အာ...မေမေ...၊ သားတို့က ရိုးရိုးသားသားပါ’

မေမေက သိဒ္ဓိဘက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။ မေမေမျက်နှာမှာ စနောက်သည့်ဟန်
မရှိပါ။ မေမေသည် သားတွေကို စနောက်တတ်သည့် အကျင့်မရှိပါ။

‘မေမေစိတ်ထဲမှာ သားတို့ကို ကလေး သေးသေးလေးတွေလို အောက်မေ့နေတုန်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်တော့ သားက လူလားမြောက်ခဲ့ပြီနော်၊ သား လူကြီး ဖြစ်သွားပြီ’

သိဒ္ဓိ အနေရခက်စွာ သော့ကွင်းကို လက်ဖြင့် ဆော့ကစားနေမိပါသည်။ တကယ်တော့ သူ လူကြီး မဖြစ်သေးပါ။

‘ဘာမလုပ်နဲ့ ညာမလုပ်နဲ့လို့ မေမေပြောလဲ မေမေကွယ်ရာမှ သားက လုပ်ဖြစ်သွားမှာပဲ၊ သားတို့အနားမှာ ရှိနေတဲ့ မြူဆွယ်ဖြားယောင်းမှုတွေက အမျိုးမျိုးပဲ၊ အများကြီးပဲ မဟုတ်လား’

မေမေ ကုလားထိုင်မှ ထလိုက်ကာ သိဒ္ဓိဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

‘တီဗီကြော်ငြာတွေရှိမယ်၊ ဆက်တယ်လိုက် ချင်နယ်လ်တွေ ရှိမယ်၊ ဆင်ဆာမပါ တဲ့ဗီဒီယိုဇာတ်ကား မျိုးစုံရှိတယ်၊ မဂ္ဂဇင်း ကြော်ငြာတွေ ရှိမယ်။ အဲဒါတွေကြောင့် သားတို့ စိတ်လှုပ်ရှားတဲ့အခါ စမ်းသပ်စရာ မိန်းကလေး တစ်ယောက် နှစ်ယောက်လည်း ရှိမယ်ဆိုရင်...’

‘ဟာ...မေမေ၊ ကစ်ကစ်က သားသူငယ်ချင်းပါ မေမေရ’

သူ ခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး မေမေရှေ့ကနေ မြန်မြန်ထွက်လို့ရအောင် ဘာလုပ်ရမလဲဟု စဉ်းစားနေ၏။

‘မေမေ... နောက်မှ ပြောပါလား မေမေရာ၊ သား လေးနာရီမထိုးခင် အရောက် ပြန်ခဲ့မှာ’

မေမေက သိဒ္ဓိကို စေ့စေ့ကြည့်နေ၏။

‘သားကို reproductive health နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သိကောင်းစရာတွေ၊ ကာကွယ်စရာတွေ ပြောပြပေးဖို့အချိန်ရောက်ပြီနဲ့တူတယ်နော်’

သူ ရယ်မောလိုက်သည်။

‘နောက်တောင် ကျနေပြီ မေမေ’

‘ဘာ...’

‘မေမေ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွား၏။

‘ဟာ...မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်မဟုတ်ဘူး။ သားအတွက်က နောက်မကျပါဘူး။ သားက တခြား စိတ်နှစ်ထားရမယ့် အရေးကြီးဆုံး ကိစ္စကြီးတစ်ခု ရှိနေလို့အဲဒီဘက်ကို စိတ်ယိုင်ရင်တောင် ကိုယ်က လိုက်သွားမိတဲ့အထိ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့...’

သူ မေမေဆံပင်ဖျားမှာ တင်ရှိနေသော အမှိုက်လေး တစ်စကို လက်ဖြင့် အသာဖယ်ပေးလိုက်၏။ ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်ပြီးမှ တွန့်ဆုတ်စွာ စကားဆက် ရသည်။

‘ဒါပေမဲ့ သားလို ကျန်တဲ့ ကောင်တွေက စောင့်ကြပါ့မလား၊ တချို့ကောင်တွေ စောင့်ကြပါ့မလား၊ တချို့ကောင်တွေဆိုရင် အဖေအမေက ကလေးလို့ထင်ပြီး ဘာမှကို ပညာပေးရှင်းလင်း ပြောမပြရသေးခင်မှာပဲ သူတို့ကတော့ ကလေး မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒါကို အဖေအမေ ဘာမှ မသိလိုက်ဘူး၊ အန္တရာယ်ဖြစ်စရာ ရှိရင် ဖြစ်ပြီးပြီပေါ့၊ ရောဂါ

ကူးစရာ ရှိရင်လဲ ကူးပြီးပြီပေါ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကာကွယ်တတ်သေးခင်မှာ ဖြစ်သွားတာလေ၊ ဒါမျိုးကို ပြောတာပါ မေမေရဲ့’

မေမေ မျက်နှာမှာ ညှိုးသွား၏။ ဒီပုံကို ချက်ချင်း သတိရပြီး စိတ်ပူသွားမှာပေါ့။ သေတော့မှာပဲ၊ ငါ ဘာတွေ သွားပြောမိပြန်ပြီလဲ။

‘ဒါကြောင့် မေမေ နောက်ကျသွားပြီလို့ပြောတာပါ၊ တခြား ဘာမှ တွေးမနေနဲ့...နော် မေမေ၊ မေမေ သားကို လက်ချပေးချင်တယ်ဆိုရင် ညကျမှ ပေးပါနော် မေမေ၊ ခုတော့ သားသွားတော့မယ်’

ပြောပြီး လှစ်ခနဲ ထွက်လာတော့ မေမေ စိတ်ရှုပ်စွာ ရယ်နေခဲ့သည်။

‘အဲဒီ ပြောင်းဖူးစွပ်ပြုတ်နဲ့ ကစ်ကစ် ဝပါ့မလား၊ တို့ဆီက ဘာဂါ နည်းနည်း ယူစားလေ’

‘ဟင်...မစားချင်ပါဘူး၊ တည့်ဖြင့် မတည့်ဘဲနဲ့စားနေပြန်ပြီ’

ကစ်ကစ်သည် အစားအသောက် အနေအထိုင် တော်တော်ကြွေးများသည့် ကောင်မလေး ဖြစ်သည်။ အဆီများစေမည့် အစားအစာကို ဘယ်တော့မှ မစားပေ။ ပီဇာလို အစားအစာမျိုးကို မဆိုထားနှင့် ကြက်သားဘာဂါကို မစား။

‘အဲဒီထဲက ကြက်သားက အဆီတွေ ဘာတွေ ညာတွေ အစုံရောနေတာ၊ ဒီထဲ မယွန်းနဲ့စိက ပါလိုက်သေးတယ်၊ ကိုလက်စထရောလဲ များဦးမယ်၊ အသည်းကိုလဲ အဆိပ်အတောက် ဖြစ်စေဦးမယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်ပါ့မလဲ’

ကစ်ကစ်က နှာခေါင်းလေးရှုံ့ပြီး ပြောနေချိန်တွင် သူက ပါးစပ်အပြည့် ဘာဂါကို ကိုက်စား နေခဲ့ပြီ။

‘ဒါဖြင့် အာလူးကြော်စား’

ပလုတ်ပလောင်းစားရင်းက အာလူးအချောင်းကြော် ပန်းကန်ကို ကစ်ကစ်ရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်၏။ ကစ်ကစ်က အာလူးကြော်ကို အန္တရာယ်ရှိသော အကောင်ဗလောင် တစ်ခုခုကို ကြည့်သလို စောင်းစွေ၍ မယုံမရဲကြည့်ပြီးမှ တစ်ချောင်းကောက်စား၏။

‘ဒါလဲ အဆီတွေ များတာပဲ’

သူရယ်ချင်သွား၏။

‘ကစ်ကစ်...ဒါ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဆီပဲဟ’

‘ဘာဆီဖြစ်ဖြစ် အာလူးထဲမှာ ပါတဲ့အဆီရယ်၊ ကြွပ်ရွှနေအောင် စိမ်ပြီး ကြော်ထားတဲ့ အဆီတွေရယ် ပေါင်းလိုက်ရင်...’

ကစ်ကစ်က ကြက်သီးထုပ်လေးဖြင့် ပခုံးတွန့်လေသည်။

‘ဟား ဟား ဟား... မိုဒယ်လ်က အဖြစ်ရသေးဘူး၊ မိုဒယ်လ်တွေထက်တောင် စည်းကမ်းတွေ ထိန်းသိမ်းနေပြီ။ ကောင်းတယ်ကွာ ကစ် မစားရင် တို့ပဲ အကုန် ကြိတ်လိုက်တော့မယ်’

သူတို့စားပွဲနှင့် မျက်စောင်းထိုးလောက်မှ ကောင်မလေး နှစ်ယောက် သူတို့ဘက်သို့ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်နေသည်။ အဲသည် ကောင်မလေးတွေ၏ စားပွဲမှာက ဘာဂါတွေပါမက အကင်တွေပါ တွေ့ရသည်။ တုတ်ချောင်းလေးတွေက သူတို့

ပန်းကန်ပြားတွေပေါ်မှာ ပုံနေပြီ။ စားပွဲထိုးတစ်ယောက်က ခပ်လှမ်းလှမ်းထောင့် တစ်နေရာမှာ မတ်တပ်ရပ်နေ၏။ သူ့ ကြည့်ရ သည်မှာ ငြီးငွေ့ပျင်းရိနေဟန် ရှိသည်။

အေးစိမ့်သော အခန်းသည် လတ်ဆတ်သော လေအပြည့် ဖြစ်သည်။ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းသော နေရာလေးမို့ သူ သဘောကျသည်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ချိန်းပြီး စကားပြောဖို့ကိုလည်း ဤဆိုင်ကို သူရွေးတတ်၏။ တကယ်လို့သာ သူ့ဘေးမှာ ချစ်သူ တစ်ယောက်ယောက် ပါခဲ့လျှင် သည်ဆိုင်က အပြန်မှာ အင်းလျားကန်စောင်းမှ လေညင်းခံရင်း လမ်းလျှောက်နိုင်သေး၏။

ချစ်သူ...။ သူသည် ဘာဂါကို ပလုတ်ပလောင်းစားရင်းမှ ခေါင်းထဲ ရောက်လာသော စကားလုံးကို ရယ်ချင်သွားသည်။ ချစ်သူ ဟူသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကိုယ့်ဘဝထဲ ရောက်လာဖို့ ရင်ဆိုင်ဖြတ်ကျော်ရမည့် တာဝန်ယူမှုတွေက များလွန်းပါသည်။ နောက်ပြီး အဆိုတော် ကောင်မလေးတွေကိုတောင် ဒီပါသည် အပြောင်းအလဲနှင့် ကြိုက်မိနေခဲ့သည်။ အခု ဘရစ်တန်နီစပီးယား၊ အခု မိုင်းယား။ ရည်းစားဖြစ်ပြီးမှ ပြောင်းကြိုက်ချင်ရင် ဘယ့်နှယ့်လုပ်မလဲ။

‘သိဒ္ဓိ...’

‘အင်း...’

‘ကိုကိုက မနေ့ ကမေးတယ်’

‘အင်း...’

သူ သတိအနေအထားဖြင့် ကစ်ကစ်အား ကြည့်သည်။

‘သိဒ္ဓိနဲ့ တို့က ဘာတွေလဲတဲ့’

သူ့မျက်နှာမှာ နွေးခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ သိဒ္ဓိကို ကစ်ကစ်နဲ့တွဲပြီး ဒီလူသိနေရအောင် ကစ်ကစ်က သူ့အကြောင်း ဘယ်လောက်များ ပြောထားခဲ့လို့ပါလိမ့်။ တကယ်ဆို နေရောင်ခန်းကို ဟိုတစ်နေ့က ရုံးမှာ မတွေ့ဖူးခင်အထိ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။ တကယ်ဆို သည်မေးခွန်းကို မေးရမှာက ကစ်ကစ်ရဲ့ အစ်ကို မဟုတ်။ ကစ်ကစ်မှာ အမေရှိတာပဲ၊ အမေက မေးရမှာ။

‘ဒီတော့ ကစ်ကစ်က ဘယ်လိုဖြေလိုက်လဲ’

သူ့နှလုံးခုန်နေကြောင်း သူ အခုမှ သတိထားမိသွားသည်။ ကစ်ကစ်က ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ စွပ်ပြုတ်ကို အရသာခံ၍ သောက်နေလိုက်သေး၏။ ပြီးမှ ပြုံးစတင်ဖြင့် ဖြေ၏။ အဖြေမှာ အဖြေ အစစ် မဟုတ်။ မေးခွန်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

‘ဘယ်လို ဖြေမယ်လို့ထင်သလဲ..ကဲ’

‘အာ...ဘယ်သိမလဲကွ’

‘မှန်းကြည့်စမ်းပါ’

သူ ကစ်ကစ်၏မျက်နှာကို ပြုံးလျက် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ နူးညံ့ပျော့ပျောင်း သောဆံပင်များကို နောက်မှာ ပြန်လှန်လျက် အကုန်စုသိမ်းထားသဖြင့် ကစ်ကစ်၏ မျက်နှာလေးမှာ ရှင်းလင်းနေ၏။ ထိုအခါ မျက်လုံး၏ တောက်ပလင်းလက်မှုသည် ဘေးသို့ပင် ဖြာထွက်နေသလို ထင်ရသည်။

‘အိုကေ...မှန်းကြည့်လိုက်မယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေပါလို့ ပြောလိမ့်မယ်၊
ဟုတ်သလား ... ပြော’

ကစ်ကစ်က မျက်နှာမော့လှန်ကာ ချစ်စဖွယ် ရယ်လေသည်။

‘ဟုတ်ပါဘူး’

ဘုရားရေ၊ ဒီကောင်မလေး ဘယ်လိုများဖြေခဲ့ပါလိမ့်။ သွားပါပြီ။ မဟုတ်က
ဟုတ်က တွေ လျှောက်ပြောထားရင် အခု စနေနေ့မှာ အဲဒီလူကို သူ ဘယ်လို
ရင်ဆိုင်ရမလဲ။

‘ကစ်ကစ်’

သူ၏စိုးရိမ်သော မျက်နှာကို ကောင်မလေးက အရသာခံ၍ ပြုံးကြည့်နေပြီးမှ ...

‘ညီမလေး မသိဘူးလို့ ဖြေခဲ့တယ်၊ တကယ်လဲ တို့မှမသိတာ’

ဟု အပြစ်ကင်းစင်သည့် မျက်နှာဖြင့် ခပ်သွက်သွက်ပြောလေသည်။ သူ
ဘာပြောရမှန်း မသိအောင် ဆွံ့အသွားတော့သည်။

‘ညီမလေးကလဲ သူ့ကို သံယောဇဉ် ရှိတယ်၊ သူကလဲ ညီမလေးကို သံယောဇဉ်
ရှိတယ်၊ တစ်ယောက်ဝမ်းနည်းရင် တစ်ယောက်က အားပေးတယ်၊ တစ်ယောက်စိတ်တိုရင်
တစ်ယောက်က ချော့တယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခဏခဏ တွေ့ချင်ကြတယ်၊
အဲဒါတော့ ညီမလေးသိတယ်လို့ဖြေခဲ့တယ် သိဒ္ဓိရဲ့’

သူစားထားသော ဘာဂါတွေ သူ့လည်ချောင်းထဲ အစာအိမ်ထဲမှာ
ဆိုနှင့်သွားသလို ခံစားရသည်။

‘တကယ်ပဲ အဲဒီလို ဖြေခဲ့တာလား’

‘တကယ်ပဲပေါ့’

သူ ကစ်ကစ်ကို အော်ငေါက်ပစ်လိုက်ချင်၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် အနိုင်ကျင့် ချိုးနှိမ်ရာ ကျမှာလည်း စိုးရိမ်သည်။

‘ကစ်ကစ် အဲလို ဖြေခဲ့ဖို့မကောင်းဘူး’

‘တို့က အမှန်အတိုင်း ဖြေခဲ့တာပဲ’

‘သူ နားလည်မှုလွဲသွားနိုင်မယ့် အဖြေကြီးပဲ။ နောက်ပြီး ကစ်ကစ်အနေနဲ့ တို့ဘက်ကို ထည့်ပြောဖို့မကောင်းဘူးလေ။ ဒါ မတရားဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တို့ရဲ့ ခံစားချက်ကို ကစ်ကစ်မှ သေချာပေါက် မသိဘဲနဲ့’

ကစ်ကစ်မျက်နှာ ညှိုးသွားသည်ကို ကြည့်ပြီး သူ့စကား နည်းနည်း ရက်စက်သွားပြီဟု ပြန်သတိရသွား၏။ အာလူးကြော်ချောင်းလေးတွေကို ခက်ရင်းဖြင့် ထိုးဆွနေရင်း ဆက်ပြောရမည့် စကားကို ကစ်ကစ်နားထဲသို့အသက်သာဆုံး ဝင်အောင် စကားလုံးတွေ ရွေးချယ်နေရသည်။ သို့ သော် သူ စကားလုံးရွေးနေဆဲမှာ ကစ်ကစ်က ပြုံးခနဲ ပြောလိုက်၏။

‘ဒါဖြင့် သိဒ္ဓိရဲ့ခံစားချက် အစစ်ကို တို့ကို ပြောပြ၊ ဒါမှနောက်တစ်ခါ ကိုကိုမေးရင် ဖြေနိုင်အောင်’

အဲဒါ စိန်ခေါ်တဲ့မေးခွန်းပဲ။ သူ့သိသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူ့ကို သေချာမှု တစ်ခု တောင်းဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဲသည်မေးခွန်းကို ဖြေဖို့သူ့ဘက်က သေချာဖို့ လိုပါသည်။

‘ကစ်ကစ်ကို တို့သံယောဇဉ်ရှိတယ်ဆိုတာတော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ သံယောဇဉ်က အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး ပြောနေရအောင် အရေးမကြီးဘူး၊ မြတ်ကောင်းအပေါ် ထားတဲ့ သံယောဇဉ် အတိုင်းပဲ။ မြတ်ကောင်း စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်တာကို မြင်ချင်သလို ကစ်ကစ် စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်တာကို တို့မြင်ချင်တာပဲ။ အခု ကစ်ကစ် တို့ကို လာခေါ်ခိုင်းတယ်။ တို့မအားဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကစ်ကစ်က လိုအပ်လို့ ခေါ်တာပဲ တို့သိတာပေါ့။ အိမ်ပြန်ရောက်အောင် ပို့ပေးမယ်။ ကစ်ကစ်က တို့ဂရုစိုက်ရမယ့် သူငယ်ချင်းပဲ။ ကစ်ကစ်အပေါ် တို့ ထားတဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့စေတနာ ဟာ ဖြူစင်တယ်။ အဲဒီခံစားချက်ကို ကစ်ကစ်အစ်ကို အထင်လွဲမှာ တို့မခံနိုင်ဘူး’

မျက်လွှာချထားသော ကစ်ကစ်၏ မျက်တောင်ဖျားတွင် မျက်ရည်စက်လေး တွဲလွဲခဲ့လှသည်။ ငါတွေ ပြောမိသွားပြီလဲ။ ကစ်ကစ်နာကျင်အောင် သူ လုပ်မိသွားပြီ။ တော်တော်မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်။

ကစ်ကစ် မျက်ရည်တစ်စက် ပါးပြင်ပေါ်မှာ လိမ့်ဆင်းလာပြီးနောက် လွင့်စဉ်ကျသွားသည်။

ဘုရားရေး...အဲဒီမျက်ရည်တွေဟာ ငါ့ကြောင့်ကျတဲ့ မျက်ရည်တွေလား။ ထိုအဖြစ်ကို သူမယုံ နိုင်ပါ။

‘ကစ်ကစ်...’

စက္ကူလက်ကိုင်ပဝါခေါက်လေး တစ်ခု ဆွဲထုတ်ပြီး ကစ်ကစ်အား
လှမ်းပေးလိုက်တော့ ကစ်ကစ်က ကျိုးနွံစွာ လှမ်းယူပြီး မျက်ရည်သုတ်၏။

‘ဒါပေမဲ့ ကစ်ကစ် အစ်ကိုကို အမှန်အတိုင်း ပြောဖို့အသေချာဆုံးတစ်ခု ရှိတယ်’

ကစ်ကစ်က ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်လုံးလေးတွေမှာ မျက်ရည်ဖြင့်
စိုလက်နေဆဲ။

‘ပြောလိုက် ကိုနေရောင်ခန့်ကို၊ ကစ်ကစ်ဟာ သိဒ္ဓိရဲ့တစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့
မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းလို့၊ တခြား ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ သူမခင်ဘူးလို့...နော်’
ကစ်ကစ် မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးကျယ်လျက် သိဒ္ဓိအား ငေးကြည့်နေသည်။

‘ဟုတ်လို့လား’

‘ဟာ...အဲဒါ ကစ်ကစ် အသိဆုံးပဲ မဟုတ်ဘူးလားကွာ’

ကစ်ကစ်က ဇေဝေဝါဟန်ဖြင့် ခေါင်းယမ်းသည်။

‘မသိတော့ပါဘူး၊ သိဒ္ဓိကို တို့နားမလည်ဘူး’

ကစ်ကစ်၏ စကားကြောင့် သူ စိတ်ညစ်သွားပါသည်။

(၈)

ဆယ့်ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့...။

အဖြစ်အပျက်တော်တော်များများဟာ

ဖြစ်သွားဖို့ ဘယ်တော့မှ ရည်ရွယ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။

(Philip Larkin)

စားပွဲတင်နာရီက ဇနာရီ ထိုးဖို့ ငါးမိနစ်အလို။ သည်အချိန်မျိုးက ဒီပါ တယ်လီဖုန်းချပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်လာတတ်သည့် အချိန်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ဒီပါ ဝင်လာလျှင် သူတို့အခန်းသည် အသံတစ်ခုခုဖြင့် ဆူညံသွားတတ်ပါသည်။ အဝတ်ဗီရိုတံခါးကို ဖွင့်မည်။ ဂျိန်းခနဲ ပြန်ပိတ်မည်။ သို့မဟုတ် ခုတင်ပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ခုန်တက်မည်။ မွေရာပေါ်မှာ မတ်တပ်ရပ်ပြီး ခုန်နေချင်နေမည်။

သို့မဟုတ် တုတ်ချွန်တွေ ကြိုးတွေနှင့် ရှုပ်နေအောင် ကိုယ်ဟန်အနေအထား အမျိုးမျိုး လုပ်၍ ဝူရူးကစားမည်။

‘ဒီပါ...မဆူနဲ့’

မဆူနဲ့ဟု သူက ငေါက်လိုက်တော့မှ ပိုဆူအောင် သောင်းကျန်းတော့မည်။ ခုတင်ပေါ်က ပြန်ခုန်ဆင်းပြီး ခုတင်အောက်က တယောသေတ္တာကို ထုတ်မည်။ ထို့နောက် တယောထိုးတံကို ထုတ်ယူကာ တကျိကျိ တအိအိ မြည်အောင် ထိုးမည်။

ထိုအချိန်မှာ သူ၏ဒေါသက အမြင့်ဆုံး ရောက်သွား တော့သည်။

‘အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ’ သူ အော်မေးသည်။

‘တယောကျင့်တာလေ’

ဒီပါက မျက်နှာတည်တည်ဖြစ်အောင် မျက်နှာပိုးသတ်၍ ဖြေမည်။

‘မင်းနာချင်ပြီထင်တယ်၊ အခု ချလိုက်စမ်း’

ဒီပါ မချပါ။ ‘မနက်ဖြန်ကျ ဆရာလာမှာကွ၊ ငါကျင့်ထားမှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် ဆူခံရမှာပေါ့’ သူ စာကြည့်စားပွဲမှ ဝုန်းခနဲ ထလာလျှင်တော့ ဒီပါက ခွီးခနဲ ရယ်ပါသည်။ ဒီပါ ရယ်သောအခါ သူလည်း ရယ်မိပါသည်။ သို့သော် ရယ်ရင်းမှ ဒီပါတယောကိုတော့ ဆွဲလှရသည်။မဟုတ် လျှင်ဆက်ထိုးနေဦးမှာ။ ဒီပါက မပေး၊ သူက လှ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လုံးထွေးပြီး ဒီပါ့ခုတင်ပေါ်မှာ နပန်းလုံးမိကြပါသည်။

ယခုတော့ ညကိုးနာရီသည် ညကိုးနာရီ ပီသအောင် ငြိမ်သက်လျက် ရှိပါသည်။ သူ့ရှေ့က စားပွဲပေါ်မှာလည်း မေးခွန်းတွေ မေးခွန်းတွေ ယခင်ကထက် ပိုရှုပ်ထွေး နေပါသည်။ တစ်ခုက Analogyမေးခွန်းတွေ ဖြစ်သည်။

Truncate:Pyramid

- (A) excavate:ruin
- (B) ignite:fire
- (C) concecrate:church
- (D) erect:statue
- (E) behead:man

အဲသည်မေးခွန်းကမှ တော်ပါသေး၏။ Truncate ဆိုသော စကားလုံးကို သိလျှင် ပီရမစ်နှင့် ဘယ်လိုဆက်စပ်နေသလဲ၊ အဲဒီလို ဆင်တူ ဆက်စပ်ပုံမျိုးဖြင့် အောက်က အတွဲတွဲထဲမှာ တစ်ခုကို ရွေးထုတ်နိုင်လိမ့်ဦးမည်။

နေရောင်ခန့်မေးထားသော မေးခွန်းကို ကြည့်ပါ။

သင့်အပေါ် သူ ဘယ်လို အမြင်မျိုးရှိပါသလဲ။ အဆိုးမြင်သလား၊ အကောင်းမြင် သလား။ အတိအကျ ဥပမာများဖြင့် ရေးချပါ...တဲ့။

ထိုမေးခွန်းကို ခဏကျော်လိုက်ဖို့ သူ စဉ်းစားထားပါသည်။ သူ့အပေါ် သင်ဘယ်လို မြင်သလဲ ဟု မေးလျှင်တော့ သူဖြေစရာ ချက်ချင်းရှိ၏။ နားညည်းသည်။ စကားများလွန်းလို့ဟု ဖြေမိမည် ထင်ပါသည်။ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ဆူညံနေတာ မျိုးကို သူစိတ်ညစ်တတ်ပါသည်။

‘သူများ ပစ္စည်းကို ယူကိုင်တယ်ဆိုတာ စနစ်တကျ ပြန်ထားရတယ်ကွ၊ အခု ဘယ်မလဲ ငါ့ပေတံ၊ ရှာပေး...အခုရှာပေး’

သူ တကျီကျီအော်နေလျှင် သိဒ္ဓိက ဂျီဩမေတြီတစ်ပုဒ်ချင်းကိုစက္ကန့်၄၀နှင့် အပြီးတွက် ကျင့်ရဖို့ စိတ်စောနေရာ က စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ အော်ဟစ်လိုက်တတ်သည်။

‘ဆူတယ်ကွာ...သွား၊ ငါနားလာ ဂျီကျမနေနဲ့ ၊ မနက်မင်းပေတံ ပြန်ရှာပေးမယ် ဆိုပြီးရော မဟုတ်လား၊ အခု ပါးစပ်ပိတ်တော့’

တစ်ဖက်ခန်းမှ မေမေကြားလျှင် မနေနိုင်တော့ဘဲ လာရှာပေးရတော့သည်။ ‘သားလေးရယ်...မဆူပါနဲ့၊ ကိုကို စာကြည့်နေတဲ့ဥစ္စာ သားပေဆံ ဘယ်မှာထားလို့ပျောက် တာလဲ’

‘သူ ယူကိုင်တာ မေမေ’ ၊

‘မေမေ ရှာပေးမယ် မေမေရှာပေးမယ်’

သည်အိမ်မှာ ပစ္စည်းပျောက်လျှင် မေမေပြန်ရှာမှ တွေ့သည်။ ဒီပါနှင့် သူ လုံးထွေးရန်ဖြစ်လျှင် မေမေလာ၍ ဖျန်းဖြေမှ ပြီးစီးသည်။ ဒီပါသာ ဘာပြဿနာမှ မလုပ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် အိမ်သည် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေလေ့ရှိတာ အမှန်ပဲ။ခုလို ညမျိုးပေါ့။

သင်နဲ့သူ့အကြားမှာ မတူညီသော အချက်များကို အမှတ်စဉ်ထိုး၍ ရေးချရန်...။

စာကြောင်းလေးကြောင်းငါးကြောင်းစာ ချန်ထားတာ တွေ့ရသဖြင့် သိဒ္ဓိ ပြုံးရယ်မိသည်။

တကယ်တော့ ဒီပါနှင့် သိဒ္ဓိအကြားတွင် မတူညီသောအရာတွေ အလွန်များသည်။ တကယ်ရေးရလျှင် အေဖိုး တစ်မျက်နှာနှင့် လောက်မှာ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် သူလေးကြောင်းပဲ ရေးထားခဲ့သည်။ မတူညီတာတွေထဲမှ အရေးကြီးဆုံးဟု ထင်ရသည့်အချက်များ ဖြစ်သည်။

(၁) သူက သူ့ပစ္စည်းမှ သူ့ပစ္စည်း သတ်သတ်မှတ်မှတ်ထားပြီး သုံးစွဲသည်။ သူ့ပေတံ မဟုတ်ရင် သူမသုံးချင်ပါ။ သူ့ကွန်ပါဘူး မဟုတ်ရင် သူ မသုံးချင်ပါ။ သူက အလွန် ဇီဇာကြောင်သည်။ နှမြောလည်း နှမြောသည်။ ကျွန်တော်က တွေ့တဲ့ပစ္စည်းကို သုံးတတ်ပါသည်။ အရေးကြီးတာ အသုံးဝင်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား။

(၂) သူက ရုပ်ရှင်ကြည့်လျှင် စက်ရုပ်ကားများ၊ ပြိဟ်သားကားနှင့် ဟာသကားများကို ကြိုက်တတ်သည်။

(၃) သူက သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးထားပြီး ပေါင်းသင်းတတ်သည်။ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတွေ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီး ရှိသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ယောက်ျား လေး သူငယ်ချင်းက နှစ်ယောက် (မူလက တစ်ယောက်ဟု ရေးထားပြီး ‘တစ်’ နေရာမှာ ခြစ်ပြီး ‘နှစ်’ ပြန်ရေးထားရခြင်း ဖြစ်သည်။) မိန်းကလေး သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်။

(၄) သူက အိမ်ပြင်မှာ ထွက်လည်ရတာကို ကြိုက်သည်။ ကျွန်တော်က အိမ်ထဲမှာ နေရတာ ကို ကြိုက်သည်။

အိမ်ပြင်မှာ လည်ရပတ်ရတာကို သဘောကျသော ဒီပါသည် ကျူရှင်က ပြန်ကြိုလာပြီး အိမ်ရောက်သည့်နောက် ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးလျှင် အပြင်ခဏ ထွက်လိုက်ချင်သေး၏။ သူသွားခွင့်ရသမျှ အဝေးဆုံးနေရာမှာ လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပဲ ဖြစ်သည်။

‘မေမေ...ထမင်းစားပြီးရင် လက်ဖက်ရည် သောက်မလား၊ သားဝယ်ပေးမယ်လေ’

‘မသောက်ပါဘူး၊ ဉာဏ်မများနဲ့သားလေး၊ အပြင်ထွက်ဖို့မစဉ်းစားနဲ့’

‘မေမေရာ...ခဏလေးပါ၊ ကျောင်းမှာလဲ တစ်နေကုန် ထိုင်ရ၊ ကျူရှင်မှာလဲ တစ်နေကုန် ထိုင်ရ၊ အပြန်မှာလဲ ကားပေါ်မှာ ထိုင်လာရနဲ့ ညောင်းလို့ လမ်းလျှောက်ချင်လို့ပါ၊ မကြာစေရဘူး၊ ဆယ်မိနစ်...ဆယ်မိနစ်...နော်၊ မေမေစားချင်တာ ရှိရင် မှာလိုက်လေ’

‘စားချင်ပါဘူး’

ဒီပါက အဲသည်လိုပဲ သူလိုချင်သည့်အခွင့်အရေးကို ရအောင်တောင်းတတ်သည်။

အပြင်ထွက်ရလျှင် ကျေနပ်နေတတ်သော ဒီပါသည် သူ့အား ကြက်အူချောင်းထုပ်၊ ကော်ဖီမှုန့်ဘူး စသည်တို့ကို ဝယ်ခိုင်းလျှင် မညည်းမညူ ဝယ်ပေး တတ်သည်။ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ပေးလိုက်သည့် ပိုက်ဆံထဲကနေ သူလိုချင်သည့် ပစ္စည်းကိုပါ ဝယ်လာတတ်၏။ သိဒ္ဓါဆိုလျှင်တော့ မေမေ မမှာဘဲနှင့် ဘာပစ္စည်းမှ မေမေ ပိုက်ဆံထဲက မဝယ်ရဲ။ ဒီပါကတော့ မေမေအဆူအပူ ခံရဲသည်။ ဒီပါ ဝယ်ချင်သည့် ပစ္စည်းများမှာ စာအုပ်မှာ ကပ်သည့် စတစ်ကာ ရုပ်ပုံဆန်းဆန်းများ၊ မှတ်စု စာအုပ်ဆန်းဆန်းများနှင့် ချောကလက် အမျိုးမျိုး ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ ဒီပါ အိမ်မှာ မရှိတော့ဘူး ဆိုတော့ လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းစရာကအစ သိဒ္ဓါပဲ ရှိတော့သည်။ သို့သော် သိဒ္ဓါက အိမ်နားက ကုန်တိုက်မှာ ဈေးဝယ်ဖို့ တွန့်ဆုတ်လေ့ရှိသည်။ အဲသည်စူပါမားကက်သည် ဆိုင်ထဲသို့လွယ်အိတ်၊ ကျောပိုးအိတ်တို့ သယ်ခွင့်မပေး။ အပြင်က စင်တွင် အိတ်ကြီးကြီးတွေ ထားခဲ့ရသည်။ သူတို့ပေးသော နံပါတ်ပြားဖြင့် ကိုယ့်အိတ် ကိုယ်ပြန် ရွေးယူရသည်။ သူ့အဲဒါကို မကြိုက်ပေ။ သူသည် အပြင်ထွက်လျှင် သူ့ကျောမှာ ကျောပိုးအိတ်ပါမှ လုံခြုံသည်ဟု ခံစားရသည်။ ကျောပိုးအိတ်မပါလျှင် တစ်ခုခု လစ်ဟာနေသလို ဟာတာတာကြီး ဖြစ်နေတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျောပိုးအိတ်ကို ထားခဲ့ရမည့်ဆိုင်ထဲသို့ သူလုံးဝမဝင်ချင်။ နောက်တစ်ကြောင်းမှာ ဆိုင်ထဲမှာလည်း ဆိုင်အရောင်းအကူ ဝန်ထမ်းတွေက ဈေးဝယ်သူတွေအနားမှာ တရစ်ပဲပဲ လုပ်နေတတ်တာကို သူမကြိုက်ပေ။ သူခိုးဖမ်းသလို မျက်လုံးမျိုးဖြင့် ဈေးဝယ်တို့အား အလစ်မပေးဘဲ ကြည့်နေသည်ကို သိနေရသည်။ အဲဒီကိစ္စကတော့ သိပ်မမိုက်ပါဘူးဟု သူ ထင်သည့်ထက် အဆိုးဆုံးက ဆိုင်ရှေ့ မှန်ပြတင်းတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော စာတန်းကြီးပဲ ဖြစ်သည်။

‘ပစ္စည်းမခိုးရ၊ ခိုးယူကြောင်း တွေ့ရှိပါက ဥပဒေဖြင့် ပြင်းထန်စွာ အရေးယူမည်’

အဲသည် စာတန်းကြီးကတော့ တော်တော်ရုပ်ဆိုးသည်ဟု သူထင်သည်။ အိတ်တွေကို အထဲယူခွင့်မပေးလျှင် ပြီးရောပေါ့။ ဤစာတန်း ချိတ်စရာ မလိုဟု ထင်သည်။ ထိုကိစ္စကို သိ၍ မနှစ်မြို့ခဲ့ပေမယ့် ဒီပါကတော့ သိပ်အလေးအနက် မထားပေ။

‘အိတ်ကို အပ်ဆိုတော့ အပ်လိုက်ရုံပဲပေါ့ကွာ၊ ဘာပြဿနာရှိမှာလဲ’ တဲ့။

‘ဆိုင်ဝန်းထမ်းက ကိုယ့်ဘေးမှာ ရစ်သီရစ်သီ လာနေတော့ကော’ ဟု သူမေးခဲ့တော့...

‘လာလာကွာ၊ လာတော့ မေးလွှတ်လိုက်မှာပဲ၊ ဟိုတံဆိပ်မရှိဘူးလား၊ ဒီတံဆိပ် မရှိဘူးလား၊ ဒါနဲ့ ဟိုဟာနဲ့ဘာကွာသလဲပေါ့၊ ကောင်မလေးတွေဆိုရင် ပြောထည့်လိုက်... မင်းနှုတ်ခမ်းနီလေးက လှတယ် ဘာအမျိုးအစားလဲလို့၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ ဟေ့ ဟေ့... ငါ့အနား သိပ်မကပ်နဲ့ ငါရေမချိုးရ သေးဘူးလို့။ ကိုကိုကလဲ...ပြောစရာစကားတွေ ပြည့်လို့’

ဟုတ်လည်း ဟုတ်တဲ့ကောင်။

ဒါကြောင့်လည်း သွားလေရာမှာ မိတ်ဖွဲ့တတ်၊ မိတ်ဆွေရတတ်တာ ဖြစ်မှာပဲ။ သိဒ္ဓိကတော့ သီးသီးသန့်သန့်နေတတ်သူ၊ ကိုယ့်ကို တစ်ယောက်ယောက်က စကားလာမပြောလျှင် ဘာသိ ဘာသာပဲ နေတတ်သူ။

ဟုတ်ပါသည်။ သိဒ္ဓိနှင့် ဒီပါ မတူညီတာတေက ချရေးရင် စာမျက်နှာ တကယ်လောက်မှာမဟုတ်။

သူ့ကို သင်က ဘာဖြစ်စေချင်သလဲ။ ဘယ်လိုလူမျိုး ဖြစ်စေချင်သလဲ။

ထိုမေးခွန်းကိုတော့ သိဒ္ဓိတော်တော်နှင့် မဖြေနိုင်ပေ။

မေးခွန်းကို နားမလည်လို့မဟုတ်။ ဒီပါ့ကို ဘာဖြစ်စေချင်သလဲဟု တစ်ခါမှ စဉ်းစား မကြည့်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်မိမိ ဘာဖြစ်စေချင်သလဲ၊ ဘယ်လိုလူမျိုး ဖြစ်စေချင်သလဲဆိုတာက ဖြေရလွယ်သည်။ သိဒ္ဓိအတွက်တော့လွယ်သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သိဒ္ဓိက ဘာဖြစ်စေချင်သည်ဟု သတ်သတ်မှတ်မှတ် ရှိပြီးသား၊ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်ကို ကိုယ်တိုင်သိပီးသား မဟုတ်လား။ သို့သော် ဒီပါ့ကို ဘာဖြစ်စေချင်သလဲ ဆိုတာကတော့ သူ မတွေးဖူးသည့် ကိစ္စပဲ။

ဒီပါ့ကို ဘယ်လိုလူမျိုး ဖြစ်စေချင်ပါလိမ့်။

စာတော်သည် ကျောင်းသား...၊ မဟုတ်သေးဘူး။ ဘဝမှာ ဒီပါ့ကို ဘယ်လိုလူမျိုးအဖြစ် မြင်တွေ့ချင် သလဲ။ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ဂူရှူးသိုင်းပညာကို တစ်ဖက်ကမ်းခတ်တော်သည့် သူရဲကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်သလား၊ သို့မဟုတ် အောင်မြင်ကျော်ကြားသည့် တယော ပညာရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်သလား။

ဘောလ်ပင်ကို ပါးစပ်နှင့် ခပ်ဖွဖွကိုက်ပြီး စဉ်းစားနေသော သူ့အာရုံကို တယ်လီဖုန်းမြည်သံက ဆွဲယူလိုက်သည်။ သူလန့်သွားခဲ့သည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော ညမို့ တယ်လီဖုန်းသံသည် အထူးအဆန်း တစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။ သူ ခုတင်ပေါ်မှ ဝမ်းလျားမှောက်နေရာမှ လူးလဲထလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းသတိရလိုက်တာက မေမေ အိပ်ပျော်နေလောက်ပြီဟု ဖြစ်သည်။ မေမေ နိုးသွားမှာ စိုးရိမ်သည်။ သို့သော် တယ်လီဖုန်းကို မေမေက ကောက်ကိုင် လိုက်ပြီ။

‘ဟဲလို...’

ညအချိန်တွေမှာ လာတတ်သည့် တယ်လီဖုန်းမှာ သိဒ္ဓိနှင့် သိပ်မဆိုင်လှပေ။
ဒီပါအတွက် သို့မဟုတ် မေမေအတွက် ဖြစ်တတ်သည်။ သူ့အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ဖို့
ဟန်ပြင်လိုက်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့...ခဏ ကိုင်ထားပါရှင်’

သူ အံ့သြသွား၏။

မေမေက သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်သည်။

‘သားရေ...နေအောင်ခန့်တဲ့’

သူ အပြေးရောက်သွားသည်။ နေရောင်ခန့်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။

‘ဟုတ်ကဲ့ သိဒ္ဓိပါ ခင်ဗျာ’

‘သိဒ္ဓိ...အိပ်နေပြီလား၊ ဆောရီး...ကျွန်တော် အခုမှ အပြင်က ပြန်ရောက်တာမို့’

နေရောင်ခန့်၏အသံမှာ အားနာဟန်ဖြင့် ညင်သာသိမ်မွေ့သည်။

‘အာ...မအိပ်သေးပါဘူး၊ စာကြည့်နေတာပါ၊ ပြောပါ ခင်ဗျာ’

‘ကျွန်တော် သိထားတာတစ်ခု သတင်းပေးချင်လို့ပါ၊ သတင်းဆိုတာ ဒီလိုဗျာ...
သတင်းစစ်စစ်တော့ မဟုတ်ဘူး’

သူ အနည်းငယ် စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

‘ဘာသတင်းလဲဟင်’

‘ခင်ဗျား ညီ ဒီပါနဲ့ပတ်သက်လို့အခု ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်မှာ ကျွန်တော် အဝေးပြေး ကားဂိတ် တွေနဲ့ ရထားဘူတာရုံမှာ စာရင်းလိုက်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းထားခဲ့တယ်။ အဲဒါ ဒီနေ့ထိ အားလုံးပြန်သိရသမျှ တော့ ဒီပါဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့တော့ ဘယ်သူမှ ခရီးမသွားခဲ့ဘူး။ အဲဒီ ဓာတ်ပုံထဲက ချာတိတ်ကိုလဲ သူတို့လက်မှတ်မရောင်းခဲ့ဘူး’

‘ဪ...’

သူ စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။

‘သူ အိမ်က ထွက်သွားတာ ဇွန် ၂၆ရက်နေ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘၂၆ရက် ညနေကနေ ဒီကနေ့ညနေအထိ ရန်ကုန်အပြင် ထွက်သမျှ ကားဂိတ်တိုင်းရဲ့ ကားလက်မှတ် လက်ခံစာရွက်ဖြတ်ပိုင်းတွေ နာမည်စာရင်းတွေအားလုံး ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေတွေက ကြည့်ပေးပြီး ပါပြီ။ ဒီပါ မပါခဲ့ဘူး။ လေယာဉ်ရုံး သုံးခုလုံးလဲ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ပြီး မေးပြီးခဲ့ပြီ။ ဒီပါ ဘာလက်မှတ်မှ မဝယ်ခဲ့ဘူး’

‘ဒီတော့...သူ ရန်ကုန်မှာပဲ ရှိနေနိုင်တယ်လား’ သူ တတ်နိုင်သမျှအသံကိုနှိမ်၍ မေးလိုက်၏။

‘အဲဒီလိုတော့ ပြောလို့မရဘူးဗျ။ ခရီးသည်တင်ကားတွေနဲ့ လက်မှတ်ဝယ်ပြီး ထွက်သွားတာမဟုတ်ဘူးလို့ပဲ ကျွန်တော်တို့ပြောနိုင်တာ။ ကုန်တင်ကားတွေ ထရပ်ကားတွေနဲ့ ကားကြိုလိုက်စီးသွားရင် ရသေးတာပဲ။ နောက်ပြီး တချို့ကားတွေက

ကားထွက်မှ လိုက်တဲ့ ခရီးသည်ကို နာမည်စာရင်း မမှတ်ကြဘူး၊ လမ်းကနေ တားပြီး ဖြစ်သလို လိုက်တဲ့ခရီးသည်တွေကို နာမည် စာရင်း လုပ်မထားကြဘူး’

‘ဒီလိုဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သူ့အကြောင်းကို ဘာမှ မသိသေးဘူးပေါ့နော်’

နေရောင်ခန့်က ထိုစကားကို မျှော်လင့်ထားပုံရ၏။ ချက်ချင်းပင်သိမ်မွေ့စွာ နှစ်သိမ့်သည်။

‘အဲဒါ အများကြီးသိလိုက်တာပေါ့ သိဒွီရဲ့၊ ဒီပါဟာ အိမ်က ထွက်သွားဖို့ ရက်ပိုင်းအလိုမှာ ကြိုတင်ကြံစည်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ရက်မှတောင် ကြိုတင်ကြံစည် မထားခဲ့ဘူး။ ချက်ချင်း စိတ်ကူးပေါ်ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ပြီး ချက်ချင်း ထွက်သွားခဲ့တာ။ အဲဒါကို ကျွန်တော်တို့ သိလိုက်ရတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့စဉ်းစားရမယ့် အချက်က ဘောင်ကျဉ်းသွားတယ်၊ သူ့စိတ်ကို ခန့်မှန်းဖို့ကာလကလဲ တိုသွားတယ်လေ။ ဇွန်လ ၂၆ရက်ရဲ့ ရှေ့တစ်ရက် နှစ်ရက်ကိုပဲ အဓိက အာရုံစိုက်ပြီး စဉ်းစားခန့်မှန်းလို့ရပြီ’

အင်း...သူပြောတော့လည်း ဟုတ်သလိုလိုပါပဲ။

‘ဇွန်လ ၂၄၊ ၂၅ရက်မှာ ဒါမှမဟုတ် ၂၆ရက်မှာ သူနဲ့ ပဋိပက္ခ ဖြစ်ခဲ့သလား၊ အဲဒါကို အသေ အချာ ထည့်စဉ်းစားထားရမယ်၊ အခု ခင်ဗျား မေးခွန်းတွေ ဖြေနေပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဖြေနေပါတယ်’

သူ့အသံကို မေမေ ကြားသွားမှာ စိုးရိမ်နေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ရုံးကို ခင်ဗျားလာတာ ခင်ဗျား အမေကို အသိမပေးဘူးထင်တယ်’ နေရောင်ခန့်က ခပ်တိုးတိုး မေး၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်’

သူ အားနာပါးနာနှင့်ပဲ တိုးတိုးဖြေလိုက်ပါသည်။

‘အေးဗျာ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားအနေအထားကို သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားကို ဇွတ်မတိုက် တွန်းချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမျိုးက မိသားစုတစ်ခုလုံးရဲ့ မှတ်ဉာဏ်နဲ့ ဆိုင်ပါတယ်၊ မိသားစုဝင် တစ်ယောက်ချင်းနဲ့ သူနဲ့ ဘာတွေ ဘယ်လို ကြုံတွေ့ခံစား ခဲ့ရတယ် ဆိုတာ သိရရင် ပိုကောင်းမှာပဲ’

သူ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိပါ။ မေမေ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မေမေက ကွန်ပျူတာ မော်နီတာ မျက်နှာပြင်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ မေမေ သူ့စကားတွေကို နားထောင်နေ မှာလားဟု သူ တွေးမိ၏။

‘ကောင်းပြီလေ... ကြိုးစားကြည့်ပါဦး၊ စနေနေ့ကျတော့ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြတာပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်...’

အနည်းငယ် ရှက်ရွံ့အားနာစွာ ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ကိုနေရောင်ခန့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်ကူညီဖို့အဆင်သင့်ပါပဲ၊ ဝှတ်ဒ်နိုက်တ်’

‘ဝှတ်ဒ်နိုက်တ်’

သူ တယ်လီဖုန်းချလိုက်သည့်အခါ သူ စိုးရိမ်နေသည့်အတိုင်းပင် မေမေက လှမ်းခေါ်သည်။

‘သား...ခဏ’

မေမေ မေးလျှင် သူ လိမ်မှာ မဟုတ်။ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်မိမှာပဲ။

‘သား...အဲဒီ ကုလားထိုင် ဆွဲယူခဲ့၊ ဒီမှာထိုင်’

မေမေအနီးမှာ စိတ်တထင့်ထင့်နှင့် ထိုင်လိုက်ရသည်။

‘ဒီကောင်မလေးကို သားမြင်ဖူးသလား’

ကွန်ပျူတာ မော်နီတာ မျက်နှာပြင်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ကိုယ်အထက်ပိုင်း ရုပ်ပုံတစ်ခု ရှိနေသည်။ ဆံပင် ရှည်ရှည် တော်တော်ရှည်သည့်ဆံပင်ကို ဖြန့်ချထားသည်။ ပြုံးနေသည့် နှုတ်ခမ်းမှာ ငုံ့အာရာမှ ပွင့်ခါနီး နှင်းဆီတစ်ပွင့်လိပဲဟု သူထင်သည်။ နှုတ်ခမ်းကို ပုံဖော်ပြီး ဆိုးထားပုံက နည်းနည်းတော့ ကြွနေသည်ဟု ထင်ပါသည်။

‘မြင်ဖူးသလိုလိုတော့ ရှိသားပဲ၊ အင်း...ဒါပေမဲ့ သား မသိပါဘူး၊ လှတယ်နော် မေမေ’

‘လှတယ်၊ ဒီကောင်မလေးကို သား တကယ်မသိဘူးနော်’

‘တကယ် မသိတာပါ မေမေ’

မေမေ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချသည်။

‘အဲဒါ ဒီပါရဲ့ဖိုင်တွဲထဲက တွေတာ သား’

ဒီပါဖိုင်တွဲ...။ ဒီပါသည် သူ့ထက်ပို၍ ကွန်ပျူတာနှင့် ရင်းနှီးသည်။

‘မေမေက သားတွေရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စရှိရင် အတတ်နိုင်ဆုံး မစပ်စုမိဖို့ အမြဲ သတိထားခဲ့တာပါ။ သားတို့စာတွေ၊ ဒိုင်ယာရီတွေကို မေမေ မဖတ်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မေမေ နည်းနည်းသံသယ ဖြစ်မိတယ်။ မေမေ သားတို့ကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးဖို့ အရွယ်နည်းနည်း စောသေး သလားလို့’

မေမေ့စကားက ဒီပါကိုပဲ ရည်ညွှန်းသလား၊ သိဒ္ဓိပါ ပါသေးသလား။ သူ မသိပေ။

‘အခု ဒီပါဖိုင်တွဲကို ဖွင့်ကြည့်တော့ မေမေ ဘာတွေ့လဲဟင်’

‘ဒီမှာကြည့်’

ကွန်ပျူတာမော်နီတာပေါ်တွင် စာမျက်နှာများ တဖျတ်ဖျတ် ပြောင်းလဲသွား၏။

‘ဟောဒါက သူ့သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင် အကျဉ်းတွေ၊ လိပ်စာတွေ၊ မေမေဖြင့် ဒီဖိုင်တွဲ ဖွင့်ဖတ်တော့မှပဲ တော်ဝင်အိပ်ရာထဲ သေးပေါက်တတ်တုန်းဆိုတာ သိရတော့တယ်။ တော်ဝင်ဟာ တကယ့်ကို ကလေးပဲ’

မေမေ ပြုံးနေ၏။ မေမေ့အပြုံးမှာ ချက်ချင်းပဲ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

‘မင်းညီဆိုတဲ့ ကောင်လေးကတော့ ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး၊ မင်းညီက မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့အတွင်းကျကျ ရင်းနှီးပြီးသွားခဲ့ပြီ’

သူ့ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်စွာ ခံစားလိုက်ရသည်။

‘စဖတ်မိတုန်းကတော့ မေမေ မလုံမလဲနဲ့ လိပ်ပြာမသန့်ဘူး၊ သူတစ်ပါးရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို စပ်စုမိ ချောင်းကြည့်မိသလို ခံစားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေသားလေးက ၁၅နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ မေမေသားလေးရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ မေမေ သိခွင့်ရှိတယ်လို့ ထင်လာတယ်။ ဒါကို အပြစ်လို့ မေမေ မထင်တော့ဘူး’

‘ဒါဖြင့် ဒီပါ့ကို မေမေသိသွားပြီလားဟင်၊ ဒီပါ ဘာဖြစ်နေသလဲ’

‘ဒီပါ့အကြောင်း သိပ်မသိရပါဘူး၊ ဟောဒါက ဒီပါ့ရဲ့မှတ်စု ...နေ့စဉ်မှတ်တမ်း မဟုတ်တဲ့မှတ်စု’

ကွန်ပျူတာမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် မြန်မာစာလုံးများဖြင့် စာပိုဒ်များ ပေါ်လာသည်။ နေ့စွဲ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု တော်တော်ကွာခြားနေ၏။

‘မိသားစုဝင်တိုင်း ဖွင့်လို့ရတဲ့ ကွန်ပျူတာထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့မှတ်စုဆိုတော့ သိပ်အတွင်း ကျကျ ဘယ်ရေးမလဲကွယ်’

‘ဒါပေမဲ့ မေမေ၊ ဒီပါက အတွင်းကျကျ ရေးစရာ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ မရှိခဲ့သေးလောက်ပါဘူး၊ သားတောင် ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သေးဘူး မေမေ’

သူ မိခင်ကို နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ မေမေက ခေါင်းယမ်း၏။

‘သားနဲ့ဒီပါနဲ့မတူဘူးသားရဲ့၊ ဒီပါက သွက်တယ်၊ လူဖြစ်မြန်တယ်လို့ထင်တယ်။ မေမေ ဒီအချက်ကို ဟိုတုန်းက သတိမထားခဲ့မိဘူး’

မေမေက စာမျက်နှာတစ်ခုချင်း ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ကျော်သွားသည်။

‘ဒီထဲက နာမည်တွေ လိပ်စာတွေ မေမေ အားလုံး သိတယ်၊ မေမေ မသိတာက တစ်ခုတည်းပဲ၊ ဟောဒီ မိန်းကလေး ဘယ်သူလဲ’

အနီရင့်ရင့် တီရှပ်ကျပ်ကျပ်မို့ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ကပ်နေပါသည်။ သွယ်နွဲ့သော လည်ကို စောင်းလျက် ခေါင်းငုံ့ကြည့်နေသော မျက်လုံးတို့သည် ကွန်ပျူတာ မော်နီတာပြင်ပေါ်က ရုပ်ပုံထဲမှာပင်လျှင် တောက်ပရွန်းလက်နေကြသည်။

‘ဒီပါ့မှာ ရည်စားရှိသလား’

‘သား သိသလောက်တော့ မရှိဘူး မေမေ’

ဒီဓာတ်ပုံကို ဒီထဲ ထည့်ထားဖို့ဆိုရင် သားလေးဟာ အချိန်တော်တော်တော့ ပေးခဲ့ရမှာပဲ။

မေမေအိမ်မှာ စကင်နာ မရှိဘူးလေ၊ ဒီတော့ ဒီလိုအချိန်ပေးပြီး ဓာတ်ပုံ ထည့်ထားရလောက်အောင် ဒီမိန်းကလေးဟာ အရေးကြီးနေတယ်လို့ယူဆဖို့ပဲ ရှိတာပဲ’

‘သား စုံစမ်းပေးပါ့မယ် မေမေ’

(၉)

ဆယ့်ရှစ်ရက်မြောက်နေ့...။

ပိုပြီး ကျွမ်းကျင်တတ်သိတဲ့ လူက
သူ့အသံကို ပိုပြီး တိတ်ဆိတ်ပြလိမ့်မယ်။

(Jay Wright)

ကန်ရေပြင်၏ ဘေးသို့ သူမရောက်သည်မှာ ရက်နှစ်ဆယ်ရှိပြီ။ စိမ်းနဲ့မွှေးသော လေကို သူ ကြိုက်ပါသည်။ သူ ဆယ်တန်းတုန်းကတော့ သူတို့ကျောင်းသည် ဤနေရာသို့ မရွှေ့ရသေးပါ။ သူတို့၏ အရင်ကျောင်းသည် အထက်တန်းကျောင်းအင်္ဂါရပ်နှင့် ညီ၏။ ယခုဒီပါတို့တက်ရသော ကျောင်းကတော့ ကောလိပ်နှင့် တူနေသည်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဤအဆောက်အအုံ ဤနယ်မြေသည် လှိုင်တက္ကသိုလ်နယ်မြေပဲမို့ဖြစ်ပါသည်။

ကျောင်းဝင်းထဲသို့သူရောက်ချိန်သည် ဆယ်နာရီ မိနစ် ၄၀ပဲ ရှိသေးသဖြင့် ကျောင်းမဆင်းသေးပါ။ ကျောင်းအဝင်ရှိ စိန်ပန်းပင်တစ်ပင်အောက်မှာ ကောင်လေး သုံးယောက် ရပ်စောင့်နေကြတာ တွေ့ရသဖြင့် သူလည်း ထိုနေရာသို့သွား၍ ရပ်လိုက်သည်။ ကောင်လေးတွေကို သူ မသိပါ။ ဒီပါတို့အရွယ် ချာတိတ်တွေ ဖြစ်သည်။ ကျောင်းဝတ်စုံ ဝတ်မထားပါ။ ဤကျောင်းမှလည်း ဟုတ်ဟန် မတူပါ။ ဤကျောင်းမှ ချာတိတ်တွေဆိုလျှင် သူ့ကို သိဒွိမှန်း အားလုံး သိထားကြပါ သည်။

သစ်ပင်ကို သူကျောမှီလိုက်သည့်အချိန်တွင် ဘေးက ကောင်လေးတစ်ယောက်က စီးကရက် တစ်လိပ် ထုတ်၍ ပါးစပ်မှာ တပ်လိုက်ပါသည်။ အရွယ်က ငယ်ပေမယ့် စီးကရက်ခဲလိုက်သည့် ဟန်က တကယ့်ဇာတ်လိုက်စတိုင် ဖြစ်၏။ သူ တစ်ချက် စူးစိုက်ကြည့်မိတော့ ကောင်လေးက မျက်နှာကြောတင်းသွားပါသည်။

‘ခင်ဗျား ဘာကြည့်တာလဲ’

ဟောဗျာ။

သူ အသာ မသိချင်ဟန်ဆောင်၍ တစ်ဖက်သို့မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ရသည်။ ဒီကောင်လေး ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက် သွေးကြွနေပါလိမ့်။ ငါးမိနစ်အချိန်သည် သူ့အတွက် ခြေထောက်ညောင်း လောက်အောင် ကြာပါသည်။

ထမင်းစားကျောင်းဆင်းသည့်အခါကျောင်းခန်းတွေထဲမှ ကျောင်းစိမ်းလုံချည်တွေ စုပြုံထွက် လာကြ၏။ သူ ခပ်သွက်သွက် ဝင်လာခဲ့သည်။ သစ်ပင်ရိပ်များဆီ ထမင်းဘူးလေးတွေ ကိုင်လျက် ပြေးသွား ဆူညံနေသော ချာတိတ်တွေကို ကြည့်ကာ သူ့ကိုယ်သူ အရွယ်ရောက်ပြီးသော လူကြီးတစ်ယောက်ပမာ ခံစားလိုက်ရ၏။ ထမင်းဘူးထဲက ထမင်းကို သူ စားစရာမလိုတော့။ ကျောင်းစိမ်း လုံချည်ကို ဝတ်စရာ မလိုတော့။ စတိုင်ဘောင်းဘီပွပွကို ဘာအရောင်ပဲ ဝတ်ဝတ်၊ ဘယ်လို အင်္ကျီမျိုးပဲ ဝတ်ဝတ် သူ ဝတ်နိုင်အောင် ရင့်ကျက်ခဲ့ပြီ။

ဆယ်တန်း ‘အိ’ အခန်းဆီသို့ သူလျှောက်လာခိုက်မှာ စကြွန်အက္ခေဋ္ဌ ဆရာမတစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်။ သင်္ချာဆရာမ ဒေါ်မြတ်မြတ်မွန် ဖြစ်ပါသည်။

‘ဟဲ့...သိဒ္ဓိ၊ ဒီပါ ပြန်ရောက်လာပြီလား သား’

‘မလာသေးဘူး ဆရာမ’

‘ဝိုင်းရှာကြပါဦး သားတို့ရယ်၊ စာတွေလဲ လွတ်လှပြီ၊ အခု...ဘာကိစ္စ လာတာလဲ’

‘ဟို...တော်ဝင်တို့ဆီ ခဏလာတာပါ ဆရာမ’

‘အေး...သွား သွား၊ သား မေမေ နေကောင်းတယ်နော်’

‘ကောင်းပါတယ် တီချာ’

ဒသမတန်း ‘အီး’ ဟုရေးထားသော အခန်းရှေ့တွင် ကောင်လေးနှစ်ယောက် တွန်းထိုးရယ်မောနေရာက သိဒ္ဓိကို မြင်သည့်အခါ သိဒ္ဓိဆီ လျှောက်လာသည်။

‘အစ်ကိုကြီး... ဒီပါ ပြန်ရောက်ပြီလား’

လာပြန်ပြီ။ မရောက်သေးဘူးဟု ဖြေရတာကို သူ စိတ်ညစ်လှပါပြီ

‘မရောက်သေးပါဘူး ကွာ၊ တော်ဝင်တို့ရော ’

‘အထဲမှာ ထမင်းစားလို့’

အခန်းထဲမှာ ကျောင်းသားကျောင်းသူ နှစ်ဆယ်ကျော်လောက် ရှိနေပါသည်။ ကိုယ့်အစုလေးတွေနှင့် ကိုယ် ထမင်းဘူးတွေ ချိုင့်တွေကို ရှေ့မှာချ၍ စကားပြောရင်း ထမင်းစားနေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဝင်ဝင်ချင်းခုံမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက် သူဝင်လာတာ မြင်တော့ မျက်လုံးပြူးလျက် စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ကောင်မလေးဆံပင် ခွဲဖြီးထားပုံက တစ်ညီတည်း မဟုတ်၊ လှေကားထစ်လို Zigzag ပုံစံ ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာ ဝိုင်းဝိုင်းလေးနှင့် မလိုက်ပါ။

‘အစ်ကို သိဒ္ဓိ’

တော်ဝင်က ပါးစပ်ထဲ ထမင်းပလုတ်ပလောင်းဖြင့် ထ နှုတ်ဆက်သည်။

‘ဘယ်လာတာလဲ’

‘မင်းတို့ဆီပဲ’

လက်သုတ်ပဝါလေးပေါ်မှာ ထမင်းချိုင့်လေးတွေ ချခင်းထားသည်။ ကြက်သားခပတ်ဟင်းနဲ့ က မွှေးနေပါသည်။ နောက်ချိုင့်တစ်ခုထဲတွင် ပဲလင်းမြေသီးပုစွန် အဆာသွက်ဟင်း။ နောက် တစ်ချိုင့်ထဲမှာတော့ ပဲဟင်းချိုဟု ထင်ပါသည်။ အဲဒါတွေက တော်ဝင်ဟင်းတွေ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဇင်မင်းဝေက ထမင်းချိုင့်ထဲမှာ ခေါက်ဆွဲကြော် သုံးချိုင့်အပြည့် ထည့်ထား၏။ အကယ်၍သာ ဒီပါရိုနေခဲ့မည်ဆိုလျှင် ဒီပါ၏ ထမင်းချိုင့်မှာ ပုစွန်သုပ်၊ သို့မဟုတ် ငါးဖယ်သုပ်တွေ ပါမှာ သေချာသည်။

‘ဒီပါသတင်း ရလို့လားဟင်’

‘မရပါဘူးကွာ၊ သူနဲ့ပတ်သက်တာ တစ်ခု မေးချင်လို့’

ဇင်မင်းဝေက သူမေးမည့် မေးခွန်းကို စိတ်ဝင်စားနေသည်။

‘ဘာလဲဟင်’

သူသည် စားပွဲခုံစွန်းတွင် မထိတထိ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်။ သူ့အကြောင်း တီးတိုးပြောနေကြသည်ဟု အသေအချာ သိလိုက်ပါသည်။ ဘာတွေပြောမလဲဆိုတာလည်း သူခန့်မှန်းပြီးသားပါ။ ဒီပါ့အစ်ကိုလေ။ ဟုတ်လား၊ ဒီပါလောက် မချောဘူးနော်။ မျက်နှာကြောက တင်းနေလို့ဖြစ်မှာပါ။ မဟုတ်ပါဘူး။ မျက်လုံးတွေက မှုန်ကုပ်ကုပ်၊ ရုပ်က ဘဝင်ရုပ်ပါ။ ဘဝင်မြင့်မှာပေါ့၊ သူက ဆယ်တန်းတုန်းက မြန်မာတစ်ပြည်လုံး တတိယအဆင့်နဲ့အောင်ထားတာဟ။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးလေးက သူ့ကိုအထင်ကြီးဟန်ဖြင့် ပြူးကျယ်တောက်ပ သွားပါသည်။ သူ မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ ဖိုင်တွဲထဲမှာ printout ဓာတ်ပုံစာရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပါ သည်။

‘ဒါ...ဘယ်သူလဲ’

တော်ဝင်နှင့် ဇင်မင်းဝေသည် ထမင်းဝါးလက်စမှ ရပ်တန့်ကာ သူတို့မျက်စိရှေ့ ရောက်လာသော အေဖိုး စက္ကူပေါ်မှ ရောင်စုံဓာတ်ပုံကွက်လေးကို ကြောင်ကြည့်နေကြ၏။

‘အဲဒါ...’

‘အဲဒါ ဒီပါ့ရဲ့ ကွန်ပျူတာဖိုင်ထဲက ထုတ်ထားတာ၊ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ၊ သူ့ကောင်မလေးလား’

တော်ဝင်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သောကြောင့် သူ့ပါးစပ်ထဲမှ ထမင်းတချို့ ဖိတ်စဉ် ထွက်ကျသွားပါသည်။

‘ကိုသိဒ္ဓိကလဲ ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား’

‘မသိလို့မင်းကို မေးတာပေါ့’

‘အဲဒါ မေယွန်းလေ’

‘ဘာ...’

‘မေယွန်း၊ မေယွန်းဆိုတာ...’

‘မေယွန်းဆိုတာ ဘာလဲလို့ငါသိပါတယ်’

သူ စာရွက်ကို ပြန်ဆွဲယူပြီး ဓာတ်ပုံကို ပြန်ကြည့်မိပါသည်။ မော်ဒယ်လ် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူထင်မထားခဲ့ပါ။ အခုလို ကြည့်မိတော့လည်း ကောင်မလေး၏ ရုပ်ရည်က မော်ဒယ်လ်ရုပ်ရည်နှင့် တူလာသလိုလို။ ဒီကောင်မလေးကို သီချင်းဗီစီဒီတွေမှာ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးနေသလိုလို။ သေချာသည်ကတော့ မေယွန်းဟူသော နာမည်ကို ဒီပါတယ်လီဖုန်းစကား တွေထဲမှာ ဘေးကနေ တစ်ခါတစ်ခါ သူကြားဖူးပါသည်။

‘ဒါပေမဲ့ အဲဒီမေယွန်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီပုံကွန်ပျူတာထဲ ရောက်နေရတာလဲ’

‘အဲဒီဓာတ်ပုံက လှလို့ဖြစ်မှာပေါ့’

ဇင်မင်းဝေ၏ အဖြေက သိပ်မပြည့်စုံပါ။

တော်ဝင်၏အဖြေက ပို၍ ပြည့်စုံပါသည်။

‘ဒီပါက မေယွန်းရဲ့ရုပ်ပုံကို ကွန်ပျူတာမော်နီတာရဲ့ စကရင်ဆော့ဗာ (screensaver) လုပ်မလို့ တစ်လောတုန်းက ခေတ်ထလိုက်သေးတယ် အစ်ကိုရ၊ အဲဒီတုန်းက ထည့်ထားတာဖြစ်မှာပေါ့’

သူတို့အိမ်က ကွန်ပျူတာတွင် screensaver သည် ကိုင်တွယ်အသုံးပြုသူ ပေါ်တွင် မူတည်၍ အမျိုးမျိုးပြောင်းနေခဲ့ပါသည်။ မေမေ ကွန်ပျူတာရှေ့မှာရှိလျှင် screensaver သည် မေမေနာမည် ခင်သန့်စင်မှ အလယ်စာလုံး ‘သန့်’ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပေါင်းထားသည့် စာလုံး THANT တွေ အများကြီး ပျံသန်းနေသောပုံ ဖြစ်သည်။ ဒီပါကိုင်တွယ်အသုံးပြုလျှင် မေမေသုံးနေသည့် ရုပ်ပုံကို မသုံးဘဲ သူနှစ်သက်ရာ ရုပ်ပုံတစ်ခုခုကို ရွေးထုတ်သုံးတတ်ပါသည်။ အများအားဖြင့် ဒီပါ အသုံးပြုသည်မှာ ရွှေငါးလေးတွေ ရေထဲမှာ ရေကူးနေကြပုံ၊ သို့မဟုတ် ToyStory ဇာတ်ကားမှ spaceman ၏ပုံတို့ ဖြစ်တတ်ပါသည်။

‘ဒါဖြင့် ဒီပုံဟာ ဒီပါ အိမ်ကထွက်သွားတာနဲ့ဘာမှ မဆက်စပ်ဘူးပေါ့’

‘ဘာမှ မဆက်စပ်ပါဘူး၊ အစ်ကို ဘယ်လိုထင်လို့လဲ’ သူ ဘယ်လိုထင်မှန်း သူ့ကိုယ်သူ မသိတော့ပါ။ သူထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ပါသည်။

ကောင်လေးတွေသည့် ထမင်းဘူးတွေ ချိုင့်တွေကို စိတ်မပျံ့တပါဖြင့် စတင်သိမ်းစ ပြုနေပြီ။

‘ဒီပါ အိမ်က ထကွဲသွားတာ ဘာကြောင့်လို့မင်းတို့ထင်သလဲ’

တော်ဝင်နှင့် ဇင်မင်းဝေ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး သူ့အား ပြန်ကြည့်ကာ ပြိုင်တူခေါင်းယမ်းလိုက်ကြပါသည်။

‘သူ အိမ်ကို ဘာတွေ မကျေနပ်တာ ရှိလဲ၊ မင်းတို့သိလား’

တော်ဝင်သည် ခေါင်းယမ်းမလိုလုပ်ပြီးမှ ပြန်ရပ်သွား၏။

‘မကျေနပ်တာတော့ ရှိတာပေါ့ အစ်ကိုရ၊ ကျွန်တော်တို့လဲ မကျေနပ်တာတွေ ရှိတာပဲ’

သူ စိတ်ဝင်စားသွားပါသည်။

‘သူ ဘာတွေ မကျေနပ်သလဲဆိုတာ ငါသိချင်တယ်’

‘အဲဒီလိုတော့ အတိအကျပြောလို့ဘယ်ရမလဲ၊ သူ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေ ပြန်စဉ်းစားကြည့်မှ ခန့်မှန်းနိုင်မှာပေါ့၊ သေချာတာ တစ်ခုကတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းကို အတန်းအစား နဲ့ ဆုံးဖြတ်တာ ဝေဖန်တာ သူ မကြိုက်ဘူး၊ နောက်ပြီး မနက်က ညအထိ စာတွေချည်း ထိုင်ကျက်နေရတာကို မကြိုက်ဘူး’

ကျောင်းသားဆိုတာ စာမကျက်ချင်လို့ရမလားဟု စိတ်အချဉ်ပေါက်သွားပါသည်။

‘နောက်ပြီး သူက ဓာတ်ငွေ့တွေ ဓာတ်ပြုတာကို သူ့မျက်စိနဲ့မမြင်ရဘဲနဲ့ စာလုံးတွေနဲ့ ရေးထားတဲ့ ညီမျှခြင်းတွေကို မကျက်ချင်ဘူး၊ ဘာမဆို မျက်စိနဲ့ပဲ မြင်ချင်တယ်’

သူ အနည်းငယ် တွေ့သွားပါသည်။ မမြင်ရတဲ့ အရာတချို့ရဲ့စွမ်းအင်ကို ဒီပါ စိတ်မဝင်စား နိုင်ဘူးလား။

‘နောက်ပြီး ကိုသိဒ္ဓိ သူ့ကို ဆရာကြီးလုပ်ပီး နှိပ်ကွပ်တာတွေ သူမခံချင်ဘူး၊ ကိုသိဒ္ဓိက သူ့ကို နှိမ်ပြီး နာမည်ကောင်း အမြဲယူတယ်လို့ သူပြောဖူးတယ်’

နာမည်ကောင်းယူတယ်...။ ဘာအဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့်။ သူတို့နားသို့ ကောင်လေးတစ်ယောက် အပြေးအလွှား ရောက်လာသည်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ... အခန်းက ကောင်တွေက ဘောလုံးကစားဖို့ လာခေါ်နေတယ်ကွ၊ မုန့်စားကျောင်းဆင်းချိန်မှာ ကန်မလိုတဲ့ လက်ခံလိုက်ရမလား’

ချွေးတွေနှင့် မောပန်းနေသော ကောင်လေးက အသက်ပြင်းပြင်းရှုလျက် လာပြောနေပါသည်။

‘ဟာ...နေဦးကွ၊ ဒီနေ့မင်းညီမလာဘူးလေ၊ လက်မခံနဲ့၊ တို့လူအင်အား နည်းနေတယ်၊ လေးယောက်ပဲ ရှိတာ’

‘ဘာဖြစ်လဲ...ချကွာ၊ လေးယောက်နဲ့ငါးယောက်ပေါ့’

‘မင်းညီ မပါရင် တို့နိုင်ဖို့ မသေချာတော့ဘူးကွ၊ ဒီနေ့ဘောလုံးမကစားဘူးကွာ၊ ကြက်တောင်ပဲ ရိုက်မှာ’

တော်ဝင်နှင့် ဇင်မင်းဝေ ပြဿနာ ရှုပ်နေသည်ကို သိဒ္ဓိအသာရပ်၍ ကြည့်နေမိ ပါသည်။

‘အေးလေ...ဒါဆိုလဲ ငါပြန်ပြောလိုက်မယ်’

ကောင်လေး ပြန်ထွက်ပြေးသွားပါသည်။

‘ငါတို့ကို စကြောက်တွေလို့ထင်သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ’

တော်ဝင်က ကန်ချင်သည်။

‘ထင်ထင်ကွာ...ကိုယ်ရှုံးမယ့်ပွဲတော့ မခံချင်စိတ်နဲ့ မကစားနိုင်ပါဘူး၊ မင်း ဘာသိလို့လဲ၊ အေခန်း မှာ အခု လူအင်အားတောင့်နေတာကွ၊ ဟိုဖိုက်တာကောင် ထင်အောင်ကျော်ကို သူတို့ ဘောလုံး အသင်းက ဝယ်လိုက်ပြီ၊ မင်းညီမပါရင် ငါတို့ကွဲသွားနိုင်တယ်၊ တစ်ဂိုးကို တစ်ရာနော်...’

ထို့နောက် သူတို့သည် အနားမှာ ရပ်နေသော သိဒ္ဓိအား ပြန်သတိရသွားကြပါသည်။

‘အစ်ကို...ဒီပါ့ကို ပြန်ရှာပါ အစ်ကိုရာ၊ ဘောလုံးသင်းတစ်သင်းဟာ မန်နေဂျာမရှိရင် ဆုံးဖြတ်ရတာ သိပ်ခက်တယ် အစ်ကိုရ’

‘မန်နေဂျာ...’

‘အင်းလေ၊ ဒီပါ မရှိရင် ကျွန်တော်တို့အသင်း ကြာကြာရပ်တည်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ဒီပါက ဘောလုံးအသင်းမန်နေဂျာ...။ သူ့အလွန်အံ့ဩသွားပါသည်။

ဒီပါ့ကို သူ့သိဖို့အများကြီး လိုသေးသည်ဟု သူခံစားလိုက်ရပါသည်။

‘ဒါဖြင့် မင်းတို့က ငါ့ကို ဒီပါ့အကြောင်းတွေ ပြောပြ၊ ငါသိတာတွေနဲ့ မင်းတို့ သိတာတွေနဲ့ ပေါင်းမယ်’

‘ရတယ်လေ၊ အစ်ကို ဘာသိချင်သလဲ’

အတန်းထဲသို့ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ဝင်လာကြပြီ။

‘အိမ်ဆိုတဲ့ အရာကို ဒီပါက ဘယ်လို သဘောထားသလဲ၊ ကျောင်းဆိုတဲ့အရာကို ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ ပညာအပေါ်မှာ ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ၊ အဲဒါမျိုးတွေပေါ့’

‘ဒါဆိုရင်...’

မရန်းနုရောင်ရိပ်ကလေးတစ်ခု သူတို့အနားသို့ရောက်လာ၏။

‘အစ်ကိုကြီးသိဒ္ဓိ’

မရန်းနုရောင် အနွေးထည်ပါးပါးကို ဝတ်ထားသည့်ချာတိတ်မလေး တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ကုပ်ဝဲဖြန့်ချထားသော ဆံပင်မှာ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကျစ်ဆံမြီး သေးသေးမျှင်မျှင်ကလေး တစ်ချောင်းစီ ချထား၏။ ထိုကျစ်ဆံမြီးလေးတွေ၏ အောက်ဖျားစွန်းမှာ မွေးပွ ဝက်ဝံရုပ်ကလေး နှစ်ရုပ်စီပါသော ခေါင်းစည်းကြိုး သေးသေးလေးတွေ ချည်ထားပါသည်။

‘ဒီစာအုပ်ထဲမှာ အမှတ်တရ တစ်ခုခု ရေးပေးပါ’

လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ဗလာစာအုပ်လေး၏ ရှေ့ဆုံးစာမျက်နှာကို ဖွင့်လျက် သူ့ကိုပေးပါသည်။ သူ စာအုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ခပ်ကြောင်ကြောင် ပြုံးပြမိ၏။ ဒုက္ခပဲ။ သိဒ္ဓိသည် အော်တိုရေးလျှင် စိတ်ကူး တော်တော်နှင့် ပေါ်မလာတတ်ပါ။ ဆယ်တန်းတုန်းက အော်တိုတွေ ရေးခိုင်းကြတော့ သူများတွေလို ကျောင်းခန်းထဲမှာ တစ်ထိုင်တည်းမရေးတတ်သဖြင့် အိမ်သို့ သယ်၍ ရေးရပါသည်။ မိမိရေးလိုက်သော စာက စိတ်ကူးကောင်းစေချင်သည်။ အတွေးအခေါ် ပါစေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အဆိုအမိန့်များကို သူ မကြာခဏ ကိုးကားရန် ဖတ်ရှုရသည်။

အခုတော့ သူ့ကို စာအုပ်တစ်အုပ် လာပေးနေပြီ။ သူ အခုရေးမှ ဖြစ်မည်။
အိမ်ယူသွားလို့ မဖြစ်ပါ။ သည်စာအုပ်က အော်တိုစာအုပ်မဟုတ်။ ‘ရသ’ ချိန်အတွက်
ထားသည့် စာအုပ်ဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး ဒီပါ အိမ်မှာ မရှိဖြင့် လူကြိုမရှိပါ။ အခုပဲ
ရေးရမည် ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ဘောင်းဘီရှေ့အိတ်ကပ်ထဲမှ ဘောလ်ပင်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး

စိတ်ထဲပေါ်လာသော စာကြောင်းများကို ချရေးပေးလိုက်၏။

Journeyislong.

Lifeisshort.

Hurry!

ဟာလေဒေဗစ်ဆင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်၏ ကြော်ငြာစာသားများ ဖြစ်ပါသည်။

ကောင်မလေးဖတ်ကြည့်ပြီး သဘောကျသွားပါသည်။

‘သိပ်ကောင်းတာပဲ ကျေးဇူး’

ကောင်မလေးကျေနပ်စွာ ပြန်သွားသည်။

ထိုအခါကျမှ ဇင်မင်းဝေက စကားဆက်ပါသည်။

‘သိပြီ၊ ရေးပေးပါ ဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ ဒီပါရေးထားတဲ့ စာသားတွေ
ဖတ်ကြည့်ပါလား၊ ဒီကောင့် အတွေးတွေက ခပ်ကြောင်ကြောင်တွေ၊ ဒါပေမဲ့
သိပ်မိုက်တယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ အချစ်ဆုံး တိရစ္ဆာန်ဆိုတဲ့နေရာမှာ သူက မြေလိုရေးထားတယ် ’

သူ စိတ်ရှုပ်ထွေး သွားပါသည်။

‘ကျွန်တော်တို့စာအုပ်တွေက အခု သူငယ်ချင်းတွေဆီမှာ ရောက်နေတယ် အစ်ကို၊
ပြန်တောင်းပြီး အစ်ကို့ဆီ လာပေးမယ်လေ’

‘ကောင်းသားပဲ၊ မင်းတို့ကို ငါ မိလျှံကိုင်စစ်မှာ ကြေးအိုး တိုက်မယ်’

‘ဟေး...’ ချာတိတ်နှစ်ယောက် ပျော်သွားကြပါသည်။

(၁၀)

ဆယ့်ကိုးရက်မြောက်နေ့...။

မင်းအပေါ်တက်သွားရမှာလား၊
ကူးခတ်သွားရမလားဆိုတာကို
ဘယ်လမ်းညွှန်စာအုပ်ကမှ မပြောဘူး။

(Antony Hechet)

သူ့အတွက် သင့်အသက်ကို စွန့်လွှတ်စတေးရဲ့ပါသလား။

ဖြေရမှာ အလွန်ခက်ခဲသော မေးခွန်းတစ်ခုကို မဖြေချင်လျှင် တခြားသူတွေ
ဘာလုပ်ကြပါ သနည်း။

သိဒ္ဓိ ကတော့ ထိုမေးခွန်းစာရွက်ကို မွေရာအောက်မှာ ထိုးထည့်ခဲ့ပြီး
မြတ်ကောင်းနှင့်အတူ တစ်နာရီအချိန်ဖြုန်းနိုင်ရန် အိမ်မှ စော၍ ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

‘အခု တစ်နာရီ အချိန်ရတယ်၊ တို့ဘယ်ကို သွားမလဲ’

မြတ်ကောင်း၏ ကားရှေ့ခန်းသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း သူမေးသောအခါ
မြတ်ကောင်းက ပြုံးဖြဲဖြဲ လုပ်နေပါသည်။ မြတ်ကောင်း၏ အပြုံးကို သူ မသင်္ကာပါ။

‘ဟေ့ကောင်...ဘလေဇွန်ကို မသွားဘူးနော်’

Blazon Shopping Center ၏ ဖိနပ်ရောင်းသည့် ကောင်တာမှာ မြတ်ကောင်း၏ ဘာလိုလို ညာလိုလို ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိပါသည်။

‘အခု မင်းက ငါ့ကားပေါ်မှာ၊ ကားကို ငါမောင်းနေတာ၊ ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ ငါပဲ ဆုံးဖြတ် မယ်’

သေချာပါသည်။ သူတို့ Blazonကိုပဲ ရောက်သွားမှာပါပဲ။ မထူးပါဘူးလေ။ အဲဒီမှာ ကစ်ကစ် အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးဖို့တစ်ခုခု သူ ဝယ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

‘ သိဒ္ဓိ...မင်း မမ်မီရီတန်းစ် ကြည့်ပြီးပြီလား’

ကားမောင်းရင်း မြတ်ကောင်းက မေးပါသည်။ MummyReturns လို ဇာတ်ကားမျိုးသည် သိဒ္ဓိ၏ အကြိုက်မဟုတ်ပါ။ ဒီပါ၏ အကြိုက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဒီပါ ပူဆာသည့်အခါ မေမေ ရုပ်ရှင်လိုက်ပြလျှင် သိဒ္ဓိလိုက်ပါ ကြည့်တတ် ပါသည်။

‘ကြည့်ပြီးပြီ၊ ပထမကားလောက် မကြိုက်ဘူးကွ’

မြတ်ကောင်း၏ ကားဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်မှာနှစ်လက်မလောက်သာ မြင့်သော ပန်ကာ အသေးစားလေး လည်ပတ်နေ၏။ ထိုပန်ကာလေး၏ ရှေ့မှာ လက်ဖဝါးခံကြည့်တော့ တိုက်ခတ်သည့် လေအေးအေးလေးကို ခံစားရပါသည်။

‘ငါကတော့ ကြိုက်တယ်ကွာ၊ ဟို ခေါင်းတုံးကြီးကို ငါ သနားတယ်၊ မာမီအလောင်းကောင်ကြီးကွာ’

သိဒ္ဓိသည် မြတ်ကောင်းအား တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

‘ဘာလို့တုံး’

‘သူ ငရဲတွင်းကြီးထဲ ကျခါနီးမှာ ဟိုမိဖုရားကို လှမ်းအကူအညီတောင်းတယ်ကွာ၊ ဟိုမိန်းမ က လှည့်ထွက်ပြေးသွားတာ၊ မိန်းမက သူ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူအတွက် အန္တရာယ်ကို ရင်မဆိုင်ရဲဘူးဆိုရင် ဒါ တကယ်ချစ်တာ မဟုတ်လို့ပေါ့၊ ဇာတ်လိုက်နဲ့ သူ့မိန်းမကို ကြည့်...ဘယ်လောက် ပြောင်မြောက်သလဲ၊ တစ်ယောက်အတွက် တစ်ယောက်က အသက်ကို မနှမြောဘဲ ဝင်ကယ်ကြတာ၊ ဒါမျိုး ဖြစ်ရမယ်’

ဇာတ်လိုက်က သူ့ဇနီးကို အန္တရာယ်ကြားမှ သွားကယ်တင်ခဲ့သည်။ သူ့ဇနီးကလည်း နောက်ဆုံး ဇာတ်သိမ်းခါနီး ပိရမစ်ကြီး ပေါက်ကွဲမြေပြိုနေချိန်တွင် ဇာတ်လိုက်အား ငရဲတွင်းထဲ မကျအောင် ချောက်နှုတ်ခမ်းမှ ဆွဲတင်ကယ်ခဲ့သည်။ တော်တော်အားကျစရာ ကောင်းပါသည်။ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်း စိတ်ကူးယဉ်သွားတယ် မထင်ဘူးလား။

‘ သိဒ္ဓိ...မင်းဆိုရင်ကော မင်းချစ်တဲ့သူအတွက် အသက်စွန့်ပြီး ကယ်မလား’

မြတ်ကောင်း၏ မေးခွန်းကြောင့် သူ အသက်ရှုမှားသွားပါသည်။

‘မင်းရော...’ သူ့ပြန်မေးလိုက်၏။

‘တကယ်ချစ်တဲ့သူအတွက်ဆိုရင် ကယ်မှာပေါ့ကွာ’

‘ဘလေးဇွန်က ကောင်မလေးဆိုရင်ကော’

‘ဟေ့ကောင်...ငါ တကယ်ချစ်တဲ့သူလို့ပြောနေမှပဲ’

တကယ်ချစ်ခြင်း မချစ်ခြင်း၊ ချစ်သူအတွက် အသက်စွန့်ဝံ့ မစွန့်ဝံ့။
ထိုမေးခွန်းတွေကို ကြောက်ရွံ့စွာ တစ်ခဏရှောင်ချင်သည်ဆိုပါမှ ဘာဖြစ်လို့
သည်မေးခွန်းတွေနှင့် ထပ်တိုးရပါ သနည်း။

မွေ့ရာအောက်မှာ သူ့သိမ်းထားခဲ့သည့် မေးခွန်းတွေသည် ဘာဖြစ်လို့
သူ့နောက်သို့ လိုက်ပါလာကြပါသနည်း။

သူ့အတွက် သင့်အသက်ကို စွန့်လွှတ်စတေးရဲပါသလား။

- စွန့်လွှတ်ရဲပါသည်။
- မစွန့်လွှတ်ရဲပါ။
- မပြောတတ်ပါ။

ဒီပါ အိမ်က ထွက်ပြေးသည့် ကိစ္စမှာ အသက်စွန့်ဝံ့တာတွေ ဘာတွေ
မလိုအပ်ဘူးဟု သူ ယူဆချင်ပါသည်။ ထိုမေးခွန်းကို သူ မဖြေရသေးပါ။ ပထမဆုံး
အကွက်မှာ အမှန်ဖြစ်ဖို့ကောင်းသည်ဟု သူသိပါသည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်သူ
မသေချာပါ။ လူတစ်ယောက်က လူတစ်ယောက်အတွက် ကိုယ့်အသက်ကို
စတေးရဲသလား ဆိုတာ စိတ်ကူးနှင့် မှန်းဆပြီး ဖြေလို့ရသည့်အရာ မဟုတ်ပါ။ နောက်ပြီး
သူသည် လိမ်ညာချင်သူ တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ပါ။ စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း
ဖြေချင်သူသာ ဖြစ်ပါသည်။

မိခင်ကို ချစ်သည့်စိတ်၊ ချစ်သူကို ချစ်သည့်စိတ်၊ ညီကို ချစ်သည့်စိတ်
ဘယ်စိတ်က ပိုပြီး လေးနက်ပါသလဲ။

မေမေ့ကို သိခွဲ ချစ်ပါသည်။

မေမေနှင့် ပတ်သတ်သမျှ အားလုံးကို ကြိုက်သည်ဟု မပြောနိုင်ပေမယ့် မေမေ့ကို ချစ်တာကတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ မေမေ့အတွက် အသက်အန္တရာယ် ရင်ဆိုင်ရမည် ဆိုလျှင် သူ ရင်ဆိုင်ရဲသလား။ ရင်ဆိုင်ရဲပါသည်။

ကိုယ့်ဘဝမှာ မရှိလျှင် မဖြစ်တဲ့သူမျိုးအတွက် လူတွေ အသက်စွန့် ကယ်တင်ကြတာလား။ ဒါဖြင့် သိဒ္ဓိဘဝမှာ ဘယ်သူမရှိလျှင် မဖြစ်ဘူးလဲ။ မေမေ...။ မဟုတ်ပါ။ သိဒ္ဓိ၏ဘဝတွင် အရေးကြီးဆုံး အချစ်ဆုံးသူက မေမေတော့ မှန်သည်။ မေမေမရှိလျှင် မဖြစ်ဘူးဆိုတာတော့ မဟုတ်ပါ။ မေမေ မရှိလျှင်လည်း လောကကြီးမှာ သိဒ္ဓိဆက်ပြီး အသက်ရှင်သွားမှာပါပဲ။ ဒါဖြင့် မေမေ အန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် ကြုံရလျှင် သိဒ္ဓိအသက်စွန့်ပြီး ကယ်တင်မလား။ ကယ်တင်မည်။ မေမေ့ကို မရှိလျှင် မဖြစ် လိုအပ်နေလို့တော့ မဟုတ်။ မေမေ့ကို ချစ်လို့။ မေမေ သေသွားမှာကို မကြည့်ရက်လို ၊ သနားလို့။

ဒါဖြင့် ဒီပဲါကိုရော...၊ ချစ်သလား။

သူ စူးစိုက်စွာ တွေးကြည့်နေမိသည်။

‘ဟေ့ကောင်...ဆင်းကွာ’

မြတ်ကောင်းက ကားပေါ်က ဆင်းပြီးနေပြီ။ ထိုအခါကျမှ သိဒ္ဓိ ကမန်းကတန်း ကားတံခါး ဖွင့်ဆင်းလိုက်ရပါသည်။ Blazon စူပါမားကက်ကို သူ သဘောကျသည်မှာ နေရာကျယ်ဝန်းပြီး သေသပ်စွာ ခင်းကျင်းထားသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ကျောပိုးအိတ်ကို အဝင်မှာ အပ်ထားခဲ့စရာ မလိုသောကြောင့် တစ်ကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

ညနေ ၃ နာရီကျော်ခါစဖြစ်၍ လူသိပ်မစည်ကားဘဲ နည်းနည်းရှင်းနေပါသည်။

မြတ်ကောင်းက ဖိနပ်ကောင်တာသို့သွားပြီး သိဒ္ဓိက ခေါင်းလျှော်ရည် မိတ်ကပ် အလှကုန်စင်များဆီသို့လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

‘မြတ်ကောင်း...၃ နာရီ ၄၅ မှာ ပြန်ထွက်မှ ဟိုကို၄ နာရီ ရောက်မှာနော်’

မြတ်ကောင်းကို အော်ပြောတော့ ငါသိပါတယ် ဟူသော အကြည့်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်တာ ခံရ၏။

ကစ်ကစ်ကို ဘာလက်ဆောင်ပေးရင် ကောင်းမလဲ။ မိတ်ကပ်တို့နှုတ်ခမ်းနီတို့ကို ဘယ်အမျိုးအစားက ကောင်းသလဲ သူမသိပါ။ မေမေ ဈေးဝယ်သွားလျှင် မေမေနှင့် အတူလိုက်ပါလေ့ရှိသူက ဒီပါဖြစ်၏။ ဒီပါက မေမေ့ကို နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးအရောင် လက်သည်းဆိုးဆေး အရောင်တွေနှင့် ပတ်သတ်လို့ ခေတ်မီစွာ လှပအောင် ရွေးပေးနိုင်သည်ဟု သိရပါသည်။ သူကတော့ မေမေ့ကို နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့၊ အသားရောင် ဖျော့ဖျော့သာ ဆိုးစေချင်၏။ သို့သော် ဒီပါက မေမေ့အား နှုတ်ခမ်းနီကို ပုံဖော်ပြီး အရောင်ကြွသွားအောင် ဆိုးစေချင်နေသည်။

‘မေမေ...အဲဒီအရောင်ကြီးနဲ့မေမေ မလိုက်ပါဘူး မေမေရာ၊ ပြန်ဖျက်လိုက်ပါ’ ဟု သူပြောလျှင် ဒီပါက သူ့အား နှာခေါင်းရှုံ့ပြမည်။

‘ဟဲ့...ဘာလို့လဲ သားရဲ့’

‘အင်း...ရိုင်းတယ်၊ သား မကြိုက်ဘူး’

‘သူ မကြိုက်ပေမယ့် သားကြိုက်တယ် မေမေ၊ ဖျက်မပစ်နဲ့...ဖျက်မပစ်နဲ့’

‘မေမေက စာရေးဆရာမပဲ၊ အယ်ဒီတာပဲ၊ ဣန္ဒြေရရလေးပဲ ဆိုးပါစေပေါ့၊ မင်း မဖျက်ဆီး ပါနဲ့’

‘အလိုတော်...ကို သိဒ္ဓိ ၊ ကျွန်မက ကလေးမလေး သေးသေးလေးမို့ဒီပါက ဖျက်ဆီးနိုင် မှာလား’

ဒီပါနှင့် သိဒ္ဓိ၏ ပဋိပက္ခသည် မေမေကြောင့် ပိုဆိုးသွားရတတ်ပါသည်။

သူသည် ခေါင်းလျှော်ရည် နာမည်များကို လက်ညှိုးဖြင့်ထောက်လျက် လိုက်ဖတ်နေသည်။ ပင်တိန်း...။ သူတို့အိမ်မှာ သုံးသော ခေါင်းလျှော်ရည်သုံးမျိုးထဲတွင် ပင်တိန်းပါသည်။ ရက်ဗလွန်ပါသည်။ အော်ဂဲနစ်ပါသည်။ မေမေက ခေါင်းလျှော်ရည်ကို တစ်မျိုးတည်း ကုန်အောင် သုံးတာထက် သုံးမျိုးလောက် ထားပြီး တစ်နေ့တစ်မျိုး အလှည့်ကျသုံးတာက ဆံပင်အတွက် ပိုကောင်းသည်ဟု ယူဆထားခဲ့ ပါသည်။

ရက်ဗလွန်ကတော့ သည်စင်မှာ မရှိပါ။ ကောင်တာ သပ်သပ်ရှိပါလိမ့်မည်။ သည်မှာ မရှိတာက ပင်တိန်းပဲ ဖြစ်သည်။ သိဒ္ဓိသည် ပင်တိန်းခေါင်းလျှော်ရည် တစ်ပုလင်းကို ထုတ်ယူရန် လက်လှမ်းလိုက်၏။

ထိုအခါ မျက်လုံးလေးတစ်စုံကို ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်။ ရွန်းလဲ့တောက်ပစွာ ပြုံးရယ်နေသော မျက်လုံးလေးတစ်စုံ။ ထိုမျက်လုံးလေးတွေက သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေကြသည်။ မျက်လုံးကိုပဲ သူမြင်ရသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခေါင်းလျှော်ရည်ပုလင်းတွေနှင့် ကွယ်နေသော ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သူနှင့် မျက်လုံးလေးသည် စင်ဟိုဘက်သည်ဘက်မှာ တစ်ပေလောက်ပဲကွာလျက် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိနေကြ၏။ အဲသည် မျက်လုံးတွေ သိပ်လှမှန်း သူ ချက်ချင်း မှတ်ချက်ချမိသွားပါသည်။

သူ အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြင့် ခေါင်းလျော်ရည်ပုလင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ သို့သော် သူ မျှော်လင့်ထားသလို မျက်နှာလေးကို အပြည့် မမြင်ရသေးပါ။ အဲသည်ဘက်ခြမ်းမှာ နောက်ထပ် ခေါင်းလျော်ရည် ပုလင်းတွေ ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကောင်မလေးက အံဘက်ခြမ်းက ပုလင်းတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ထိုအခါကျမှ နှာခေါင်းလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးကို သူကွက်လပ်ရှည်ရှည်လေးမှာ မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုနှုတ်ခမ်းလေး အလွန်လှပါသည်။ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး ကြော်ငြာတွေထဲကလို ပြည့်ပြည့်စိုစို ကော့ကော့လေး ဖြစ်သည်။ ထိုနှုတ်ခမ်း ကော့ကော့လေးက လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်သောအခါ ပိုပြီး ကော့ပျံ့သွားပါသည်။ ထိုအပြုံးကြောင့် သူ အသက်ရှုမှားသွားသည်။ သူ ပြန်ပြုံးလိုက်ရမလား။ အဲသည် နှုတ်ခမ်းက သိဒ္ဓိအတွက် ပြုံးတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ သူ့ဟာသူ သဘောကျပြီး ပြုံးတာလား။ သူ စဉ်းစားနေတော့ ထိုနှုတ်ခမ်း ပြန်တည်သွားသည်။ သူ သတ္တိမွေးလျက် ကောင်မလေးကို ပြုံးပြလိုက်၏။

သို့သော် ကောင်မလေးက သူ့အပြုံးကို မမြင်တော့ပါ။ ထုတ်ကိုင်ထားသော ခေါင်းလျော်ရည် ပုလင်းကြီးကို ပြန်ထည့်ပစ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဝှမ်းခနဲပင် အသံမြည်သွားအောင် ဆောင့်ချ လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ မချင့်မရဲ ဖြစ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ပင်တိန်းခေါင်းလျှော်ရည်ဘူးကို ပြန်ချပြီး စင်၏ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လျှောက်သွားကာ တခြားပစ္စည်းတွေကို လျှောက်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားနေရပါသည်။ သူ့ဘေးမှာ နှစ်နှစ်အရွယ်ကလေးမ သေးသေးလေး တစ်ယောက် ယိုင်နဲ့ယိုင်နဲ့နှင့် လမ်းလျှောက်လာသည်။ ကလေးမလေးက သတ္တိအပြည့်နှင့် သူ့ဘောင်းဘီစကို ဆွဲကာ ဘေးတွန်းဖယ်သည်။ သူ ကပျာကယာ ဘေးဆုတ်ပေးရ၏။ ရယ်သံသဲ့သဲ့လေး ကြားရသည်။ သူ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ စောစောက မျက်လုံးလေး၊ အခုတော့ မျက်နှာအပြည့်မြင်ရပြီ။ ထိုမျက်နှာလေးသည် ရယ်မောရင်းမှ တခြား ကောင်မလေးတစ်ယောက်အား တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် စကားသွားပြောနေ၏။

သူ့အကြောင်း ပြောပြီး ရယ်တာပဲ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ကောင်မလေး၏ အရပ်က သွယ်သွယ်မြင့်မြင့်မှာ သုံးလက်မလောက် ထူသော ဖိနပ်ထူထိုကြီး စီးထားလို ပိုပြီး မြင့်နေပါသည်။ ခြေမျက်စိထိ ရှည်သော ချည်သားပွပွ ဘောင်းဘီရှည်ရှည် ပျော့ပျော့လေးနှင့် တီရှပ် တိုတိုပွပွကို ဝတ်ထားသည်။ ဘောင်းဘီ ခါးပတ်လေးက ငွေရောင်လက် နေသည်။ ကျောပိုးအိတ်သေးသေးလေး၊ တကယ့် သေးသေးလေးကို ပိုးထား၏။

သိဒ္ဓိသည် ကောင်မလေးတွေကို တကူးတက လိုက်ပြီး ကြည့်တတ်သူ တစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ ကြုံလျှင် ကြည့်လိုက်မည်။ လှလျှင်ကြည့်ပစ်လိုက်မည်။ မျက်စိအောက်က ပျောက်သွား လျှင် လိုက်ရှာဖို့စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။

သည်တစ်ခါ ကောင်မလေးကျတော့ စိန်ခေါ်ခံရသလို ခံစားရသည်။

သူက ကိုယ့်ကို စိုက်ကြည့်ရဲပြီး ကိုယ်က ပြန်မကြည့်ရဲဘူးဆိုလျှင်
ယောက်ျားသိက္ခာကျတော့မည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အား အကြာကြီး လှမ်းကြည့်ပစ်လိုက်
ပါသည်။

ထိုအခါ ကောင်မလေးက ခေါင်းလေးငဲ့စောင်းကာ တစ်ဖက်သို့
လှည့်ထွက်သွား၏။

သူ့ကျေနပ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ပါသည်။

အိမ်မှာ ဘာတွေ ကျန်နေပြီလဲ။ စည်သွတ်ဘူး၊ ကော်ဖီမှုန့်ဘူး၊ ချိုချဉ်ထုပ်၊
ချောကလက်ထုပ်။ ချောကလက်ထုပ် တစ်ထုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်၏။ ဒီပါ သိပ်ကြိုက်သော
တံဆိပ် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် စီဒီဇာတ်ပြားများ စာအုပ်များထားရာ
ကောင်တာဆီသို့သွားပြီး ဟိုငေးသည်ငေး ငေးနေမိ၏။

လင့်ပဲဘစ်ဇ်ကစ်၏ စီဒီတစ်ချပ်ကို မြင်တော့ ဒီပါ့ကို သတိရသွားပြန်၏။
ဒီအဆိုတော်ကို သူ သိပ်ကြည့်မရသော်လည်း ဒီပါက တော်တော်ကြိုက်လေသည်။
ဒီပါဆိုတဲ့ ကောင်က ဘယ်လိုသီချင်းမျိုးတွေ ကြိုက်မှန်းမသိ။

သူသည် လက်ပတ်နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး သွားရန် အချိန်တန်ပြီဟု
သတိရသွားသည်။

ချောကလက်ထုပ်ကို ငွေရှင်းပြီးနောက် အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ပါသည်။
အောက်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သူ လိုက်ရှာမိသည်က ကျောပိုးအိတ် သေးသေးလေးနှင့်
ကောင်မလေး။ မတွေ့ရ။

လက်ဝတ်ရတနာစင်များ၊ နာရီစင်များ၊ တီရှပ်အင်္ကျီစင်များ...။ ပြန်သွားပြီနဲ့ တူပါရဲ့။

သူ့အနည်းငယ် အားလျှော့သွားကာ မြတ်ကောင်းရှိရာ အမျိုးသမီး ဖိနပ်ကောင်တာများ ဆီသွားရန် လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ နံရံမှာ ကပ်ထားသည့် အလှပြင်ပစ္စည်းစင်ဘေးမှာ ကျောပိုးအိတ်အသေးလေးပိုးထားသည့် အပြာနုရောင် နောက်ကျောလေးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူ့ပျော်သွား၏ ။

ကောင်မလေးမမြင်ခင်မှာ ကောင်မလေးဘေးက ဆေးအရောင်းကောင်တာဆီသို့ ရောက်အောင် သွားလိုက်သည်။ ကောင်မလေးနှင့် သူ့နီးသွားပြီ။ ထိုအခါကျမှ ကောင်မလေးကို ကျောပေးလျက် ဆေးဘူးတွေကို လိုက်ကြည့်သည်။ အားဆေးတစ်ဘူးလောက်တော့ ဝယ်လိုက်လျှင် ကောင်းမည်ထင်သည်။

‘ Plenyl တစ်ဘူးပေးပါ ’

မျက်စိထောင့်မှ ကောင်မလေး လျှပ်ရှားသွားတာကို မြင်လိုက်ရပါသည်။

ဆေးဘူးကို ငွေချေပြီးနောက် သူ့မျက်စိက နံရံမှာ ကပ်ထားသည့် ရောင်စုံဘူး လေးထောင့် အထုပ်သေးသေးလေးတွေကို မြင်သွားသည်။ စထရော်ဘယ်ရီသီးပုံလေးတွေ၊ လိမ္မော်သီးပုံလေးတွေ၊ စပျစ်သီးပုံလေးတွေ...။ သူ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ငုံ့တဲ့ ဆေးပြားလေးတွေ ဖြစ်မလား၊ ပီကေ ကလေးတွေ ဖြစ်မလား။

သူသည် လိမ္မော်ရောင်ဘူးကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး လှည့်ပတ်ကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။ ပထမတော့ ဘာဘူးမှန်းမသိ။ အနံ့ကို မွှေးကြည့်လိုက်တော့ လိမ္မော်နံ့လေးမွှေးနေသည်။ သူ စာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။ Condom...။

မျက်နှာ နွေးခနဲ ပူသွားပြီး ထိုဘူးလေးကို မှန်ကောင်တာပေါ်သို့ကပျာကယာလွှတ်ချပစ် လိုက်မိပါသည်။ အရောင်းစာရေး ကောင်မလေးက ပြုံးစေ့စေ့။

သူ့နောက်မှ ရယ်သံသဲ့သဲ့။ ဟာ....သွားပြီ။

သိဒ္ဓိသည် မျက်နှာကိုဘယ်ထားရမှန်း မသိတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် အဲသည်နားကနေ အသာလစ်ထွက်ခဲ့ရသည်။ ဖိနပ်စင်တွေ ရှိရာသို့ ဖြစ်ပါသည်။

‘မြတ်ကောင်း...သွားစို့’

ဖိနပ်စင်မှ မြတ်ကောင်းကိုခေါ်ပြီး သည်ဘက် ပြန်လာတော့ ကောင်မလေး မရှိတော့ပါ။ သူ့ ရင်ထဲမှာ အနည်းငယ် ဟာသွားသလားမသိ။ သို့သော် မျက်နှာပူစရာ မလိုတော့ဘူးဆိုတော့ စိတ်သက်သာရပါသည်။

သူတို့ဆိုင်ထဲက အထွက်တွင် ကားပတ်ကင်တစ်နေရာရှိ အနီရောင်ကားလေး ထဲသို့ ဝင်ခါနီး ဆဲဆဲ ကောင်မလေးက သိဒ္ဓိအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ချက်တည်းပါပဲ။ ထိုအကြည့် တစ်ချက်ဖြင့်ပင် သိဒ္ဓိတစ်ကိုယ်လုံး ပူနွေးသွား၏။ မျက်နှာလွှဲပစ်ဖို့သတိရလိုက်သော်လည်း သူ မလွှဲနိုင်။ ကောင်မလေး၏ မျက်နှာကို နောက်ထပ်မြင်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကောင်မလေး ကားထဲ ရောက်သွားသည်။ ကားဘီးလိမ့်သွားပြီ။ သွားပါပြီ။ နာမည်လေးတောင် မသိလိက်ရပါလား။

‘သိဒ္ဓိ...ကြွနေပြီလား’

မြတ်ကောင်းက အကင်းပါးစွာ မေးတော့ သိဒ္ဓိ ကမန်းကတန်း ငြင်းရ၏။
'မကြွေပါဘူး၊ ဘာလို့ ကြွေရမှာလဲ'

'မကြွေရင်တော့ အင်နာဂျီကုန်ခံပြီး လိုက်မပေးတော့ပါဘူး၊ ကြွေရင်မိအောင်
လိုက်ပေးမလို့'

'ဒါဖြင့် လိုက်ပေး'

'ဟင်...တစ်မျိုးကြီးပဲ'

'ဦးဝိစာရဘက် သွားတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အင်းလျားလမ်းဘက် သွားတာ'

'ဒါမျိုးကျ မျက်စိက လျှင်တယ်'

သို့သော် မြတ်ကောင်းက သူ့အတွက် မိအောင် လိုက်ပေးပါသည်။
အင်းလျားလမ်း ထိပ်ဆီတွင် ကားအရှင်းကို စောင့်နေသော အနီရောင်ကားလေး၏
ဖင်ပိုင်းကို လှမ်းမြင်လိုက်တော့ သိဒ္ဓိ ဖျော်သွားသည်။ သိဒ္ဓိတို့ကား ပါလာတာကို
ကောင်မလေး နှစ်ယောက် မြင်သွား၏။ ကားမောင်း သူ ကောင်မလေးက ကျောပိုးအိတ်
ကောင်မလေးကို တစ်ခုခု စ နောက်ဟန် မြင်ရ သည်။ ကောင်မလေး နှစ်ယောက်လုံး
ရယ်ကြသည်။

ကားရှင်းလို့အင်းလျားလမ်းထဲ ဝင်သောအခါ သူတို့ ကားနှစ်စီး
ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဖြစ်သွား၏။ ကောင်မလေးတွေက ထွက်ပြေးသလိုပင် အရှိန်မြှင့်
မောင်းပြေး၏။

'ဟား ဟား...မြတ်ကောင်းက ဒါမျိုးမှ ကြိုက်တာ'

မြတ်ကောင်းက လီဗာကို ဖိနင်းပြီး မိအောင် လိုက်သည်။ ဓမ္မစေတီလမ်း မီးပွိုင့်မှာဘယ်သို့ ချိုးရန် ကောင်မလေးတွေ စောင့်တာနှင့် တိုးပါသည်။ မီးပွိုင့်စိမ်းပြီး ဓမ္မစေတီလမ်းထဲ ရောက်သော အခါ မြတ်ကောင်းက ကောင်မလေးတွေ၏ ကားကို ကျော်တက်သည်။ ခဏကြာတော့ အနီရောင် ကားလေးက ပြန်ကျော်တက်သည်။

မြတ်ကောင်းက နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့ပြီးပြီး ပြန်ကျော်တက်ပါသည်။ ကားမောင်းသည့် ကောင်မလေးနှင့် မြတ်ကောင်း မျက်လုံးချင်ဆုံ၍ မခံချင်အောင် ပြုံးရယ်စိန်ခေါ်နေကြချိန်တွင် ကျောပိုးအိတ်ကလေးနှင့် သိဒ္ဓိက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လျှို့ဝှက်စွာ ကြည့်ရင်း အကြည့်ဆုံ ကာ ရှက်ပြီးပြီး မိကြသည်။ ထို့နောက် အနီရောင်ကားက ပြန်မကျော်တော့ဘဲ နောက်မှ ကပ်လိုက်လာခဲ့သည်။

သူတို့ကားက BodyCareFitnessCenter ၏ ကားရပ်ကွက်လပ်တွင် ရပ်မိသည်အထိ ဖြစ်သည်။

ကောင်မလေးတွေ၏ ကားက ကျော်သွားမှာပဲဟုသိဒ္ဓိထင်ခဲ့၏။ သို့သော် သူ့ရင်တွေ လှုပ်ရှားသွားလောက်အောင်ပင် အခြေအနေက ထူးခြားခဲ့၏။ ကောင်မလေးတွေ ကားကပါ ကားရပ်ကွက်လပ်ဆီသို့ ချိုးဝင်ကာ ရပ်လိုက်ပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ကျောပိုးအိတ်ကိုယ်စီ ကောက်လွယ်ကာ အားကစား လေ့ကျင့်ခန်းမ မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်ကြသည်။ မှန်ထဲမှ အရိပ်နှစ်ခုကို သူတို့အရိပ်နောက်မှာ လှစ်ခနဲ မြင်ရ၏။ တစ်ရိပ်က အပြာနုရောင်လေး...။

အထဲသို့ရောက်မှ မြတ်ကောင်းက ပြောသည်။

‘ကောင်မလေးလဲ မင်းကို ကြွေသွားပြီနဲ့တူတယ် သိဒ္ဓိ၊ မင်းတော့ အတွေ့အကြုံသစ်တွေ ရတော့မယ်’

‘တော်စမ်းပါကွာ၊ သူတို့လဲ ငါတို့လိုပဲ လာကစားတာ ဖြစ်မှာပေါ့’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ’

ကောင်တာဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး အသင်းဝင်ကတ်ပြားလေးတွေကို ထုတ်ပြရင်း မြတ်ကောင်းက စုံထောက်ပြီးဖြင့် ပြုံး၏။

‘ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့မှာ...ဟော...ဝင်လိုက်လာပြီ မင်း လှည့်မကြည့်နဲ့၊’

မကြည့်နဲ့ဆိုမှ သိဒ္ဓိ အလွန်ကြည့်ချင်နေပါသည်။

‘သူတို့မှာ အားကစား ဝတ်စုံတို့မျက်နှာသုတ်ပဝါတို့ထည့်သယ်တဲ့ အိတ် တစ်ခုမှ မပါလို့ပဲ’

ထို့နောက် ဘောက်ဆင်ခန်းမထဲသို့ဝင်ရန် မြတ်ကောင်းက တံခါးတွန်းအဖွင့်၌ သူ့နောက်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ကြည်စင်ကာ တောက်ပနေသော မျက်ဝန်းနက်နက် တစ်စုံက သူ့ကို စူးစူးလေး လှမ်းကြည့်နေခဲ့သည်။ သူ့လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်။ ကောင်မလေးဆီက ဖုန်းနံပါတ် တောင်းရမလား။ နာမည် မေးရမလား။ သို့သော် သူ့တစ်သက်မှာ ထိုအလုပ်မျိုး တစ်ခါမျှ မလုပ်ဖူးပါ။ ကြောင်စီစီ ကိစ္စပဲ။

‘ဟ...သိဒ္ဓိ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဝင်လေကွာ...မင်းအဘက ဟိုမှာ စနေပြီ’

မြတ်ကောင်းခေါ်နေလို့တံခါးနောက်သို့ဝင်လိုက်ရသောအခါကောင်မလေးကို သူလှမ်းသွားပါသည်။

(၁၁)

နှစ်ဆယ်ရက်မြောက်နေ့...။

တခြား ဘယ်သူကများ

တစ်ခုခု ဆုံးရှုံးဖို့ကြောက်နေဦးမှာလဲ။

တခြား ဘယ်သူကများသိဦးမှာလဲ။

ဘုရားသခင် မဝင်နိုင်တဲ့ တစ်ခုသော အရာဟာ

ငါ့မှတ်ဉာဏ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို။

(Beckian Fritz Goldberg)

လူတစ်ယောက်၏ စိတ်ထဲသို့ဝင်ကြည့်လိုရသည့်စက် သို့မဟုတ် သိပ္ပံပညာ တစ်ခုခုရှိလျှင် အလွန်ကောင်းပါလိမ့်မည်။ သိဒ္ဓိသည် ဒီပါ၏ စိတ်ထဲသို့ ဝင်ကြည့်ဖို့ လိုအပ်ပါသည်။ Being John Malcovitch ဟူသော ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွင် John Malcovitch ၏ စိတ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်နိုင်သည့် လျှို့ဝှက်တံခါးတစ်ခုရှိသည်။ ဇာတ်လိုက်မင်းသားက ထိုတံခါးကို အမှတ်တမဲ့နှင့် ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားခဲ့ပါသည်။

ဒီပါ၏စိတ်ထဲသို့ဝင်ရောက်နိုင်ရန် လျှို့ဝှက်တံခါးကို သူ ဘယ်မှာ ရှာရမည်နည်း။ ယခုအချိန်မှာတော့ သူ အလုပ်နိုင်ဆုံးအလုပ်မှာ ဒီပါ၏ စာကြည့်စားပွဲနှင့် စာအုပ်စင်မှ တွေ့သမျှ အတိုအထွာ မှတ်စုစာအုပ်များ၊ ပုံဆွဲစာအုပ်များ၊ ရသချိန် ကျောင်းတွင်းလေ့ကျင့်ခန်း စာအုပ်များ၊ ‘ရေးပေးပါ’ ဟူသော စာအုပ်သုံးအုပ်ထဲမှ ဒီပါ၏

စိတ်ခံစားချက်များကို စုပြုံဖတ် ကြည့်ပြီးသည့်နောက် ယခုလို ဒီပုအိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်ငြိမ်သက်စွာ အိပ်ကြည့်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဒီတင်ပေါ်မှာ အိပ်ရင်း ဒီပါဟာ အိမ်က ထွက်သွားဖို့ စိတ်ကူးရခဲ့လေသလား။ ဒီပါ၏ မျက်နှာကြက်မြင်ကွင်းသည် မိမိ၏ မျက်နှာကြက် မြင်ကွင်းနှင့် အတူတူပဲ ဖြစ်သည်။ အဖြူရောင် အုတ်အမိုးပဲ၊ တခြားဘာမှ မထူးခြားပါ။ ဘေးနံရံချင်းတော့ မတူပါ။ သိဒ္ဓိ၏ ဘေးက နံရံသည် ရှင်းလင်းနေသော ကျွန်းရောင်တောက်နေသော အထပ်သား နံရံမျက်နှာပြင်ပဲ။ သို့သော် ဒီပုဘေးက နံရံကတော့ နံရံကို မမြင်ရလောက်အောင်ပင် ရုပ်ပုံကားတွေ၊ ဓာတ်ပုံတွေ၊ ဝေါလ်ရှိ(တ်) ပိုစတာတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေခဲ့ပါသည်။ ဓာတ်ပုံတွေ ရုပ်ပုံတွေ အားလုံးကို ရောင်စုံ သံမှိုလေးတွေဖြင့် နှိပ်ဖိ၍ ကပ်ထားပါသည်။

အဆိုတော်နှင့် ဂီတအဖွဲ့များ၏ ပုံများ၊ လေယာဉ်ပျံဓာတ်ပုံများ၊ ရက်အင်ဒီးယန်း လူနီတို့၏ တောတွင်းခလေးထုံးစံမြင်ကွင်းများ၊ မြားပစ်ကျင့်သော စက်ဝိုင်းပစ်မှတ်များ၊ ဧဝရက်တောင်တက်သမားများ၏ ဓာတ်ပုံများ...စသည် စသည်ဖြင့် အမျိုးအစားပေါင်း များလှပါသည်။ နံရံမှာ ကပ်ထားသော ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်ပြီး လူတစ်ယောက်၏ စိတ်ကို အကဲခတ်နိုင်သည် ဆိုလျှင်တောင် ဒီပုနံရံက ပုံတွေကြည့်ပြီး ဒီပုကို အကဲခတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါ။ ကြည့်တဲ့လူ မျက်စိ လည်သွားမှာ သေချာပါသည်။

အတန်းထဲက ရသချိန်တွင် ပုံဆွဲ၍ စိတ်ကို သရုပ်ဖော်သော လေ့ကျင့်ခန်းများ လုပ်ရလေ့ရှိရာ ထိုစာအုပ်တွင် ဒီပါဆွဲထားသော ပုံများမှာ အလွန် ရယ်ရပါသည်။ သင့်ဘဝတွင် တန်ဖိုးထား ဆုံးသော အရာဟူသော ခေါင်းစဉ်အောက်တွင် လူကလေးတွေ ငါးယောက် ခြောက်ယောက်လောက် လက်တွဲပြီး ဝိုင်းနေသောပုံကို ဆွဲထား၏။ အောက်မှ စာကြောင်းတစ်ကြောင်းဖြင့် ရှင်းပြထားသည်။

လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ကျွန်တော်တန်ဖိုးထားဆုံး ဖြစ်ပါသည်...တဲ့။
 တော်တော်ကြောင်တဲ့ကောင်။ မျဉ်းကွေးများ၊ မျဉ်းဖြောင့်များဖြင့် ပေါင်းစပ်၍ ဖွဲ့စည်း
 ဖြစ်ပေါ်နေသော အရာဝတ္ထုများကို ပုံဆွဲပါဟု ခိုင်းသောအခါ ဒီပါ ဘာတွေ ဆွဲထားသည်
 ထင်ပါသနည်း။ ဟမ်ဘာဂါ၊ အိုက်စ်ကရင်းမ်ကတော့ချွန်၊ ဟော့ဒေါင်၊ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံ၊
 ကြွက်ထောင်ချောက်နှင့် ငှက်လှောင်အိမ် တွေ ဖြစ်သည်။

သင့်ဘဝတွင် အဖြစ်ချင်ဆုံးသောအရာ ဟူသော ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ
 ဆွဲထားသော ပုံကတော့ တိမ်စိုင့်တိမ်လိပ်ကလေး တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ထိုပုံအတွက်
 ဒီပါသည် အမှတ် B သာ ရပါသည်။ စိတ်ကူးအတွေးအခေါ်ကို ဆရာမ မကျေနပ်ဖြင့် B
 ပေးခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

တကယ်တော့ ဒီပါ၏ တိမ်သည် တော်တော်ပီပြင်၏။ ဒီပါသည်
 ပုံဆွဲတော်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု သူ့သတိထားမိ သွားပါသည်။

မင်း တိမ်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်ချင်သလား ဒီပါ။

ဘယ်လောက် ကြောင်သည့်စိတ်ကူးလဲ။

တိမ်ဖြစ်ချင်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် တိမ်လို လွင့်ပြေးသွားတာကို
 ကျွန်တော်က ဘယ်လိုရှာပြီး ဖမ်းရပါ့မလဲ။

မြန်မာနိုင်ငံဟာ ဧရိယာအကျယ် စတုရန်းမိုင်ပေါင်း နှစ်သိန်းခြောက်သောင်း
 ကျော်သတဲ့။ အဲဒီ အကျယ်အဝန်းထဲမှာ မင်းက တိမ်မျှင်လေးတစ်စပဲ၊ ဘာမှ မပိုဘူး။
 အဲဒီတိမ်မျှင်လေးဟာ လေနှင့်ရာကို ဦးတည်ချက်မရှိ လွင့်နေခဲ့တာ။ ငါ ဘယ်လို
 လိုက်ရှာရမှာလဲ။

ဘယ်လို လိုက်ရှာရမလဲဆိုတော့ ကိုကိုလည်း ငါ့လိုပဲ တိမ်လေးဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြည့်ပေါ့။ ရယ်မောကာ ပြောလိုက်သော ဒီပါစကား။

တိမ်ဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ကိုယ့်အကြိုက်ဆုံး စာရေးဆရာ...ရွှေဥဒေါင်း...တဲ့။

ဒီပါ... မင်းတော်တော် ကြီးကျယ်တဲ့ကောင်။ သူ ဆယ်တန်းတုန်းက အဲသည်လို စာအုပ်မျိုးတွေထဲမှာ ဘာရေးခဲ့ဖူးပါလိမ့်၊ ပြန်စဉ်းစား ကြည့်တော့ ခပ်ဝါးဝါးပဲ မှတ်မိသည်။ မရှိ...မရှိ တွေပဲ များသည် ထင်ပါသည်။ ဝတ္ထုဆိုသော နေရာမှာ ဒီပါက 'အများကြီးပဲ' ဟု ဖြည့်ထား၏။ သူယုံပါသည်။ ဒီပါသည် ဝတ္ထုတော်တော် ဖတ်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့အတွက် မေမေဝယ်ထားသော စာအုပ်များနှင့် မလောက်၍ ဧည့်ခန်းစီရို ထဲမှ မေမေစာအုပ်တွေပါ ဖတ်ပစ်တတ်သည်။

အလေးစားဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်...မေမေ...တဲ့။

ကိုယ့်ရဲ့အချစ်ဆုံးသူက ...မေမေနဲ့သိဒ္ဓိ...တဲ့။

ကိုယ့်ရဲ့အမုန်းဆုံးသူက....သတ္တိမရှိဘဲ ရန်လာစတဲ့ကောင် တဲ့။

သိဒ္ဓိ မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်သောအခါ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာသည် ပေါ့ပါးစွာ လေဖြင့် လွင့်မျောပါ သွားပါသည်။

'ဒီပါက ဖိုက်တာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ရန်လာစရင်တော့ သွေးအေးအေးနဲ့ ရန်ကို ရင်ဆိုင်တတ်တယ်၊ အဲဒီနေ့တုန်းက ကျွန်တော်တို့အားလုံး သူ့ကို အံ့ဩသွားတာပဲ'

တော်ဝင်၏ စကားသံနှင့်အတူ သိဒ္ဓိသည် ဒီပါ့ စာသင်ခန်းထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ ဒီပါ့ကို ခနဲမြင်တွေ့ရသည်။ ဒီပါသည် သောက်ရေအိုးစင်မှာ မတ်တတ်ရပ်လျက် ရေသောက်နေ၏။ ထိုအချိန်မှာ မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက် ဖြစ်သွားပါသည်။ ဒီပါ့အနီးသို့ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ပြုံးဖြူဖြူနှင့်ရောက်လာပြီး အလစ်တွင် ဒီပါ့ကို အရှက်ကွဲသွားအောင် စနောက်ဖို့ ကြိုးစားလာခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ရေသောက်လက်စမို့ ဒီပါ့လက်နှစ်ဖက်လုံး မအား၊ သတိလည်း မထားလိုက်မိတာမို့ သူဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း ဒီပါ့ ပုဆိုး ပြေလျော့ကျသွားပါသည်။ အတန်းထဲက ကျောင်းသားတချို့၏ ရယ်သံသဲ့သဲ့တော့ ထွက်လာသည်။ ကျယ်ကျယ် ရယ်ရလောက်အောင်လည်း ဘယ်သူမှ မရိုင်းစိုင်းပါ။ ဒီပါ့ရှုပ်အကျိုးက တော်တော် ခါးရှည်သည်မို့ ဣန္ဒြေတော့ သိပ်မပျက်လိုက်ပါ’

ဒီပါသည် သူ့ပုဆိုးကျွတ်သွားသည့်အခါ သောက်လက်စရေခွက်ကို စင်ပေါ်အသာ ပြန်ချထားပြီး ပုဆိုးကို ပြန်ကောက်ဝတ်သည်။ ကမန်းကတန်း ဖြစ်သလို ဝတ်လိုက်တာ မဟုတ်။ စနစ်တကျ နေအောင် ဝတ်လိုက်တာ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ရေတစ်ဝက်ကျန်နေသေးသော ရေခွက် ကို ပြန်ကောက်ပြီး ဖြစ်စပ်စပ်လုပ်နေသော ကျောင်းသားကို ရေဖြင့် ဖြန်းခနဲ ပတ်ထည့်လိုက်သည်။ အဲဒီကောင် လန့်ပြီး အသွားချိန်တင် ဒီပါသည် သောက်ရေခွက်ဖြင့် ထိုမျက်နှာကို ဗန်း...ဗန်း...ဗန်းနှင့် သုံးချက်လောက်ဆင့်ပြီး ကြမ်းတမ်းစွာ လျင်မြန်စွာ ရိုက်ချပစ်လိုက်သည်။

ကျောင်းသားသည် နာကျင်စွာ အော်လျက် မျက်နှာကို အုပ်ကာ နောက်ဆုတ်သွား၏။ ထိုအခါ ဒီပါက သူ လှမ်းမီရာကို ခြေဖြင့် ဆောင့်ကန်ချလိုက် ပါသည်။

‘ဟာ...ဟေ့ကောင်၊ ဟေ့ကောင်’

ကျောင်းသားက မန်းကတန်းဘေးသို့ လှိမ့်ထွက်သွားသည်။

ဒီပါ...။ သူ အံ့ဩသွားသည်။ သူ့ညီသည် မေမေနှင့် သူ့ရှေ့မှာ တကယ်ရူးကြောင်ကြောင် ခပ်ဆိုးဆိုး ချာတိတ်လေး တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အဲသည် ချာတိတ်လေးက ရွယ်တူကောင်လေး တစ်ယောက်၏ စော်ကားမှုကို အခုလို ချက်ချင်း ဖြေရှင်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပါ။

‘မကျေနပ်ဘူးလား...ငါ့ပြန်ချချင်သေးလား’

‘ဟာ...မချပါဘူး မချပါဘူး၊ ငါ မှားသွားတာပါ။ ဆောရီး...’ အဖြစ်အပျက်ကို အားလုံးက ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေကြသည်။ သိဒ္ဓိသည် သူ့ညီသူ တကယ်မသိဘေးဘူးဟု ဝန်ခံလိုက်ရပါသည်။

အချစ်ဆုံး တိရစ္ဆာန်... မြွေ။

အမုန်းဆုံး တိရစ္ဆာန်... ပိုးဟက်။

အပျော်ဆုံးနေ့... မုန့်ဖိုးများများ ရသောနေ့။

ဝမ်းအနည်းဆုံးနေ့... မေမေရိုက်တဲ့နေ့။

ရင်အခုန်ဆုံးအချိန်... မင်းကို ငါဘာလို့ပြောရမှလဲ။ အဲဒါ Top Secret!

သူခေါင်းယမ်းပြီး ရယ်မောမိသည်။ လန့်ဖျပ်စွာ ရယ်မောမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ဟုတ်တယ်။ ဒီပါ့ကို ကျွန်တော် နားမလည်သေးဘူး။

သူငယ်ချင်းဆိုတာ... ကိုယ့်မျက်နှာညစ်ပေနေတဲ့အခါ ညစ်ပေနေတယ်လို့ အမှန်အတိုင်း ပြောပြချင်တဲ့သူ။

အချစ်ဆိုတာ... ရူးသွပ်တဲ့သူတွေရဲ့ကိုးကွယ်ရာ။

သူသည် လှဲအိပ်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထထိုင်လိုက်၏။ အချစ်ကို သူ မသိပါ။ သို့သော် ရူးသွပ် သူရဲ့ ခံစားမှုတော့ မဟုတ်ပါ။

ဒါတွေကို နောက်မှ စဉ်းစားလို့ရတယ်။ အခု ဟိုမေးခွန်းတွေ ဖြေလို့ မပြီးသေးဘူး။ ယခု စနေနေ့တွင် ကိုနေရောင်ခန့်ဆီသို့ မေးခွန်းအဖြေတွေ အပ်ရတော့မည်။ မေးခွန်းတွေက များလွန်းလို့အခုမှ တစ်ဝက်ကျိုးရုံပဲ ရှိပါသေးသည်။ သူ ခုတင်ပြောင်းလိုက်၏။ သူ့ခုတင်ပေါ်မှာ မေးခွန်းတွေ ပြန့်ကျဲနေသည်။ မေးခွန်းတွေဟာ ဒီပါကို ပြန်တွေ့အောင် ရှာနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူ မယုံပါ။ သို့သော် ရေနစ်သူ တစ်ယောက်အနေနှင့် ကောက်ရိုးမျှင်တစ်မျှင်ကိုလည်း ကယ်တင်ရှင် အဖြစ် ဆွဲယူတတ်သည်ဟု သူ ကြားဖူးပါသည်။

ယခု သူ ရေနစ်နေပြီလား။

သူ ရေနစ်မနေပါ။ ရေနစ်နေသူက မေမေဖြစ်သည်။ ရေနစ်နေသည့် မေမေကို ကယ်တင်ဖို့ ဘာမှ သူ မတတ်စွမ်းစေဦးတော့ ကောက်ရိုးမျှင်လေးတစ်ခုတော့ ဖြစ်စေချင်ပါသည်။

သူ သင့်ကို နောက်ဆုံးပြောခဲ့သည့် စကား။

အဲသည်မေးခွန်းသည် သူဖြေရသမျှတွင် အလွယ်ဆုံးဖြစ်၏။ ဒီပါ သူ့ကို ပြောခဲ့သည့် စကားမှာ အလွန်ရိုးရှင်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘ကိုကို ငါလမ်းထိပ် ခဏသွားမလို့၊ ဘာမှာ ဦးမလဲ’ ဟု သူ ရေးလိုက်သည်။

ထိုခဏမှာပင် တိတ်ဆိတ်သော အခန်းတွင် အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။ တံခါးခေါက်သံ ဖြစ်သည်။ မေမေ...။ ချက်ချင်းပင် တံခါးလှည့်ဖွင့်သံ ကြားရပါသည်။ စာရွက်တွေကို ကမန်းကတန်း စုသိမ်းဖို့ကြိုးစား၏။

‘သား...သိဒ္ဓိ၊ မေမေ ဝင်ခဲ့မလို့’

‘ခဏလေး မေမေ၊ လာပြီ’

သို့သော် သူ စာရွက်တွေအားလုံး မသိမ်းရသေးမီ မေမေက အခန်းထဲ ရောက်လာတော့သည်။ သိဒ္ဓိ ခုတင်ပေါ်မှတော့ ဆင်းပြီးပြီ။ သို့သော် စာရွက်တွေကို ဖွက်ထားဖို့ နေရာရှာလို့ မရသေး။ လက်မှာ ကိုင်ထားသော စာရွက်များကို သူ လက်နောက်ပစ်၍ ဖွက်လိုက်သည်။

‘မေမေ...သားကို ဘာခိုင်းမလို့လဲ’

မေမေ့မျက်လုံးတွေက သိဒ္ဓိအား စူးစူးရှရှ အကဲခတ်နေကြသည်။

‘မေမေ မမြင်စေချင်တဲ့ စာရွက်တွေ သားမှာ ရှိနေပြီလား၊ သားပြောစမ်း၊ သားလက်ထဲမှာ ဘာတွေ ဖွက်ဖို့ကြိုးစားနေတာလဲ၊ သိပြီ... အဲဒါတွေက ရှက်စရာကောင်းတဲ့ စာအမျိုးအစားတွေ ဖြစ်ရမယ်’

သိဒ္ဓိ၏မျက်နှာ ပူရှိန်းသွားသည်။

‘မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ မေမေထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် သား မေမေအပေါ် လျှို့ဝှက်ထားစရာ မလိုပါဘူး’

သိဒ္ဓိသည် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရပ်စောင့်နေသော မိခင်အား တွေ့ပြီး ကြည့်နေမိသည်။

‘မေမေ အကဲခတ်နေတာ သုံးလေးရက် ရှိပြီ၊ သားမှာ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုခု ရှိနေတာ မေမေသိတယ်၊ ပထမတော့ အသာလေး မသိချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မေမေ မနေနိုင်တော့ဘူး၊ မေမေ သိမှ ဖြစ်မယ်၊ သားနဲ့မေမေပဲ အဲဒီအိမ်မှာ တိုင်ပင်စရာ လူကျန်တော့ တာ၊ သားက မေမေကို အသိမပေးချင်ဘူးလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး’

‘သားမရှိတဲ့အချိန်မှာ မေမေ ဒီအခန်းထဲ သော့ဖွင့်ပြီး ရှာကြည့်နိုင်တာပဲ၊ မေမေ မရှာခဲ့ပါဘူး၊ သားက ပြောပြတာကိုပဲ မေမေလိုချင်တာ’

သိဒ္ဓိသည် မျက်လွှာချလျက် နောက်ပစ်ထားသော လက်ကို ရှေ့ပြန် ထုတ်လိုက်သည်။

‘ရော...မေမေ ဖတ်ကြည့်ပါ’

မေမေက ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။

‘မေမေ မသွားစေချင်တဲ့နေရာကို သားသွားခဲ့တာ မေမေ စိတ်မဆိုးပါနဲ့’

သိဒ္ဓိသည် နောက်ပြန်ဆုတ်ကာ ခုတင်ပေါ်သို့ထိုင်ချလိုက်၏။

‘မေမေ စိတ်ဆင်းရဲနေရတာကို သား သနားလို့ပါ မေမေ’

မေမေသည် စာရွက်ထပ် မညီမညာထဲမှ အပေါ်ဆုံးစာရွက်ကို
ငုံ့ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

‘နောက်ဆုံး ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော သင်နှင့်သူ့အကြားက ပဋိပက္ခများကို နေ့စွဲနှင့်
အချိန်အတိ အကျ (မှတ်မိပါက) ချရေးရန်...’ ဟူသော ကွန်ပျူတာစာကြောင်းအောက်မှာ
သိဒ္ဓါရေးထားသော အနက်ရောင်စာကြောင်းများ။

(၁) သူ့တီဗီဂိမ်း ဓာတ်ပြားကို ဖွက်ထားတယ်ဟု ကျွန်တော့်ကို စွပ်စွဲလို့
ကျွန်တော်နဲ့ ရန်ဖြစ်ရသည်။ (၂၄-၆-၂၀၀၁၊ ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်)

(၂) ဒီဝိုင်းက ကောင်တွေက ဘဝင်အကြီးစားတွေ၊ ဝိုင်းပြောင်းချင်တယ်ဟု သူက
ဆင်ခြေ တက်လို့ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးပြီး သူနဲ့စကားများရသည်။ (၂၄-၆-၂၀၀၁။ ည
စာကျက်ချိန်)

မေမေ သူ့ကို မော့ကြည့်ပါသည်။

‘ဒီမေးခွန်းတွေ ဘယ်ကရသလဲ သား’

‘သားသွားတဲ့ ရုံးခန်းက ပေးလိုက်တာ မေမေ၊ မေမေ့ကို ပြတဲ့
သတင်းစာကြော်ငြာထဲကအဖွဲ့လေ၊ ဗက်ဆဲလ်စ်ဆိုတဲ့ အဖွဲ့၊ မေမေ မှတ်မိလား မသိဘူး’

‘မှတ်မိပါ၊ ဒါဖြင့် သားက မေမေ့စကား တော်တော်နားထောင်လိုက်တာပေါ့နော်’

သူ စိတ်ကျဉ်းကျပ်စွာ မိခင်မျက်နှာကို ခပ်ဆဆ ကြည့်၏။ ချစ်စနိုးအပြုံးကို
မြင်ရတော့ သူ စိတ်သက်သာသွားသည်။ မေမေသည် သားဘေးမှာ ဝင်ထိုင်
လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် မေးခွန်းများကို ခပ်ရှုန်းရှုန်း အကုန်လိုက်ဖတ်သည်။

ထိုပဋိပက္ခများကို သင် ဘယ်လို ဖြေရှင်းပါသလဲ။

(၁) တီဗီဂိမ်းဓာတ်ပြားကို ကျွန်တော် ဖွက်မထားပါ။ နောက်တစ်ခါ မဟုတ်ဘဲ စွပ်စွဲရင် လက်သီးနဲ့ထိုးမယ်လို့ ကျွန်တော် ခြိမ်းခြောက်သည်။ မေးခွန်းနှင့် အဖြေတွေ ဖတ်ပြီး မေမေပြုံးတာ သူ့မြင်ရတော့ အနည်းငယ် ရှက်သွားပါသည်။

(၂) ဝိုင်းပြောင်းချင်ရင် ငါ့လာမပြောနဲ့ မေမေသွားပြော၊ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

‘ဘာလဲ သား...၊ ဒီမေးခွန်းတွေကို သား အကုန်ဖြေခိုင်းတာလား’

‘ဟုတ်တယ် မေမေ၊ အဲဒီမေးခွန်းတွေကို ဖြေပြီးတဲ့အခါမှာ ရှာရတာ လွယ်သွားမယ်လို့ သူက ပြောတယ်’

‘သူ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’

‘အဲဒီမှာ သားကို လက်ခံစကားပြောတဲ့သူပေါ့’

‘ဒီမေးခွန်းတွေဟာ သက်သက် အချိန်ဖြုန်းနေတာလို့မထင်ဘူးလား’

‘သား မသိဘူး မေမေ၊ တကယ်လို့ဒီမေးခွန်းတွေ ဖြေပြီးလို့ ဒီပါ့ကို တကယ်ရှာနိုင်သွားရင် ဘယ်လောက်စိတ်ချမ်းသားရမလဲ၊ အဲဒါကိုပဲ သားတွေ့တယ်’

‘ကိုယ့်အတွင်းရေးတွေကို သူတို့က မှတ်တမ်းနဲ့ သိမ်းထားခွင့်ရသွားတော့မှာ ဆိုတာတော့ သားမစဉ်းစားဘူးပေါ့’

သိဒ္ဓိ မေမေကို မော့ကြည့်သည်။

‘အဲဒါက သိပ်အရေးမကြီးဘူးလားလို့မေမေ၊ နောက်ပြီး သူတို့က ကြော်ငြာထဲမှာ လျှို့ဝှက်ချက်ကို မပေါက်ကြားစေရဘူးလို့ပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ သူတို့ ထိန်းသိမ်းထားမယ်လို့ သား ထင်တာပဲ’

‘ကြော်ငြာ...၊ ကြော်ငြာဆိုတာက လူတွေကို ရအောင်ခေါ်တာပဲ၊ ကြော်ငြာတွေရဲ့ အာမခံစကားတွေဟာ နည်းနည်းမှ ယုံကြည်အားထားလို့ မရဘူးဆိုတာ သားလဲ သိလျက်သားနဲ့’

‘ဒီကိစ္စ တခြားကိစ္စနဲ့မတူဘူး မေမေ၊ ဒီအဖွဲ့က သားတို့ဆီက ဘာငွေကြေးမှ ရစရာမရှိဘူး၊ ဒီတော့ လူလာဖို့ကြော်ငြာစရာ မလိုဘူး ထင်တယ်’

‘သူတို့က သားဆီက အတိုင်ပင်ခံ ပညာကြေး ဘာမှမယူဘူး...ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်မေမေ’

ထို့နောက် မေမေ့ကိုပါ ဖြေခိုင်းကြောင်း ပြောရမလားဟု စဉ်းစားနေသည်။

‘အတိုင်ပင်ခံကြေးမယူဘဲနဲ့သူတို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရုံးခန်းဖွင့်ထားနိုင်တာလဲ၊ ရုံးခန်းငှားခ စရိတ်ရှိမယ်၊ တယ်လီဖုန်းစရိတ် ရှိမယ်၊ ပညာရှင်စရိတ်ရှိမယ်’

‘ပညာရှင်တွေကတော့ စေတနာ့ဝန်ထမ်းတွေလေ မေမေ၊ သူတို့ရုံးအားတဲ့ စနေ တနင်္ဂနွေမှာ လာထိုင်ပေးကြတာ။ လူမှုရေးကူညီဖို့ဖောင်ဒေးရှင်း ဖွဲ့ထားတာလို့ပြောတယ်၊ မေမေသိချင်ရင် နောက်တစ်ခါ သူတို့ဆီက လက်ကမ်းကြော်ငြာတစ်ခုလောက် ဆွဲခဲ့မယ်လေ။ သူတို့အဖွဲ့ တည်ထောင်ဖို့ စေတနာရှင်အဖွဲ့ ခုနှစ်ဖွဲ့လားမသိဘူး၊ အဖွဲ့တစ်ခုချင်းရဲ့ နာမည် အစ စာလုံးတွေကို အကုန်စုပြီး VESSELS လို့ နာမည် ပေးထားတာ’

‘ဪ...ဪ... ကောင်းသားပဲ၊ တခြားနိုင်ငံမှာ ရောက်နေတဲ့ မြန်မာတွေ အတွက်တော့ အဲဒါမျိုး အဖွဲ့လေးတွေရှိတာ မေမေ ကြားဖူးပါတယ်၊ ဟိုမှာကတော့ သူစိမ်းတွေအလယ်မှာ နေရ ရုန်းကန်ရတာဆိုတော့ လူမှုရေး စေတနာရှင်တွေက စုပြီး လုပ်ကြတာ ကြားဖူးတယ်။ အဲဒီမှာတော့ ရုံးခန်းသပ်သပ် ငှားနိုင်ပါ့မလား၊ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ကားဂိုဒေါင်ကိုပဲ ရုံးလုပ်သလား မသိဘူး၊ ဒီမှာတော့ ရုံးခန်းက တစ်ယောက်ယောက်က လှူတာ ဖြစ်နိုင်တယ်’

မေမေ စိတ်ဝင်စားလာဟန် ရှိပါသည်။

‘ဟိုနေ့ညက ဒီပါသတင်းပေးတဲ့ ကစ်ကစ် အစ်ကိုက အဲဒီရုံးမှာ သား သွားတွေရတဲ့လူပဲ မေမေ’

ထိုညကတော့ နေရောင်ခန့်ကို ကစ်ကစ် အစ်ကိုဟုသာ မေမေအား အသိပေးခဲ့သည်။

‘ဪ... ကစ်ကစ် အစ်ကိုက အဲဒီမှာ လုပ်တာလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူက...သူက မေမေ့ကိုပါ ဖြေခိုင်းဖို့ပြောတယ်’

‘အလိုတော်... အားအားယားယား’

မေမေက မေးခွန်းများကို မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ပြုံးရင်း ဖတ်နေသည်။

‘မေးခွန်းတွေကတော့ စနစ်ကျသလို ရှိသား၊ ဒီမေးခွန်းတွေရဲ့အဖြေတွေကို စုစည်းလိုက်ရင် လူတစ်ယောက်ရဲ့ရုပ်ပုံလွှာနဲ့စရိုက်တော့ ပီပြင်လာမှာ အမှန်ပဲ။ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ဒီအဖြေတွေဟာ တကယ်အကျိုးဖြစ်ပါ့မလား’

မေမေသည် မေးခွန်းနှင့် အဖြေများကို ဆက်မဖတ်တော့ဘဲ စာရွက်တွေကို တစ်ရွက်ချင်း ညီညာညာညာ ထပ်မိသွားအောင် ညှိလိုက်သည်။

‘မေမေ....ဖြေချင်ရဲ့လားဟင်’

သူ မေမေ့ကို အကဲခတ်လျက် မေးလိုက်ပါသည်။ မေမေ့ မျက်နှာက စိတ်ဝင်စားဟန် ရှိသည်။

‘မေမေအတွက် သား မေးခွန်းတစ်စုံ မိတ္တူဆွဲထားတယ် မေမေ၊ မေမေ့ကို မပြရဲလို့သိမ်း ထားတာ’

သိဒ္ဓိသည် ထိုင်ရာမှ သွက်လက်စွာထ၍ စာကြည့်စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှ စာရွက်ထပ်ကို ထုတ်ယူ ပေးသည်။ ထိုအခါ မေမေ့မျက်စောင်းကို ရလိုက်လေသည်။ သူ ပျော်သွား၏။

‘အေးလေ...ဖြေကြည့်တာပေါ့၊ မေမေ့အလုပ်အကိုင်တို့ဘာတို့လဲ သားဆီက သူတို့ သိခဲ့ ပြီး ရောပေါ့’

‘မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ ထုတ်ဝေသူ လို့ပဲ ပြောခဲ့တာပါ မေမေ၊ ဘယ်မဂ္ဂဇင်းလဲလို့မပြောပါဘူး၊ သူကလဲ မမေးပါဘူး၊ မေမေ့နာမည်တောင် မမေးဘူး’

‘အိုကေ မေမေ ဖြေလိုက်ပါမယ်၊ သူနဲ့သက်ဆိုင်သမျှ မိသားစုဝင်အားလုံးဖြေမှ အနီးစပ်ဆုံး ခန့်မှန်းနိုင်မှာကိုး’

မေမေက သိဒ္ဓိ၏ခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွ ပွတ်သပ်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထရပ်ပါသည်။

‘မေမေ...သူက မှာလိုက်တယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မညာဘဲ အမှန်အတိုင်းဖြေရမှာတဲ့’

မေမေ ရယ်မောလိုက်၏။

‘ဟဲ့...ငါသိပါတယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ၊ ဘယ်တော့ သွားပေးရမလဲပဲ ပြော’

‘အခု စနေနေ့’

‘ပြီးရော၊ မေမေ မနက်ဖြန်ကျ ဖြေထားပေးမယ်၊ ဟုတ်ပလား’

(၁၂)

နှစ်ဆယ်တစ်ရက်မြောက်နေ့...။

တချို့ကပြောကြတယ်၊

အချစ်ဆိုတာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်တဲ့။

တချို့ကတော့ အချစ်ဟာ ငှက်တစ်ကောင်တဲ့၊

တချို့ကပြောတယ်

အချစ်ဟာ ကမ္ဘာကို လည်ပတ်နေစေတယ်တဲ့။

တချို့ကတော့ အချစ်ဟာ

ရယ်စရာကောင်းလောက်အောင် ကြောင်တယ်တဲ့။

ကျွန်တော့်ကို အချစ်ရဲ့အမှန်တရားအကြောင်း

ပြောပြစမ်းပါ။

(W.H. Auden)

ဘောက်ဆင်ခန်းမထဲသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ အေးစက်သည့်လေထုနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ သူ့နှလုံးသားက လှုပ်ခနဲ နွေးသွား၏။ အခန်းထဲမှာ နေအလင်းတန်း တစ်ခုလို တောက်ပသော မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် ရင်ဆိုင်မိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျောပိုးအိတ်ကလေး...။

ကောင်မလေးသည် ကာကီရောင် ဘောင်းဘီတိုတိုလေးကို ဝတ်ထားသည်။
ဖြူဝင်းသော နို့နှစ်ရောင် ပေါင်တံရှည်ရှည်သွယ်သွယ်လေးတွေ ခပ်သွက်သွက်
ခုန်နေကြ၏။ သွေးပူလှေကျင့်ခန်း လုပ်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

‘ဟာ...သိဒ္ဓိ’

မြတ်ကောင်းက အလန့်တကြား အော်သည်။

‘ရှါး...’

သိဒ္ဓိ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲဖြင့် မြတ်ကောင်းကို ဟန့်တားလိုက်ရသည်။
မြတ်ကောင်းက ငြိမ်သွား၏။ သို့သော် မျက်နှာကတော့ ပြုံးချင်နေတာကို မနည်း
အောင့်အည်းထားရသည့် ဟန့်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ကောင်မလေးက ပြုံးပြသောကြောင့် သူတို့လည်း
ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်ပြုံးလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် အဝတ်အစားလဲခန်းဆီသို့ခပ်သွက်သွက်
လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

‘ငါ ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ကောင်မလေး မင်းကို ကြွေသွားပြီလို့’

သိဒ္ဓိသည် ရင်တလုပ်လုပ်ခုန်လျက် လက်ဖျားတွေ အေးစက်နေခဲ့သည်။

‘မင်း သူတို့ကို စကားသွားပြောမယ်မှ ကောင်းမယ် သိဒ္ဓိ’

‘ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဟ...သူက ဒီထိအောင် ခြေလှမ်း လှမ်းပြီးမှ မင်း ရပ်နေလို့ရမလား၊ သူ့ကို ပစ်စလက်ခတ် ဂရုမစိုက်ရာ ကျမှာပေါ့’ ဟု မြတ်ကောင်းက သွက်လက်စွာ အဝတ်အစား စလဲနေပြီ။ သူ ရင်ခုန်စွာ ရပ်နေဆဲ။

‘ဒါပေမဲ့...ငါက ဘာပြောရမှာလဲကွ’

‘နာမည် ဘယ်သူလဲ၊ အခုမှ လာကစားတာလား ဘာညာပေါ့ကွာ၊ မင်း ဒီအထာတွေ မတတ်ဘူးလို့ငါ့ လာမပြီးနဲ့၊ ဟာ...ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ချွတ်လေကွာ... နောက်ကျနေပြီ’

သူ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ရယ်လိုက်မိ၏။ ထို့နောက် ဂျင်းဘောင်းဘီကို ချွတ်လိုက်ပြီး အားကစား ဘောင်းဘီအတိုကို ဝတ်လိုက်သည်။ သူ့အဖေကို သူ ငုံ့ကြည့်ပြီး စိတ်ညစ်သွား၏။ ချော်လဲထားသည့် အမာရွတ်က အသားဖြူဖြူပေါ်တွင် အညိုကွက် ဖြစ်နေသည်။ နောက်ပြီး ခြေသလုံးမှာက အနာပေါက်ထားတုန်းက အနာရွတ် သေးသေးလေး နှစ်ခုသုံးခု ရှိသည်။

ဒုက္ခပဲ၊ သည်လိုမှန်းသိရင် အားကစားဘောင်းဘီရှည်ကို ယူလာခဲ့ပါရဲ့။

နောက်ပြီး ချွတ်လဲလိုက်သည့် တီရှပ်က အသားနှင့် ကပ်နေသော အမျိုးအစား၊ လက်မောင်း တစ်ဝက်တောင် မဖုံးနိုင်သည့် အင်္ကျီ။ သွားပါပြီ၊ သည်ကောင်မလေးရှေ့မှာ သူ မလုံမလဲ ခံစားရတော့မည်။

ခန်းမဆီက ရက်ပ်ဂီတသံကို ဟိန်းနေအောင် ကြားလိုက်ရ၏။

‘သိဒ္ဓိ...မြန်မြန်၊ ဟိုမှာ စတော့မယ်’

သူ ချွတ်ထားသော ဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီကို လုံးထွေးပြီး ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်၏။ ထိုနောက် လက်အိတ်နှစ်ခု၏ ကြိုးတို့ကို ပခုံးပေါ်မှ တန်းလန်းချ လွယ်လျက် ရှေ့ခန်းဆီသို့ အပြေးအလွှားဝင်သွားရပါသည်။

အခန်းထဲမှာ လူ၂ယောက်လောက် ရှိသည်။ အားလုံးသည် ပါကေးကြမ်းပြင် ပေါ်မှာ ဖင်ထိုင်ချလျက် လက်အိတ်စွပ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ယောက်ျားလေးက ကိုးယောက်၊ မိန်းကလေးက ကျောပိုးအိတ် ကလေးရော ပေါင်းပါမှ သုံးယောက်ပဲ ဖြစ်သည်။

ကျောပိုးအိတ်ကလေးသည် မစောချို၏ ဘေးတွင် ကပ်ထိုင်လျက် လက်အိတ်စွပ်နည်းကို လေ့လာနေသည်။

မြတ်ကောင်းက သိဒ္ဓိ၏ နားနားသို့ကပ်၍ တီးတိုးလာပြောသည်။

‘သိဒ္ဓိ...ကောင်မလေးကို သွားကူလိုက်ပါလား’

သိဒ္ဓိ ရှက်နေသည်။ မြတ်ကောင်းက အသံမထွက်ဘဲ ပါးစပ်လှုပ်ဆဲရေး၏။

‘မင်း မူလကျီလုပ်နေ...မင်း ကျန်ခဲ့လိမ့်မယ်၊ ဟိုမှာ အာနိုး ကောင်မလေးဆီ လှမ်းကြည့်နေပြီ၊ ခဏနေရင် သူ သွားရောလိမ့်မယ်၊ ကြည့်နေ’ ဟု တိုးတိုး အပြစ်တင် နေသည်။

အာနိုးသည် သူတို့သင်တန်းသားများထဲတွင် ဗလအတောင့်ဆုံး၊ ကိုယ်ဟန်လည်း အလွန်ပြချင်သည့်ကောင်။ အခုလည်း ကောင်မလေးအား ခဏခဏ လှမ်းကြည့်နေသည်။

သိဒ္ဓိသည် ညာဘက်လက်ကို ပတ်တီးစဖြင့် အထပ်ထပ် ပတ်ရင်းက ရင်ထဲမှာ လေးလံတင်းကျပ်နေ၏။ သွားလိုက်ရမလား၊ မသိချင်ယောင်ပဲ ဆောင်နေရမလား။ ကောင်မလေးသာ သူ့ဆီ လှမ်းကြည့်ခဲ့လျှင်တော့ သူ ချက်ချင်းသွားပြီး ကူညီလိုက်မိမှာပဲ။ သို့သော် ကောင်မလေးက မစောချိုဦး၏ လက်ကိုပဲ ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

သူ ကံဆိုးသွား၏။

အာနိုးက ခပ်ကြွားကြွားမျက်နှာပေးဖြင့် ကောင်မလေးဆီ လျှောက်သွားပြီး ရှေ့မှာ ထိုင်ချလိုက်၏။

သွားပြီ။ သူ့ရင်မှာ ပူလောင်စွာ ကျပ်ဆို့သွားသည်။

ရက်ပိတက ကျယ်လောင်လွန်းသဖြင့် သူတို့ဘာတွေပြောမှန်း ခပ်လှမ်းလှမ်း ကနေ မကြားရပါ။ သို့သော် အားနိုး၏ ကူညီမှုကို ကောင်မလေးက ကျေးဇူးတင်သည့် အပြုံးဖြင့် လက်ခံလိုက်တာတော့ မြင်ရသည်။ ထို့နောက် သူ့လက်ထဲမှ ပတ်တီးလိပ် ကလေး အာနိုးလက်ထဲ ရောက်သွား၏။

ဟာ...ဒီကောင်က ပြောပေးရုံတင် မကဘူး၊ လက်ကို ကိုင်ပြီး စည်းပေးတော့မယ် ပုံပါလား။

သူ ဒေါသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင်သွားပါသည်။

မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ...ဘောင်ကျော်သွားပြီ။ လက်ကို မကိုင်ဘဲနဲ့ လက်ပတ်တီး ပတ်နည်း သင်ပေးလို့ရတာပဲ။ အဲဒီ မစောချိုဦးဟာ တော်တော်အားမကိုးရတဲ့ မိန်းမ။

‘တွေ့လား သိဒ္ဓိ၊ မင်း ဘာတွေ ဆုံးရှုံးသွားတယ်ဆိုတာ မင်း သိပြီလား’

သူ ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ကလေးတို့ရှိရာသို့လျင်မြန်စွာ
လျှောက်သွားလိုက်တော့သည်။

‘ခင်ဗျား သူ့ကို လုပ်ပေးလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ’

ကောင်မလေး၏ ဖြန့်ထားသောလက်ကို ပတ်တီးဖြင့် ပတ်ပေးတော့မည့်
အာနီးသည် ရုတ်တရက် တန့်သွားပြီး သိဒ္ဓိအား မော့ကြည့်သည်။

‘ဘာဆိုင်လို့မင်းက ဝင်ရှုပ်ရတာလဲ’

‘ဝင်ရှုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရ၊ သင်တန်းသားချင်း အကြံပေးမလို့ပါ။
သူ့ဟာသူ လုပ်မှ သူ တတ်မှာပေါ့၊ အစ်ကိုက ပြောပြလိုက်၊ မင်း ပတ်တီးလိပ်ကို
ကိုင်လိုက်၊ မင်းဟာမင်း လုပ်လို့ရတယ်’

ဂီတသံကို လွှမ်းအောင် သူ အော်ပြောရပါသည်။ ကောင်မလေးက သူ့အား
ရယ်မြူးသောမျက်ဝန်းများဖြင့် တစ်ချက် လက်ခနဲ ကြည့်ပြီး အာနီးလက်ထဲမှ ပတ်တီးကို
ပြန်ယူလိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးပဲ အစ်ကိုကြီး’

အာနီးက ဘာမှ ပြဿနာမလုပ်ပါ။ သို့သော် သူ အောင့်သက်သက်
ဖြစ်သွားပုံတော့ ရပါသည်။

‘မင်း ညာလက်မှာ လက်မနဲ့လက်ညှိုးကြား အစထည့်ညှပ်ပြီး ပတ်လိုက်၊
ဟောဒီမှာကြည့်... လက်မကို ချန်ပြီးပတ်’ သိဒ္ဓိသည် ကောင်မလေးအား ပြဖို့သူ့လက်ဖြင့်

နမူနာ ပတ်ပြလိုက်သည်။ ညာလက်မှာ ပတ်တီးတစ်လိပ်လုံး ကုန်သွားပြီးသောအခါ ဘယ်လက်ကို တစ်ခါပတ်ပြသည်။ ကောင်မလေး သူ့လိုပဲ လိုက်လုပ်ပါသည်။

ထို့နောက် ညာလက်အိတ်ကို ညာဘက်တွင် အရင်စွပ်ပြီး ကြိုးချည်နည်း သင်ပေးရသည်။ မိမိပါးစပ်နှင့် ဘယ်လက်ကိုရော၍ အသုံးပြုရ၏။ ထို့နောက် ဘယ်လက်...။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သိဒ္ဓိရယ်’ သူ ရင်ထဲမှာ နွေးသွားသည်။ ငါ့နာမည်ကို သူ သိနေတယ်။

ရွှီခနဲ ဝီစီမူတ်သံ ကြားရ၏။

သင်တန်းဆရာက လေ့ကျင့်ခန်း စရန် အချက်ပေးနေပြီ။ သူတို့အားလုံး ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ကြပါသည်။

ပထမငါးမိနစ်မှာ သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်ရသည်။

နောက်မှ လက်ငှေ့လေ့ကျင့်ခန်းတွေ စပါသည်။

မစောချိုဦးနှင့် အခြားအမျိုးအစားက တစ်တွဲတွဲပြီး သဲအိတ် တစ်ခုကို အထိုးကျင့်ကြတာ ထုံးစံပဲ။ ကျောပိုးအိတ်ကလေးအတွက် သူ စိတ်ပူမိသည်။ သို့သော် သင်တန်းဆရာက ကောင်မလေးအား ခေါ်၏။

‘ဝါလဲ့...လာ၊ ခင်ဗျားက ဒီနေ့မှ စတာနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ကျောပိုးအိတ်ကလေး၏ နာမည်က ဝါလဲ့...တဲ့။

သင်တန်းဆရာက ဝါလဲ့အား လက်အနေအထား၊ တံတောင်အနေအထားကို ရှင်းပြသင်ကြားပေးနေသည်။

သိဒ္ဓိနှင့် မြတ်ကောင်းနှင့်အတူ သဲအိတ်ကို တစ်လှည့်စီ ကိုင်ပေး၍ တစ်လှည့်စီ ထိုးနေချိန်မှာတော့ ဆရာက မျှတစွာ အကြံပေးသံကြားလိုက်ရသည်။

‘မိန်းကလေးသုံးယောက် တွဲလိုက်ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

တော်ပါသေးရဲ့။

သူ့မျက်နှာ စိတ်သက်သာရာ ရမှုဖြင့် ပြုံးမိသွားတာကို မြတ်ကောင်းက မြင်ဖြစ်အောင် မြင်၏။

တစ်နာရီတိတိကြာသော သင်တန်းချိန်သည် သိဒ္ဓိအတွက် ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲ ကြာလိုက်သလို ထင်မိသည်။

သင်တန်းပြီးသောအခါ ရေသွားမချိုခင် သိဒ္ဓိအရဲစွန်းပြီး ကောင်မလေးထံ လျှောက်သွားပါသည်။

‘ဘယ်နှယ့်လဲဟင်... မင်းရဲ့ပထမဆုံးနေ့အဆင်ပြေရဲ့လား’

ဝါလဲ့က ပြုံးနေသည်။ စကား တော်တော်နှင့် မပြန်နိုင်။ မောဟိုက်စွာ အသက်ရှူ နေရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဝါလဲ့၏ အဝါရောင်တီရှပ်မှာ ချွေးတွေဖြင့် ရွဲနစ်လျက်။ နဖူးဆံစပ်မှာ ချွေးတွေ စိုလက်နေသည်။

‘သိပ်မောတာပဲ’ ဟု ဝါလဲ့က ခပ်မောမောလေး ပြောသည်။

‘နောက်နေ့တွေကျ အကျင့်ရသွားမှာပါ’ သူ အားပေးလိုက်၏။

‘နောက်နေ့လစ်မိမှာ စိုးတယ်’

‘ဟင်...ဘာဖြစ်လို့’

‘ပင်ပန်းလို့၊ အားပါးပါး မလွယ်ဘူးနော်၊ သိဒ္ဓိကို ကြည့်ရတာတော့ မမောသလိုပဲ’

‘ဟာ...မောတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တို့က အကျင့်ရနေပြီ’

ပါးစပ်ကလေးမှ လေမှုတ်ထုတ်ကာ အသက်ရှူနေသော ဝါလဲ့အား ကြည့်ပြီး သူ သနားသွား၏။

‘အရင်တုန်းက ဘာကစားသလဲ’ ဟု မေးမိသည်။

ဝါလဲ့က ဆံပင်လေး ခါသွားအောင် ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဘာမှ မကစားဘူး၊ အေရီးဗစ်တောင် မကစားဘူး’

‘ဟောဗျာ...ဒါနဲ့များ၊ ဒီလောက်ပြင်းထန်တဲ့ အိပ်က်ဆဆိုက်စ်ကို စလုပ်ရသလား၊ စက်ဘီးစီး လေ့ကျင့်ခန်းတို့လမ်းလျှောက်လေ့ကျင့်ခန်းတို့လုပ်ရောပေါ့’

‘ဟင့်အင်း...ဘောက်ဆင်ပဲ ကစားချင်တာကို’

မြတ်ကောင်းက သိဒ္ဓိအား ဝါလဲ့မမြင်အောင် ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် ကြည့်သည်။

ရေချိုးခန်းနှင့် အဝတ်လဲခန်းများဆီသို့ထွက်လာကြသောအခါ မြတ်ကောင်းသည် မမျှော်လင့်ဘဲ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခပ်ကျယ်ကျယ် သီဆိုလိုက်ပါသည်။

‘ကိုယ့်နှလုံးလေးလည်း...ရင်ခုန်နှုန်း ထိန်းဖို့ခက်ပြီ...ငြိမ်အောင် ထိန်းထားလို့မရ ... မယုံနိုင်ဘူး မင်းနဲ့တွေ့စဉ်...ဒါ အချစ်လို့ခေါ်မလား...ကိုယ်မသိလိုက်မီ...ရင်ခွင်ထဲတိုး’

သိဒ္ဓိ မလုံမလဲ ဖြစ်ကာ မြတ်ကောင်းအား မျက်စိစွေကြည့်မိ၏။

‘မဆိုနဲ့ကွာ မြတ်ကောင်း’

‘ဟ...ငါ့ဟာငါ သီချင်းဆိုတာကို မင်းက ဘာဥပဒေနဲ့တားချင်လို့လဲ၊ ဆိုရမှာပဲ’

ထို့နောက် မြတ်ကောင်းသည် သူ့lockerကို သော့ဖွင့်လျက် သူထည့်ထားသော မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ထုတ်ယူရင်း သီချင်းဆက်ဆိုသည်။

‘...နောက်ဆုံးတော့...မင်းနဲ့မှ ချစ်တတ်ပြီပေါ့...’

‘ကဲ...ဆိုကွာ၊ ဆို’

သိဒ္ဓိသည် အနည်းငယ် စိတ်တိုကာ ရေချိုးခန်းတံခါးကို အသံမြည်အောင် ဆွဲပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ရေပန်း၏ အေးစိမ့်သော အတွေ့အောက်မှာ သူ့စိတ်တွေကို လျော့ချပစ်လိုက်၏။

အချစ်တဲ့...။ သူ မခံချိ မခံသာ ပြုံးမိပါသည်။

အချစ်ဆိုတာ... ရူးသွပ်သူတွေရဲ့ ကိုးကွယ်ရာ... တဲ့။ ရေးပေးပါ စာအုပ်တစ်အုပ် ထဲမှ ဒီပုလက်ရေး။

ဒီပါ...ဒီတစ်ခါတော့ မင်းနဲ့ငါ ခံယူချက်ချင်း တူသွားပြီ။

‘သိဒ္ဓိ...’

ဟိုဘက်ခန်းမှ မြတ်ကောင်း၏အသံကို ရေပန်းကျသံ အကြားမှ ခပ်တိုးတိုးကြားရသည်။ သူ မထူးပါ။

‘ဟေ့ကောင် သိဒ္ဓိ...ငါ အကောင်းမေးမလို့’

‘ဘာလဲ’

‘ဒီပါ့ဆီက သီချင်းစာအုပ် ရပြီလား’

‘ဟင်...’

သူ ချက်ချင်း သတိရသွား၏။ မြတ်ကောင်းကို ဒီပါအိမ်က ထွက်သွားသည်ဟု မပြောပြခဲ့။ အဒေါ်ဆီသွားလည်သည်ဟုသာ ပြောထားခဲ့သည်။

‘ဘယ်ရဦးမလဲ၊ သူမှ မပြန်လာသေးတာ’

‘ဟာ... ခုထိ ပြန်မလာသေးဘူး... ဟုတ်လား၊ ကျောင်းတွေ ပျက်လှပြီ မဟုတ်လား’

သူ ငြိမ်နေမိသည်။ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိလို့ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ သူ မြတ်ကောင်းကို အားလုံးဖွင့်ပြောချင်ပါသည်။ သို့သော် မြတ်ကောင်းသိလျှင် သူ့အမေသိမည်။ သူ့အမေသိလျှင် တစ်နိုင်ငံလုံး သိသွားမည်။

မင်းအမေကို ပြန်မပြောနဲ့ဟု နှုတ်ပိတ်ပြီး ပြောပြရလျှင် ကောင်းမလား။ သူ စဉ်းစားသည်။

မြတ်ကောင်းနှင့် သိဒ္ဓိကို သူငယ်ချင်းတွေက အမြင်ကတ်ကြသည်။ တွဲလွန်းလို့ ဖြစ်သည်။ တချို့ကတော့ မတော်တရော်တွေ တွေးကာ ဟားကြ၏။ ‘မင်းတို့လင်မယား’ ဟု အချဉ်တူးတူးလေသံဖြင့် ရည်ညွှန်းတတ်ကြသည်။ နောက်ပြောင်မှန်းသိ၍ သူတို့နှစ်ယောက် စိတ်မဆိုးပါ။ သို့သော် မိန်းမတော့ ဘယ်သူမှ မဖြစ်ချင်ကြပါ။

‘အေး...လင်မယားဆိုလဲ ငါက ယောက်ျားပဲ’ ဟု သိဒ္ဓိက ပျာပျာသလဲ ငြင်း၏။ မြတ်ကောင်းက မခံနိုင်။

‘အံ့မာ...ဘယ်သူက မိန်းမလဲ၊ ဟေ့ကောင်တွေ...ဟိုတစ်ခါ ငါကားမောင်းနေတုန်း ခေါင်းကိုက်လို့ဆိုပြီး ငါ့ပခုံးကို လာမှီတာ ဘယ်သူလဲ ပြောကြစမ်း’

အားလုံးက သိဒ္ဓိဟု တညီတညွတ်တည်း အော်ကြသည်။

ဒီလောက်ခင်နေတဲ့သူအချင်းချင်း ဒီပါ့ ကိစ္စကို ဖုံးကွယ်ထားတာ မြတ်ကောင်း သိလျှင် ရေရေလည်လည် တင်းမှာပဲ။

‘သိဒ္ဓိ...’

တစ်ဖက်ခန်းမှ ရေပန်းသံ ရပ်သွားပြီ။ သိဒ္ဓိကတော့ ရေပန်းအောက်မှာ စိမ်နေဆဲ။

‘ဒီပါ အိမ်မှာ မရှိတာ ရိုးရိုးသားသား မရှိတာ ဟုတ်တယ်နော်’

သူနှင့် မြတ်ကောင်း တစ်ခန်းဆီ ဖြစ်နေတာ သူ ကံကောင်းပါသည်။ သူသည် အလိမ်အညာ သိပ်ပိရိသူ တစ်ဦးတော့ မဟုတ်ပါ။

‘အင်းလေ...ဘာဖြစ်လို့တုံး’

‘ဪ...တလောတုန်းက ကောင်လေးတွေ ရိုက်ပွဲအကြီးအကျယ်ဖြစ်လိုက်တာ ကြားလိုက်လို့၊ အဲဒီထဲ ဒီပါ ပါနေမှာ စိုးလို့ပါ’

သူ့စိတ်ထဲတွင် ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

တကယ်ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့တာလား။ အဲဒီထဲမှာ ဒီပါများ...။

‘ဘယ်တုန်းက ဖြစ်လို့တုံး’

‘လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်က ထင်တယ်၊ ငါလဲ မမှတ်မိဘူး’

အတွေးထဲမှာ ဘယ်လောက် နစ်နေမိသလဲ။ အပြင်မှာ ရေချိုးခန်း ဝင်ချင်သူတစ်ယောက်က တံခါး တခုနီးဒုန်းထုမှ သတိရပြီး အပြင်ထွက်လာသောအခါ သူ့လက်တွေ ပဲအရေခွံကို ရှုံ့တွန့်နေခဲ့ပြီ။

(၁၃)

နှစ်ဆယ့်နှစ်ရက်မြောက်နေ့...။

ကျောက်နံရံမျက်နှာပြင်ပေါ်က ပန်းတစ်ပွင့်ဟာ
မင်းသာ ဇွဲရှိမယ်ဆိုရင်
မင်းရဲ့ပန်းကလေးဖြစ်လာလိမ့်မယ်။

(Peter Gizzi)

သိဒ္ဓိသည် လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ၁နာရီ ၃၅ မိနစ်။ နံရံမှာ
ချိတ်ထားသော နာရီအဝိုင်းကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ၁နာရီ မိနစ် ၄၀...။ ဘယ်နာရီက
မြန်ပြီး ဘယ်နာရီက နောက်ကျပါလိမ့်။ ဘယ်နာရီပဲ မြန်မြန် ကစ်ကစ်ကတော့
တော်တော်နောက်ကျနေခဲ့ပြီ။

သူသည် စောင့်ရသည့်အလုပ်ဆိုလျှင် ဘယ်လိုမှ စိတ်ကို တည်ဆောက်
မထားတတ်သေးပါ။ အစောင့်သေးသေးလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ် (ယခုလို ချိန်းပြီး
နောက်ကျတာမျိုး)၊ အစောင့်ကြီးကြီးပဲ ဖြစ်ဖြစ် (ဒီပါကို ဘယ်တော့ ရှာတွေ့မလဲ၊ ဒီပါ
ဘယ်တော့ ပြန်လာမလဲ၊ ဒီပါ ဘာဖြစ်သွားမှာလဲဟု မသေချာ မရေရာစွာ စောင့်ရတာမျိုး)
ဘယ်အစောင့်ကိုမှ စိတ်မရှည်ပါ။

ဒီကောင်မလေး ဘာလို့ဒီလောက် ကြာနေတာလဲ။

သူ့ဘေးစားပွဲမှာ စားသောက်သူ နှစ်ခါ ပြောင်းပြီးသွားပြီ။ ပထမ ယောက်ျားနှစ်ယောက်၊ သာမန်ပဲ။ ဒုတိယ မိန်းမနှစ်ယောက်။ မတွေ့တာကြာသော သူငယ်ချင်းဟောင်းတွေ ဖြစ်လိမ့်မည်။ နင် ငါနှင့် ရင်းနှီးစွာ စကားပြောပြီး တစ်ဦး၏ မိသားစုဘဝကို တစ်ဦး စပ်စုကြ ရယ်မောကြနှင့် တစ်ဆိုင်လုံး သူတို့အသံတွေချည်း ဖြစ်သည်။ သိဒ္ဓိသာမက ဟိုဘက်က စားပွဲတွေကပါ လှမ်းကြည့်ကြရသည်။ သူတို့ကတော့ ဂရုမစိုက်ပါ။ ဘယ်သူကမှလည်း ခင်ဗျားတို့အသံ နည်းနည်းတိုးဖို့ ကောင်းတယ်ဟု လာပြီး မတောင်းဆိုခဲ့ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခပ်သွက်သွက် စကားပြော၊ ခပ်သွက်သွက်စားပြီး ချက်ချင်းပြန်ထွက်ကြ၏။ ငါ့သား ကျောင်းကြိုရဦးမယ် လို့ တစ်ယောက်က ပြောသည်။ ငါ့ယောက်ျား ရုံးက ပြန်လာခါနီးပြီ၊ သူပြန်လာလို့ အိမ်မှာ ငါ့ကို မတွေ့ရရင် ဒီတစ်ပတ်လုံး ဂျီကျနေတော့မှာဟု နောက်တစ်ယောက်က ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ထထွက်သွားတော့ ဆိုင်တစ်ခုလုံး ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျ သွားခဲ့ပါသည်။

သိဒ္ဓိသည် ဖင်ကပ်ပဲ ကျန်နေသော သံပရာရည်ဖန်ခွက်ထဲသို့ အာရုံစိုက်ကြည့်ရင်း အချိန်တွေ နောက်ကျနေပြီဆိုတာ မေ့ထားဖို့ကြိုးစားနေရသည်။ မအောင်မြင်ပါ။

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အောင်မြင်ပုံမလဲ။ VESSELS ရုံးခန်းထဲသို့ ၂ နာရီ အရောက် သူသွားရမည်။ သူ့ တွေ့ဆုံချိန်ကို ၂နာရီမှ ၂နာရီခွဲအတွင်းဟု သတ်မှတ်ပေးထားခဲ့သည်။ အဲသည်နာရီဝက်မှာပဲ သူ တွေ့ရမည်။ ၂နာရီခွဲကျော်သွားလျှင် နောက်ထပ်ဧည့်သည် (သူလိုတိုင်ပင်မည့် ဧည့်သည်မျိုး) ၏ တွေ့ချိန်ဖြစ်သည်။ ဒါက ယေဘုယျပဲဟု စာရေးမလေးက ပြောသည်။ အကယ်၍ ဧည့်သည်များလျှင် တွေ့ဆုံချိန် နည်းသွားသည်တုံ့။

သူသည် တစ်ခုခုတော့ မှာစားဖို့ကောင်းပြီဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး စားပွဲထိုး အမျိုးသားအား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

‘ဘာယူဦးမလဲ ခင်ဗျာ’ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ မေးပါသည်။

‘ကြက်ဆီထမင်း တစ်ပွဲပေးပါ’

စားပွဲထိုး ထွက်သွားတော့ သူသည် နာရီကိုပဲ ကြည့်မိမှာ စိုး၍ ကျောပိုးအိတ်ထဲက မေမေခွန်း အဖြေစာရွက်များကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ဖတ်နေလိုက်ပါသည်။

မေမေလက်ရေးက အပျံ့စား။ ခပ်သော့သော့ပေမယ့် လှသည်။ မင်အပြာရောင် ကိုပဲ သုံးလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတည်း စိတ်ကို ပိုင်နိုင်စွာ ရေးချထားသော လက်ရေးများ ဖြစ်သည်။ သိဒ္ဓိလို ခဲတံနှင့် ရေးပြီး ပြင်ပြီး စိတ်တိုင်းကျမှ မင်အနက်ဖြင့် ထပ်ရေးထားတာ မဟုတ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချသူ၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ် သိသူ တစ်ဦးလိုပဲ။

သင့်အပေါ် သူ၏အမြင်ဟူသော မေးခွန်းကို သူရှာ၍ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။ အမြင်တွေကို နံပါတ်စဉ် ထိုး၍ မေမေဖြေထားပါသည်။ အမြင်တွေကို အများကြီး ချရေးလို့ရသလားဟု သူ မသိခဲ့ပါ။

(၁) မေမေက သိပ်လောဘကြီးတာပဲ။ သားတစ်ယောက် စာတော်တာနဲ့ပဲ နောက် သားတစ်ယောက်ကို စာတော်ခိုင်းတာ သိပ်မမိုက်ပါဘူးဟု သားက ခဏခဏ ပြောပါသည်။

(၂) မေမေက ဘဝင်နည်းနည်းမြင့်နေတာ ဒေါ်လေးရ...ဟု ကျွန်မညီမအား သားက ပြောဖူးပါသည်။

(၃) မေမေက သိပ်တော်တာဟု သားက ထင်နေပါသည်။ သား သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ကတောက်ကဆတ် စကားများလျှင် အမေချင်း ပြိုင်မလား ပေ့ကောင်ဟု သားက အမြဲစိန်ခေါ်တာ ကြားဖူးပါသည်။

‘သိဒ္ဓိ...’

မွေးရနံ့တစ်ခုနှင့်အတူ ကစ်ကစ်၏အသံ ရောက်လာသည်။ အမောတကောအသံ။

သူသည် မေးခွန်းစာရွက်ကို ဘေးမဖယ်ဘဲ ဆက်ကိုင်ထားလိုက်သေး၏။ စာလုံးတွေကိုတော့ မမြင်တော့ပါ။ သို့သော် သူစိတ်တိုနေတာကို မျိုချဖို့ ကြိုးစားနေရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

‘ရောက်နေတာ ကြာပြီလား ဟင်’

ထိုစကားကို ကြားရမှ ပိုပြီး စိတ်တိုသွားကာ စာရွက်တွေကို ဘေးဖယ်ပြီး ကစ်ကစ်အား မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် ကြည့်လိုက်မိတော့၏။ ကစ်ကစ်က မျက်နှာချိုသွေးသည့် အပြုံးဖြင့် သူ့ကို ကြည့်နေပါသည်။

‘ဘယ်အချိန် ချိန်းထားလဲ၊ အဲဒီအချိန်တည်းက ရောက်နေတာပေါ့’

‘ဆောရီး သိဒ္ဓိရယ်၊ ဖေဖေက တော်တော်နဲ့မထွက်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ မေမေ့ကို ဟိုဟာ ဆရာလုပ် ဒီဟာ ဆရာလုပ်နဲ့၊ ဖေဖေထွက်တော့ တို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထွက်လို့ရမလဲ’

‘ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ထွက်လာရတာလား...ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုလဲဘာလို့ချိန်းသေးလဲ’

‘မေမေတော့ သိတာပေါ့၊ သိဒ္ဓိကလဲ ဘာစကားတွေ ပြောမှန်းမသိဘူး၊
စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ’

ကစ်ကစ် မျက်နှာငယ်သွားတော့ သူ့စိတ်သူ ပြန်နိုင်သွား၏။ သူ့မျက်နှာထားကို
လျှော့ချလိုက်သည်။

‘စိတ်ဆိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်တိုတာပါ၊ တို့ ၂ နာရီအရောက်သွားရမှာ
ကစ်ကစ်သိလျက်နဲ့’

‘အမယ်လေးဟယ်၊ ကိုကိုက အဲဒီမှာ ညနေ ၄နာရီ ၅နာရီထိ ရှိနေမှာပဲ ဥစ္စာ၊
ဘယ်ထွက်ပြေးမှာမို့ စိတ်ပူနေပြန်တာလဲ’

ကစ်ကစ်ဟာ ဘာပဲလုပ်လုပ် နက်နက်နဲနဲကို မတွေးဘူးဟု သူ
နည်းနည်းစိတ်ပျက်သွား၏။

‘ဒါပေမဲ့ တို့ကို ပေးထားတဲ့ အချိန်က ၂နာရီကနေ ၂နာရီခွဲအတွင်းကွ၊
တို့နောက်ကျနေရင် ဘယ်လောက်မျက်နှာပူရမလဲ၊ ကစ်ကစ်ပဲ စဉ်းစားကြည့်’

ကစ်ကစ်က စုတူတူ အပြုံးဖြင့် ‘ပူရပါဘူး၊ တခြားသူမှ မဟုတ်ဘဲ၊
ကစ်ကစ်ရဲ့အစ်ကိုပဲ’ ဟု ကလေးတစ်ယောက်လို ပြောပါသည်။

‘တော်ပြီကွာ၊ မပြောတော့ဘူး’

‘ပြောပါကွာ’

‘မပြောဘူး၊ ပြောလဲ ကစ်ကစ် နားလည်မှာ မဟုတ်ဘဲ’

‘လည်မှာပါ၊ လည်မှာ...လည်မှာ၊ ပြော’

သူ အနည်းငယ် ပြုံးချင်သွားပါသည်။

ထိုအချိန်မှာ သူ့အတွက် ကြက်ဆီထမင်း လာချပါသည်။

‘ကစ်ကစ် ဘာစားမလဲ...မှာ’

ကစ်ကစ်၏ မျက်လုံးလေးတွေ မဝံ့မရဲ ပြုံးသွားပြန်၏။

‘ဖေဖေကို ထမင်းကျွေးရင်းနဲ့တို့ပါ စားခဲ့ပြီ’

စိတ်မတိုနဲ့...စိတ်မတိုနဲ့။ သူ စားပြီးသားဆိုတော့ ၂ နာရီအရောက် သွားနိုင်ဖို့ ပိုနီးစပ်သွားတာပေါ့ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမနေရသည်။

‘လှိုင်းမိဂျစ်ပဲ ပေးပါ’ ကစ်ကစ်က စားပွဲထိုးကို မှာနေသည်။

‘နေပါဦး၊ အခု ကစ်ကစ်နဲ့ တို့နဲ့က နေ့လယ်စာ စားဖို့ချိန်းထားတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ နေ့လယ်စာ အတူစားဖို့မဟုတ်ရင် ဘာအတွက် တို့တွေ့ကြမှာလဲ’

ထိန်းထားသည့်ကြားက သူ စိတ်လွတ်သွားကာ ပြောမိသည်။ ကစ်ကစ် ဘာမှမပြောပါ။ သူ နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ထမင်းကိုပဲ ဖိစားပစ်လိုက်သည်။

‘အရည်တစ်ခုခု ထပ်မှာပါလား သိဒ္ဓိ၊ သံပရာရည် သောက်ထားတာလား၊ ထပ်ယူဦးမလား’

သူ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့် ရေနွေးကြမ်းမှာမလား၊ ဟင်းချိုဆိုရင်ကော’

ကစ်ကစ် အသံက ကြင်နာတတ်သော အစ်မကြီးတစ်ယောက် အတိုင်းပဲ။
ကစ်ကစ်သည် သူ့ အပေါ် အနွံတာခံချင်သူ ဖြစ်၏။ သူ့စိတ်တွေ ပြန်ပြေသွားပါသည်။

‘မယူဘူး၊ ရေသန့်တစ်ပုလင်းပဲ မှာပေး’

ကစ်ကစ်က ရေသန့်တစ်ပုလင်း မှာပေးပါသည်။

ကစ်ကစ်၏ သံပရာရည် မကုန်ခင်မှာ သူ ထမင်းစားလို့ပြီးသွား၏။

‘သိဒ္ဓိ... ထမင်းကို ဝါးရော ဝါးရဲ့လား၊ ညက်ညက်မဝါးဘဲ မျိုချရင်
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အစာကြေလွယ်မလဲ’

‘ဆရာကြီး မလုပ်နဲ့’

ကစ်ကစ်က အရှုံးပေးတယ်ဟူသော အပြုံးဖြင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက်မြှောက်ပြီး
ကာပြပါသည်။

၂ နာရီအတိမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ကြသည်။

‘အခု ကစ်ကစ်ဘယ်သွားမှာလဲ’

‘သိဒ္ဓိနဲ့လိုက်မယ်’

‘ဘာ...’

သူ ထူပူသွား၏။

‘အခု သွားမှာ ကိုနေရောင်ခန့်ရဲ့ရုံး’

‘သိပါတယ်’

‘မလိုက်ရဘူး’

‘လိုက်ချင်တယ်’

‘မလိုက်နဲ့၊ တစ်နေရာကနေ သွားစောင့်၊ နောက်နာရီဝက်ဆို တို့လာခဲ့မယ်’

‘အဲဒီရုံးကပဲ စောင့်မယ်လေဟာ’

‘မဖြစ်ဘူး ကစ်ကစ်၊ ဘာဖြစ်လို့တစ်ဇွတ်ထိုး လုပ်ချင်ရတာပဲ၊ ဘယ်သူ့အတွက်မှ အကျိုးမရှိဘူး’

‘တို့ဘယ်မှ သွားစရာ မရှိဘဲ၊ သိဒ္ဓိနဲ့အေးဆေး စကားပြောချင်လို့လာတာ ဥစ္စာ’

‘အေးဆေးစကားပြောချိန်ရအောင် ဝ နာရီမှာ ချိန်းထားတာပဲ၊ ကစ်ကစ်ကမှ အချိန်ကို တန်ဖိုးမထားဘဲ’

သူ အငှားကားတစ်စီးကို တားလိုက်၏။ ကစ်ကစ်မျက်နှာ ညှိုးသွားသည်။ အငှားကားက နည်းနည်းလွန်မှ ရပ်ပေးသည်။ သူ ခပ်သွက်သွက်ပြေးသွားတော့ ကစ်ကစ် ရပ်ကျန်ခဲ့သည်။

‘ဟိုရှေ့နားက မီးပွိုင့်နှစ်ခုအလွန်...ဒီလမ်းပေါ်ပဲ’

‘နှစ်ရာငါးဆယ်’

ငါးဆယ်လောက် များနေသည်ဟု သူထင်သည်။ သို့သော် သူဈေးဆစ်နေချိန် မရပါ။ သူ ကားနောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ရန် လက်ကိုင်ကို ကိုင်ပြီးနောက် ကစ်ကစ်ရီရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကစ်ကစ်သည် ဆိုင်ရှေ့မှာတင်ပင် ရပ်လျက်က သူ့အား ငေးကြည့်နေလေသည်။ သူ သနားသွား၏။

‘လာလေ ကစ်ကစ်’

လာလေ ဟု သူခေါ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကစ်ကစ်၏ မျက်နှာလေး ချက်ချင်း ဝင်းပကြည်လင်သွားပြီး အပြေးကလေး ရောက်လာပါသည်။ မီးခိုးရောင် ပဝါပါးပါးလေးတစ်ခု လွင့်လာသလိုမျိုး ကစ်ကစ်ချက်ချင်းရောက်လာ၏။ ကားထဲမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

VESSELS ရုံးခန်းရီရာ အဆောက်အအုံရှေ့မှာ ကားရပ်တော့ ကစ်ကစ်က သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ ဆင်းရဲမလားဟူသော အမေးမျက်ဝန်းလေးတွေ...။ သူ ကြင်နာစွာ ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

‘အပြင်ဘက်က ကုလားထိုင်တစ်ခုမှာပဲ အသာလေး ထိုင်နေရမယ်နော်။ သူ့အခန်းနားထိ မလိုက်ခဲ့ဘူး၊ တော်ကြာ၊ သူ တစ်ခုခု လိုချင်လို့ထွက်လာလို့ကစ်ကစ်ကို မြင်သွားရင် တို့ အပေါ် သူ အထင်လွဲသွားနိုင်တယ်’

‘အင်းပါ’

သူ အခန်းထဲ ဝင်တော့ ၂ နာရီ ၁၀ မိနစ် ရှိနေပြီ။

နေရောင်ခန့်က ကွန်ပျူတာပေါ်မှာ တစ်စုံတစ်ခု လိုက်စစ်ဆေးနေသည်။ သူ
ဝင်လာတော့ မော့ကြည့်ပြီး လက်ဟန်ပြု၍ ထိုင်ခိုင်းပါသည်။ ထို့နောက်
ကွန်ပျူတာလက်ကွက်မှာ နှစ်ချက် သုံးချက် နှိပ်သည်။

‘ကျွန်တော် နောက်ကျသွားတယ်’

သူ့နှမကြောင့် နောက်ကျသွားရတာကိုတော့ ပြောပြလို့မကောင်းပါ။

‘ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဖြစ်နေကျတွေပါပဲ။ ပြီးပြီ... ဒီအီးမေးလ်လေး
အချိန်မီ ပို့လိုက်ချင်လို့’

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း နေရောင်ခန့်သူ့အတွက် အဆင်သင့် ဖြစ်သွားသည်။

‘ကဲ...’

သူ အိတ်ထဲမှ စာရွက်တွေကို ထုတ်ပြီး နေရောင်ခန့်အား ပေးလိုက်ပါသည်။

‘မေမေ့အဖြေတွေပါ ယူခဲ့တယ် အစ်ကို’

‘သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ပြည့်စုံသွားမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်တစ်ချက်ဖတ်ကြည့်မယ်၊
ခင်ဗျား ခဏစောင့်နေနော်၊ လိုတာရှိရင် မေးရအောင်လို့’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’

နေရောင်ခန့်က စာရွက်ပေါ်က အဖြေတွေအား စာမေးပွဲဖြေရန် မေးခွန်းဖတ်သလို
စူးစိုက်စွာ ဖတ်နေသည်။

ဟိုဘက်ခန်းမှ စကားပြောသံနှင့် ရယ်မောသံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ သိပ်သဲသဲကွဲကွဲတော့ မဟုတ်။ ယောက်ျားသံတွေမှန်းသာ သိသည်။ နောက်ပြီး အပြင်မှာ မိုးစတင်ရွာနေပြီကို သူကြားရသည်။ အခန်းပြင် တစ်နေရာရာမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဟပ်ချိုးဟု နှာချေသံတစ်ချက် ကြားရသည်။ ကစ်ကစ်များလား။

စားပွဲပေါ်မှာ ရှိသော ပစ္စည်းများအား သူလေ့လာနေ၏။ ဘောလ်ပင်တွေ စိုက်ထားသည့် ခွက်မှာ အညိုရောင် လေးထောင့်ခွက် ဖြစ်သည်။ ဘောလ်ပင်များနှင့်အတူ ခဲတံများကိုပါ စိုက်ထား၏။ လေးထောင့်ခွက်တွင် စာတန်းလေးတစ်ခု ပါသည်။

‘AIDS ရောဂါအကြောင်း တစ်ဆင့်စကား ပါးကြပါစို့’ တဲ့။

စာရွက်နှိပ်သည့် stapler နှင့်အတူ ကော်ဘူးရှည်ရှည်လေးတစ်ခု ရှိသည်။ ဖိုင်တွဲတွေ အထပ်လိုက်ရှိသည်။ ကွန်ပျူတာ ဒစ်စ်ကက်တ်တွေ ထည့်ထားသည့် လေးထောင့်ဘူးတစ်ခု ရှိသည်။ ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်တစ်ခု ရှိသည်။ ရေနွေးဓာတ်ဘူးတစ်ခု ရှိသည်။ ခလုတ်ဖြင့် ဖိရသော အမျိုးအစား ဖြစ်သည်။ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ပြားပေါ်မှာ ဖန်ခွက်တစ်ခု မှောက်ထား၏။ သူ ဖတ်နေသော စာရွက်များ၏ အောက်တွင် အနီရောင် စက်ဖိုင်တွဲတစ်ခုတွင်းမှ စာရွက်အချို့ကို ဖွင့်ထား၏။

နေရောင်ခန့်၏ စတစ်ကော်လာအင်္ကျီဖြူ၏ ရင်ဘတ်တွင် အနီရောင် ဖဲကြိုးသေးသေးကို ကွေးယှက်ထားသော ကြက်ခြေခတ်အရှည်လေးတစ်ခု ရှိသည်။

‘ပြည့်စုံပါတယ်’

နေရောင်ခန့်က စာရွက်တွေကို ညီအောင် ပြန်ထပ်ပြီး ဖွင့်ထားသော ဖိုင်တွဲပေါ်တွင် တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့အား စာရွက်ဖြူတစ်ခုနှင့် ခဲတံတစ်ချောင်း ပေးပါသည်။

‘ခင်ဗျား မှန်းဆမိသလောက် သူ့နဲ့ပါသွားတဲ့ ပိုက်ဆံအရေအတွက်၊ ပစ္စည်း အမျိုးအစား၊ အဝတ်အစား... အဲဒါတွေ ချရေးခဲ့ပါ’

ခန့်မှန်းခြေ ပိုက်ဆံ...အနည်းဆုံး ခုနစ်ထောင်လေးရာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သိဒ္ဓိ၏ ပိုက်ဆံအိတ်မှ ရှိသမျှမှာ ၅၄၀၀ မို့ပဲ ဖြစ်သည်။

ဒီပါ၏ စုဘူးအကုန်... ဘယ်လောက်မှန်း မခန့်မှန်းနိုင်သော်လည်း အနည်းဆုံး နှစ်ထောင်တော့ ရှိမှာပဲ။ အကျီအဝတ်အစားကတော့ နှစ်စုံလောက် ဖြစ်မည်။ မေမေပြောတော့ ခါးမှာ ဝတ်သွားသည့် အဝတ်နှင့် အတူ နှစ်စုံလောက်ပဲ လျော့နေသည်တဲ့။ လက်ပတ်နာရီက fancy ပုံစံဆန်းဆန်း မရန်းနုရောင်နှင့် မီးခိုးရောင် ရောထားသည့် ကလေးအကြိုက်နာရီ။

‘နောက်ပြီး ဆွေမျိုးတွေရှိတဲ့ မြို့ရွာနာမည်တွေ ချရေးပေးပါ။ ဆွေမျိုးလိုသူသိတဲ့ သူတွေပေါ့။ နောက်ပြီး ကိုယ့်အိမ်နဲ့အဆက်အသွယ် များတဲ့ အသိအကျွမ်းတွေရှိတဲ့ မြို့ရွာတွေရော’

‘ကျွန်တော့် အဒေါ်တွေ ဦးလေးတွေကို မေးကြည့်ပြီးသား အစ်ကို၊ ဒီပါ အဲဒီကို မသွားဘူး’

နေရောင်ခန့်က ပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ရှာရမယ့် မြို့စာရင်းထဲမှာ အဲဒီမြို့လေးတွေ ရွာလေးတွေကို နှုတ်ပေးနိုင်ဖို့မေးတာပါ’

သိဒ္ဓိ အသာလေး ပြုံးနေရသည်။ ဆွေမျိုးအသိက နယ်မှာ နည်းနည်းလေးပဲ ရှိတာမို့ နည်းနည်းပဲ ရေးရပါသည်။

‘ပြီးရင် ကျွန်တော်တို့ သူ့ရဲ့ အပြုအမူအကြောင်း ပြောကြရအောင်၊ သူ ကျောင်းသားတာဝန် မကျေပွန်ဘူးဆိုတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့မှတ်ချက်ဟာ ယေဘုယျဆန်နေတယ်။ နည်းနည်းလေး ထပ်ခွဲထုတ်ရအောင်၊ သူကျောင်းလစ်သလား’

‘မလစ်ပါဘူး’

‘ဒါဖြင့်...’

သူ စာမကျက်ချင်ဘူး၊ သူက စာကို စိတ်မဝင်စားဘူး’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို ပညာကိုရော စိတ်ဝင်စားသလား’

သိဒ္ဓိ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားပါသည်။

‘သူ ဓာတုဗေဒ စိတ်ဝင်စားသလား၊ ရူပဗေဒ စိတ်ဝင်စားသလား’

‘သူ အဲဒါတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး’

‘ဘာကြောင့်လို့ထင်လဲ’

‘ကျွန်တော်ထင်တာကတော့ မမြင်ရ မကိုင်ရလို့လို့ထင်တယ်’

‘ဒါဖြင့်...မြင်ရကိုင်ရတဲ့ အရာထဲက ဘယ်ပညာကို သူ စိတ်ဝင်စားတယ်ထင်လဲ’
‘တယော...’

နေရောင်ခန့် မျက်ခုံးပင့်သွား၏။

‘သူ တယောသင်ချင်တယ်ဆိုလို့ မေမေက တယောဆရာကို အိမ်ခေါ်ပြီး
သင်ပေးပါတယ်’

‘စိတ်ပါလက်ပါ ကျင့်ရဲ့လား’

‘ဟာ... ကျင့်တယ် ကျင့်တယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ညကိုးနာရီမှာတောင်
တယောထိုးချင်ထိုးတာ’

နေရောင်ခန့် ပြုံးနေပါသည်။

‘ဒါဖြင့် သူ တယောပညာကို စိတ်ဝင်စားတယ်ပေါ့၊ ပြီးတော့ ဘာတွေ
သင်ချင်သေးသလဲ’

‘ဂူရှူး...’

နေရောင်ခန့်က အသံထွက်၍ ရယ်သည်။ ထို့နောက် မျက်နှာပြန်တည်၍
‘ဆောရီး’ ဟု တောင်းပန်ပါသည်။

‘ပြီးတော့ ကွန်ပျူတာ ဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်း’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဆယ်တန်းစာကို အကြောင်းကြောင်းကြောင့် သိပ်စိတ်မဝင်စားပေမယ့် တခြားပညာရပ်တွေမှာ စိတ်ဝင်စားတယ်လို့ကျွန်တော် မှတ်ချက်ချလိုက်မယ်။ သူ ဘယ်မြို့တွေ ရောက်ဖူးလဲဗျ’

သိဒ္ဓိ စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်။ မေမေနှင့်အတူ သူတို့ညီအစ်ကို ဘယ်တွေ ခရီးထွက်ဖူးပါလိမ့်။

‘ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်၊ ငပလီ၊ မင်းလှ... ကျွန်တော်တို့မိသားစုသွားတဲ့ နေရာတွေ ပါပဲ’

‘မိသားစုမပါဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း ခရီးထွက်ဖူးသလား၊ ဥပမာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့’

‘မသွားဖူးပါဘူး၊ မနှစ်က ဒီပါ ကျိုက်ထီးရိုးကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွားချင်လို့ မေမေ့ကို ပူဆာသေးတယ်၊ မေမေက စိတ်မချလို့ ကျွန်တော်ပါရင် လိုက်လို့ပြောတယ်၊ ကျွန်တော်ကလဲ မသွားချင်ဘူး၊ ကျွန်တော် မလိုက်တော့ သူလဲ မသွားရပါဘူး၊ အဲဒီတုန်းက သူနဲ့ကျွန်တော် တစ်ပတ်လောက် စကားမပြောကြဘူး’

နေရောင်ခန့်က ခေါင်းညိတ်သည်။

‘သူ သိပ်သွားချင်တဲ့ နေရာမျိုး ရှိသလား၊ ခင်ဗျားကို သူ ပြောဖူးသလား’

‘မပြောဖူးဘူး အစ်ကို၊ တော်ဝင့်ကိုတော့... အဲ... တော်ဝင် ဆိုတာ သူ့သူငယ်ချင်း ပါ၊ တော်ဝင့်ကိုတော့ နိုင်ငံခြားက အော့ဇံဝစ် အကျဉ်းစခန်းတို့ဘာတို့ကို သူ သွားကြည့်ချင်တယ်လို့ ပြောဖူးတယ်’

ထို့နောက် သိဒ္ဓိရယ်မိသည်။ နေရောင်ခန့်က ပြုံးပင် မပြုံးပါ။

‘သူ သမိုင်းကို စိတ်ဝင်စားတယ်လို့ခင်ဗျားထင်သလား’

‘အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ မာတင်လူသာကင်း ဂျူနီယာဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မဂ္ဂဇင်းဓာတ်ပုံကိုတော့ သူ့နံရံပေါ်မှာ ကပ်ထားတယ်’

သူတို့နှစ်ယောက် ခဏ တိတ်ဆိတ်သွားကြပါသည်။

(၁၅)

နှစ်ဆယ့်သုံးရက်မြောက်နေ့...။

ဘောလုံးကို ဖမ်းလိုက်ဖို့က လွယ်ပါတယ်။
 'ကဲ...ဘောလုံးကို ပြန်မြှောက်ပစ်ပေးလိုက်စမ်း' တဲ့။
 ရာစုနှစ်များစွာတုန်းက သူ့ဥယျာဉ်ထဲမှာ ရပ်နေတဲ့
 ဇင်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက ပြောပါတယ်။

(Elaine Equi)

တယ်လီဖုန်းသံ စမြည်ချိန်မှာ သိဒ္ဓိသည် အိပ်မက်မက်နေခဲ့ပါသည်။
 အိပ်မက်ထဲမှာ သူ စာမေးပွဲခန်းမ တစ်ခုထဲမှာ စာမေးပွဲ ဖြေနေခဲ့ပါသည်။
 ခန်းမကျယ်ကြီးသည် လေအေးစက်ဖြင့် အေးစိမ့်နေပြီး သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်
 နေခဲ့၏။ အဖြေတွေကို အလောတကြီး ရေးနေသော်လည်း အချိန်မလောက်တော့ဘူးဟု
 သိနေသည်။ သူ ဖြေလို့မပြီးခင် တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာ ဘဲလ်တီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
 ခေါင်းလောင်းသံသည် သူ့နားထဲသို့ ကြောက်မက်ဖွယ် မုန်းတီးဖွယ် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး
 ဝင်ရောက်သွားခဲ့သည်။ သူ ထူပူစွာ တုန်လှုပ်သွား၏။

နေဦး...စောင့်ပါဦး...ဟု သူ အော်ဟစ်သည်။ သို့သော် သူလက်ထဲမှ
 အဖြေစာရွက်ကို လက်တစ်ဖက်က လျင်မြန်စွာ ဆွဲယူသွားသည်။ သွားပြီ။

လူတွေ တရုန်းရုန်း ထွက်သွားကြသည်။ သူက တုန်ခိုက်စွာ ရပ်နေမိသည်။

ခေါင်းလောင်းသံက ဆူညံနေဆဲ။ ဘာလို့ဒီလောက် အဆက်မပြတ် တီးနေတာလဲ။

ထိုခဏမှာပင် အဲဒါ ခေါင်းလောင်းသံ မဟုတ်ဘူးဟု သူ သိသွားသည်။ အဲဒါ တယ်လီဖုန်းသံ။ ထိုအခါကျမှ ဒါ အိပ်မက်ပဲဟု သိလိုက်ရသည်။ မျက်လုံးကို ဇွတ်အားတင်း၍ ဖွင့်လိုက်ရ၏။ နံနက်အစော မိုးစင်စင်လင်းနေပြီ။ သူက အိပ်ရာပေါ်မှာ။ တယ်လီဖုန်းက ဧည့်ခန်းမှာ။

မေမေခိုးတော့မှာပဲ ဟု စိုးရိမ်သောအခါ သူ ဝုန်းခနဲ ထပြီး ဧည့်ခန်းဆီ ပြေးမိတော့သည်။

‘ဟဲလို...’ အိပ်ချင်မူးတူး သူ့အသံမှာ အက်ကွဲကွဲ ဖြစ်နေ၏။

‘ဒီပါ့အိမ်ကလား’ ယောက်ျားသံတစ်ခု။

သူ့မျက်လုံး ကျယ်သွားပါသည်။ ရင်ထိတ်ခနဲ ခုန်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဒီပါ ရှိလား’

သူ့မျက်မှောင်ကြုတ်မိသွား၏။

‘မရှိပါဘူး’

ဒီပါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်များလား။ အသံက တော်တော် မာသည်။

‘မညာနဲ့နော်’

‘အခုဆက်တာ ဘယ်သူလဲ’

ဒေါပွစွာ မေးမိသည်။

‘ကျော်ဇေယျရဲ့အစ်ကို’

‘ဘယ်က ကျော်ဇေယျလဲ’ ဒီပါ သူငယ်ချင်းထဲမှာ အဲသည်နာမည်ဖြင့် မရှိပါ။

‘ဒီပါနဲ့စကားပြောချင်တယ်၊ ဒီပါကို ခေါ်ပေးပါ’

‘ဒီပါမရှိဘူးကွ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’

‘ညကတည်းက ပြန်မလာတာလား’

သူ စိတ်တိုရာမှ အံ့ဩလာသည်။

‘ဒီပါ အိမ်မှာ မရှိတာ ရက်နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ၊ မင်းလှ သွားနေတယ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’

တစ်ဖက်က ခဏငြိမ်သက်သွားသည်။ စကားသံသာ ငြိမ်သွားတာ။ အသက်တော့ ပြင်းပြင်းရှူသံ ကြားနေရပါသည်။ ထို့နောက် အသံကြားရသည်။

‘ညတုန်းက ငါ့ညီကို ကောင်လေးသုံးယောက် ဝိုင်းရိုက်ကြတယ်’

အသံမှာ စောစောကထက် ပျော့ပျောင်းသွား၏။

‘အမှောင်ထဲမှာဆိုတော့ ဘယ်သူတွေမှန်းမသိဘူး၊ ငါ့ညီက ဒီပါ ပါတယ်လို့ ထင်လိုက်တယ်’

သူ့ရင်ထဲမှာ လေးလံသွားပါသည်။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီပါမှ ဒီမှာမရှိဘဲ၊ နေဦး...မင်းညီက အခု ဘယ်မှာလဲ’ စိတ်ပူစွာ
မေးမိသည်။

‘အိမ်မှာပေါ့၊ ခေါင်းကွဲသွားတာ နှစ်ချက်ချုပ်ရတယ်၊ ငါ့ညီကို သွေးထွက်အောင်
လုပ်တဲ့ ကောင်တွေကို ငါက သွေးထွက်အောင် လုပ်ရမှ ကျေနပ်မယ်’

တစ်ဖက်က အသံက ပြန်၍ တင်းမာလာပြန်၏။

‘အဲဒါ ငါဂရုမစိုက်ဘူး၊ ငါ့ညီလဲ အခု အိမ်မှာ မရှိဘူး၊ ကြာပြီ မရှိတာ၊ ပြီးတော့
ငါ့ညီက ညတွေဆို အိမ်ပြင်မထွက်တတ်ဘူး၊ မင်းတို့ဟာ မင်းတို့ဘယ်မှာ ဖြစ်လာတဲ့
ရန်စတွေမှန်း မသိဘဲနဲ့ စွပ်စွဲချင်တိုင်း စွပ်စွဲလို့ရမလားကွ၊ တရားဥပဒေဆိုတာ
ဘယ်သွားထားမလဲ’ သူ ခပ်မာမာ ပြန်ဟောကပ်ပစ်လိုက်ရ၏။

‘အဲဒီ တရားဥပဒေဆိုတာကြီးက ညတုန်းက ဘယ်ရောက်နေလဲ ...
ဘယ်ရောက်နေလဲ’

တစ်ဖက်က နာနာကြည်းကြည်း အော်ဟစ်သည်။

ကျော်ဇေယျတဲ့၊ တစ်ခါမှ မကြားဖူးသော နာမည်။

‘မင်းညီက ငါ့ညီနဲ့တစ်ကျောင်းတည်းလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ တခြားကျောင်းက’

‘အေးလေ... ကျောင်းချင်းလဲ မတူဘဲနဲ့များ၊ ငါ့ညီကလဲ ရန်ကုန်မှာ မရှိဘူး’ ဟု
ပြေပြေလည်လည် ပြောမိသည်။

‘ဒီပါ ရန်ကုန်မှာ မရှိတာ သေချာတယ်နော်’

သူ မသေချာပါ။ သို့သော် ဘယ်လို ဖြေရမလဲ။

‘သေချာတယ်၊ နောက်ပြီး ငါ့ညီက ဘယ်တော့မှ သူများကို ရန်မစဘူး၊ သူ့ကို လာစော်ကားရင်သာ ပြန်တွယ်တာ’

ထိုစကားကို သူဘာဖြစ်လို့ အရသာရှိရှိ ပြောလိုက်မိမှန်း မသိပါ။

တစ်ဖက်က မပြောမဆို ဖုန်းချသွား၏။ သူ ကျေနပ်သွားပါသည်။

ကောင်လေးအချင်းချင်း ရန်ဖြစ်သည့်ကိစ္စမှာ ဒီပါအပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ နားလည်ကြည့်လို့ မရခဲ့။ ဒီပါဘက်မှ တစ်ခါမှ နေမကြည့်ဖူးခဲ့။ ဒီပါ ရန်များသည်ဟုပဲ သူထင်ထားခဲ့သည်။ ပုဆိုးဆွဲချွတ်ခံရလို့ ပြန်တွယ်တာမျိုးကျတော့ ရန်များသည်ဟု ပြောလို့ရပါ့မလားဟု ယခုအခါ သူ ဆင်ခြင်မိပြီ။

အခုမှ သတိရသည်။ ဖုန်းနံပါတ် ဘယ်က ရသလဲဟု မမေးလိုက်မိပါ။

သူ တိုင်ကပ်နာရီကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ ၆ နာရီ ထိုးပြီးသွားပြီ။

သူ ရေချိုးခန်းထဲဝင်၍ သွားတိုက်ရေချိုးသည်။ နံနက်စောစောတွင် ရေအေးအေး ချိုးရသည့် အရသာကို သူလိုချင်သည်။ သို့သော် ရေတိုင်ကီမှကျသောရေမှာ မျှော်လင့်သလောက် မအေးပါ။

ရေချိုးခန်းထဲမှာ သူ သီချင်းအော်မဆိုတတ်။ မေမေကတော့ ရေချိုးလျှင် သီချင်းနှစ်ပုဒ် သုံးပုဒ် ဆက်၍ ဆိုတတ်သည်။ သူတို့ညီအစ်ကိုသည် မေမေသီချင်းသံအား တိတ်တိတ်ခိုး၍ နားထောင်လေ့ရှိကြပါသည်။

ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်အတွက် သာမန်ဆပ်ပြာတွေ ထားပေးသော်လည်း သူတို့ညီအစ်ကိုသည် မေမေ၏ ဈေးကြီးသော နှူထရိုဂျီးနား ဆပ်ပြာတွေကိုမှ ယူသုံးချင်သည်။ မေမေသည် နှူထရိုဂျီးနား ဆပ်ပြာကို အသွင်သဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးဖြင့် သုံး၏။ မျက်နှာသစ်ဆပ်ပြာခဲ၊ ကိုယ်ခန္ဓာအတွက် ရေပန်းဖြင့် ချိုးရင်းသုံးသော shower gel မျက်နှာသန့်စင် ဆပ်ပြာရည်...။

အမျိုးစုံပဲ။ သားနှစ်ယောက်ကလည်း မိမိတို့အတွက် ပေးထားသော လပ်ကံစတို့၊ ကင်မီတို့ကို ပစ်ထားကာ မေမေဆပ်ပြာတွေ ခေါင်းလျှော်ရည်တွေမှ သုံးလို့ကောင်းသည် ထင်၏။

‘တော်ပြီ၊ နင်တို့မသုံးအောင် ငါ့ဗီရိုထဲ သော့ခတ်သိမ်းထားမှ ဖြစ်မယ်’ ဟု မေမေ ခဏခဏ ပြောသော်လည်း တကယ်တော့ မသိမ်းပါ။

ရေချိုးပြီးတော့ အဝတ်အစားလဲပြီး ကော်ဖီဖျော်ဖို့ ပြင်ရသည်။ နို့မှုန့် ကုန်တော့မည်။

ထမင်းစားခန်းစားပွဲမှာ မေမေ ညက ရေးထာဟန် ရှိသော ဈေးဝယ်စာရင်း မှတ်စု အဝါနုရောင် Note Pad လေးကို တွေ့ရသည်။

ဝယ်ရန်...မုန်လာဥနီ၊ ဂေါ်ဖီထုပ်၊ ပုစွန်၊ Amoxycillin နှင့် Vitron တဲ့။

သူသည် ခဲတံကို ကောက်ယူပြီး မေမေစာရင်းတွင် Coffee Mateတစ်ထုပ်ဟု ဖြည့်စွက်ရေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်ထုတ်၍ မီးကင်သည့်စက်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး ခလုတ်ဖွင့်ထားလိုက်သည်။ ပေါင်မုန့်မရမီ သူ ကော်ဖီဖျော်ပါသည်။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ချိစ်အလွှာပါးပါးပြားပြားနှစ်ချပ် ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ချစ်ကို စားမည်ဆိုတိုင်း ကစ်ကစ်ကို သတိရစွာ ပြုံးမိသည်။

ကစ်ကစ်သည် ထောပတ်မစား၊ ချိတ်မစား၊ မယွန်းနဲ့စမစား။ မြေပဲဆန် မစား။

‘သနားစရာ ကလေးမ’ ဟု သူ ခဏခဏ လှောင်ပြောင်လေ့ရှိပါသည်။

ကော်ဖီဖျော်နေစဉ် အောက်ထပ်လမ်းမဆီမှ ပဲပြုတ်သည် အော်သံ ကြားရသည်။ တစ်ခါလောက်တော့ ပဲပြုတ်နှင့် ထမင်းကြော် စားချင်လိုက်တာဟု ဆန္ဒဖြစ်မိသည်။ မေမေ ကြော်သည့် ထမင်းကြော်မှာ အလွန်စားလို့ကောင်းပါသည်။ အခုတလော ဒီပါ အိမ်မှာ မရှိကတည်းက မေမေသည် မီးဖိုချောင်ကိစ္စကို အရင်ကထက်ပို၍ လျစ်လျူရှုခဲ့သည်။ တစ်ခါလာလည်း ပုစွန်နဲ့အစိမ်းကြော်။ တစ်ခါလာလည်း ပုစွန်နဲ့ အစိမ်းကြော်။ သည်နေ့လည်း ဈေးဝယ်စာရင်းကို ကြည့်ရသလောက်တော့ ပုစွန်နဲ့ အစိမ်းကြော်ပဲ ချက်မှာပါပဲ။ သိဒ္ဓိကလည်း ဒီပါလို နှုတ်မှဖွင့်ပြီး ဟင်းကြေး မများတတ်ပါ။

ကစ်ကစ်က ငါးပိဆီကြော် ကောင်းကောင်းလုပ်ပြီး ပုလင်းထဲ ထည့်ယူခဲ့မည်ဟု မနေ့က ပြောသည်။

ပေါင်မုန့်နှစ်ခု ထောက်ခနဲ အသံဖြင့် အပေါ်ပြန်ကြွတက်လာသည်။ သူ ကပျာကယာ ဆွဲထုတ်၍ ချိတ်နှစ်ခုကို တစ်ချပ်စီ အပေါ်မှာတင်သည်။ မေမေသည် စိတ်လိုလက်ရရှိလျှင် သူ ချိတ်အစားများတာကို ဘာမှ မပြောဘဲ ပြုံးကြည့်နေတတ် သော်လည်း စိတ်မထင်လျှင် ထေ့ငေါ့တတ်၏။

‘အို...ကိုသိဒ္ဓိရေ...ရှင်အစားပုတ်ပုံနဲ့တော့ ကျုပ်မွဲရချည်ရဲ့တော်’ တဲ့။

သိဒ္ဓိသည် ပေါင်မုန့်မီးကင်ကို အားရပါးရ ကိုက်စားတော့မည့်ဟန် ပြင်တုန်း
တယ်လီဖုန်းသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် စိတ်ညစ်သွားသည်။

လာပြန်ပြီ။ စောစောစီးစီး။

သူတစ်ကိုက် ကိုက်မိအောင် ကိုက်လိုက်ပြီး ပြေးထွက်လာခဲ့ရသည်။ မေမေ
မနိုးသေးပါ။

‘ဟဲလို’

‘သိဒ္ဓိလား’ ယောကျ်ားသံ။

‘ဟုတ်ပါတယ်’

ဘယ်သူပါလိမ့်။ ရင်းနှီးသော အသံပဲ။

‘ကျွန်တော် နေရောင်ခန့်ပါ’

‘ဪ...အစ်ကို’

‘ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်လိုက်လို့နိုးသွားတာလား’

‘ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို၊ ကျွန်တော် ၆ နာရီကတည်းက နိုးတာပါ။ ၇
နာရီမှာ စာသွားသင်ရမှာမို့လေ၊ ပြောပါ အစ်ကို’

‘ဒီနေ့ ဆန်းဒေးဆိုတော့ ခင်ဗျားအမေ အားမလား’

‘အဲ...’

‘ကျွန်တော် သူနဲ့စကားပြောကြည့်ချင်တယ်။ ကျွန်တော် သိချင်တာလေးတွေ ရှိလို့.’

‘အင်း...ကျွန်တော် မေမေ့ကို နှိုးပေးရမလား’

‘ဟာ...မနှိုးပါနဲ့.နေပါစေ။ သူ့ကိုပဲ ပြောပေးပါ။ ကျွန်တော်ဒီနေ့ဗက်ဆဲလ်စ်မှာ ညနေ ၅ နာရီထိ ရှိနေပါ့မယ်။ သူ အားရင် ခင်ဗျားခေါ်လာပေးဖို့ဖုန်းဆက်တာပါ’

မေမေ သွားချင်ပါ့မလား။

‘ကျွန်တော်ပြောလိုက်ပါ့မယ်။ အရေးကြီးသလား’

‘ကြီးတယ်လဲ မဟုတ်ဘူး မကြီးဘူးလဲ မဟုတ်ဘူး။ တွေ့လိုက်ရလို့အဖြေတစ်ခု ထွက်ချင်လဲ ထွက်လာနိုင်တယ်။ ဘာအဖြေမှ မထွက်ဘဲ နေချင်လဲ နေမယ်။ ဒါပေမဲ့...’

နေရောင်ခန့်ခဏငြိမ်သွားပြီး ဆက်ပြောသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ခန့်မှန်းကြည့်ရသလောက်တော့ ဒီပါဟာ ခင်ဗျားထင်သလို ခင်ဗျားကို စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားတာတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ’

သူ အံ့သြသွားသည်။

‘ဒါဖြင့်...’

‘သူ ဘာကို မကျေနပ်သလဲဆိုတာ အတိအကျတော့ မသိသေးဘူး။ သူ စာသင်နေရတဲ့ ကျူရှင်စနစ်ကို မကြိုက်တာတော့ ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်အချက်က

သူ့ကို တွန်းအားပေးတယ် ဆိုတာတော့ အသေအချာ တွက်လို့မရဘူး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားအမေနဲ့တွေ့ရရင် တစ်ခုခု ရနိုင်မလားလို့’

‘မေမေကြောင့်လားဟင်’ သူ ရင်ခုန်စွာ မေးမိသည်။

‘တစ်ထစ်ချတော့ ပြောလို့မရဘူးပေါ့၊ ဖြစ်နိုင်ခြေပဲ ရှိတာကိုး’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် မေမေ့ကို ပြောလိုက်ပါ့မယ်’

‘ကောင်းပြီ၊ စောစောဆက်ရတာ စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ခုမနက်ပိုင်း သွားစရာ ကိစ္စလေးတစ်ခု ရှိနေလို့ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး အစ်ကို၊ အစ်ကို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘ကျွန်တော် ကူညီဖို့အဆင်သင့်ပါပဲဗျာ’

သူ တယ်လီဖုန်းချပြီးနောက် စိတ်အနည်းငယ် လေးလံသွားသည်။ မီးဖိုခန်း ဆီသို့ ခပ်ဆုတ်ဆုတ် ခြေလှမ်းများဖြင့် ပြန်ဝင်ခဲ့မိလေသည်။

မေမေက ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မလဲ။ သိဒ္ဓိကြောင့် အိမ်က ထွက်သွားတာ မဟုတ်ရင် မေမေ့ကြောင့်ပေါ့။ အဲဒါကို မေမေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လက်ခံနိုင်ပါ့မလဲ။

သူ ပေါင်မုန့်ကို ခပ်သွက်သွက်ဝါးပြီး ကော်ဖီနှင့် မျှောချလိုက်သည်။

မေမေ့အတွက် စာရေးပြီး မျက်နှာသစ် လက်ဆေးကန် မှန်မှာ ကပ်ထားခဲ့မယ်။ ဒါမှ သိဒ္ဓိပြန်မလာခင် မေမေ အပြင်ထွက်လျှင် VESSELS ကို သွားဖို့အချိန်တွေကို ကြိုတင်စီစဉ်နိုင်မှာ။

ဘယ်လိုရေးရပါ့မလဲ။

သူ့ အဝါရောင် ဩအနု ဇာဗိလေးမှ အပေါ်ဆုံးစာရွက် ဈေးစာရင်းကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်က ငရုတ်ကောင်းမှုန့်ပုလင်းပေါ်မှာ အသာကပ်လိုက်သည်။ ဘော်လ်ပင်အနက်ရောင်ကို အကျီအိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ချရေးလိုက်၏။

‘မေမေ...’

VESSELSက ကိုနေရောင်ခန့်က မေမေ့ကို တွေ့ပြီး စကားပြောမှ ဖြစ်မယ်တဲ့။
ဒီနေ့ညနေ ငါးနာရီထိ သူ့အဲဒီရုံးမှာ ရှိမယ်တဲ့။
မေမေ သူ့ဆီဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းပြန်လိုက်ပါဦး။

သိဒ္ဓိ’

‘သိဒ္ဓိ’စာလုံး၏ အောက်မှာ VESSELS ဖုန်းနံပါတ်ကို ရေးပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် မျက်နှာသစ်ကြွေကန်၏ မှန်ပေါ်မှာ အသာကပ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက်မှ မေမေ ဗက်ဆဲလ်စ်၏ ရုံးခန်းလိပ်စာကို မသိဘူးဟု သူ့သတိရသွားသည်။ စာရွက်ကလေးမှာ နေရာမဆံတော့ပေ။ သူ့ နောက်အသစ်တစ်ရွက်ပေါ်မှာ ချရေးလိုက်သည်။

‘သား...နောက်ကျနေပြီ’

သူ့နောက်မှ မေမေ့အသံ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူ့ လန့်ပြီး ခုန်လိုက်၏။

‘ဟဲ့...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

မေမေ့မျက်နှာမှာ ကပိုကရို၊ သို့သော် မေမေ့မျက်လုံးတွေက အိပ်ရာထလာသူနှင့် မတူဘဲ ကြည်စင်နေသည်။ နက်မှောင်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် သိဒ္ဓိ၏လက်ထဲက ရေးလက်စ စာရွက်လေးကို ငုံ့ဖတ်၏။ သိဒ္ဓိ ချောင်းတစ်ချက် မဆိုးချင်ဘဲ ဆိုးလိုက်ပါသည်။

‘ဗက်ဆဲလ်စ်ရဲ့ ရုံးခန်းလိပ်စာ မေမေ...၊ မေမေသွားတွေ့ဖို့’

‘မေမေ သွားရမယ်...’

‘ဟုတ်တယ် မေမေ ၊ စောစောက ကိုနေရောင်ခန့် ဖုန်းဆက်တယ် မေမေ၊ မေမေ့ကို တွေ့မှ ဖြစ်မယ်တဲ့’

မေမေ မျက်မှောင်တွန့်သွားသည်။

‘ဘာကြောင့်လဲ’ မေမေက ရေခဲသေတ္တာကို ဖွင့်၍ ရေတစ်ခွက် ငဲ့ရင်းမေးသည်။

‘ဒီပါ အိမ်က ထွက်သွားတာ သားကို စိတ်ဆိုးလို့မဟုတ်ဘူးတဲ့’

‘ဘာ...’

မေမေက ရေခွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ ရေခဲသေတ္တာကို အသံမြည်အောင် ပိတ်လိုက်၏။ သိဒ္ဓိကို ကြည့်သော မေမေ့မျက်ဝန်းတွေ စူးရှလက်သွားသည်။

‘မေမေကြောင့်လို့သူထင်နေသလား’

‘အဲဒါတော့... သူ... မပြောဘူး မေမေ’

မေမေ့မျက်ဝန်းတွေ ခဏချင်းပင် မှုန်ဝေသွား၏။

‘ဟိုမှာ မေမေအတွက် စာတောင် သား ကပ်ထားခဲ့ပြီးပြီ၊ သား သွားတော့မယ်
 မေမေ’ သူ အသာလေးလှည့်ထွက်လာသည့်အခါ မေမေ ဘာမှ မပြောဘဲ
 ရေခွက်လေးကိုသာ တွေ့စေ့ စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

(၁၅)

နှစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက်နေ့...ညနေ။

ဖြစ်ပြီးခဲ့တဲ့အရာက ဖြစ်ပြီးခဲ့ပါပြီ။

ပင်လယ်တွေထဲကို သွန်ချခဲ့တဲ့ အဆိပ်တွေကို

ပြန်ဖောက်ထုတ်လို့မရတော့ဘူး။

ဒါပေမဲ့ အရာရာဟာ ပြောင်းလဲနေတယ်။

(Cicely Herbert)

မာနကြီးသော စိတ်တိုတတ်သော သူ့မေမေကို VESSELS ရုံးခန်းသို့
အောင်မြင်စွာ လိုက်ပို့ပေးသည့်အချိန်တွင် ညနေ ၄နာရီခွဲပြီးနေပြီ။

ရုံးခန်းအဝင် ကောင်တာမှ စာရေးမလေး တစ်ယောက်ဆီသို့ သူ့ချက်ချင်း
လျှောက်သွားလိုက်ပါသည်။

‘အစ်မ... ဦးနေရောင်ခန့် ပြန်သွားပြီလား’

‘မပြန်သေးဘူး၊ ဧည့်သည်မရှိဘူး၊ ဝင်သွားလို့ရတယ်’

‘လာ...မေမေ’

သူ့မေမေအား ဦးဆောင်၍ နေရောင်ခန့်၏ အခန်းရှိရာသို့ခေါ်လာလိုက်သည်။
 မေမေ၏ ခွာမြင့်ဖိနပ်သံမှာ ကွန်ကရစ် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ တဒေါက်ဒေါက် မြည်နေ၏။
 အခန်း ၃ ဟု စာလုံးချိတ်ထားသော အခန်းရှေ့မှာ သူ ရပ်လိုက်ပါသည်။ အခန်းတံခါး၏
 အပေါ်ပိုင်း သုံးပုံတစ်ပုံလောက်က မှန်ဖြစ်သည်။ ထိုမှန်မှ ဖြတ်လျက်
 လှမ်းကြည့်သောအခါ နေရောင်ခန့် ကွန်ပျူတာထဲမှာ အာရုံနစ်ဝင်နေတာ မြင်ရ၏။

‘သား နေခဲ့ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်’ ဟု သူတိုးတိုးလေး ပြောမိသည်။

မေမေက သူ့အား တစ်ချက်ပြုံးပြပြီး တံခါးခေါက်သည်။

‘ဝင်ခဲ့ပါ’

မေမေ တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်သွားသောအခါ သူ အနီးက ပလတ်စတစ်ခုံမှာ
 ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

‘ကိုနေရောင်ခန့်ပါလား’

အခန်းနံရံကို မျက်နှာကြက်အထိ ပိတ်ကာမထားဘဲ အပေါ်မှာ နေရာလွတ်
 ချန်ထားတာမို့ အခန်းထဲက အသံကို ကောင်းကောင်း ကြားရပါသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ...ထိုင်ပါ’

နေရောင်ခန့်၏အသံက နွေးထွေးသည်။ သိမ်မွေ့သည်။

‘ကျွန်မ...ခင်သန့်စင်ပါ’

‘ကျွန်တော် သိပါတယ် ဆရာမ၊ ကျွန်တော်က အလင်းသစ်မဂ္ဂဇင်း ပရိသတ်ပါ’

သူသည် နည်းနည်းတော့ အံ့ဩသွား၏။ မေမေ ဘာမဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေသည်ဟု သူ တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဖူးပါ။ သိပြီ။ ကစ်ကစ်ပဲ...။ ကစ်ကစ် လျှာချောင်ပြီဟု သူ သိလိုက် ပါသည်။

‘ဆရာမ မမှတ်မိဘူး ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့တွေဖူးကြပါတယ်’

‘ဟုတ်လား’

မေမေ ထိုစကားကို မျှော်လင့်ထားပုံ မရ။ သိဒ္ဓိလည်း မျှော်လင့်မထားပါ။

‘ကျွန်မတို့မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို လာဖူးတာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာမက ကျွန်တော်တို့ရုံးကို လာဖူးတာပါ’

‘အို...ရှင့်ရုံး၊ ဘာရုံးပါလိမ့်’

‘လိုက်ဖိပါ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လသုံးလလောက်က လိုက်ဖိကို ဆရာမ လာတယ်လေ’

‘ဪ...လိုက်ဖိမှာ တွေ့ခဲ့တာလား၊ ဆောရီးနော်... ကျွန်မက မှတ်ဉာဏ် မကောင်းဘူး’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာမက မှတ်ဉာဏ်မကောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တွေ့ချိန်က စက္ကန့်ပိုင်းလောက်ပဲ ကြာလိုက်လို့ပါ။ ဆရာမက ဒေါက်တာစိုးလွင်ရဲ့ အခန်းထဲက အထွက်၊ ကျွန်တော်က အဝင်၊ အဲဒီမှာ ဆုံမိကြတုန်း ဆရာမက ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာမကို မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တာ’

‘ဪ...’ မေမေ့အသံမှာ ဇေဇေဝါဝါ။ သိဒ္ဓိကြိတ်ရယ်မိ၏။ မေမေသည် စာလုံးတွေကိုသာ စိတ်ဝင်စားပြီး မျက်နှာတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူးဟု သူ စွပ်စွဲချင်ပါသည်။ သိဒ္ဓိ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း မေမေ တစ်ခါနှစ်ခါ တွေ့ရုံနှင့် မမှတ်မိတတ်ပါ။

‘ရပါတယ် ဆရာမ... ပြန်မစဉ်းစားပါနဲ့၊ ဆရာမ မှတ်မိမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ထားလိုက်ပါ၊ ဒီကိစ္စလေးနဲ့ဦးနှောက်အရှုပ်မခံပါနဲ့’

ထို့နောက် မေမေတို့ရယ်မောကြသည်။

‘ဆရာမ ရေခွေးသောက်မလား’

‘အို...နေပါစေ၊ မသောက်တော့ပါဘူး’

‘ပြော...ဆရာမ၊ ကျွန်တော် ဘာအကူအညီပေးရမလဲ’

‘ဪ...ကျွန်မ ပြောဖို့မေ့နေလိုက်တာ၊ ကျွန်မက သိဒ္ဓိနဲ့ ဒီပါရဲ့ မေမေပါ’

‘ဟာ...’

‘ကိုနေရောင်ခန့်က ကျွန်မကို တွေ့ချင်တယ်လို့သားက ပြောလို့’

‘ဟောဗျား...’

နေရောင်ခန့်၏ ရယ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။

‘တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော်က သိဒ္ဓိရဲ့အမေကို မျှော်လင့်နေခဲ့တာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာမကို သိဒ္ဓိရဲ့ အမေ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့

မထင်ထားမိဘူး၊ အားနာလိုက်တာဗျာ၊ ဆရာမမှန်းသိရင် ကျွန်တော်မခေါ်ပါဘူး၊ ဆရာမဆီကို ကျွန်တော်လာတွေ့မှာ ပေါ့၊ ဟာ...ဒုက္ခပဲ’

အားနာဟန်ဖြင့် ပျာယာခတ်သွားသော နေရောင်ခန့်၏အသံကို ကြားရတော့ သိဒ္ဓိမျက်ခုံးပင့်သွားမိပါသည်။ အခန်း ၂ထဲမှာ လူကြီးတစ်ယောက် အိတ်အနက်ကြီးကြီး တစ်ခု ကိုင်၍ ထွက်လာသည်။ သူ့နောက်မှ အသက် ၃၀ကျော်အရွယ် အမျိုးသား တစ်ယောက် ထွက်လာပါသည်။

‘နောက်တစ်ပတ်မှာ တွေ့ကြတာပေါ့ဗျာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ’

ထိုလူကြီးက အမျိုးသားနှင့် လမ်းခွဲပြီးနောက် သူ ထိုင်နေရာသို့လျှောက်လာ၏။ သူ့အား အပြုံးဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး တံခါးခေါက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ပါသည်။

‘နေရောင်ခန့်...ကြာဦးမှာလား၊ စောင့်ခေါ်ရမလား’

ပွင့်သွားသော တံခါးမှတစ်ဆင့် အခန်းတွင်းသို့သိဒ္ဓိလှမ်းကြည့်သည်။ မေမေကလည်း သည်ဘက် လှည့်ကြည့်၏။

‘ကြာဦးမယ် ဆရာမ... ပြန်နှင့်ပါ၊ ကျွန်တော် တက္ကစီနဲ့ပဲ ပြန်လိုက်မယ်’

နေရောင်ခန့်က ထိုလူကြီးအား လှမ်းပြောသည်။

‘အိုကေ...ပြီးရော၊ ဒါဖြင့် သွားပြီ’

ထိုလူကြီး တံခါးပြန်ပိတ်လျက် အခန်းမှ ဝေးရာသို့လျှောက်သွားပါသည်။
အဲသည်လူကြီးကို သူမြင်ဖူးသလိုလို ရှိသည်။ ဘယ်မှာ မြင်ဖူးမှန်း စဉ်းစားမရ။
ဖိနပ်သံဝေးသွားသည်။ တစ်နေရာရာမှ ပန်ကာလည်ပတ်သံတစ်ခု ကြားရသည်။

‘အဲ...ဘာက...စမေးရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးဗျာ၊ အမှန်ကတော့ ဒီပါတို့
အဖေအကြောင်း မေးမလို့ဘဲ၊ ဒါပေမဲ့...’

နေရောင်ခန့်စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် ရယ်သည်။

ဖေဖေအကြောင်း မေးမယ်။ သူ့သတိအနေအထား ဖြစ်သွားပါသည်။

‘ဪ...ဒါလား၊ လွယ်ပါတယ်၊ ကျွန်မက အလင်းသစ်မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ
ခင်သန့်စင် မဟုတ်ဘူး၊ သားနှစ်ယောက်ရဲ့အမေ ခင်သန့်စင်၊ သားတစ်ယောက် အိမ်မှာ
ပျော်အောင် မထားနိုင်တဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့ မိန်းမတစ်ယောက်...’

တစ်ခဏ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

သိဒ္ဓိသည် ကျောပိုးအိတ်၏ ကြိုးများကို ပြန်ဖြေလိုက် ပြန်ချည်လိုက်
ဆော့ကစားနေမိသည်။ မေမေ့ကို ညံ့သည်ဟု သူ ဘယ်တုန်းကမျှ မထင်ခဲ့ပါ။
သားနှစ်ယောက် ရှိသည့်အထဲက သားတစ်ယောက် အိမ်က ထွက်သွားတာ မိခင်
အုပ်ထိန်းမှု ညံ့လို့ဟု သူမထင်ချင်ပါ။ အဲဒီ သားက ဆိုးကို ဆိုးလို့ရော
မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

‘အဲဒီ မိန်းမက ညံ့သာ ညံ့တာ၊ ဘဝင်ကတော့ မြင့်မြင့်ပဲ၊ သား အိမ်က
ထွက်သွားတာ ကိုယ့်ကြောင့်လို့ အစွပ်စွဲခံလိုက်ရလို့ဒေါသတကြီး ဒီရောက်လာခဲ့တာ၊
ဒီဒေါသကို မျိုချဖို့ လှေကားအတက်မှာ စိတ်ထဲကနေ သရဏဂုံ သုံးလေးခေါက်

ရွတ်ယူခဲ့ရတယ်။ အောင်မြင်သွားပြီလို့ယူဆပြီး အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့တာ၊ ဒီရောက်တော့ ကိုယ့်ကို အင်တာဗျူးလုပ်မယ့် လူက ကိုယ့်ထက် ဆယ်နှစ်လောက် ငယ်နေတဲ့သူ မြင်ရပြန်တော့ မျိုသိပ်ထားတဲ့ ဒေါသတွေ ပြန်ထွက်လာပြန်ရော’

မေတို့နှစ်ယောက် ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်မောကြပြန်ပါသည်။

‘ကျွန်တော် ဘာမှ မစွပ်စွဲရပါလား အစ်မရဲ့၊ အခုမှ ဖြစ်နိုင်ခြေကို ရှာနေတုန်းပါ’

‘ကဲ...ရှင်မေးနိုင်ပြီ၊ မေးတော့လေ’

နေရောင်ခန့်ဘာစကားမှ မပြောပါ။ သိဒ္ဓကို မေးတုန်းက သွက်လက်ခဲ့သော အသံသည် မေမေနှင့် ကျတော့ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

‘ကောင်းပြီ၊ ရှင်မမေးရင် ကျွန်မစပြီး မေးရလိမ့်မယ်’

‘ကောင်းပါတယ် အစ်မ...မေးပါ’

အခြေအနေက ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ရယ်ချင်သွား၏။

‘ရှင်ရဲ့ပညာအရည်အချင်းကို ကျွန်မ သိခွင့်ရှိပါသလား’

နေရောင်ခန့်က ရယ်မောပြန်ပါသည်။

‘ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်တော်က အစ်မကို ဘာမှမပြောမိသေးဘူး၊ ကျွန်တော့်ကတ်ကို သိဒ္ဓိကိုတော့ ပေးထားခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ရန်ကုန် ဝိဇ္ဇာနဲ့သိပ္ပံတက္ကသိုလ်ကနေ စိတ်ပညာ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရထားပါတယ်၊ နောက်ပြီး အမေရိကန် ကော်နဲလ်တက္ကသိုလ်

ကနေ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ စိတ်ပညာ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရထားပါတယ်။ လိုက်ဖ်မှာ ကျွန်တော့် ရာထူးက အမူအကျင့်ပြောင်းလဲခြင်းဆိုင်ရာ ညှိနှိုင်းမှု အရာရှိပေါ့ အစ်မရယ်’

သူ့အသံက ခပ်တိုးတိုးမို့သိဒ္ဓိ အနည်းငယ် အာရုံစိုက်ပြီး နားထောင်ရပါသည်။

‘ဒါဖြင့် လူတွေရဲ့အမူအကျင့်ကို ရှင်ပြောင်းလဲပေးနိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ် ဆိုပါတော့’

‘အစ်မရော မယုံဘူးလား၊ အစ် ယုံကြည်လို့အလင်းသစ်မဂ္ဂဇင်း ထုတ်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ယုံကြည်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ကိုယ့်အရည်အချင်းကို ပိုတွက်ခဲ့မိပုံ ရတယ်။ တကယ်တော့ လူတွေရဲ့အမူအကျင့်ကို ပြောင်းလဲဖို့ဆိုတာ တော်တော်မသေချာတဲ့ အလုပ်။ တော်တော်စိတ်ရှည် ရမယ့် အလုပ်။ တော်တော်လဲ ခက်ခဲတဲ့ အလုပ်ပါပဲ။ အထူးသဖြင့် ကိုယ်ပြောင်းလဲပေးရမှာက စီးပွားရေးမပြေလည်လို့ဘဝမှာ မျှော်လင့်စရာ ဘာမှ မရှိတဲ့လူမျိုးတွေ ဖြစ်နေခဲ့ရင်ပေါ့’

အခန်းတစ်ခုထဲမှ အမျိုးသမီးသုံးယောက် ရယ်မောလျက် ထွက်လာသည်။ မေမေလောက် အရွယ်တွေပဲ ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်က ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်၊ တစ်ယောက်က ဝဝမြင့်မြင့်။ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေမှန်း သိသာပါသည်။ သိဒ္ဓိရှေ့မှဖြတ်သွားတော့ သိဒ္ဓိအား လူပျိုပေါက် ပိစိကွေးလေးအား ချစ်စနိုးကြည့်သည့် အပြုံးမျိုးဖြင့် ပြုံးကြည့်သွားကြ၏။ သိဒ္ဓိသည် ကျောပိုးအိတ်ကို ငုံ့စိုက်ကြည့်လိုက်ရပြန်သည်။

‘ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရယ်ချင်မိတယ်။ ကျွန်မရဲ့အလင်းသစ်မဂ္ဂဇင်းဟာ စီးပွားရေး မဂ္ဂဇင်းသာ ဖြစ်ခဲ့ရင် လူတွေကို အမူအကျင့် ပြောင်းပေးဖို့ ဒါ့ထက်ပို မြန်မြန်လုပ်ပေးနိုင်မလား မသိဘူး ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ပေါ့’

မေမေ ရယ်စရာပြောမှန်းသိသဖြင့် သိဒ္ဓိပြီးပါသည်။

‘အခုတော့ နဂိုက ကျွန်မမှာ ရှိတဲ့ မျှော်လင့်ချက်လေးတွေတောင် ပျောက်ကုန်ပြီ။ သားငယ် အိမ်က ထွက်သွားတာဟာ ကျွန်မရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ဟိုးအောက်ကျအောင် ဆွဲနှိမ့်ပစ်လိုက်သလိုပါပဲ။ သားကိုတောင် စိတ်ဓာတ်ပြောင်းမပေးနိုင်တဲ့ ကျွန်မဟာ တစ်နိုင်ငံလုံးက လူတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကူညီပေးနိုင်ပါ့မလဲ’

‘အစ်မက စိတ်ဓာတ်ပြောင်းပေးစရာ မလိုတဲ့သူကိုမှ သွားပြောင်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်တာကိုး’

သူ့စကားသည် မေမေ အခံရခက်မည့် စကားဖြစ်သည်။

‘ဆောရီး...ကျွန်တော် အစ်မကို ဝေဖန်တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကျွန်တော့်အမြင်ကို ပြောမလို့၊ ဆရာမကလူငယ်တွေကို လျှော့တွက်ပုံရတယ်။ လူငယ်တွေအပေါ်မှာ ဆရာမက သိပ်ဆန္ဒစောလွန်းတယ်။ သူတို့ကို သိပ်ဖြစ်စေချင်လွန်းတော့ ပုံသွင်းချင်တဲ့ဘက်ကို ရောက်သွားတဲ့သဘောပဲ။ တကယ်တမ်းက လူငယ်တွေ စိတ်ဓာတ်ရင့်ကျက်လာဖို့ဟာလဲ ရင့်ကျက်ချိန်တော့ ပေးရမယ် အစ်မ၊ လူမှုရေးပဲ ကြည့်ကြည့်၊ နိုင်ငံရေးပဲ ကြည့်ကြည့်၊ ပညာရေးပဲ ကြည့်ကြည့်၊ စီးပွားရေးပဲ ကြည့်ကြည့် အစ်မရယ်... ကဏ္ဍတိုင်းမှာ အပြောင်းအလဲ တစ်ခု လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် ပြောင်းလဲမှုကြားကာလ အချိန်တစ်ခု လိုပါတယ်။ Transition Period ပေါ့နော်။ အစ်မ မေ့နေတယ်ထင်တယ်။ အဲဒီအချိန်ကာလဟာလဲ အမျိုးအစားပေါ်လိုက်လို့ လူရဲ့ ဉာဏ်ရည်ပေါ်လိုက်လို့

အနှေးအမြန် မတူပါဘူး၊ ဘယ်ကိစ္စမဆို Transition Period ဟာ ကြာတာချည်းပါပဲ၊ ကလေးတစ်ယောက် လူကြီးဘဝ ပြောင်းဖို့ကြားကာလ လိုတာပဲ’

မေမေ အသံတိတ်နေသည်။

‘အစ်မရဲ့သားအငယ်ကို အစ်မ အားမရဘူးတဲ့၊ အဲဒါ ဘာကို ပြသလဲဆိုတော့ အစ်မဟာ သားကို နားလည်ဖို့မကြိုးစားဘဲ ကိုယ်လိုချင်ရာ ဖြစ်စေဖို့ပဲ ကြိုးစားနေခဲ့တယ် ဆိုတာ ပြတာပဲ’

မေမေ ရယ်မောလိုက်သည်။ မခံချင်စိတ်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်ခြင်း ဖြစ်မှန်း သိခွံသိသည်။

‘နေစမ်းပါဦး ကိုနေရောင်ခန့်ရဲ့၊ ရှင်က ကျွန်မတို့သားအမိကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး မသိဖူးဘဲနဲ့ ဘာလို့ဒီလောက် သေချာနေရတာလဲ’

‘ကျွန်တော် မသေချာပါဘူး၊ ခန့်မှန်းပြီး ပြောနေတာပါ။ ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို ဖြေထားတဲ့ အစ်မအဖြေတွေအရပဲ ခန့်မှန်းနေတာပါ။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ အစ်မရဲ့ သားအငယ်ဟာ ဘာစိတ်ဓာတ်မှ ပြောင်းပေးစရာမလိုဘူး၊ သူ ဦးတည်တဲ့ လမ်းကြောင်း ဟာ မမှားပါဘူး၊ အစ်မသွားစေချင်တဲ့လမ်းကြောင်း မဟုတ်တာနဲ့ပဲ သူ့လမ်းကြောင်း မှားတယ်လို့ပြောလို့ မရပါဘူး၊ အစ်မပြင်လိုက်တော့မှ မှားသွားနိုင်တာပါ’

အဲသည်လို ဝေဖန်မှုမျိုး မေမေမှာ များများစားစား မရခဲ့တာ သိခွံသိပါသည်။ မေမေသည် အိမ်မှာလည်း ပညာအတတ်ဆုံး၊ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်ဆုံး အိမ်ထောင်ဦးစီး။ ရုံးမှာလည်း ထုတ်ဝေသည် အယ်ဒီတာ။ မေမေထက်ရာထူးကြီးတဲ့သူ ရုံးမှာ မရှိ။

အားလုံးက မေမေသဘောထားအတိုင်း နေကြရသူတွေ။ မေမေက ချိုချိုလေးနှင့် အာဏာတည်နိုင်သူ ဖြစ်၏။

‘ဒါ... အစ်မနဲ့ သိဒ္ဓိရဲ့ အဖြေလွှာတွေကို ဖတ်ကြည့်ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော် ရေးထားတဲ့ မှတ်ချက်တွေပါပဲ’

အခန်းထဲက အသေးစားစစ်ပွဲလေး ခဏတိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။

သိဒ္ဓိသည် စိတ်ကျဉ်းကျပ်စွာ ဟိုဟိုသည်သည် လှမ်းကြည့်မိ၏။ ရုံးခန်းတစ်ခုလုံး သူတို့ သုံးယောက်ပဲ ကျန်တော့သလား မသိပါ။ အားလုံးတိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေပြီ။ အပြင်လမ်းမဆီမှ ကားများ စည်ကားနေပြီ ထင်သည်။ ဟွန်းသံများ၊ ကားဘီးနှင့် ကတ္တရာလမ်းပွတ်တိုက်သံများကို ကြားနေရပါသည်။

ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်ပြီးနောက် ကိုနေရောင်ခန့်သည် ပို၍ တိုးတိတ်သော လေသံဖြင့် စကားပြန်စ၏။

‘အဲဒီ စာကြောင်းတွေက ဟာသဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ ဟာသတစ်ခု အကြောင်း အစ်မအရင်နားထောင်ပါဦး။ ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရေးပါ အရာရောက်လှပြီလို့ အထင်တွေကြီးနေတာ၊ လူတွေကို ကူညီဖို့ စိတ်ဓာတ်ပြုပြင် ပြောင်းလဲပေးဖို့ဘာညာနဲ့ စကားလုံး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ လျှောက်ပြောနေတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အစွမ်းအစကို စမ်းသပ်ဖို့ မမြင်နိုင်တဲ့ တန်ခိုးရှင် တစ်ယောက်ယောက်က၊ နတ်ဒေဝါတစ်ပါးပါးက ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံ ရပါတယ်။ ကဲ...မင်း ဒီလောက်တောင် လူတွေကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲချင်ရင် မင်းညီကို အရင်ပြုပြင် ပြောင်းလဲကြည့်ဦး ... တဲ့’

ဒါဖြင့် ကစ်ကစ်မှာ နောက်ထပ်အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်ဆိုတာ နေရောင်ခန့် သူ့ကို လိမ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

‘ကျွန်တော့်ညီဟာ တန်ခိုးရှင်က ပညာကုန်သုံးပြီး ဖန်ဆင်းထားသလား အောက်မေ့ရအောင် ပြောင်ပြောင်မြောက်မြောက် ဆိုးတဲ့ကောင်ပါ။ ပညာလဲ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဖဲရိုက်တယ်၊ အလုပ်မလုပ်ချင်ဘူး၊ တွေ့သမျှ လူတွေကို အကုန်လိမ်တယ်။ နောက်ဆုံး မူးယစ်ဆေးသုံးတယ်၊ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲဖို့ကြိုးစားတယ်၊ မရဘူး။ ဆေးထိုးပိုက် ဝေငှသုံးရာကနေ အေဒ်စ်ရောဂါ ရမှာစိုးလို့ ကျွန်တော် သူ့ကို အမျိုးမျိုး ဖျောင်းဖျပ်ညာပေးတယ်၊ တားတယ်၊ ဆူတယ်၊ ဆေးဖြတ်ဖို့ ဆေးရုံတက်ခိုင်းတယ်၊ အခန်းထဲမှာ လှောင်ပိတ် ထားကြည့်တယ်၊ လိုအပ်တဲ့ အချိန်မှာ ဆေးကု...မရခဲ့ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ Transition Periodဟာ ကြာလွန်းတော့ ကျွန်တော်စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့မိတာပေါ့’

‘ကျွန်တော့်ညီက မူးယစ်ဆေးကို စွဲရုံမကဘူး၊ အလိမ်အညာအကျင့်ကိုလဲ စွဲတယ်၊ ဒီအကျင့်တွေကို သူမပြောင်းချင်ဘူး၊ မပြောင်းချင်တဲ့သူ နှစ်သက်စွဲလမ်းနေတဲ့ သူ့ကို ပြောင်းချင်လာအောင် အချိန်ပေး ဆွဲဆောင်စည်းရုံးဖို့မကြိုးစားပဲ ကျွန်တော်က သူ့ကို ဇွတ်ပြောင်းဖို့လုပ်ခဲ့တာ၊ အဲဒီ စမ်းသပ်ပွဲမှာ ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် ရှုံးခဲ့ရတာ ပါပဲ’

‘အခု သူ...ဘယ်မှာလဲ’

‘ထောင်ထဲမှာ’

‘အို...’

‘သူ ထောင်မကျခင် လပိုင်းလောက်က လူကျင့်ဝတ်ကို ချိုးဖောက်ပြီး ကျွန်တော် သူ့ကို ဇွတ် သွေးစစ်ကြည့်ခဲ့တယ်။ HIV ပိုး ရှိမရှိ သိချင်လို့ပါ။ အဖြေရတော့ ကျွန်တော် အရမ်းဝမ်းသာသွားခဲ့တယ်။ HIV ပိုး သူ့သွေးကြောထဲမှာ မရှိသေးဘူး၊ အချိန်မီသေးတယ်။ သူ့ဘဝကို ကယ်တင်ဖို့ အချိန်မီသေးတယ်ဆိုပြီး အိမ်ထဲမှာ လှောင်ပိတ်ပြီး ဆေးကုပေးလိုက်တာ၊ ကျွန်တော်အလစ်မှာ အိမ်က ထွက်ပြေးသွားတာ ပါပဲ။ အိမ်က ထွက်သွားလို့ နှစ်ရက်အကြာမှာ သူ့အဖမ်းခံရတာပဲ။ အခုဆို သူထောင်ကျတာ သုံးနှစ်တောင် ရှိပြီ။ အခု သူ့မှာ အိပ်ချ်အိုင်ဗီပိုး ကူးစက်နေပြီလား၊ သူဘယ်လိုအသက်ရှင်နေသလဲ ကွန်တော်မသိတော့ပါဘူး၊ ဖေဖေက သူ့ နာမည်ကို အိမ်မှာ စကားထဲတောင် ထည့်မပြောရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားလို့ မေမေက ထောင်ဝင်စာ သွားတွေ့ပြီး သိလာတဲ့အတွေ့အကြုံကို မေးရင်တောင် သားအမိနှစ်ယောက် အပြင်မှာ ချိန်းပြီး စကားပြောရတဲ့အထိပဲ’

‘ကျွန်မ...စိတ်မကောင်းပါဘူး’

မေမေအသံမှာ အနည်းငယ် တွန့်ဆုတ်နေသည်။ ဒီအကြောင်းတွေ ကစ်ကစ် တစ်ခါမှ မပြောဘဲ နေနိုင်ခဲ့သည်။ ကစ်ကစ်ကို သူ သနားသွားပါသည်။

‘အန္တရာယ်ကြီးတဲ့ အမူအကျင့်တစ်ခုကို အန္တရာယ်ကြီးပါလားလို့ ကာယကံရှင် သိသွားအောင် ပြောပြတာက မခက်ပါဘူး။ သိရုံသိဖို့က လွယ်ပါတယ်။ သိပြီးတော့ ပြောင်းလဲဖို့က ခက်တာ။ သိတာနဲ့ပြောင်းလဲတာကြားမှာ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ အဆင့်နှစ်ဆင့်ကို ဖြတ်ကျော်ရမယ်။ အဲဒါကတော့ လက်ခံတဲ့စိတ်အဆင့်ရယ်၊ ပြောင်းလဲချင်စိတ် ပေါ်လာတဲ့ စိတ်အဆင့်ရယ်ပဲ။ အဲဒီ အဆင့်နှစ်ဆင့်ဟာ လူ့အဖွဲ့အစည်းတွေနဲ့ ချိပြီး လူထုကို အမူအကျင့်ပြောင်းဖို့ ကြိုးစားတယ်။

အောင်မြင်တာတွေ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကျရှုံးခဲ့တာကိုတော့ ဘယ်သူမှ ထည့်မပြောဝံ့ဘူး’

သူသည် ဤစကားများကို နားထောင်နေရတာ လိပ်ပြာမသန့်သလို ခံစားရ၏။ နေရောင်ခန့် သည် မေမေ့ကိုပဲ ပြောပြနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ပြောနေခဲ့တာ မဟုတ်။ သူ့နားထောင်ဖို့ သင့်မှ သင့်ပါ့မလား။ သို့သော် လွန်သွားခဲ့ပါပြီ။

‘ဒီစကားတွေကို ကျွန်တော် အစ်မကို ပထမဆုံး ပြောမိတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ပြောမိလဲ မသိဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့ပြောသလဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့လို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခြေလှမ်းကျ တတ်တဲ့ လူမျိုးတွေဟာ အမှတ်တမဲ့နဲ့ခြေချော်ကျရင် သူများထက် ပိုပြီး နက်ရှိုင်းတဲ့ ချောက်ထဲ ကျတတ်တယ်လို့ကျွန်မကို သတိပေးချင်လို့ပေါ့’

မေမေ့အသံမှာ ရန်လိုမှုမပါတော့ပါ။ ရင်းနှီးခင်မင်ဟန်ကို သိဒ္ဓိ ခံစားလိုက်ရသည်။

‘ဟာ...အဲလို မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်မရယ်’

‘အဲဒီလိုလို့ကျွန်မ ခံစားလိုက်ရတယ်၊ မျှောင်လင့်နိုင်တာ တစ်ခုက ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး နောက်မကျလောက်သေးပါဘူး’

‘ကျွန်တော်ရထားတဲ့ ပညာအရည်အချင်းတွေဟာ ညီတစ်ယောက်ကိုတောင် အန္တရာယ်ထဲကနေ ဆွဲမထုတ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ရှက်စရာကောင်းတဲ့ အရှုံးတစ်ခုပါပဲ။ အစ်မရဲ့ သား အိမ်ကထွက်သွားတာဟာ ဟာသတစ်ခုဖြစ်မှာ အမှန်ပဲ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီဟာသဟာ ကျွန်တော့် အဖြစ်လောက်တော့ မပြောင်မြောက်သေးဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာက ညီတစ်ယောက်လုံး ထောင်ထဲ ရောက်နေခဲ့ပြီ’

အခန်းထဲမှာ ခဏတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ စက္ကန့်တော်တော်များများ ကြားပြီးမှ နေရောင်ခန့်၏ အသံကို ကြားရသည်။

‘ကဲ...အစ်မ၊ အစ်မသားကို အိမ်ပြန်ရောက်အောင် ကျွန်တော်က ကူညီပေးနိုင်မယ်လို့ ထင်နေသေးရဲ့လား’

‘ဒီရောက်လာတုန်းက မထင်ခဲ့ပါဘူး၊ အခုတော့ ကျွန်မထင်သွားပြီ၊ ကျွန်မသားလေး အိမ်ပြန်ရောက်လာဖို့တစ်ယောက်ယောက်က ကူညီပေးနိုင်တယ် ဆိုရင် အဲဒီတစ်ယောက်က ကိုနေရောင်က လွဲလို့ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော် အစ်မကို ကူညီပေးနိုင်တဲ့သူ တကယ်ဖြစ်ချင်ပါတယ် အစ်မရယ်’

သိဒ္ဓိသည် လက်ပတ်နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ၅နာရီထိုးခါနီးနေပြီ။ အခုထိ ဒီပါအကြောင်း တစ်ခွန်းမှ မမေးရ မပြောရသေးပါ။ ဒီနေ့နှင့်တော့ ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူးဟု သူတွက်ဆသည်။ သူ နောက်ထပ်တစ်ပတ် ထပ်မစောင့်ချင်တော့ပါ။

‘ကျွန်တော်အစ်မကို မေးချင်တာက ချာတီတ်ရဲ့ဖခင်ကိစ္စပါ၊ သိဒ္ဓိကပြောတော့ သူ့ဖခင် သေသွားပြီလို့ပြောတယ်၊ အဲဒါ အမှန်ပဲလား’

မေးခွန်းက တစ်မျိုးကြီးပဲမို့သူ့ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်စွာ ပူလောင်သွားပါသည်။ မေမေ၏ စကားသံကို သူမကြားရ။ သိဒ္ဓိမကြားသင့် မကြားအပ်သော စကားတွေကို မေမေ ပြောတော့မှာလား။ အဲလို အဖြစ်မျိုး သူတို့မှာ မရှိခဲ့ဟု သူထင်ပါသည်။

‘ဒီလိုပါ အစ်မရဲ့၊ ကျွန်တော် မေးတာကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ ကျွန်တော်က အစ်မရဲ့ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကို စပ်စုချင်တဲ့ စိတ်နဲ့မဟုတ်ဘူး၊ ချာတိတ်ခံစားမှုကို အကဲခတ်ကြည့်ချင်လို့ပါ၊ တကယ်လို့...’

သူ့စကားကို မေမေက ဖြတ်ပြောသည်။

‘ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်’

‘တကယ်လို့အစ်မက သားတွေကို ဖခင်နဲ့ ပတ်သက်တာ တစ်ခုခုကို ငယ်သေးလို့ မပြောသေးဘဲ ဖုံးကွယ်ထားခဲ့ရင် မတော်တဆ သူတို့ သိသွားတဲ့အချိန်ဟာ သူတို့ လက်ခံဖို့ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးချိန်ဆိုရင် ကမောက်ကမတွေ ဖြစ်သွားတတ်လွန်းလို့ပါ’

‘အို နားလည်ပါတယ်ဆို၊ အထင်မလွဲပါဘူး၊ အပြင်မှာ သားရှိနေလို့ စဉ်းစားနေတာပါ’

စိတ်တိုတတ်သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်လို မေမေ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်ပါသည်။ သိဒ္ဓိသည် ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာပြီး ထိုင်ရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိသည်။ ဆက်နေရာမှာလား ထွက်သွားလိုက်ရမလား...။

မေမေမှာ သူတို့ကို ဖုံးကွယ်ထားတဲ့အရာ ဘာမှမရှိဘူးဟု သူယုံပါသည်။ သို့သော်...သူသည် အနားမှ ထွက်သွားသင့်သည်ဟု ထင်လာ၏။ သွားလည်း မသွားချင်။ အဖေနှင့်ပတ်သတ်၍ မေမေ ဘာတွေ ပြောမလဲဟု သိချင်နေသည်။ နားမထောင်သင့်ဘူး ဟုလည်း သိနေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ သူသည် ကျောပိုးအိတ်ကို ကောက်လွယ်ကာ တဒိတ်ဒိတ် မြန်ဆန်စွာ ထုနှက်နေသော နှလုံးကို လက်နှစ်ဖက် ပိုက်လျက် တင်းတင်းဖိရင်း ဤအသံများနှင့် ဝေးရာသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ရုံးအဆောက်အအုံ လှေကားမှ မေမေနှင့် နေရောင်ခန့်ဆင်းလာတော့ ညနေ ၅နာရီ ၁၅မိနစ် ရှိနေပြီ။ ကားကန်ဆက်မှ Westlife ဖွင့်ရင်း သိဒ္ဓိသည် အိတ်ဆောင် အဘိဓာန်လေးကို ထုတ်၍ ဖွင့်ဖတ်နေချိန်ဖြစ်သည်။

မေမေသည် နေရောင်ခန့်ထက် လေးလက်မလောက် နိမ့်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် ခွာမြင့်ဖိနပ် စီးထားသဖြင့် အရပ်ချင်း သိပ်မကွာသလို ထင်ရသည်။ မေမေသည် သည်ကနေ့ပို၍ ငယ်နေသလိုပဲ။ ကားဆီသို့လျှောက်လာရင်း ပြုံးရယ်စွာ စကားပြော လာသော သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရှိုးတိုးရှက်တန်အမူအရာ မရှိ။ ကာလတော်တော် ကြာအောင် ရင်းနှီးခဲ့ပြီးသား မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်လို...။

‘သား နောက်ခန်းမှာ ထိုင်လိုက်နော်၊ မေမေ သားကို မြေနီကုန်းလိုက်ပို့ပေးပြီးရင် ကိုနေရောင်ခန့် ကို အိမ်လိုက်ပို့မလို့’

‘ကျွန်တော် နောက်မှာ ထိုင်လိုက်မယ်လေ အစ်မ’

‘ရပါတယ်၊ နောက်မှာ သားထိုင်ပါလိမ့်မယ်’

သိဒ္ဓိသည် လက်ကိုင်ဘီးနောက်မှ ခွာကာ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်ပါသည်။ မေမေမျက်နှာကို အကဲခတ်တော့ ပုံမှန်ပဲ။ ဘာမှ မထူးခြား။ အဖေအကြောင်း တစ်ခုခု ထူးခြားတာပြောရင်း ခံစားခဲ့ရသော မျက်နှာမျိုး မဟုတ်ပါ။

‘သား မောင်းရမလား မေမေ’

‘ရပါတယ် သား၊ မေမေပဲ မောင်းလိုက်ပါ့မယ်’

ရတယ်ဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့။ သူ နောက်ထပ် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ နောက်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

‘အစ်ကို့ကားက ဘာဖြစ်လို့လဲ’

မမေးတော့ပါဘူးဟု အောင့်အည်းထားလျက်က နေရောင်ခန့်ကို မေးမိပါသည်။ နေရောင်ခန့်က မေမေ့ဘေးမှာ ထိုင်နေရာက သိဒ္ဓိဘက်သို့ နောက်ပြန်လှည့်ကာ ပြုံးသည်။

‘ကျွန်တော့်ကား မဟုတ်ဘူးဗျ...ဖေဖေကား၊ ကျွန်တော်က အိမ်မှာ ကားကို မသုံးသလောက်ပါပဲ။ ရုံးတက်ရုံးဆင်းကို ရုံးက ကားနဲ့အကြိုအပို့လုပ်ပေးတာဆိုတော့ ကားမလိုဘူးလေ။ အခုလို စနေ တနင်္ဂနွေတော့လဲ ဖေဖေသွားစရာမရှိမှ ကားယူတယ်။ အများအားဖြင့်တော့ တက္ကစီပဲ အားကိုးရပါတယ်’

သိဒ္ဓိအား လူကြီးတစ်ယောက်ကို ရှင်းပြသလို ရှင်းပြနေ၏။

မေမေသည် သိဒ္ဓိဖွင့်ထားသော Westlifeကိုပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ရုံးဆင်းချိန်ဖြစ်သဖြင့် ဗဟိုလမ်းမပေါ်မှာ ကားတွေ ထူထပ်နေသည်။ မြို့ထဲလမ်းတွေလောက် ကားမရှုပ်ထွေးပေမယ့် မြန်မြန်တော့ မောင်းလို့မရပါ။

‘ပြည်လမ်းပေါ်ကို တက်ဖို့ဘယ်လမ်းကြောက အမြန်ဆုံး ဖြစ်မယ် ထင်လဲဟင်’

မေမေက အဲသည်လိုပါပဲ။ သူ့ဘေးမှာ သူနှင့်အတူ တစ်ယောက်ယောက်ပါလျှင် အဲသည်လူကို လမ်းကြောစဉ်းစားခိုင်းပြီး သူက ရေသာခိုတတ်သည်။ အခုလည်း နေရောင်ခန့်ကို လှည့်မေးနေပြန်၏။

‘အလုံလမ်းဘက် ပြန်ကွေ့ပြီး အဲဒီကနေ တက်ပါလား’

‘အိုကေ...’

ပြည်လမ်းပေါ်ရောက်သည်အထိ မေမေနှင့်နေရောင်ခန့်သည် ဗွီရောဂါ ကိန်းဂဏန်းများ အကြောင်း စိတ်ဝင်တစား ပြောနေကြသည်။

အလုံလမ်းနှင့် ပြည်လမ်း မီးပွိုင့်ရောက်တော့ မီးနီမိနေသဖြင့် ခဏစောင့်ရသည်။

ထိုအချိန်မှာပါပဲ။ ပြည်လမ်းပေါ်မှ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းသွားသော ဘတ်စ်ကား များကို မေမေတစ်ချက် မျက်စိက ရောက်သွားပြီး အလန့်တကြား ထအော်လိုက်ပါသည်။

‘သား...ဒီပါ’

ရုတ်တရက် သိဒ္ဓိဘာမှ နားမလည်လိုက်။ ဘာကိုမှလည်း မမြင်လိုက်ပါ။

‘သား...ပိုင်းလပ်ကားပေါ်မှာ ဒီပါ...ဒီပါ’

မေမေသည် စိတ်လှုပ်ရှားပူပန်စွာ အော်နေ၏။ သူတို့ကားသည် ဘယ်ဘက် ချိုးကွေ့မည့် ယာဉ်ကြောမှာ ရှိနေခြင်း ဖြစ်ပြီး မေမေ ကွေ့ချင်သည်က ညာဘက် ဖြစ်သွားသည်။

‘ဘုရားရေ...ကျွန်မ ညာဘက်ကွေ့မှ ဖြစ်မယ်၊ သားကို လိုက်မှ ဖြစ်မယ်’ ဟု အော်လေသည်။

မီးစိမ်းသွားသည်။ ညာဘက်မှာ ကားတွေ မောင်းကုန်ပြီ။ မေမေက လမ်းလယ်သို့မရွှေ့သေး။ နောက်ကကားက ဟွန်းတီးသည်။

‘မမ...သတိထားလေ၊ အခုအချိန်မှာ မမပြောင်းလို့မရဘူး၊ ဘယ်ချိုးဖို့လုပ်တော့၊ အဲဒီကားကို မိအောင်လိုက်လို့ရတယ်၊ မမ...ချိုး’

မေမေသည် ဘယ်သို့ချိုးလျက် ပြည်လမ်းထဲသို့ဝင်လိုက်ရလေသည်။

‘သား...အဲဒီကားက ဘာရောင်လဲ မှတ်မိလား’

သူ ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လျက် ခေါင်းယမ်းသည်။

‘မမြင်လိုက်ဘူး မေမေ’

‘အနီရောင်...အနီရောင်၊ အနီရောင် ဟိုင်းလပ်လိုင်းကား’

မေမေအသံတွေ တုန်နေ၏။

‘ဘုရား...ဘုရား၊ သားကို မိမှ မိပါ့မလား’

‘သေချာရဲ့လားမေမေ...ဒီပါ ပါသွားတာ သေချာရဲ့လား’

‘သေချာတယ်...သေချာတယ်၊ အခု အဲဒီကားကို မိအောင် ဘယ်ဘက်လမ်းက လိုက်ရင် မြန်မလဲ’

‘ဘယ်လမ်းကြောင်း ယူထား၊ ရှေ့က ကျွန်းအပြတ်ကျရင် ဟိုဘက်ပြန်မယ်’ ဟု နေရောင်ခန့်က ပြောသည်။

သို့သော် လမ်းတစ်ဖက်သို့ပြန်ကွေ့ဝင်နိုင်မည့် ကျွန်းအပြတ်ကို တော်တော်နှင့် မတွေ့ရပါ။ လွှတ်တော်ရှေ့ကျမှ ကျွန်းမရှိတော့သည့် လမ်းမကျယ် ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ဘယ်ဘက်ချိုးပြီး ပြန်ကွေ့ဖို့တစ်ဖက်က ကားတွေ အရှင်းကို စောင့်ရပြန်သည်။
နည်းနည်းလေး ဟသွားရုံနှင့် မေမေ မဝင်ရဲပြန်ပါ။

‘မမ နောက်ဘက်သွား၊ ကျွန်တော်မောင်းလိုက်မယ်’

‘ဖြစ်ပါ့မလား၊ ဒီနားမှာ ကျွန်မတို့အဆင်းအတက်...’

‘ဖြစ်တယ်’

သိဒ္ဓိသည် ဘယ်ဘက်သို့တိုးထိုင်ပေးရင်း မေမေအတွက် တံခါးဟ
ပေးလိုက်ရသည်။

‘မေမေ...မြန်မြန်’

မေမေ လှစ်ခနဲ ရောက်လာသည်။ သိဒ္ဓိ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ယိုင်သွားအောင်ပင်
ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။ မေမေလက်ဖျားတွေကို ဆုပ်ကိုင်မိတော့ အေးစက်တုန်ရီ
နေခဲ့သည်။

‘သား ဒီပါ...မိအောင် လိုက်ပေးပါ ကိုနေရောင်ရယ်...ပလိစ်’

မေမေအသံတွေ တုန်လျက် ဆွေဆွေရုန်နေသည်။

နေရောင်ခန့်သည် ဆုံးဖြတ်တာ မြန်ဆန်၏။ ကွေ့ရမည့် ယာဉ်ကြောမှာ
ကားအပြတ်ကို စောင့်ရင်း နည်းနည်းလေး ခြားသွားသည်နှင့် လျင်မြန်စွာ
ကွေ့ဝင်ပစ်လိုက်လေသည်။ လာနေသော ကားသည် အသံကျယ်လောင်စွာ
ဘရိတ်အုတ်လိုက် ရသည်။ သိဒ္ဓိ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားသည်။ တိုက်ပြီဟု
ထင်လိုက်၏။ သို့သော် မတိုက်မိပါ။ နေရောင်ခန့်က လက်ပြတောင်းပန်ကာ

ဇွတ်ဝင်လာခဲ့သည်။ ဆဲသံ ဆူသံတော့ မကြားရ။ ဟွန်းသံတော့ နားမခံသာအောင် ကြားလိုက်ရပါသည်။

‘မမ..အနီရောင် ဟုတ်တယ်နော်၊ ဘာနံပါတ်လဲ မြင်လိုက်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်...ဟုတ်ပါတယ်၊ မိအောင် လိုက်ပေးပါ၊ နံပါတ်တော့ မသိဘူး’

‘မိမှပါ အစ်မရဲ့၊ မှတ်တိုင်မှာ လူတင်ချဦးမှာပါ’

‘တော်တော်လွန်နေခဲ့ပြီ ကိုနေရောင်ရဲ့’

သိဒ္ဓိတို့ကားလေးသည် တွေ့သမျှ ကားကို အကုန်ကျော်တက်လျက် မီးပွိုင့်နှစ်ခုကို မီးဝါတွေ လွတ်အောင် ဖြတ်လာခဲ့သည်။ သို့သော် မေမေပြောသော အနီရောင် ဟိုင်းလပ်ကားကို မမြင်ရပါ။

‘သား...ကားတွေကို ကြည့်ထား၊ နောက်ဘက်ခြေနင်းခုံမှာ တွယ်စီးနေတဲ့ သူတွေကို ကြည့်ထား’

ဟင်...မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒီပါသည် ဘတ်စ်ကားတောင် သိပ်မစီးရဲတာ၊ ခြေနင်းခုံပေါ်မှာ တွယ်စီးဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ သိဒ္ဓိပင်လျှင် ထိုနေရာမှာ တွယ်မစီးရဲပေ။ ရက် ၂၀အတွင်း သူ အဲဒီလောက် တိုးတက်ပါ့မလား။

နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးရုံး၊ စွမ်းအင်ဝန်ကြီးရုံးတို့ကို ကျော်လာသည့်တိုင် ၄၈ လိုင်းကား အဖြူရောင်တစ်စီးကိုပဲ ကျော်ခဲ့သည်။

‘သားရေ... ဟိုကားကို ကြည့်ပါဦး’

ကားနောက်တွင် လူသုံးယောက်တွယ်နေပြီး တစ်ယောက်မှ ဒီပါ မဟုတ်ပါ။
နောက်ပြီး မေမေပြောသည့် အနီရောင်မှ မဟုတ်ဘဲ။

‘မပါဘူး မေမေ’

ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမီးပွိုင့်မှာ မီးနီမိလို့အကြာကြီးစောင့်နေရတော့ မေမေ
လက်သီးကျစ်နေအောင် ဆုပ်ထားသည်။ သိဒ္ဓိသည် မေမေလက်သီးကို သူ့လက်ဖြင့်
ထွေးဆုပ်ထားလိုက်ရ၏။ မီးပွိုင့် စိမ်းတော့ မေမေ စိတ်လောနေသည်။

သို့သော် ဒီပါ့ကို မြင်လိုက်ရသည်ဆိုသော အနီရောင် ဟိုင်းလပ်ကားကို
မတွေ့ရ။ နေရောင်ခန့် သည် မဟာဗန္ဓုလလမ်းတလျှောက်အထိ ဘတ်စ်ကားလမ်းကြော
အတိုင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် မောင်းပေးပါသည်။ ဟိုင်းလပ်လိုင်းကားကို တွေ့တိုင်း
နောက်မှလိုက်ကာ မောင်းပေးသည်။ ဒီပါ့ကို လုံးဝ မတွေ့ရပါ။

‘အနီရောင် မဟုတ်ဘဲ အဝါရောင် ဖြစ်မှာပါ မေမေ၊ ဟိုကားမျိုး မဟုတ်လား’

မေမေသည် သိဒ္ဓိကြည့်ရာသို့ အားတက်သရော ကြည့်၏။ ဒီပါ့ကို
မတွေ့ရသောအခါ မေမေ ညွတ်ခွေကျသွားသည်။

‘သားကို မြင်လိုက်တယ်...ကျွန်မ မြင်လိုက်ရတယ်၊ သားက ကျွန်မကားကို
မြင်လိုက်လို့မှတ်တိုင် တစ်ခုခုမှာ ဆင်းသွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်’

မေမေသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ တဆတ်ဆတ်
တုန်ယင်နေပါသည်။

‘မဟုတ်ဘူး၊ မမမြင်လိုက်တာ ဒီပါဟုတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီပါ ဒီမြို့မှာ မရှိနိုင်ပါဘူး မမရဲ့’

‘ရှင် ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ’

မေမေက လက်ကိုမျက်နှာမှ ဖယ်လျက် နေရောင်ခန့်အား အော်လေသည်။

‘မေမေ...’

‘မမ...စိတ်စွဲနေတဲ့ အချိန်မှာ ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရတဲ့ ပုံရိပ်တစ်ခုဟာ...’

‘ဟင့်အင်း၊ ရှင်မသိပါဘူး၊ ရှင်ဘာမှ မသိပါဘူး။ အဲဒါ...ဒီပါပါ’

သိဒ္ဓိသည် မေမေအား ပခုံးကို ကြင်နာစွာ ဖက်ပွေ့လိုက်မိ၏။

‘စိတ်မပူပါနဲ့မေမေ၊ ဒီပါကို သားတို့ရအောင် ပြန်ရှာပေးပါ့မယ်’

မေမေ သိဒ္ဓိအား မှီတွယ်လျက် ရှိုက်ငိုလိုက်သောအခါ နေရောင်ခန့်က ကားတွင်း နောက်ကြည့်မှန် မှတစ်ဆင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

(၁၆)

နှစ်ဆယ့်လေးရက်မြောက်နေ့....ည။

ငါသွားခဲ့ပြီးတော့
နောက်ထပ် ပြန်မလာနိုင်တော့မယ့်
ပျော်ရွှင်တဲ့ အဝေးပြေးလမ်းမတွေပါ။

(A.E.Housman)

အခန်းသည် အဝါနုရောင် ခန်းဆီးအထူဖြင့် ပိတ်ကာထားသောကြောင့် အပြင်က အလင်းရောင် သိပ်မရနိုင်။ တံခါးအားလုံး ပိတ်ထားပြီး လေအေးစက်တပ်ထားသော အခန်းဖြစ်သည်။ လေသည် အေးမြလတ်ဆတ်ရုံမျှမက မွှေးပျံ့နေ၏။

‘ထိုင်...သိဒ္ဓါ၊ လေးထပ်ကို တက်လာရတာ တော်တော် မောသွားလား၊ ဘာအအေးသောက်မလဲ’

သူ အသက်ပြင်းပြင်းရှူနေရတာကတော့ အမှန်ပဲ။ သို့သော် သူ မမောလှပါ။ ဆိုဖာပေါ်ထိုင်ချပြီး ကျောမှိုလိုက်ရုံဖြင့် နေသားတကျဖြစ်သွားပါသည်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး အစ်ကို၊ ကျွန်တော် စာသွားသင်တဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက် အိမ်က ပိုမြင့်သေးတယ်၊ ခုနစ်ထပ်မှာလေ’

‘အအေးသောက်မယ် မဟုတ်လား၊ ကုတ်ခံရှိတယ်’

နေရောင်ခန့်က နောက်ဘက်အခန်းထဲသို့သွားရန် ဟန်ပြင်နေသည်။

‘အာ... ရေပဲ သောက်မယ်ဗျ’

နေရောင်ခန့်အထဲဝင်သွားသည့်အခါ သူသည် ဧည့်ခန်းမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်ရင်း ပိုပိုသည်သည် ကြည့်မိသည်။ အညိုနုနှင့် ပန်းနုရောင် အပွင့်ဒီဇိုင်း ချည်သားဖြင့် ခင်းထားသော ဆိုဖာများသည် အိမ်မွေ့နှင့် ထိရတာ အေးစက်နေ၏။ ဧည့်ခန်းမှာ အထူးခြားဆုံးက ရုပ်မြင်သံကြားနှင့် ဗီဒီယိုပြစက် မရှိခြင်းပဲ။ ထို့ကြောင့် ဧည့်ခန်းသည် ရှင်းနေသည်။ အခန်းအဝင် ခေါင်းရင်းနံရံမှာ စာအုပ်စီရို မြင့်မြင့်တစ်လုံး ရှိသည်။ အခန်းထောင့်က စင်မြင့်မြင့်သေးသေးပေါ်မှာ တယ်လီဖုန်းနှစ်ခု ရှိသည်။ နောက်ပြီး တစ်ခုခု လိုနေသေးသလိုပဲ။ ဘာမှန်းတော့ မသိ။ ဆိုဖာခြောက်ခုမှာ သုံးခုစီ ဘေးချင်းယှဉ်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထားပြီး အလယ်မှာ စားပွဲနီမ့်နီမ့်တစ်လုံးထားသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ စာအုပ်တွေ ပုံလျက်သား။ စားပွဲအောက်ထပ် ပျဉ်တန်းမှာတော့ သတင်းစာ အထပ်များနှင့် တိုင်းမိစ်နှင့် နယူးစီမီစ် မဂ္ဂဇင်းများ ထပ်ထားတာ မြင်ရသည်။

နေရောင်ခန့် ပြန်ဝင်လာသောအခါ ရေဖန်ခွက်တစ်လုံးနှင့် ကိုကာကိုလာ ဖောက်ပြီးသား သံဘူးတစ်ဘူးကို လင်ပန်းထဲ ထည့်ယူလာသည်။ ထိုလင်ပန်းကို သူ စားပွဲပေါ်ချပြီးမှ သိဒ္ဓိအား ရေဖန်ခွက်ကို ကမ်းပေး၏။ သိဒ္ဓိယူပြီး တစ်ချိတည်းနှင့် အကုန်မော့သောက် လိုက်သည်။

‘အိမ်ပြန်ရောက်မှ ထမင်းစားရမှာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်...ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အိမ်က မထွက်ခင်က ကိတ်မုန့်တစ်ခု စားထားခဲ့ ပါတယ်၊ သိပ်မဆာဘူး’

နေရောင်ခန့်က သိဒ္ဓိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်၏။

‘ကျွန်တော်လည်း ပြန်ရောက်တာ မကြာသေးလို့မစားရသေးဘူး၊ စားသွားမလား ကျွန်တော် မေမေ့ကို ညစာစီစဉ်ခိုင်းလိုက်မယ်လေ’

သူ တအံ့တဩ ဖြစ်သွား၏။ နေရောင်ခန့်သည် ကစ်ကစ်အစ်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူနှင့် တွေ့ဆုံရသည်မှာ အခုမှ သုံးလေးကြိမ်ပဲ ရှိသေးသည်။ သည်အိမ်ကိုလည်း သူ အခုမှ ပထမဆုံး ရောက်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်လောက်ထိ သူတို့ မရင်းနှီးသေးပါ။

‘မစားတော့ဘူး အစ်ကို၊ အိမ်ကျမှပဲ စားတော့မယ်၊ ကျွန်တော် မဆာပါဘူး’

ထို့နောက် အိမ်သည် တိတ်ဆိတ်လှချည်လားဟု သူ အံ့ဩစွာ တစ်ဖက်ခန်းဆီသို့ ကြည့်မိ၏။ မိဘတွေ့ရော၊ ကစ်ကစ်ရော...ဘာသံမှ မကြားရ။

‘ကစ်ကစ်က ဒီအထပ်မှာ မနေဘူးဗျ၊ အောက်က အခန်းမှာ ဖေဖေတို့နဲ့အတူ နေတယ်၊ ဒီအထပ်က ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း’

ဤလူသည် မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲ တော်တော်ဖတ်တတ်ပုံ ရ၏။ သူ ယောင်နန ပြုံးမိသွားသည်။

‘ကစ်ကစ် နှုတ်ဆက်ချင်ရင်...’

‘ဟာ...မဟုတ်ဘူး’ မျက်နှာ နွေးခနဲ ပူသွား၏။

‘ကျွန်တော်တို့စကားပြောပြီး အပြန်မှာ အောက်ခန်းကို သွားတာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် ဒီကောင်မလေးက ဝင်ဝင်ရှုပ်နေတာနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချိန် ရမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဟာ...မတွေ့ပါဘူး အစ်ကို၊ ကျွန်တော်တို့’

သူ ဘာပြောရမှန်း မသိ။ ခပ်ဟက်ဟက် တစ်ချက် ရယ်မိသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဖုန်းနဲ့ ခဏခဏ နှုတ်ဆက်ဖြစ်ကြပါတယ်’

နေရောင်ခန့်က ပြီးနေသောအခါ သူ ဤစကား မပြောသင့်ဘူးဟု နောင်တရ သွားကာ မျက်လွှာချလိုက်မိ၏။

‘ဒီလိုဗျာ... ဒီပါ စာဖတ်တဲ့အကြောင်း မဂ္ဂဇင်း ဂျာနယ် ဖတ်တဲ့အကြောင်း ကျွန်တော် တွေးမိလို့ပါ’

‘ဖတ်ပါတယ်၊ မဂ္ဂဇင်းလဲ အနည်းအပါးပဲ၊ ဂျာနယ်လဲ အနည်းအပါးပဲ’

‘သူ ဖတ်နေကျ ဂျာနယ်ဟာ Music လို့ခင်ဗျားအဖြေထဲမှာ ပါတယ်နော်’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ အဲဒီဂျာနယ်ကို ကြိုက်လို့ မေမေက အပတ်စဉ် ဝယ်ပေးခဲ့ ပါတယ်’

‘သူ အပတ်စဉ် ဖတ်သလား’

‘ဖတ်တယ် ထင်တယ်’

နေရောင်ခန့်သည် စားပွဲအောက်အထပ်ထဲမှ Music ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ် ဖြန့်ကြည့်၏။ သိဒ္ဓိ လင်ပန်းကို စားပွဲစွန်းသို့ အနည်းငယ် တိုးရွှေ ပေးလိုက်ရသည်။

‘သူ ဟောဒီဂျာနယ်ကို အပတ်စဉ် ဖတ်တယ်ဆိုရင် သူ ဘယ်ကဏ္ဍကို အစဉ်တစိုက် ဖတ်လဲ၊ ခင်ဗျားသိမလား’

သူ တစ်ချက်တွေဝေသွားသည်။

‘ကျွန်တော့်အထင် Cross Word ပဟေဠိကဏ္ဍကို စိတ်အဝင်စားဆုံးလို့ ထင်တယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူက ပဟေဠိဖြေရတာကို ကြိုက်လို့ခဏခဏဖြေတယ်၊ အဖြေကိုလဲ ဂျာနယ်တိုက်ကို လှမ်းပို့တယ်ဗျ၊ တစ်ခါတစ်ခါ သူ ဆုရတယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ကြွားတယ်’

‘ကောင်းတယ်’

နေရောင်ခန့်ကို သူစိတ်ဝင်တစား ကြည့်မိ၏။

နေရောင်ခန့်သည် အစိမ်းပုတ်ရောင် တီရှပ်ပွပ္ကုကို ဝတ်ထားလို့ပဲလားမသိ။ တွေ့နေကျ လည်ကတုံး ရှုပ်အင်္ကျီဒီဇိုင်းနှင့်လို တည်ငြိမ်မနေဘဲ အနည်းငယ် လှုပ်ရှားသွက်လက် နေသည် ဟု သူထင်သည်။ အပြာဖျော့ဖျော့ ဂျင်းဘောင်းဘီ ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ် အိမ်နေရင်း အနည်းငယ် ဖွာဆန်ကြံနေသော ဆံပင်ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သေချာသည်ကတော့ နေရောင်ခန့်သည် မိမိအား သာမန်အမှုသည်ထက်ပို၍ အရေးတယူ ဂရုစိုက်နေ၏။ ကစ်ကစ်ကြောင့်လား။ သို့မဟုတ် မေမေကြောင့်လား။

‘ဒါဆို ကျွန်တော် အကြံတစ်ခု ပေးမယ်။ ခင်ဗျား Music ဂျာနယ်ရဲ့ဟောဒီ ခရော့စ်ဝါဒ် အကွက်နဲ့ကပ်လျက် တစ်နေရာရာမှာ ကြော်ငြာထည့်ရမယ်။ ဒီပါသိအောင် ကြော်ငြာတာလဲဖြစ်၊ ဒီပါကို ဘေးလူတွေ သတိထားမိလာအောင် ကြော်ငြာတာလဲ ဖြစ်ရမယ်’

‘ကြော်ငြာ...’

ကြော်ငြာဆိုတာ သတင်းစာကြော်ငြာလို တစ်လက်မ နှစ်လက်မသေးသေးလေး မဟုတ်ဘူး၊ ဂျာနယ်စာမျက်နှာရဲ့လေးပုံတစ်ပုံလောက် နေရာယူပြီး ကြော်ငြာမှာ’

နေရောင်ခန့်၏ စူးရှတက်ကြွသော မျက်ဝန်းနက်နက်များသည် ဖန်ချောင်းမီး အလင်းရောင် အောက်မှာ လက်နေသည်။ ထိုမျက်ဝန်းများသည် လူတစ်ယောက်ပေါ် ဩဇာသက်ရောက်နိုင်စွမ်းရှိသည်။ မေမေ့လို ခေါင်းမာသည့် လူစားပင်လျှင် နေရောင်ခန့်နှင့် တွေ့ပြီးနောက် ဤသူသည် အမှန်တကယ် ကူညီနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်လာခဲ့၏။

နေရောင်ခန့်ကို သူမော့ကြည့်မိတော့ သူ့ကို စိုက်ကြည့်သည့် မျက်လုံးနက်နက် များနှင့် ဆုံမိသည်။

‘အေးလေ...ခင်ဗျား သူ့ဆီ စာရေးရမယ်။ အများကြီး ရေးစရာ မလိုဘူး... သုံးလေးကြောင်းပဲ၊ ထိထိမိမိ စာကြောင်း သုံးလေးကြောင်းပဲ လိုတယ်။ ခင်ဗျား အပြောချင်ဆုံး စကားတွေကို သူ့ကို ပြောရမယ်။ ကဲ...အခု ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်၊ သူ့နဲ့တယ်လီဖုန်း ပြောခွင့်ရပြီဆိုပါတော့၊ ခင်ဗျား သူ့ကို ဘာပြောမလဲ’

သူ့ကို ဘာပြောမလဲ၊ ဒီပါကို သိဒ္ဓိ ဘာပြောမလဲ။ သူ ရုတ်တရက် စဉ်းစားမရဘဲ
ကြောင်သွားသည်။

‘ခင်ဗျား သူ့ကို ဘာပြောချင်သလဲ စဉ်းစားလေ၊ ဘာသတင်းတွေ ပေးချင်လဲ’
ဘာသတင်းတွေ ပေးချင်ပါလိမ့်။ သူသည် ထူထူပူပူဖြင့် ခေါင်းထဲမှာ
ဘာစကားလုံးမှ ထွက်မလာတော့။

‘သိဒ္ဓိ...’

‘ကျွန်တော် သူ့ကို သတိရနေတဲ့အကြောင်း ပြောရမလား’

‘အား... အဲဒါကတော့ ထုံးစံမဟုတ်ဘူးထင်တယ်၊ ဒါက ပလီပလောက်စွ
ဖြစ်သွားပြီ မဟုတ်လား’

သူ ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်လိုက်မိသည်။

‘သူ အိမ်က ထွက်သွားတဲ့နောက် ခင်ဗျားတို့အိမ်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စမျိုး၊ သူ
မသိလိုက်တဲ့ ကိစ္စမျိုးဆိုရင်ကော’

‘အဲ...သတင်းတစ်ခုတော့ တကယ်ပြောစရာ ရှိတယ် အစ်ကို၊ သူ့စက်ဘီး
ခွေကောက်သွားတာ ကျွန်တော် ပြန်ပြင်လိုက်ပြီးပြီ၊ စက်ဘီး ပြန်ကောင်းသွားပြီ၊ အဲဒါ...’

‘အဲဒါမျိုးပဲ’

နေရောင်ခန့်က အားတက်စွာ လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီး၏။

‘ကဲ...စိတ်ကူးနဲ့ရေးကြည့်ရအောင်၊ သူ့ကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုခေါ်လဲ၊ ညီလေးလား ... ညီညီလား’

‘ဒီပါလို့ပဲ ခေါ်တယ်၊ အင်း...ဒါပေမဲ့ စာထဲဆိုတော့ ညီလေးလို့ရေးရင် ကောင်းမယ်နော်’

‘အိုကေ၊ ညီလေး ဒီပါ...ပေါ့၊ ခွေကောက်သွားလို့မင်းပစ်ထားတဲ့ စက်ဘီးလေးကို ပြန်ပြင်လိုက်လို့ အခုကောင်းသွားပြီပေါ့၊ ရေးကြည့်ပါ’

သူသည် မှတ်စုစာရွက်ကလေးပေါ်မှာ စာကြောင်းတစ်ကြောင်း ချရေး လိုက်သည်။ ရေးပြီးသား စာကြောင်းကို ပြန်ဖတ်မိသောအခါ သူ့ညီ၏ ရယ်မောသံကို မကြားရတာ ကြာလှပြီဟု လွမ်းဆွတ်တမ်းတသွားသည်။ အဲသည်ရယ်မောသံကို ဘယ်တော့များမှ ပြန်ကြားရပါ့မလဲ။

‘အဲဒီလို အကြောင်းအရာမျိုးနဲ့သူ သိစေချင်တဲ့ သတင်းကလေးတွေ၊ နောက်တစ်ခုက သူ့အပေါ် စိတ်ပူလို့တစ်ခုခု မှာချင်တာမျိုးလေးတွေ ထည့်လို့ရတာပဲ’

‘ကျွန်တော် အခု သူ့ကို စိတ်ပူနေတာကတော့ သူ ကလေးမှ ဟုတ်သေးရဲ့လား ဆိုတာပဲ၊ သူ လူကြီးစိတ် ဝင်ပြီး လျှောက်လုပ်နေမလား’

သူသည် သူ့ဆိုလိုချင်သော စကားကို တစ်ဖက်လူနားလည်ပါ့မလားဟု အကဲခတ် ကြည့်မိသည်။

‘သူ လူပျိုဘဝ စစ်စစ်ကိုတောင် မရောက်ရသေးခင် လူပျိုကလေး မဟုတ်တော့ မှာကို ခင်ဗျား စိုးရိမ်နေတာလား’

နေရောင်ခန့်၏ ပွင့်လင်းသော မေးခွန်းကြောင့် သူ အနေရကျပ်သွားပြီး
မျက်နှာလွှဲလျက် ခေါင်းညိတ်မိသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါမျိုး မလုပ်မိပါစေနဲ့လို့ကျွန်တော် ဆုတောင်းတယ်၊
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ကို ကလေးလေး အဖြစ် ဖြူဖြူစင်စင် မြင်ချင်နေသေးတာရယ်
.... ပို....အေအိုင်ဒီအက်စ်တို့ ဘာတို့မကူးစေချင်တာရယ်...’

နေရောင်ခန့်သူ့အား စိုက်ကြည့်နေသည်ဟု ခံစားနေရ၏။

‘ကလေးအဖြစ် ဖြူဖြူစင်စင် မြင်ချင်တယ်ဆိုတော့ သူ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့ရင် မဖြူစင်တော့ဘူးလို့ ခင်ဗျား သတ်မှတ်ချင်
တာလား၊’

သူ မျက်လွှာချကာ ကိုယ့်လက်ချောင်းများ ကိုယ်ပြန်ဖြန့်ကြည့်နေမိသည်။

‘ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက...ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ သူ ငယ်သေးတယ် မဟုတ်လား၊’

‘ဘယ်အရွယ်ဆိုရင် မငယ်တော့ဘူးလဲ၊ ဘယ်အရွယ်ဆိုရင် ဖြစ်ပျက်သင့်ပြီလဲ’
နေရောင်ခန့်က ခပ်တည်တည်လေသံဖြင့် မေးတော့ သူ့မျက်နှာ နွေးပူလာသည်။

‘ကျွန်တော် မသိဘူး အစ်ကို၊ သူကတော့ ငယ်သေးတယ်’

ထို့နောက် သူ နေရောင်ခန့်အား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘အစ်ကိုရော ဘယ်လိုထင်သလဲ၊ ဘယ်အရွယ်ဆိုရင် မငယ်တော့ဘူးလဲ’

နေရောင်ခန့်က ပြုံးသည်။

‘ဒါကတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အမြင်ချင်း မတူနိုင်ဘူးပေါ့။
ဆေးပညာမှာ မိန်းကလေးတွေကိုတော့ ကိုယ်ဝန်ဆောင် သားမွေးဖို့အသင့်တော်ဆုံး
အန္တရာယ်အကင်းဆုံးကာလကို အသက် ၁၈ နှစ်နဲ့၂၄နှစ် ကြားမှာ သတ်မှတ်ထားတယ်လို့
ကြားဖူးတယ်’

ဒါက ပညာရှိဖြေနည်းပဲ။ သူ့ဇွတ်မေး၏။

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော်က အစ်ကို့သတ်မှတ်ချက်ကို မေးတာပါ’

နေရောင်ခန့်က အသံထွက် ရယ်မောသည်။

‘ကုတ်ခံ သောက်လိုက်ပါဦး၊ ခင်ဗျား ထမင်းဆာနေရောပေါ့၊ နေဦးဗျ...
ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ စားစရာ အသီးတစ်ခုခု ကျန်ဦးမယ် ထင်တယ်’

ရုတ်တရက် ထထွက်သွားလေသည်။

သူသည် တကယ်ကို ဆာလောင်နေပြီမို့ ဖောက်ထားသည့် ကိုကာကိုလာကို
ဖန်ခွက်ထဲ ထည့်ပြီး သောက်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖန်ခွက်ကို လက်မှာ
ကိုင်ထားလျက်က စာအုပ်ဖီရိုရီရာသို့ လျှောက်သွားကြည့်မိသည်။

အဓိက အများဆုံးစာအုပ်မှာ စိတ်ပညာဆိုင်ရာ စာအုပ်များ ဖြစ်သည်။
Psychology စာအုပ်တွေ၊ Analytical Psychology တွေ၊ နောက်ပြီး ဆေးစိတ်ပညာ
Psychiatry စာအုပ်တွေ...။ နောက်ထပ် အများဆုံးတွေ့ရသည်မှာ HIV/AIDS ဆိုင်ရာ
စာအုပ်များ ဖြစ်သည်။ ပျင်းစရာကြီးတွေပေါ့။ ဝတ္ထုစာအုပ်များကိုလည်း တွေ့ရ၏။
အများအားဖြင့်တော့ Short Stories နှင့် Essays စာပေါင်းချုပ်များ ဖြစ်သည်။
စာရေးဆရာ နာမည်တွေက သူ မကြားဖူးသည့် နာမည်တွေ ဖြစ်သည်။ ထိုသူ ဖတ်သော

စာအုပ်တွေမှ တစ်ဆင့် လူတစ်ယောက်ကို သိနိုင်သည်ဆိုလျှင်တောင် သူ နေရောင်ခန်းကို မသိနိုင်ပါ။

ကိုကာကိုလာ တစ်ဘူးသောက်ပြီးသွားသည်အထိ နေရောင်ခန်းပြန်မလာသေး။ စာအုပ်စင်အပေါ်က နံရံမှာ တိုင်ကပ်နာရီတစ်လုံး ချိတ်ထားသည်။ နာရီသည် ၈နာရီ ၄၅မိနစ် ပြနေပြီ။ မေမေများ စိတ်ပူနေပြီလား။ ၈နာရီ ၁၅မိနစ်ဆို အိမ်ရောက်နေကျမို့ မေမေ စိတ်ပူနေရောပေါ့။

စာအုပ်ဖိရိုထဲမှာ စာအုပ်တွေသည် စီစီရီရီ နေသားတကျ။ စင်ကလေးပေါ်က ပစ္စည်းတွေလည်း သေသေသပ်သပ်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်တည်း နေသည့်အခန်းဟာ သည်မျှ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းနေဖို့ မလိုအပ်ပါဘူးဟု သူ တွေးသည်။ သူ့ခုတင်နှင့် စာကြည့်စားပွဲမှာ၊ ဗီရိုထဲမှာ ရှုပ်ပွဲ နေတတ်သည်။ မေမေ မကြာခဏ မာန်မဲတိုင်း မေမေကလဲဗျာ ယောက်ျားလေးပဲ... ဒီလောက်တော့ ရှုပ်မှာပေါ့ဟု ဆင်ခြေပေးတတ်သူ။ ယခုအခါ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်လှသော ဧည့်ခန်းထဲတွင် အနေရ အထိုင်ရ ခက်နေ၏။

‘ပန်းသီးနှစ်လုံးတော့ တွေ့တယ်ဗျ’

သူ့အနားမှာ ကပ်ပြီးပြောလိုက်သည့် ခပ်တိုးတိုး စကားသံကြောင့် သူ တုန်သွားသည်။ နေရောင်ခန်းသည် ပန်းသီးနှစ်လုံးကို လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားပြီး သူ့နောက်မှာ ရပ်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ရော့....တစ်လုံးစီ စားကြမယ်’

‘ဟာ...နေပါစေ အစ်ကို’

‘စားပါ’

သူ့လက်ထဲသို့ပန်းသီးတစ်လုံး ထိုးပေးရင်း နေရောင်ခန့် ကိုယ်တိုင်က သူ့ပန်းသီးကို အားရပါးရ တစ်ကိုက် ကိုက်စားလိုက်သည်။ ပန်းသီးနီနီရဲ့ရဲမှာလည်း ရေစက်လက်၊ သူ့လက်ဖျန်အနားတွေမှာလည်း ရေစိုနေသည်။ ဖြူဝင်းသော လက်ဖျန်မှာ ရေစိုနေသောကြောင့် မွှေးညင်းများသည် အညိုရောင်ရင့်နေ၏။ သိဒ္ဓိလက်ကာ၍ တားလိုက်သည်။

‘ဒါဆို ကျွန်တော် လက်သွားဆေးလိုက်ဦးမယ်နော်’

‘သွား သွား...တည့်တည့်အတိုင်းသာ နောက်ဘက်ထိ လျှောက်သွား၊ မှားစရာ မရှိပါဘူး’

သူသည် စင်္ကြံကျယ်အတိုင်း နောက်ဘက်သို့ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ စင်္ကြံ တစ်လျှောက် ဘေးက အုတ်နံရံတွင် ပန်းချီကားအချို့ချိတ်ဆွဲထားပြီး စင်္ကြံတစ်ခုလုံး ဖန်ချောင်းမီးရောင်ဖြင့် လင်းထိန်နေခဲ့ရာ ပန်းချီကားတွေကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရ၏။ သို့သော် သိဒ္ဓိသည် ပန်းချီကို ဓာတ်ပုံနှင့် ခွဲခြားနိုင်ရုံလောက်သာ သိသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် အခန်းဘေးမှ ဖြတ်ရင်း တံခါးဖွင့်ထားသော အခန်းကျယ်ကြီးထဲသို့မသိမသာ လှမ်းကြည့်ခဲ့သည်။

တိုင်အကွေးတွေ လိမ်ဖွဲ့၍ လှပသော ခုတင်ကို လျှပ်တစ်ပြက် မြင်လိုက်ရသည်။ မီးခိုးနှင့် ပန်းရောင် ရောစပ်ထားသည့် ပန်းပွင့်ကျဲကျဲဒီဇိုင်း အိပ်ရာဖုံး ခင်းထားသော မွှေရာသည် သိဒ္ဓိတို့ ညီအစ်ကို၏မွှေရာတွေထက် ကျယ်သည်။ ခုတင်ခြေရင်းဆီမှာ စာအုပ်စင်ကြီးကြီးတစ်ခုနှင့် ယှဉ်နေသော ကျွန်းသားအဝတ်ဗီရိုတစ်ခုလည်း မြင်လိုက်

ရသည်။ နေရောင်ခန့်သည် နာမည်နှင့် လိုက်အောင် ခမ်းနားခန့်ထည်စွာ နေသူပဲဟု မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

သိဒ္ဓိသည် ပခုံး အသာတွန့်လိုက်ပြီး မီးဖိုခန်းဘက် ထွက်လိုက်သည်။ မီးဖိုခန်းသည် သိဒ္ဓိတို့အိမ်က မီးဖိုခန်းလောက် မကျယ်ပေမယ့် ပစ္စည်းနည်းသဖြင့် ရှင်းလင်းနေသည်။ လက်ဆေးကြောပန်းကန်တွင် လက်ဆေးမည်ပြုပြီးမှ အိမ်သာ အရင်ဝင်ဦးမည်ဟု စိတ်ပြောင်းသွားသည်။

အိမ်သာထဲ ဝင်လိုက်သောအခါ သူ့အလွန် အံ့ဩသွားလေသည်။

အိမ်သာခန်းသည် သန့်ရှင်းတောက်ပကာ မွှေးရနံ့ပင် ရနေသည်။

အောက်ခံကြွေပြားတွေကလည်း ရေတစ်စက်မျှ မရှိ အရောင်လက်နေ၏။ ထိုင်အိမ်သာကြွေခွက်မှာ အဖုံးဖုံး ထားသည်။ ဝင်ဝင်ချင်းက လက်ဆေးကြောကန်နှင့် နံရံကပ်ကြည့်မှန်။ သူ အိမ်သာ ကြွေခွက်အဖုံးကို ဖွင့်ကာ စပ်စုချင်စိတ် သက်သက်ဖြင့် သိပ်မသွားချင်ဘဲ ဆီးသွားလိုက်၏။ ထို့ နောက် ခလုတ်ဆွဲချပြီး ရေဆေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အဖုံးကို ပြန်ဖုံးလိုက်၏။ အဖုံးဖုံးရင်းမှ ခြေရင်း နံရံထောင့်က စာအုပ်စင်ကလေး တစ်ခုကို မြင်သွားသည်။ အိမ်သာထဲမှာ စာအုပ်စင် ထားတယ်ဆိုတော့ ဘယ်လို စာအုပ်မျိုးတွေ ပါလိမ့်ဟု သူစပ်စုချင်သွား၏။ ထို့ကြောင့် စာအုပ်စင်ရှေ့ မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး စာအုပ်တွေကို ယူကြည့်သည်။

အပေါ်တန်းက စာအုပ်တွေက ဂျာနယ်တွေ မဂ္ဂဇင်းတွေ ဖြစ်၏။ Vanity Fair စာအုပ်များကိုတော့ အမေရိကန် စင်တာမှာ သူ့ခဏခဏ လှန်လှောဖူးသည်။ နာမည်ကြီးသရုပ်ဆောင်များ၏ ပုံတွေ၊ ရေမွှေးကြော်ငြာ၊ သားရေအိတ်ကြော်ငြာ၊

အမျိုးသမီး အတွင်းခံ ကြော်ငြာနှင့် နှုတ်ခမ်းနီ မိတ်ကပ်ကြော်ငြာတွေ။ ကောင်မလေးတွေ တော်တော်လှသည်။

နောက်ထပ်တွေ့သော စာအုပ်များမှာ Penthouse နှင့် Playboy စာအုပ်များ ဖြစ်သည်။ လှန်လှောကြည့်ပြီးနောက် ပြစ်မှုတစ်ခု ကျူးလွန်မိသလို နှုတ်ခမ်းတွေ ခြောက်သွေ့ကာ ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာ၏။ ဗီဒီယိုပြကွက်တွေလောက် မဟုတ်လှပေမယ့် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရသည့် ကိုယ်ခန္ဓာတွေ...။ သူသည် စာအုပ်တွေကို ကပျာကယာ ပြန်ထားလိုက်ပြီး အောက်အတန်းက စာအုပ်တွေကို ကြည့်သည်။ အောက်က စာအုပ်တွေက သေသပ်စွာ ထူထဲကြသည်။ The Great American Bathroom Books ဟူသော နာမည်ဖြင့် အတွဲသုံးတွဲ တွေ့ရသည်။

Bathroom Books ဆိုတော့ ရေချိုးခန်း အိမ်သာဝင်ရင်း ဖတ်တဲ့စာအုပ်ပေါ့။ ဒါဖြင့် ဘာအမျိုးအစား ဖြစ်မလဲ။ သူ စပ်စပ်စုစုနှင့် တစ်အုပ် ထုတ်ယူကြည့်သည်။ အား...လေးလှချည်လား။ စာလုံးသေးသေးများဖြင့် ပုံနှိပ်ထားသည်။ ဂျန်အက်ဖ်ကနေဒီ၊ အေဗရာဟင်လင်ကွန်း၊ ဂျော့ဂျ်ဝါရှင်တန်...တဲ့။ ရေမွန်ကာဗာ၏ ဝတ္ထုတိုများ၊ တွမ်ဆောယား၏ စွန့်စားခန်းများ၊ ဝမ်းရောဂါ ဖြစ်ပွားချိန်က အချစ်ဟု ဘာသာပြန်လို့ ရသော Love in the Time of Cholera ဟူသည့် ဝတ္ထုအကြောင်းစသည် စသည်ဖြင့် သူ့ကဏ္ဍနှင့်သူ ခွဲခြားပြီး အမျိုးအစားပေါင်းများစွာသော စာအုပ်ပေါင်းများစွာ၏ အနှစ်ချုပ်တွေ ဖြစ်နေသည်။ စာအုပ်ကို ပြန်ထားလိုက်၏။

တော်တော် စိတ်ကူးကောင်းတဲ့ လူတွေပဲ။

ထို့နောက် သူသည် သူတစ်ပါး၏ ပိုင်ဆိုင်မှုကို စပ်စုမိနေပြီဟု သူ့ကိုယ်သူ သတိရသွားကာ ဗြဲန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ လက်ဆေးကြောကန်တွင် ရေဆေး

လိုက်သည်။ ဆပ်ပြာအတုံးအစား ဆပ်ပြာရည် ထည့်ထားသော လက်နှိပ်ကြွေပုလင်း လှလှလေး တစ်ခုကိုသာ တွေ့ရ၏။ စိမ်းဖန့် ဖန့်ဆပ်ပြာရည်မှာ သိဒ္ဓိတို့အိမ်မှာ မေမေသုံးနေကျ လက်ဆေးဆပ်ပြာရည် အနံ့နှင့် မတူသလိုပဲ။

သူသည် မှန်ထဲမှ တစ်ဆင့် မြင်နေရသော နောက်နံရံမှာ ချိတ်ထားသည့် ပန်ချီကား ခပ်သေးသေးကို မှန်ထဲမှာ အကဲခတ်လျက် နံရံကပ် သံမဏိလုံး တန်းကလေးပေါ်က ဖြူဖွေးသော မွေးပွတဘက်ကလေးမှာ ရေသုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့၏။

ဧည့်ခန်းမှာ နေရောင်ခန့်သည် မတ်တပ်ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ သူစားနေသည့် ပန်းသီးမရှိတော့။ သိဒ္ဓိ၏ ပန်းသီးကိုတော့ ဖန်ခွက်ပေါ်မှာ တင်ထားသည်။ ပန်းသီးကို သိဒ္ဓိကောက်ယူစားလိုက်၏။

‘ခင်ဗျား စောစောက စိတ်ပူတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်လိုရေးရင် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး လေးနဲ့ သူ့ကို သတိပေးလို့ရမလဲလို့ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာ’

နေရောင်ခန့်၏ မျက်လုံများက စာအုပ်ဖီရိုရိုရာကိုပဲ လှမ်းကြည့်နေကြ၏။ လက်ပိုက်ထားပြီး လက်တစ်ဖက်က လက်ညှိုးလက်မဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို စိတ်မှတ်မဲ့ ပွတ်သပ်နေသည်မှာ အတွေးတစ်ခုခုထဲမှာ ကြာရှည်နစ်နစ်နေခဲ့သည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်သည်။

‘ကလေးတွေ လူကြီးဖိနပ်ကြီးတွေ မတော်ဘဲ စီးကြည့်တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ကျွန်တော်တို့ ခဏခဏ တွေ့ဖူးနေတာပဲ။ အဲဒီလိုမျိုး အဓိပ္ပာယ်နဲ့ရေးရင် အများဖတ်တဲ့ စာစောင်မှာ ထည့်ရေးဖို့ သင့်တော်မယ် ထင်တယ်။ လိင်မှုကိစ္စနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စိတ်ပူမှုမျိုး ပညာပေးမျိုးဆိုတာက အတိမ်းအစောင်းမခံ အထိအခိုက် မခံတဲ့ ကိစ္စမျိုးလေ။ ခက်တာက

လူမြင်လို့သင့်တော်အောင် ဆိုပြီး သိပ်သိုဝှက်ဝှက် ရေးပြန်တော့ ကိုယ်သိစေချင်တဲ့ အုပ်စုက နားမလည်နိုင်ဘဲ ဟာသတွေ မြောက်ကုန်မှာလဲ စိုးရသေးတာ’

သူ့ဟာသူ သဘောကျပြီး အသံထွက် ရယ်မောလေသည်။ သိဒ္ဓိလည်း အူကြောင်ကြောင် လိုက်ရယ်မိ၏။

‘အဲဒီအရွယ်အစားနဲ့ ကြော်ငြာစစ်စစ် ဆိုရင်တော့ ကြော်ငြာခနည်းမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒါပေမဲ့ အခုဟာက လူမှုရေးကိစ္စဖြစ်နေတယ်၊ အရေးပေါ်ကိစ္စလဲ ဖြစ်နေတယ်၊ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်စိတ်ပူစရာ ကိစ္စမျိုး ဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ ဂျာနယ်က ဈေးလျော့ယူမယ် လို့မျှော်လင့်ရတယ်။ တကယ်လို့ သူတို့ကို ဒီဇိုင်းအတိုင်း မပေးဘဲ ဖလင်ထုတ်ပြီးသား ပေးမယ်ဆိုရင် ကြော်ငြာခ ဘယ်လောက် လျော့မလဲ မေးကြည့်ရမယ်၊ ဓာတ်ပုံကို ခင်ဗျားနဲ့ အမေ နှစ်ယောက်ရွေး၊ စာသားကို ကျွန်တော်နဲ့ခင်ဗျားတိုင်ပင်ပြီး ရေးကြမယ်၊ ဓာတ်ပုံကို စကင်နံ လုပ်ပြီး ဖလင်ထုတ်တဲ့ ကိစ္စမှာတော့ အစ်မ ဒေါ်ခင်သန့်စင်က ပိုကျွမ်းမယ် ထင်တယ်၊ Music ဂျာနယ် ဘယ်တော့ ဖောင်ပိတ်မလဲဆိုတာနဲ့ ကြော်ငြာခကိစ္စကို မနက်ဖြန်မှာ ဂျာနယ်တိုက်ကို လူကိုယ်တိုင်သွားပြီး စုံစမ်းရမယ်၊ ခင်ဗျားလုပ်နိုင်မယ် ထင်လား’

‘လုပ်နိုင်မှာပါ’

သူ ပန်းသီးစားရင်းက ခေါင်းညှိတ်သည်။

‘တကယ်လို့လိုအပ်မယ်ဆိုရင် ဂျာနယ်တိုက်ကို ကျွန်တော် ကြိုတင်ပြီး ဖုန်းဆက်ရှင်းပြ ပေးထားပေးပါ့မယ်’

သိဒ္ဓိသည် အနည်းငယ် မခံချင်စိတ် ဝင်သွားသည်။ သည်လောက်ကိစ္စကလေးကို သူတစ်ပါးက ကူညီရှင်းပြပေးနေစရာ မလိုပါ။ သူ လုပ်နိုင်ပါသည်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး အစ်ကို၊ ကျွန်တော် ကလေးမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် လုပ်နိုင်ပါတယ်’

ကဲကဲဆတ် ဟန်ကို ထိန်းချုပ်ဖို့သတိမရလိုက်။ နေရောင်ခန်းက သဘောကျစွာ ပြုံးလျက် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေတာ မြင်ရသည်။ သူ့လေသံမာမာနှင့် ပြောလိုက်မိတာ စိတ်မကောင်းပါ။

သို့သော် သူ့ကို ကလေးလို ဆက်ဆံခံရတာကို သူ မကြိုက်ပါ။

‘ကောင်းပါပြီဗျာ၊ လူကြီးမင်း လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ကျွန်တော် ယုံကြည်ပြီးသားပါ’

နေရောင်ခန်း၏ ရယ်မြူးသော မျက်လုံးများသည် ကလေးတစ်ယောက်ကို ချီးကျူးသည့် မျက်လုံးများ ဖြစ်သည်။

‘ဒါဖြင့် မနက်ဖြန် နေ့ခင်း ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်မလား၊ လိုက်ဖိရုံခန်းဖုန်းကို ဆက်လိုက်ပေါ့၊ လိုအပ်ရင် ညနေပိုင်းမှာ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့အိမ်ကို လာခဲ့မှာပေါ့၊ ကွန်တော်က ဒီတစ်ပတ်ထဲမှာ မန္တလေး ရုံးခွဲကို သွားရမှာမို့ပါ’

‘ဪ...’

မန္တလေးမှာ ဘယ်လောက် ကြာကြာနေမှာလဲဟု သူ မေးကြည့်ချင်သည်။ သို့သော် မမေးတာက ကောင်းမည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

‘မကြာပါဘူး သိဒ္ဓိ၊ သုံးလေးရက်ပဲနေမှာ၊ အကြောင်းရှိရင် ဆက်သွယ်လို့ ရအောင် မန္တလေး ဖုန်းနံပါတ် ယူထားမလား’

‘နေပါစေ ခင်ဗျ’

သူ ကမန်းကတန်း ငြင်းလိုက်သော်လည်း နေရောင်ခန့်က မှတ်စုစာရွက်တို လေးတွင် ဖုန်းနံပါတ် တစ်ခု ကောက်ခြစ်ရေးပြီး ပေးလိုက်ပါသည်။

ထိုစာရွက်လေးကို လှမ်းယူလိုက်သည့်အချိန်တွင်ကျမှ ဤလူကို သူ ဘယ်လောက် အားကိုးမိနေပြီလဲဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးမိသွားပါသည်။

(၁၇)

သုံးဆယ့်တစ်ရက်မြောက်နေ့...။

လေတိုက်နေတယ်၊

သစ်ရွက်တွေ နေရောင်ထဲမှာ တုန်ခါနေတယ်။

နေ့တစ်နေ့စီဟာ နောက်ဆုံးနေ့ပဲ။

(Denise Levertov)

‘ညီလေး ဒီပါ

နေလို့မှ ကောင်းရဲ့လား၊ ငါ စိတ်ပူနေပြီ။

မင်း အခု ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ လက်ထဲမှာ စားစရာ ပိုက်ဆံမှ ရှိရဲ့လား။

ဒီဓာတ်ပုံဟာ ငါရိုက်ခဲ့သမျှ မင်းဓာတ်ပုံတွေထဲက အကောင်းဆုံးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းအိုက်တင် လုပ်ချိန်မရခဲ့တာမို့ မင်းရဲ့ သဘာဝအကျဆုံး ဓာတ်ပုံတော့ ဟုတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီဓာတ်ပုံဟာ ထွက်ပြေးပုန်းရှောင်နေတဲ့ မင်းသတင်းကို ရဖို့အထိရောက်ဆုံး ကူညီပေးနိုင်မယ် ထင်တာပဲ။

မင်းနဲ့ငါ ငယ်ငယ်တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ တူတူပုန်းတမ်း ကစားတိုင်း မင်းကိုပဲ အရင်ဆုံးရှာတွေ့ကြတာချည်းပဲ။ ကြာကြာရှာမတွေ့အောင် မင်းမပုန်းတတ်ခဲ့လို့ တော်တော်ညံ့တဲ့ကောင်လို့ ဝိုင်းဟားခံခဲ့ရတာ မှတ်မိလား။

အခုတော့ မင်းအပုန်းကောင်းလှချည်လား။

တစ်လပြည့်သွားပြီ၊ မင်းကို ရှာလိုမတွေ့နိုင်သေးဘူး။
ထွက်ခဲ့ပါတော့ ဒီပါ၊ မင်းကို ငါ ရှုံးပါတယ်။

ကိုကို
သိဒ္ဓိ
ဖုန်း-.....
အမှတ်(.....) ၅၂လမ်း၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်

ကြော်ငြာထဲက ဒီပါ၏တအံတဩရယ်နေသော ဓာတ်ပုံမှာ ပီပြင်ထင်ရှားရုံမျှမက
ဒီဇိုင်းအဆင်အပြင် အရောင်အနုအရင့်လည်း ပြေပြစ်ပါသည်။

ဤစာမှာ မူလက သူတို့စဉ်းစားထားသော ပထမဆုံး စာထက် ရှည်နေ၏။
သို့သော် ဤစာသည် ဒီပါဟူသော အိမ်ပြေးကလေးတစ်ယောက်ကို Music ဂျာနယ်
ပရိသတ် သတိထားမိသွားအောင် မိတ်ဆက်ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်ပါသည်။

တယ်လီဖုန်းမြည်သံ...။

သူ ခုန်ထလိုက်မိ၏။

‘ဟဲလို’

‘ သိဒ္ဓိ’

မြတ်ကောင်းအသံ။ ဒေါသဖြင့် တုန်ယင်နေသော အသံဖြစ်ပါသည်။ သူ
ယောင်ယမ်းပြီး မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်မိ၏။ ဒီကောင် ကြော်ငြာကို တွေ့သွားပြီ။
သေချာပါသည်။

‘မင်း...ငါ့ကို မပြောခဲ့ဘူး’

မြတ်ကောင်း ဒေါပွနေသဖြင့် စကားသံမှာ တုံ့ဆိုင်းနေ၏။ အသက်ရှူသံ
ပြင်းပြင်းကို ကြားရသည်။

‘ဆောရီး...မြတ်ကောင်း’

‘မင်း ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ ဟေ့ကောင်၊ ဒါလောက် ခွဲမရအောင်
တွဲနေတဲ့သူ အချင်းချင်း ဒီကိစ္စကို ငါဘာမှ မသိရဘူးဆိုတော့ ငါ အရူးပေါ့’

‘နေဦး...မြတ်ကောင်း၊ ငါပြောဦးမယ်’

‘မပြောနဲ့...ဘာမှ မပြောနဲ့၊ ဟေ့ကောင် မင်းငါ့ကို သူငယ်ချင်းလို
မသတ်မှတ်လို့ပေါ့၊ ငါ့ကို မင်း မယုံကြည်လို့ပေါ့၊ မင်း သက်သက် ငါ့ကို စော်ကားတာ’

‘မြတ်ကောင်း...ငါ အဲလို သဘောနဲ့မဟုတ်ဘူး၊ မင်း မသိဘူးလား၊ ငါ မင်းကို...’

‘မသိဘူး၊ နေဦး...မင်းကို ငါအခုပဲ ဆွဲထိုးချင်နေတာ၊ အခု အိမ်က ထွက်ခဲ့မယ်၊
မင်း ဘယ်မှ ပြေးဖို့စိတ်မကူးနဲ့...ခွေးကောင်’

သူ ပြောချင်ရာပြော ဆဲချင်ရာဆဲပြီး ဖုန်းချသွား၏။

သိဒ္ဓိသည် တယ်လီဖုန်းကို အသာအယာ ပြန်ချလိုက်ပါသည်။

သူ မပြေးပါ။ ဘယ်ကိုမှ မပြေးပါ။ မြတ်ကောင်း အလာကို ဧည့်ခန်းမှာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ထိုင်ရင်း စောင့်နေခဲ့ပါသည်။

မြတ်ကောင်း အမောတကော ရောက်လာခဲ့သည်။ တံခါးကို တဒုန်းဒုန်း ထုနှက်သည်။

တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်သောအခါ မြတ်ကောင်းသည် ဝန်းခနဲ တွန်းဝင်လာ၏။

‘ သိဒ္ဓိ...’

မြတ်ကောင်းသည် သိဒ္ဓိအား ဆွဲထိုးရမည့်အစား ခပ်တင်းတင်းသာ ဆွဲဖက်လိုက် ပါသည်။

မြတ်ကောင်း ဖက်လိုက်တော့မှ သူ ဝမ်းနည်းသွားတော့သည်။

‘ငါ့တို့တွေ့မှာပါ... ဒီပါ့ကို ငါတို့တွေ့မှာပါကွာ’ ဟု သူ့ကို မြတ်ကောင်းက နှစ်သိမ့်ရင်း သူ့ ပခုံးကို ခပ်ပြင်းပြင်း ပုတ်သည်။

ခဏကြာတော့ မြတ်ကောင်းနှင့် သိဒ္ဓိ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာမှာ အတူထိုင်မိကြသည်။ နှစ်ယောက်သား ဒီပါ့အကြောင်းတွေ ပြောဖြစ်ကြပါသည်။

မြတ်ကောင်းရှိနေစဉ်မှာပဲ တယ်လီဖုန်း သုံးခါလာပါသည်။

တစ်ခုက မင်းလှက အဒေါ်ဆီက၊ တစ်ခုက အောင်ပန်းက အဒေါ်ဆီက၊ တစ်ခုက ဆယ်တန်းတုန်းက သိဒ္ဓိသူငယ်ချင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဆီက။ သူတို့ အားလုံးက ဒီပါ့သတင်း ပေးခြင်းမဟုတ်ဘဲ သတင်းမေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

‘အိမ်မှာ ဖုန်းကိုင်မယ့်သူ မရှိတုန်း သတင်းပေးချင်တဲ့ဖုန်းလာရင် ဒုက္ခပဲနော် သိဒ္ဓိ’

မြတ်ကောင်းသည် ဒီပါ ရှိစဉ်ကတည်းက သိဒ္ဓိတို့အိမ်မှာ နေ့လယ် ဖုန်းကိုင်မည့်သူ မရှိတာကို မကြိုက်ပါ။ ဖုန်းဖြေစက်တစ်ခု တပ်ထားရင် ကောင်းမယ်ဟု အကြံပေးပါသည်။ နေရောင်ခန့်ကလည်း ဂျာနယ်မှာ ကြော်ငြာပါပြီးရင် ဖုန်းဖြေစက်တစ်ခု တပ်ထားဖို့ လိုလိမ့်မည်ဟု ပြောခဲ့ပါသည်။

‘ဒီတော့ ငါဘာလုပ်ရမလဲ၊ Answering Machine တစ်ခု တပ်ရမလား မြတ်ကောင်း’

‘တပ်သင့်တယ် ထင်တယ်’

သိဒ္ဓိခဏ တွေဝေနေပြီးမှ ‘ဘယ်မှာ ရနိုင်မလဲ၊ ဘယ်မှာ ဝယ်ရမလဲ’ ဟု မေးမိသည်။ မေးပြီးမှ မေးမိတာ မှားသွားပြီဟု ချက်ချင်း သိလိုက်၏။ ဒီကောင် ဘာဖြေမည်ဆိုတာ မှန်းဆမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။

‘ဘလေးဇွန်’

‘ခွေးကောင်...’

ဒီကောင်က ဘလေးဇွန်ကို ဘယ်လိုအကြောင်းရှာပြီး သွားရပါ့မလဲပဲ စဉ်းစားနေခဲ့တာ။

ခဏကြာတော့ တယ်လီဖုန်းတစ်ခု လာပြန်၏။ အဲဒါကတော့ ကစ်ကစ်ဆီက ဖုန်းဖြစ်သည်။

‘သိဒ္ဓိရေးထားတာ သိပ်ကောင်းတာပဲကွာ’

‘ဟုတ်လား’

‘တကယ်ကို တစ်လပြည့် သွားပြီနော်၊ တို့ဖြင့် ဖတ်ပြီး ငိုချင်သွားတာပဲ၊ သနားပါတယ်’

‘တို့ကိုလား’

‘ဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဒီပါ့ကို သနားတာ၊ သိဒ္ဓိကို ဘာလို့သနားရမှာလဲ’

‘မသိဘူးလေ’

‘ဒီနေ့ဘော်ဒီကဲရ်ကို သွားမှာ မဟုတ်လား’

‘အင်းပေါ့’

‘တို့လိုက်ခဲ့မယ်လေ’

‘အင်း...’

ဟာ...ချက်ချင်း သူ့သတိရသွား၏။ ဝါလဲ့...။ ဟာ...မဖြစ်ဘူး။

‘မလိုက်နဲ့ကစ်ကစ်’

‘ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ တို့မလိုက်ရတာ ကြာလှပြီ’

‘မလိုက်ပါနဲ့၊ ဒီလောက် ပျင်းစရာကောင်းတာ’

‘မပျင်းပါဘူး၊ သိဒ္ဓိကစားတာ ကြည့်ရတာ အရမ်းရယ်ရတယ်လေ’

ဒုက္ခပါလား။ သူ တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို လက်နှင့်ပိတ်၍
မြတ်ကောင်းအား လှမ်းအကူအညီတောင်းရသည်။

‘မြတ်ကောင်း...လုပ်ဦးကွ၊ ဒီမှာ ကစ်ကစ်က ဘော်ဒီကဲရ်ကို လိုက်လာမလို့တဲ့’

‘ဟာ...ပြဿနာပဲ’

ဟုတ်တယ်။ ပြဿနာ...။ ဝါလဲက သိဒ္ဓိကို အရေးပေးတာတွေ
ကစ်ကစ်မြင်သွားလျှင် စိတ်ဆိုးသွားပါလိမ့်မည်။

‘ သိဒ္ဓိနော်...ဘာတွေ တို့မသိစေချင်တာ ရှိလို့လဲ’

‘ဟာ...မဟုတ်တာတွေ ကစ်ကစ်ကလဲ’

‘ဒါဖြင့် ဘာလို့မလိုက်စေချင်တာလဲ...ကဲ’

‘ဟေ့ကောင် မြတ်ကောင်း...လုပ်ဦးကွ’

မြတ်ကောင်းသည် ကယ်တင်ရှင်ပုံစံဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထလာပြီး တယ်လီဖုန်းကို
လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။

‘ကစ်ကစ်...အဲ...မြတ်လေး၊ ငါတို့က နင့်အတွက် ရန်မဖြစ်ချင်လို့တားနေတာ၊ ခု
ဘော်ဒီကဲရ်မှာ ဘယ်သူရှိနေလဲ သိလား...(မြတ်ကောင်းက သိဒ္ဓိအား လှမ်းပြုံးပြပြီးမှ)
ဟိုကောင် ဂေါ်ဇီလာ ရှိနေတယ်’

သိဒ္ဓိ မြတ်ကောင်းအား လေးစားပါတယ် ဟူသော ဟန်ဖြင့်
တရုတ်ကားတွေထဲကလို လက်နှစ်ဖက်ထပ်ကာ ရင်ညွန့်မှာ ချီလျက်
ဦးညွတ်လိုက်ပါသည်။

‘အေး...အဲဒါ ငါလဲ အံ့ဩနေတာ၊ ဒီကောင် ဘာတွေ ကြံစည်နေတာလဲ မသိဘူး။
သိဒ္ဓိကို အခဲမကြေတာ နင်သိသားပဲ’

မြတ်ကောင်းက သိဒ္ဓိအား လက်မထောင်ပြလိုက်၏။

‘အခုထိတော့ ရန်မစသေးဘူးဟာ၊ နင့်ကို မြင်သွားလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ...
မဟုတ်ဘူးလား၊ ဟာ...ကြမ်းတာတော့ ပြောမနေနဲ့၊ အရင်တစ်ပတ်က သဲအိတ်ကို သူ
ထိုးလိုက်တာ တစ်ဖက်က သဲအိတ်ကိုင်ပေးတဲ့ ကောင်တောင် နောက်ပြန်လဲကျတယ်၊
သူ့စိတ်ထဲမှာ သဲအိတ်ကို သိဒ္ဓိလို့ မြင်ကြည့်လိုက်မှာပေါ့ဟာ’

မြတ်ကောင်းက ပြောရင်း ပခုံးကျုံ့လျက် အသံတိတ် ရယ်နေပါသည်။ ထို့နောက်
မျက်လုံးပြူး သွား၏။

‘ဟာ...အဲလောက်တော့ စိတ်ပူစရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါထိန်းထားနိုင်ပါတယ်၊
အေး...အေး... ပြောလိုက်ဦး’

ထို့နောက် သိဒ္ဓိအား တယ်လီဖုန်းကို ထိုးပေးပြီး မေးငေါ့ပြသည်။
ဆက်ကျဲပေတော့ ဟူသော ဟန်။

‘ကစ်ကစ်...’

‘တို့စိတ်ပူလိုက်တာ၊ ရက်ပြောင်းရင် မကောင်းဘူးလား’

‘တို့လဲ စဉ်းတော့ စဉ်းစားနေတာပဲ’

သူ တကယ်ပဲ ရက်ပြောင်းဖို့စဉ်းစားသင့်သလား...။ ဝါလဲ့၏ တွယ်ငြိမှုကို သာယာသော်လည်း သည့်ထက်တိုးမိသွားမှာ သူ ကြောက်နေခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။ သူ ရက်မပြောင်းသင့်ပါ။ ပြောင်လည်း မပြောင်းရက်ပါ။ ပြောင်းလည်း မပြောင်းနိုင်ပါ။

‘ဂရုစိုက်ပါ သိဒ္ဓိရယ်’

‘အေး...ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ တို့တော်တော် သတိထားပါတယ် ကစ်ကစ်ရယ်’

သူ တကယ်ပဲ သတိထားရပါသည်။ ဝါလဲ့၏မျက်ဝန်းလေးတွေကို သူ့အိမ်အထိ သယ်မလာခဲ့မိဖို့၊ သူ့စာကြည့်ချိန်တွေကို ဝါလဲ့၏ အပြုံးတွေက ဆွဲဖယ်မပစ်စေဖို့...။

ဝါလဲ့က Music ဂျာနယ်ကို ဖတ်ပြီးနေခဲ့ပြီ။

လက်အိတ်စွပ်ဖို့လက်ကို ပတ်တီးအထပ်ထပ် ပတ်နေကြချိန်မှာ ဝါလဲ့က သူ့အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

‘သိဒ္ဓိ....’

ဝါလဲ့၏ မျက်လုံးတွေက သူ့အပေါ် သနားဂရုဏာသက်သည့် ဟန်ကို ဖုံးကွယ်ထားပါ။

‘မြူးစစ်ခံထဲက စာရေးတဲ့ သိဒ္ဓိဆိုတာ သိဒ္ဓိပဲ မဟုတ်လားဟင်’

‘ဟုတ်တယ် ဝါလဲ့’

‘ညီလေးကို မြန်မြန်ပြန်တွေ့ပါစေလို့တို့ဆုတောင်းပါတယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဝါလဲ့ရယ်’

‘တို့အဲဒီပုံလေးကို မိတ္တူများများဆွဲပြီး သူငယ်ချင်းတွေကို ဝေဝေပေးလိုက်မယ်၊
ပြီးတော့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လမ်းထဲမှာ လိုက်ကပ်ပေးမယ်လေ’

သူ မမျှော်လင့်သော စကားမို့ရှုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိပါ။

‘အာ...ရပါတယ်၊ ဝါလဲ့ဒုက္ခများနေမှာပေါ့’

ပြောရင်း ဟုတ်သားပဲ...အဲဒီ အကြံကောင်းသားပဲဟု အားတက်သွားမိသည်။

‘မများပါဘူး သိဒ္ဓိရဲ့၊ လူများများ မြင်နိုင်တော့ ပြန်တွေ့ဖို့အခွင့်အရေး များများ
ရှိတာပေါ့၊ တို့ ကူညီချင်လို့ပါ’

‘အေးပါကွာ၊ တို့ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ဒီပါ ရန်ကုန်ထဲမှာပဲ ရှိလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်နေဆဲပဲ ဖြစ်ပါသည်။

(၁၇)

သုံးဆယ့်ကိုးရက်မြောက်နေ့...။

တစ်ခါတစ်ခါ

မြစ်ဟာ ရပ်တန့်သွားသလိုပဲ၊

မြစ်ကမ်းခြေတွေက အတိတ်ဆီကို စီးဆင်းလျက်...။

(Galway Kinnell)

ကြော်ငြာထည့်ခြင်း၏ အကျိုးနှင့် အပြစ်များကို နေရောင်ခန့်နှင့် အတူ ဆွေးနွေး ခဲ့ကြစဉ်က သတင်းအမှားတွေ ရောက်လာခြင်း၊ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ငွေညစ်တောင်းနိုင်ခြင်း တို့ကို ရင်ဆိုင်ကောင်း ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်စဉ်းစားထားခဲ့ကြ၏။ သို့သော် တကယ်တမ်း အဲသည်လို ကြိုရလိမ့်မည်ဟု နည်းနည်းမျှ မျှော်လင့်မထားခဲ့မိပါ။

တကယ်ရင်ဆိုင်ရချိန်တွင် ဖုန်းလက်ခံစကားပြောသော မေမေဘေးမှာ သိဒ္ဓိမရှိပါ။ ည ခုနစ်နာရီအချိန်သည် သိဒ္ဓိစာသင်နေသည့် အချိန် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဒုတိယကြော်ငြာအဖြစ် နောက်ထပ် စာတစ်စောင်ပါလာသော Music ဂျာနယ်ထွက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ဖြစ်သည်။

သိဒ္ဓိ အိမ်ပြန်ရောက်သောအချိန်တွင် ခါတိုင်းလိုပဲ ည ရှစ်နာရီလွန်ပြီးခါစ ဖြစ်သည်။ ခါတိုင်းနှင့် မတူသည်မှာ သည်နေ့သိဒ္ဓိကားယူသွားခဲ့ပါသည်။ တိုက်ရှေ့မှာ သိဒ္ဓိတို့ကား ရပ်နေကျနေရာ ကွက်လပ်၌ ကားတစ်စီး ရပ်ထားသည်။ ပထမတော့ နည်းနည်းစိတ်တိုသွား၏။ လမ်းထဲမှာ ကားတွေ သူ့နေရာနှင့် သူ စနစ်တကျ ရပ်နေကျ စည်းကမ်းနဲ့မို့ကိုယ့်နေရာမှာ ဝင်ရပ်ထားသော ကားကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကားကို သေချာ ကြည့်မိတော့ ဒေါသစိတ် ပြေသွားပြီး အံ့သြစိတ်က ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

အဲဒါ ကစ်ကစ်တို့အိမ်က ကား။

ပထမဆုံး သူ တွေးလိုက်မိသည်က ကစ်ကစ်များလားဟု ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကစ်ကစ် သည်လို အချိန်မျိုးမှာ သူ့အိမ်ကို ဘယ်နည်းနှင့်မျှ လာစရာ အကြောင်းမရှိပါ။ ကစ်ကစ်အိမ်က လွှတ်မှာ မဟုတ်။ လိုက်လည်း ပို့ပေးမှာ မဟုတ်။

သူသည် ကားကို ခပ်ဝေးဝေး ကပ်ကပ်သပ်သပ် ရရာနေရာလေးတစ်ခုမှာ ရပ်လိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့ရောက်အောင် ပြန်လျှောက်လာခဲ့ရသည်။

နေရောင်ခန့်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။

အခန်းတံခါး သော့ဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်သောအခါ ဧည့်ခန်းမှာ မေမေနှင့်အတူ နေရောင်ခန့်ကို မြင်လိုက်ရပါသည်။

မေမေက ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်နေရာက သိဒ္ဓိဝင်လာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် အချိန်တွင် နေရောင်ခန့်က မေမေ ဆိုဖာနောက်တွင် မတ်တပ်ရပ်လျက် ရှိသည်။ မေမေမျက်နှာ...

‘မေမေ...’

မေမေ့မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်စတွေ စွန်းထင်းနေခဲ့ပါသည်။ သိဒ္ဓိသည် ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားသော ရင်၏ ပူလောင်မှုဖြင့် မေမေ့ဆီ ပြေးသွားလိုက်မိသည်။

‘မေမေ...ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီပါ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး သိဒ္ဓိ၊ စိတ်မပူပါနဲ့’

နေရောင်ခန့်က သူ့ကိုယ်တိုင် စိုးရိမ်ပူပန်သော မျက်နှာဖြင့် သိဒ္ဓိအား နှစ်သိမ့်ပါသည်။

‘လူတစ်ယောက် ဖုန်းဆက်လို့ပါ သားရယ်’

မေမေက သိပ်အရေးမကြီးသော မျက်နှာမျိုးဖြစ်အောင် ထိန်း၍ ဖြေပါသည်။ သို့သော် မပီရိပါ။

‘သား ထမင်းစားလိုက်လေ၊ ဒီညအဖို့မေမေတို့ဘာမှ အလောတကြီး လုပ်စရာ မလိုဘဲ စောင့်ရုံပဲ စောင့်ရမယ့် ကိစ္စပါ သား’

‘သား ထမင်းမဆာပါဘူး၊ အခုပြောပါ မေမေ၊ ဘယ်သူ့ဖုန်းဆက်တာလဲ’ သူ မေမေ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

‘သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်သူ့လို့တော့ မပြောဘူးပေါ့ သားရယ်၊ ဒီပါ့ကို သူပြန်ခေါ်ပေးစေချင်ရင်သူ့ကို မေမေတို့က ငါးသိန်းပေးရမယ်တဲ့၊ ဒီပါ အခု နယ်စပ်ကို ရောက်နေတယ်တဲ့ သား’

သူ ရင်ထဲမှာ လေးလံပိကျသွားပါသည်။

နယ်စပ်ကို...နယ်စပ်ကို ဒီပါက ဘာကိစ္စသွားရမှာလဲ။ ဒီလူနဲ့ရော ဘယ်လို ဆက်စပ်နေလို့လဲ။

‘သူက ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ’

‘သူပဲ ဒီပါကို မဲဆောက်ကို သွားမယ့်လူတွေနဲ့ချိတ်ပေးလိုက်တာတဲ့၊ ဒီပါက မိသားစုသိတယ်လို့ ပြောလို့အကူအညီပေးလိုက်တာတဲ့၊ အခုမှ ဒီပါ အိမ်က ထွက်ပြေးလာမှန်း သိရတယ်တဲ့’

မိုက်လိုက်တဲ့ကောင်...။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်ကာ နွမ်းဖျော့သွားပါသည်။

နေရောင်ခန့်က သိဒ္ဓိတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်၏။

‘ဒီလူပြောတဲ့စကားတွေဟာ အမှန်တွေပါပဲလို့ကျွန်တော်တို့မပြောနိုင်သေးပါဘူး၊ အမှန်လို့သိဖို့ သက်သေတစ်ခုခုတော့ အခိုင်အမာ လိုတယ် မမ’

‘အဲဒီသက်သေက ဘယ်က ရှာရမှာလဲ ကိုနေရောင်ရဲ့’

မေမေက စိတ်ထိခိုက်တုန်လှုပ်စွာ ခပ်ကျယ်ကျယ် မေးပါသည်။ သူ ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေခဲ့သည်။

‘သူ တွေ့လိုက်တဲ့ကောင်လေးက ဒီပါ ပါ ဆိုတာ မသေချာဘဲနဲ့ကျွန်တော်တို့က အဲဒီ ငါးသိန်း သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ် ပုံပေးလိုက်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဖျောင်သွားရင် မခက်ဘူးလား မမရဲ့’

‘ငါးသိန်းက အရေးမကြီးပါဘူး’

မေမေက အံ့ကြိတ်၍ တင်းမာစွာ ပြောပါသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီပါ့ကို ပြန်ရဖို့ဆိုရင် ငါးသိန်းမက ဆယ်သိန်းပေးရတော့ကော ဘာအရေးလဲ မမ၊ ဒါပေမဲ့ သက်သက်အကြံအဖန် လုပ်တာဆိုရင် အဲဒီ ငါးသိန်းက သဲထဲလောင်းတဲ့ရေ မဟုတ်ဘဲ အဆိပ်ပင်ကို သွားလောင်းမိတဲ့ ရေတွေပေါ့၊ အဲဒါ မမ သတိထားပါဦး’

မေမေလက်ဖျားကို သူ ဆုပ်ကိုင်မိတော့ အေးစက်မှုချင်း ဘယ်သူက ပိုမှန်းမသိ။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ လက်တွေ အေးစက်နေခဲ့တာပဲ သူ သိပါသည်။

‘ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့က ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားရတော့မလား၊ ဒီပါ တခြားနိုင်ငံထဲ ရောက်သွားပြီး ဒုက္ခရောက်မှာကို ကျွန်မ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေရမှာလား’

နေရောင်ခန့်က ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်ရာက ရှေ့သို့ကိုင်၍ လက်ဖဝါးချင်း ဆုပ်ကာ အလေးအနက် ပြောပါသည်။

‘ဒီအတိုင်း ကြည့်မနေရပါဘူး၊ ဒီလူပြောတဲ့ စကား မှန် မမှန် ကျွန်တော်တို့စမ်းသပ်မှာပေါ့’

‘ဘာနဲ့စမ်းရမလဲ’

‘ကျွန်တော် သူနဲ့စကားပြောမယ်လေ၊ မနက်ဖြန် ည ခုနစ်နာရီ သူဆက်မယ် ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ဖုန်းကိုင်လိုက်မယ်၊ ဒီကြားထဲမှာ မမ စိတ်အေးအေးထားနေ’

‘ဘဏ်ကနေ ငွေထုတ်ထားရမလား၊ သူက မနက်ဖြန် အဆင်သင့် လုပ်ထားတဲ့ ကိုနေရောင်’

နေရောင်ခန့်က မေမေ၏ တုန်လှုပ်နေသော မျက်နှာကို ကြင်နာစွာ ပြုံးကြည့် နေပါသည်။

‘မမ ထုတ်ချင်ရင်တော့ ထုတ်ထားလေ၊ ဒါပေမဲ့ ဘဏ်ကို ပြန်အပ်ရမှာပါပဲ၊ ကျွန်တော် သိတယ်’

‘ဘာပြောတယ်...’

‘ဒီမှာ မမ၊ နယ်စပ်ကနေ ဟိုဘက်ကို ရောက်ဖို့ဆိုတာ ဒီပါ ပါသွားတဲ့ ပိုက်ဆံလေးတစ်သောင်းလောက်နဲ့ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်အောင် သူလုပ်ခဲ့ပြီပဲထား၊ ဒီလူ တကယ် သိလိုက်တယ်ဆိုရင် မမဆီက သူ ငွေငါးသိန်း တောင်းလို့လဲ ဒီပါ ဒီဘက်ပြန်ရောက်အောင် သူ လုပ်မပေးနိုင်ဘူး၊ မနေချင်လို့ ထွက်သွားပြီဆိုမှတော့ သူစိမ်းတစ်ယောက်က လိုက်ခေါ်တာကို ဘယ်သူက ပြန်လိုက်မှာလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒီတော့ အဖြစ်သင့်ဆုံးက သူသာ တကယ်အမှန်အကန် ဆိုရင် သတင်းပေးမယ်၊ ဒီအိမ်က လူတွေလိုက်လာရင် အကူအညီပေးမယ်၊ အဲဒီအတွက် ဝန်ဆောင်ခ သူတောင်းမယ်၊ အလွန်ဆုံး အဲဒီလိုပဲ လုပ်မှာပေါ့၊ ငွေငါးသိန်းပေး... သူပြန်ခေါ်ပေးမယ်ဆိုတာ... ဒါ ယုတ္တိမရှိဘူးလေ’

သိဒ္ဓိ မေမေလက်ကို တင်းတင်းဆုပ်လျက် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေမိသည်။ သူ ပြောတာတွေက ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် မေမေက လက်မခံချင်ခဲ့ပါ။

‘တကယ်လို့ဟိုလူက အမှန်အတိုင်း ပြောလျက်သားနဲ့ကျွန်မတို့က အင်တင်တင် လုပ်နေရင် ငွေနှမြောနေရင် ဟိုက စိတ်ဆိုးပြီး လုံးဝအဆက်အသွယ် ဖြတ်ချပစ် လိုက်တော့ ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ၊ ကျွန်မ သားလေးကို ကျွန်မ ဆုံးရတော့မှာပေါ့ ကိုနေရောင်ရဲ့’

‘ငါးသိန်းပေးရမယ်လို့ တောင်းတဲ့သူက စေတနာ သက်သက်နဲ့ ကူညီမယ့်သူ လောက်တော့ စိတ်ဆတ်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး၊ သူ စိတ်မဆိုးအောင် ကျွန်တော်တို့ လေ့လာရမှာပေါ့၊ မမ သိပ်စိတ်လောမကြီးဖို့ လိုတယ်နော်’

မေမေသည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်ပြီး ကွန်ပျူတာ စားပွဲဆီသို့လျှောက်သွား၏။ သို့သော် အဲဒီကနေ ပြန်လျှောက်လာပြန်သည်။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြန်သည်။ ထို့နောက် ပြတင်းကို နှိပ်လျက် သည်ဘက်သို့ လှည့်ရပ်၏။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ထိန်းချုပ်သည့်အနေဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းပိုက်လိုက်ပါသည်။

‘ကျွန်မတော့ ခေါင်းတွေပူနေပြီ၊ စဉ်းစားလဲ အဖြေရမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘မစဉ်းစားပါနဲ့၊ ဒီနေ့ည မမ စဉ်းစားလို့လဲ အဖြေရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ မှန်မလား မှားမလားဆိုတဲ့အဖြေက မမ စဉ်းစားလို့ထွက်လာမှာ မဟုတ်လို့ပဲ၊ ဟိုလူ့ဆီက ဖုန်းအဆက်အသွယ်ရတော့မှ သူ့စကား အသွားအလာကို စစ်ကြည့်မှ သိရမယ့် ကိစ္စပဲ၊ ဒီတော့ မမ ဘာမှ စဉ်းစားမနေပါနဲ့၊ အခု နားလိုက်တော့နော်၊ အိပ်ရေးဝဝ အိပ်လိုက်’

နေရောင်ခန့်ထိုင်ရာမှ ထပြီး မေမေ့ဆီ လျှောက်သွားသည်ကို သိ၌ ငေးကြည့်နေ
မိသည်။

‘မနက်ဖြန် ညနေကျတော့ ကျွန်တော် လာခဲ့မယ်’

‘ဟုတ်နေခဲ့ရင်...’

မေမေက မျှော်လင့်ချက် ကြီးမားစွာ မေးပါသည်။

‘ဟုတ်နေခဲ့ရင် သူနဲ့ချိန်းပြီး မြဝတီကို လိုက်သွားရမှာပေါ့’

‘ဒါပေမဲ့...သားတို့လိုက်ခေါ်တော့ရော ဒီပါ ပြန်လိုက်ချင်ပါ့မလား’

သိ၌ လွတ်ခနဲ ဝင်ပြောမိတော့ မေမေ၏ စူးစူးဝါးဝါး အကြည့်ကို ရလိုက်
ပါသည်။

‘သား...သားလိုက်မခေါ်ချင်ရင်လဲ မေမေကတော့ သွားခေါ်ရမှာပဲ၊
လိုက်အောင်ကို ခေါ်ယူရမှာပဲ’

မေမေ သူ့အား အထင်လွဲသွားပါသည်။ သူ ကမန်းကတန်း ထိုင်ရာမှာ
ထရပ်လိုက်မိ၏

‘မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ လိုက်မခေါ်ချင်လို့မဟုတ်ဘူး၊ ဒီပါဟာ သူ့ဘဝ
စိတ်ကြိုက်များ လျှောက်ချင်မလားလို့သား တစ်ခါတစ်ခါ တွေးမိလို့ပါ မေမေ’

‘စိတ်ကြိုက်...’

မေမေ့မျက်နှာ တင်းမာသွားပါသည်။

‘၁၅နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်ကို မေမေက သူ့စိတ်ကြိုက်လုပ်ခွင့် ပေးရမှာလား၊ ၁၅နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်လေ၊ ၁၅နှစ် ဆိုတာ အရွယ်မရောက်သေးဘူး သား၊ မဲပေးခွင့် မရှိသေးဘူး၊ လက်ထပ်ခွင့် မရှိသေးဘူး၊ ကားမောင်းခွင့် မရှိသေးဘူး’

‘သားပြောချင်တာ အဲဒီ သဘော မဟုတ်ပါဘူး မေမေ’

‘ဒါဖြင့် ဘာသဘောလဲ၊ ဘယ်လို သဘောလဲ’

မေမေက သိဒ္ဓိရှိရာသို့ခြေလှမ်း လှမ်းလာတော့ သိဒ္ဓိနောက်ဆုတ်လိုက်ပါသည်။ နေရောင်ခန့်က သိဒ္ဓိတို့သားအမိကြားထဲ ဝင်ရပ်လိုက်၏။

‘မမ...သိဒ္ဓိပြောချင်တာကို ကျွန်တော် နားလည်တယ်၊ ဒီပါ့ကို အာဏာသုံးပြီး ခေါ်လို့အောင်မြင်

မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကို သူက စိုးရိမ်ပူပန်မိတယ်...ဒါပဲ၊ ဒါထက် မပိုပါဘူး၊ သိဒ္ဓိကိုလဲ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ခင်ဗျား ဒီအဆင့်မှာ ဒါကို စိတ်ပူဖို့မလိုသေးဘူး၊ တကယ်သွားရပြီဆိုတော့ လမ်းခရီးမှာ အဲဒီကိစ္စအတွက် ကြိုတွေးပြီး ပြင်ဆင်ရမယ်၊ အခုတော့ သူပြန်လိုက်ချင်တာ မလိုက်ချင်တာကို ကျွန်တော်တို့ထည့်မတွေးနဲ့ဦး...အိုကေ’

မေမေ၏တင်းမာသော မျက်နှာပြေလျော့သွားသည်။ လျော့မည့်လျော့တော့လည်း နွမ်းဖျော့သွားအောင်ကို လျော့သွားပါသည်။

‘ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ကျွန်မ သတ်မှတ်ထားတဲ့ စံတွေက သားတွေအတွက် မြင့်နေမယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေက သူတို့အတွက်ပါ၊ သူတို့ဘဝအတွက်ပါ ကျွန်မအတွက် မဟုတ်ပါဘူး’

‘အဲဒါ သူတို့သိပါတယ် မမ’

‘သူတို့မသိပါဘူး’

မေမေနှင့် နေရောင်ခန့်သည် သိဒ္ဓိရှေ့မှာ သိဒ္ဓိနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းကို ပြောနေကြသည်။ သိဒ္ဓိသည် လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ အရုပ်တစ်ရုပ် ဖြစ်နေသလိုပါပဲ။ သိဒ္ဓိ အခံရခက်သွားပါသည်။

မေမေပုံစံတွေ မြင့်နေတာ သိဒ္ဓိဘာများ ဆင်ခြေတက်ခဲ့ဖူးလို့လဲ။ မေမေပုံစံခွက်ထဲမှာ သူသည် ကာလကြာရှည်စွာ တစ်စုံစီမုံ ပုံလောင်းခံခဲ့ရသော လူငယ်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပျောင်းညွတ်တတ်သော မိမိအတွက်က အလွယ်တကူ ပုံစံကျသွားခဲ့ပါရဲ့။ သို့သော် ဒီပါကတော့ အေးခဲတတ်သောသူ၊ မာကျောတတ်သောသူ ဖြစ်နေမလား။ မေမေပုံစံခွက်ထဲမှာ ဒီပါ ပုံစံမကျခဲ့တာ သေချာသွားပါပြီ။

‘သူတို့မသိဘူးလို့ မပြောပါနဲ့မေမေရဲ့၊ သားတို့သိပါတယ်၊ အနည်းဆုံး သား သိပါတယ်၊ ဒါတွေဟာ မေမေအတွက် မဟုတ်ဘူး၊ သားတို့အတွက်ဆိုတာ သားသိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သား ဘာများ မလိုက်နာခဲ့တာ ရှိလို့လဲ’

သူ အနည်းငယ် တိုးတိတ်စွာ လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် ဖြေရှင်းမိ၏။

‘မေမေပုံစံခွက်ထဲမှာ သား အတိအကျ ဝင်ခဲ့တယ်လေ၊ မြန်မာတစ်ပြည်လုံး အဆင့်တစ်ကနေ တစ်ဆယ်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်၊ အမေရိကန်တက္ကသိုလ်ကြီးတစ်ခုခုကနေ ဘွဲ့ယူရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်၊ အဲဒါတွေအားလုံးကို...’

‘ပုံစံခွက်...၊ သား မေမေကို အဲလို မြင်နေခဲ့မှန်း မေမေ မသိခဲ့ရပါလား’

မေမေက နေရောင်ခန့်ကို တွန်းဖယ်လျက် သိဒ္ဓိဆီသို့နီးကပ်လာသည်။

‘လက်စသတ်တော့ ဒီပါအိမ်က ထွက်သွားတာဟာ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာ တစ်ခု ဖြစ်သွားတာလို့ သားထင်နေခဲ့တာပါလား၊ မေမေ မှားနေလား...ပြောပါဦး သားရဲ့ သားတို့ကို မေမေ သိပ်ချစ်မိလို့သိပ်တော်စေချင်တာ မေမေ မှားသွားခဲ့ပြီလား’

မေမေက သိဒ္ဓိ၏ပခုံးနှစ်ဖက်အား ဆုပ်ညှစ်ဆွဲခါလျက် သွေးရှူးသွေးတန်း မေးရင်း မျက်ရည်ကျလာခဲ့သည်။ မေမေ့မျက်ရည်ကို မြင်ရသောအခါ ရှေ့ဆက် ပြောတော့မည့် သိဒ္ဓိ၏ စကားလုံးတို့သည် လည်ပင်းထဲမှာ နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ တစ်ဆို့နှင့်သွားခဲ့ပါသည်။ သူ မေမေ့မျက်ရည်ကို လက်မဖြင့် အသာအယာပွတ်သပ်၍ သုတ်ပေးလိုက်မိသည်။

‘မငိုပါနဲ့မေမေ၊ မေမေ မမှားပါဘူး၊ သားပြောတာ ရှေ့လောကြီးသွားလို့ စကားလုံးတွေ မှားကုန်တာပါ၊ မေမေ့စိတ်ထဲမှာ မထားပါနဲ့နော်’

မေမေက သိဒ္ဓိအား ဖက်တွယ်လျက် ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွ ပုတ်လိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်အား ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နေရောင်ခန့်က ငေးကြည့်နေတာ သူ မြင်ရ ပါသည်။ သူ အနည်းငယ် ရှက်သွား၏။ မေမေ့အား ရင်ခွင်ထဲမှ မသိမသာ တွန်းထုတ်လိုက်သည်။ နေရောင်ခန့်က ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်သည်။

‘ကဲ...ကဲ...မှားတာတွေ မှန်တာတွေ နောက်မှ ငြင်းကြပါလား၊ အခု ည ကိုးနာရီ ထိုးတော့မယ်၊ ဧည့်သည်ပြန်ချိန်ရောက်ပြီ ခင်ဗျ’

မေမေက နေရောင်ခန့်ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံးလိုက်ပါသည်။

‘အို...ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဧည့်သည်ကို ဘာမှ ဧည့်ဝတ်မပြုမိဘူး၊ ကြည့်ပါဦး၊
ထမင်းစားပြီးပြီလား၊ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ...’

နေရောင်ခန့်ရယ်မော၍ ငြင်းပါသည်။

‘ကျွန်တော် စားခဲ့ပြီးသားပါ၊ မမတို့သားအမိ ဆာရောပေါ့၊ စားကြလေ...
ကျွန်တော် ပြန်မယ်’

‘ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုတော့ သောက်ပါဦး၊ ကော်ဖီသောက်မလား၊ အအေး
သောက်မလား’

‘နေပါစေ မမ၊ ဘာမှ မသောက်တော့ပါဘူး’

နေရောင်ခန့်က ငြင်းပြီးမှ မေမေအား ခပ်ဆဆကြည့်ကာ ပြုံးလျက်လက်ခံသည်။

‘အိုကေ...ဒါဖြင့် လွယ်တာ တစ်ခုခု သောက်ပါ့မယ်’

‘အဲလို လုပ်စမ်းပါကွယ်’

မေမေက ကျေနပ်သွားသော အပြုံးဖြင့် လှည့်ထွက်သွားသည်။ ကွယ်...ဟူသော
အသုံးအနှုန်းကို သိဒ္ဓိ အံ့ဩသွား၏။

‘ဒီကို ယူမလာနဲ့လေ မမ၊ မမတို့ထမင်းစားတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော် အထူဝင်ပြီး
ထိုင်မှာပေါ့’

နေရောင်ခန့်အော်ပြောသည့်အခါ မေမေက တစ်ချက် လှည့်ကြည့်ပြီး ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်မှာ သိဒ္ဓိသည် နေရောင်ခန့်၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်မိသည်။

စိတ်ထဲတွင် ထင်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ နေရောင်ခန့်မျက်လုံးတွေ အရောင်တောက်စွာ ပြီးနေခဲ့ပါသည်။ အဲဒီမျက်လုံးတွေသည် အိမ်ရှင်၏ ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်မှုကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သော ဧည့်သည်မျက်လုံးမျိုးထက် ပိုနေပါသည်။ အဲဒီမျက်လုံးတွေကို သူ မကြိုက်ပါ။ ရင်းနှီးမှု...။ အဲသည်မျက်လုံးတွေ၏ ရင်းနှီးမှုသည် လိုအပ်သည်ထက် ပိုလျှံနေသလိုပဲ။

သူ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ကို ကောက်ဆွဲကာ လှည့်ထွက် လာခဲ့သည်။ ထိုမျက်လုံးတွေကို သူ သတိထားလိုက်မိကြောင်း မျက်မှာမှာ ပေါ်လွင်နေမှာစိုးလို့ဖြစ်ပါသည်။

အခန်းထဲ ဝင်ပြီးတော့ ခုတင်နှစ်ခု ကြားမှာ သူ မတ်တတ်ရပ်နေမိတာ အကြာကြီး။ မီး မဖွင့်မိပါ။ မေမေနှင့်အတူ ထမင်းသွားစားရမလား။ သား မဆာသေးဘူးဟုပြောပြီး အခန်းထဲပဲ ဆက်နေရမလား။ တကယ်တော့ သူ ထမင်းဆာလှပြီ။

သိဒ္ဓိသည် လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ကို သူ့ခုတင်ပေါ် ပစ်တင်လိုက်၏။ ထမင်းစား ခန်းဆီမှ ရေခဲသေတ္တာ ဖွင့်သံပိတ်သံတို့ကို ကြားနေရသည်။ တိုးတိုးသဲ့သဲ့။ ဧည့်ခန်းဆီမှာတော့ လှုပ်ရှားသံ မကြားရ။ အခန်းရှေ့မှ ဖြတ်ပြီး မီးဖိုထဲ လျှောက်သွားမည့် ခြေသံတစ်ခုကို သူ နားစွင့်နေမိသည်။ ခြေသံကိုလည်း သူမကြားရပါ။

သူ ဒီပါ့ခုတင်ဆီသို့ ဝင်ကြည့်လိုက်၏။

ဒီပါသာ စောစောက မြင်ကွင်းကို မြင်လျှင် ဘယ်လို တုံ့ပြန်မလဲ။ မေမေ့ကို ကြည့်လိုက်သည့် နေရောင်ခန့်၏ မျက်လုံးတွေကို ဒီပါ ဘယ်လို တုံ့ပြန်မလဲ။

သို့မဟုတ် သိဒ္ဓိကပဲ အစိုးရိမ်လွန်ကဲနေတာလား။

မေမေ၏ ‘ကွယ်’ ဟူသော အသုံးအနှုန်းသည် သိဒ္ဓိနှင့် ဒီပါအတွက်သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်အား ‘ကွယ်’ ဟု မေမေသုံးနှုန်းတာ သူ ကြားဖူးရဲ့လားဟု တွေးကြည့်မိ၏။ ဦးဉာဏ်ကို မေမေ ဘယ်လိုစကားပြောခဲ့ပါလိမ့်။ သူ မမှတ်မိတော့ပါ။

‘ဟေ့...အိမ်ရှေ့က နှစ်ယောက် လာစားလို့ရပြီ’

မေမေအသံကို မီးဖိုခန်းဘက်မှ ကြားလိုက်ရသည်။ ခပ်သွက်သွက် ခပ်မြူးမြူး ခေါ်သံ...။ သိဒ္ဓိနှင့် ဒီပါကို ထမင်းစားဖို့ခေါ်သော အသုံးအနှုန်းနှင့် လေယူလေသိမ်းပါပဲ။ စိတ်သောကတွေကို ဘေးဖယ်ထားနိုင်ခဲ့သည့် အသံ။

သူ အစိုးရိမ်ကြီးနေမိတာလား။ မေမေနဲ့ နေရောင်ခန့်...။

ဧည့်ခန်းဆီမှ ခြေသံတစ်ခု အခန်းရှေ့စင်္ကြံဆီ ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် အခန်းကို လွန်သွား၏။

သူ အမှောင်ထဲမှာ မတ်တပ်ရပ်နေခဲ့ပါသည်။

(၁၈)

ရက်လေးဆယ်မြောက်နေ့...။

တစ်ခါတစ်ခါ နေဟာ
 အေးခဲမာကျောနေပုံရတဲ့
 ဝမ်းနည်းခြင်းလွင်ပြင်ကို
 အရည်ပျော်ကျသွားစေနိုင်တယ်။
 အဲဒါမျိုး မင်းမှာ ဖြစ်လာနိုင်တယ်။

(Sheenagh Pugh)

ယနေ့ညနေ သူ စာသင်မသွားပါ။ ကျောင်းသား၏ အိမ်မှာ တယ်လီဖုန်း
 မရှိသဖြင့် နေ့ခင်း အားချိန်တွင် တစ်ခေါက်သပ်သပ်သွားပြီး အကြောင်းကြားခဲ့ရသည်။
 နောက်နေ့တွေထဲက အချိန် အစားပြန်ပေးလို့ရပါသည်။

သူ့ကို ဖိစီးနေသည်က ဒီပါနှင့် နယ်စပ်ကိစ္စ၊ နယ်စပ်နှင့် ငွေငါးသိန်းကိစ္စပဲ
 ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့ သုံးယောက်သည် ဧည့်ခန်းဆိုဖာတွေပေါ်မှာ ထိုင်လျက် တယ်လီဖုန်း
 မြည်သံကို စောင့်နေကြသည်။ မေမေက နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာတွင် ထိုင်လျက်၊ မေမေ

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ နေရောင်ခန့်က ထိုင်လျက်။ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းက ထိပ်ဆုံးဆိုဖာမှာတော့ သိဒ္ဓိ။

နေရောင်ခန့်သည် ညနေ ဖန်ရီခွဲကတည်းက ရောက်လာခဲ့သည်။ ကားမပါ လာပါ။ သူ့ရုံးက ဗင်ကားအဖြူလေးဖြင့် သည်အိမ်အရောက် လိုက်ပို့ပေးခဲ့ပါသည်။ သည်အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း သူလုပ်သည်မှာ တယ်လီဖုန်းကို မ ကြည့်ပြီး လိုင်းကောင်း မကောင်း အသံနားထောင်ကြည့်ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် လက်တစ်ဝါးစာခန့်အရွယ်ရှိ ကက်ဆက်အသေးလေးနှင့် တယ်လီဖုန်းကို ကြားမှ သီးသန့်ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ဆက်သွယ်လိုက်သည်။ မီးခြစ်ဆံဘူးလောက်ရှိသည့် တိပ်ခွေအသေးလေးကို ကက်ဆက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

သိဒ္ဓိသည် နေရောင်ခန့်လုပ်နေသမျှကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေပြီး အကဲခတ်ကြည့်ရုံပဲ ကြည့်သည်။ ဘာမျှ မစပ်စုပါ။ သို့သော် နေရောင်ခန့်က ပြုံးလျက် ရှင်းပြသည်။

‘တယ်လီဖုန်းထဲက စကားတွေအားလုံးကို မှတ်တမ်းတင်ထားချင်လို့၊ ဒါမှ သူ့စကားတွေကို လိုအပ်တဲ့အခါ ပြန်သုံးလို့ရမယ်၊ အပေးအယူကိစ္စဟာ ဒီတစ်ရက်နဲ့ မပြီးခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စစ်ဆေးနိုင်တာပေါ့’

အစစအရာရာကို နားလည်ကျွမ်းကျင်စွာ ထိန်းချုပ်တော့မည့် လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာမျိုး ဖြစ်သည်။ စတစ်ကော်လာအင်္ကျီအဖြူ၏ လက်ကို တံထောင်ဆစ်မရောက်မီ ခေါက်တင်ထားသည်။ အင်္ကျီရင်ဘတ်မှာ ဟိုတစ်နေ့က ရင်ထိုးဖဲကြိုးနီကလေးကို မတွေ့ရပေ။ အနက်ရောင်များသော အကွက်စိပ်စိပ် ချည်လုံချည်သည် နည်းနည်း ရှည်နေသယောင် ရှိသည်။

နေရောင်ခန့်သည် တယ်လီဖုန်းတင်သည့် ရှိုးကေ့စ် မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ မှတ်စုမှတ်ဖို့စက္ကူလေး တစ်ထပ်နှင့် ခဲတံကို အဆင်သင့်ချထားသည်။

အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုမှ ဆိုဖာ ဆက်တီတွေဆီလျှောက်လာကာ မေမေ့ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်ပါသည်။

‘ပထမဆုံး မမက အရင် ဖုန်းကိုင်ပါ။ အဲဒီလူမှန်း သေချာတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မ မောင်လေးနဲ့ ပြောပါဆိုပြီး ကျွန်တော့်ဆီကို ဖုန်းလွှဲပေးလိုက်...ဒါပဲ၊ မမလုပ်ရမှာ အဲဒါပဲ...ဟုတ်ပြီနော်’

‘ဟုတ်ပါပြီ’

မေမေ့အသံမှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ချုပ်တည်းထားသည့်အထဲက တုန်ခါမှု နည်းနည်း ပါနေခဲ့သည်။

‘ပြီးတော့ သူ့အသံကို မမတို့ ဖုန်းဆောင်းဘောက်စ်ထဲကနေ နားထောင်နေပေါ့၊ ဘာစကားမှ ဝင်မပြောနဲ့၊ ဘာမှလဲ စိတ်မပါနဲ့၊ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ ဟုတ်ပြီနော်’

မေမေ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။

သုံးယောက်လုံး တိုက်ကပ်နာရီ၏ မိနစ်လက်တံနှင့် စက္ကန့်လက်တံဆီသို့ ခဏခဏ အကြည့်ရောက်လျက် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

၇ နာရီ ထိုးရန် ၁၃ မိနစ်...။ ၁၂ မိနစ်...

သိဒ္ဓိသည် လက်ချောင်းတွေကို ဖြန့်ကြည့်လိုက် လက်သီးဆုပ်လိုက်၊ ပြန်ဖြေပြီး ဖြန့်ကြည့်လိုက် လုပ်နေမိသည်။ သိဒ္ဓိ စိတ်လှုပ်ရှားနေပါသည်။ နယ်စပ်မြို့၊ နိုင်ငံနှစ်ခု၏ နယ်နိမိတ် စည်းရိုး၊ တစ်ဖက်နိုင်ငံ...။ တရားမဝင် ခိုးဝင်မှု၊ သူ ကြက်သီးထသွား၏။ သူ ဘယ်တုန်းကမှ စဉ်းစားမကြည့်ခဲ့ဖူးသော အဖြစ်တွေပဲ။

ဤအဖြစ်အပျက်ကို စွန့်စားခန်းဟု သူမခေါ်ချင်ပါ။ အကယ်၍ စွန့်စားခန်း ဆိုလျှင်လည်း လူငယ်လေးတစ်ယောက်၏ ခံနိုင်ရည်ကို ကျော်သွားသော စွန့်စားခန်း ဖြစ်သည်။

ဒီပါသည် ရွေးချယ်စရာလမ်းတွေ အများကြီး ရှိလျက်နှင့် ဘာဖြစ်လို့ သည်လမ်းကိုမှ ရွေးခဲ့ပါသလဲ။ သို့မဟုတ် သူတို့မသိလိုက်သည့် တစ်လကျော်ကာလ အတွင်းမှာ ဒီပါသည် ရွေးချယ်ခွင့်တွေ ဆုံးရှုံးသည့် အခြေအနေထဲမှာ ညှပ်ပိတ်မိခံ လိုက်ရပြီလား။

မေမေ့ကို လှမ်းကြည့်မိတော့ မေမေသည် ဆိုဖာပေါ်တွင် တင်းကျပ်သော ကိုယ်နေဟန်ဖြင့် တောင့်တောင့်ကြီး ထိုင်လျက် ငြိမ်နေသည်။ ပခုံးပေါ် မထိတထိ ဆံပင်နွယ်တို့ကပိုကရို ဝဲကျလျက်၊ မျက်နှာ ခြယ်သမှု ပြယ်လွင့်ခါစ နဂိုနေ မရောက်တရောက်။ ဒါပေမဲ့ နွမ်းဖျော့စွာပင် မေမေ လှနေခဲ့ပါသည်။ မေမေလှတာကို ယခုလို အချိန်အခါ အခြေအနေမျိုးမှာပင် သူ သတိထားမိနေသည်။ နေရောင်ခန့်လည်း သတိထားမိနေမှာပါ။

နေရောင်ခန့်ကို အကဲခတ်ကြည့်မိတော့ လက်သီးဆုပ်နှစ်ခုပေါ်မှာ မေးထောက်လျက် ဆိုဖာပေါ်မှာ ရှေ့ကိုင်းလျက် နေထိုင်ရင်း မေမေအား ငေးကြည့်နေတာ မြင်ရသည်။ သူ့မျက်လုံး တွေဟာ သာမန်ဧည့်သည်မျက်လုံးမျိုးတော့ မဟုတ်။ ဤအိမ်၏

အရေးတကြီး ကိစ္စတို့ကို ဆုံးဖြတ်ချက် ချပေးမည့် အခွင့်အာဏာရှိသူတစ်ဦး၏ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း မျက်လုံးတွေလား။ ဒီပါ၏ နေရေး ရှင်ရင်း ဒုက္ခ သုခအားလုံးကို သူစိမ်းတစ်ယောက်၏ လက်ထဲသို့ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ထည့်လိုက်မိပါပကောလား။ ဤလူကို သူတွေ့ဖူးသည်မှာ တစ်လပင် မပြည့်သေးပါ။

မဟုတ်သေးဘူး။ ဤလူသည် ကစ်ကစ်၏ အစ်ကို ဖြစ်သည်။ သူ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းမလေး ကစ်ကစ်၏ အစ်ကိုဖြစ်သည်။ ကစ်ကစ်ကို ယုံကြည်သလို သူ့အစ်ကိုကို ယုံကြည်နိုင်မှာပါ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြောလို့ရမလဲ။ ဤလူသည် သူ့ညီ မူးယစ်ဆေးမှုနှင့် ထောင်မကျအောင် မကာကွယ်နိုင်ခဲ့။ သူ့ညီကို မူးယစ်ဆေးနွံမှ ဆွဲမထုတ်နိုင်ခဲ့။

ဘုရားရေ...ဒီလူကို သိဒ္ဓိတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အားကိုးလို့ရမလဲ။

သူသည် အစီအစဉ်တွေ အကုန်လုံးကို သံသယ ဖြစ်လာသည်။ မှားနေပြီ။ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ။

‘မေမေ...’

ထိုခဏမှာပင် တယ်လီဖုန်းမြည်သံသည် စူးရှကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

မေမေသည် ပထမဆုံး ကြားကြားချင်း တောင့်တင်းစွာ ငြိမ်နေ၏။ ဒုတိယအကြိမ် မြည်သည့်အခါကျမှ ခုန်ထလိုက်သည်။ ထို့နောက် တယ်လီဖုန်းဆီ ပြေးသွားတော့သည်။ ထို့နောက် တယ်လီဖုန်းဆီ ပြေးသွားတော့သည်။ စတုတ္ထတစ်ကြိမ် မြည်သည့်အသံမှာမှ ကောက်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

‘ဟဲလို...၊ ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... ဒီပါ့အမေပါ’

မေမေ့အသံသည် သိဒ္ဓိ စိုးရိမ်နေသလောက်တော့ မတုန်လှုပ်ပါ။ နေရောင်ခန့်က ထိုင်ရာမှ အသာထပြီး မေမေရှိရာသို့အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ လျှောက်သွားသည်။

‘ငွေ...ဪ...ဟုတ်ကဲ့၊ ထုတ်ထားပြီးပါပြီ၊ ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်မ မောင်လေးနဲ့ ဆက်ပြောပါနော်’ နေရောင်ခန့်သည် မေမေလှမ်းပေးသည့် ဖုန်းခွက်ကို ကိုင်လိုက်၏။ ပုံမှန်ပဲ။ အသာလေးပဲ။ ဤအိမ်တွင် စိတ်လှုပ်ရှားမိနေသူမှာ သိဒ္ဓိတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ‘ဟဲလို... ကျွန်တော် ဒီပါ့ ဦးလေးပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် တူလေးအတွက် အခုလို စေတနာထားပြီး ကူညီတာ သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

နေရောင်ခန့်က တယ်လီဖုန်းအဝင် စကားသံကို သိဒ္ဓိတို့ကြားရအောင် စပီကာ ခလုတ်ဖွင့်လိုက်၏။ တစ်ဖက်က စကားပြောသံကို သူတို့ကြားလိုက်ရပါသည်။

‘ခင်ဗျားတူလေး ဟိုဘက်နယ်ထဲကို ရောက်သွားပါပြီ၊ ကျွန်တော် ပြန်ခေါ်ဖို့ အဆက်အသွယ် လုပ်ရတာ ခက်ခဲသွားပြီပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ သိတယ် မဟုတ်လား၊ သူ့လမ်းကြောင်းတွေနဲ့သူတော့ ရှိတာပေါ့၊ မဖြစ်ဘူးတော့ မဟုတ်ဘူး...ဖြစ်မယ်’

‘ဖြစ်မယ်...သို့သော် ငွေကုန်ကြေးကျတော့ များမယ်၊ အဲလိုလား’

‘ခင်ဗျား သဘောပေါက်သားပဲ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားလုပ်ရမှာကို ပြောမယ်၊ ခင်ဗျားဆီကို လူတစ်ယောက် လွှတ်လိုက်မယ်’

‘ခဏလေး ခဏလေး၊ ကျွန်တော်တို့မှာက မမျှော်လင့်ဘဲ သတင်းနှစ်ခုက အပြိုင်ဝင်လာတာမို့ပါ၊ ဒီပါ့ရဲ့ တခြားသတင်းတစ်ခုလဲ ကျွန်တော်တို့ရထားပါတယ်၊ မူဆယ်ဘက်မှာ ဒီပါ့ကို တွေ့တယ်လို့ အခုလိုပဲ ဖုန်းသတင်းတစ်ခု ရောက်နေပါတယ်။’

ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ သတင်းနှစ်ခုလုံးကို တစ်ပြိုင်တည်း မလိုက်နိုင်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဒီထဲက သေချာတဲ့ တစ်ခုကို ဦးစားပေးရမှာမို့ ကျွန်တော့်ကို တစ်ဆိတ်ကူညီပါ။ ဒီက အစ်ကိုကြီး တွေ့လိုက်တဲ့ ကလေးဟာ ကျွန်တော့်တူ အစစ်ဖြစ်တယ်လို့ယုံကြည်ရမယ့် အထောက်အထားလေး၊ ဥပမာ ဓာတ်ပုံ...’

‘ဆောရီးဗျာ... အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မပြနိုင်ပါဘူး၊ ဒီလို အခြေအနေမျိုးလို့လဲ မသိခဲ့ဘဲကိုး၊ ဒီအတိုင်းပဲ ထုံးစံအတိုင်း ဆက်သွယ်ပေးခဲ့ရတာပါ’

‘ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးကိုယ်တိုင် ဒီပါကို တွေ့ခဲ့ရတယ်ပေါ့’

တစ်ဖက်က ခဏတိတ်ဆိတ်သွား၏။

‘ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်တော့ မတွေ့ဘူးပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က လုပ်ပေးခဲ့တာပါ။ ဒီပါမှ ဒီပါပဲလို့သူတို့က ပြောပါတယ်’

‘ဟုတ်ပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ဒါဆို ဒီပါနဲ့တိုက်ရိုက်တွေ့ပြီး ကူညီပေးလိုက်ရတဲ့သူနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဆက်သွယ်ပေးပါ။ ကျွန်တော် သူနဲ့ပြောမှ ဖြစ်မယ်’

‘ဘာလဲ...ဒါ...ကျုပ်တို့ကို မယုံကြည်တဲ့သဘောလား’

‘ဒီလိုသဘောတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က သေချာတာကို လိုချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ’

‘ခင်ဗျား ဒီလို အချိန်ဆွဲနေလို့ကောင်လေးတစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ခင်ဗျား နောင်တ ရ ရမယ်နော်’

မေမေ အသက်ရှူသံ ပြင်းပြင်းကို သိဒွိ ကြားလိုက်ရသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလဲ ဒီပါ ပါလို့မသေချာဘဲနဲ့ စွန့်စားလို့မရပါဘူး၊
ဓာတ်ပုံဖြစ်ဖြစ် သူ့လက်ရေးပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို တွေ့တဲ့သူတိုင်း သတိထားမိတဲ့ ထူးခြားတဲ့
အမှတ်အသားဖြစ်ဖြစ်’

‘ဒီမယ်...ခင်ဗျား သတိထားဖို့က ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန်မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားတူကို
ပြန်လိုချင်လား... မလိုချင်ဘူးလား၊ လိုချင်ရင် ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်အတိုင်း
ဆက်လုပ်ပါ၊ ငါးသိန်းရဲ့ တစ်ဝက်ကို အရင်ပေးပါ၊ စ လှုပ်ရှားဖို့’

‘ကျွန်တော်တို့မှာလဲ အချိန်မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော့်တူကို ကျွန်တော်
ပြန်ခေါ်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်တူ ဟုတ်မဟုတ် မသိဘဲနဲ့တော့ နှစ်သိန်းခွဲလဲ
အကုန်မခံနိုင်ပါဘူးခင်ဗျား၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့်တူအကြောင်း ပုံပေါ်အောင် ပြောပြနိုင်တဲ့
သူကို ကျွန်တော်နဲ့ဆက်မိဖို့အရင်ကူညီပါဦး၊ အစ်ကို့ကို ဆက်သွယ်နိုင်တဲ့ ဖုန်း’

‘နံပါတ်တော့ ဘယ်ပေးလို့ဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်တော်တို့က လျှို့ဝှက်ပြီး
လှုပ်ရှားရတဲ့သူတွေပါ’

‘ဒါဖြင့် အဲဒီ ကိုယ်တိုင်လှုပ်ရှားခဲ့တဲ့သူကို ကျွန်တော့်ကို ဆက်သွယ်ပေးပါ၊
သူက အစ်ကိုကြီးနဲ့ နီးနီးမှာ ရှိလား၊ ခေါ်ပေးလို့ရမလား၊ ကျွန်တော် စကားနည်းနည်း
ပြောချင်ပါတယ်’

‘သူ ဒီမှာ မရှိဘူး’

‘ဒီမှာဆိုတာ မြဝတီလား’

တစ်ဖက်က ပြန်မဖြေပါ။

‘ဟဲ့လို...’

တစ်ဖက်က အသံတိတ်သွားသည်။ ဘာသံမှ မကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ခဏနေတော့မှ အသံပြန်ကြားရသည်။ ထိုအသံမှာ စောစောက အသံမဟုတ်တော့ပါ။

‘ဟဲ့လို...’

ဒီအသံက ပို၍မာသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ၊ ဒီပါ့ကို တွေ့လိုက်တဲ့လူလား ခင်ဗျာ’

‘ဒီမယ်ဗျာ...ကောင်လေးကို တွေ့လိုက်တဲ့သူ ဒီမြို့မှာ မရှိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဆွေးနွေးပါ’

‘ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်ပြောတာ နားမလည်ဘူးထင်တယ်၊ ဒီပါ ပါလို သက်သေပြနိုင်တဲ့သူ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့လဲ အချိန်ကုန်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့လဲ အချိန်ကုန်တယ်၊ အဲဒီလူကို ကျွန်တော်တို့နဲ့ တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်ခိုင်းပါ’

‘ခင်ဗျားပြောပုံက ရင့်လှချည်လား၊ ကျုပ်တို့က ကူညီရမယ့်သူ၊ ကျုပ်တို့ကို ဒီလို ဆက်ဆံရင် မှားသွားမှာပေါ့’

တစ်ဖက်က အသံက တော်တော်တင်းမာသောကြောင့် သိဒ္ဓါနားထောင်ရင်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသည်။

‘ဒီပါအစစ်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြနိုင်မှ ကျွန်တော်တို့ဆီ ဆက်သွယ်ပါ ခင်ဗျာ’

ထို့နောက် တစ်ဖက်က ဘာမှ မပြောပြနိုင်မီ နေရောင်ခန့်က ဖုန်းချလိုက် ပါသည်။ သိဒ္ဓိသည် အံ့ဩလွန်းသဖြင့် နေရောင်ခန့်နှင့် တယ်လီဖုန်းအား ငေးစိုက်ကြောင်ကြည့်နေခဲ့မိသည်။ မေမေသည် ဘာဖြစ်သွားသည်ဟု နားမလည်လိုက် သလိုပင် ကြောင်အသွားရာမှ နေရောင်ခန့်ဆီ ပြေးသွား၍ လက်မောင်းကို ဆွဲဆုပ် ကိုင်လှုပ်လေသည်။

‘ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ... မင်းဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ၊ အခု သားလေးရဲ့ လမ်းစ ပျောက်သွားပြီ’

‘မဟုတ်ဘူး မမ၊ မမနားမလည်ဘူးလား၊ သူတို့က လူလိမ်တွေ’

‘မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ’ မေမေ အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်ပါသည်။

‘သူတို့စကားတွေကို နားထောင်ကြည့်ရင် သိတာပဲ မမရဲ့၊ ဘာမှ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်ဘဲနဲ့ ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို ဘာကိစ္စငွေပေးရမှာလဲ’

‘ငွေကို ကိုယ် မနှမြောဘူး၊ သားလေးကိုပဲ ပြန်လိုချင်တယ်...သားလေးကိုပဲ ပြန်လိုချင်တယ်’

မေမေသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ အော်ဟစ်လျက်က အသံတိမ်ဝင်သွားကာ တစ်ချက် ရှိုက်ငင်လိုက်ပါသည်။

‘သားလေး တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် မင်းကြောင့်ပဲ မင်းကြောင့်’

‘မမ...ခေါင်းအေးအေးထားပါ၊ မမငွေဘယ်လောက်ပဲ ပုံပေးပေး၊ သူတို့မမသားကို မမဆီ ပို့ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး’

နေရောင်ခန့်က မေမေပခုံးအား ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သိဒ္ဓိ ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်သွား၏။

‘ဘာကြောင့်လဲ သိလား...၊ သူတို့မမသားကို တစ်ခါမှတောင် မမြင်ဖူးဘူး၊ အကြံအဖန်လုပ်တာ’

မေမေ ခေါင်းယမ်းပါသည်။ နေရောင်ခန့်စကားတွေကို မေမေ မယုံနိုင်ပါ။

‘သူတို့အခုဆက်နေတာ မြဝတီကလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ရန်ကုန်တစ်ဝိုက်ကပဲ ဆက်နေတာ၊ မမဆီက ပိုက်ဆံဘယ်လောက် ရရ သူတို့ယူမှာပဲ’

နေရောင်ခန့်က မေမေကို ဆိုဖာတွေ ရှိရာသို့ခေါ်လာ၏။

‘မမ စိတ်လှုပ်ရှားနေလို့ပါ၊ ခဏထိုင်ဦး၊ စိတ်အေးသွားမှ ပြန်စဉ်းစား ကြည့်ရအောင်၊ အအေးတစ်ခုခု သောက်မလား၊ ရေဖြစ်ဖြစ်ပာင်...’

မေမေ စိတ်လျော့ကာ ဆိုဖာနောက်မှီပေါ် ခေါင်းလှန်မော့လျက် မျက်စိမှိတ် ထားလိုက်ပါသည်။ နေရောင်ခန့်က သိဒ္ဓိအား လှမ်းကြည့်သည်။ သိဒ္ဓိ၏ စူးစိုက်သော မျက်ဝန်းများနှင့် ဒိုင်းခနဲ ဆုံမိကြ၏။

‘ သိဒ္ဓိ... ခင်ဗျားအမေကို သောက်စရာ တစ်ခုခု ယူလာပေးမလား’

သိဒ္ဓိသည် လှုပ်ရှားဖို့မေ့လျော့နေသူလိုပင် မျက်လုံးချင်း ဆိုင်လျက် ငေးစိုက် ကြည့်နေမိ၏။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ဘာကို သတိထားမိသွားသလဲ မသိ။ နေရောင်ခန့်သည် သိဒ္ဓိအား ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြကာ မီးဖိုဆီသို့ သူ့ကိုယ်တိုင် လျှောက်သွားလေ တော့သည်။ သည်အိမ်မှာ နေနေသော အိမ်သားတစ်ယောက်လို သေချာမှုမျိုး ဖြစ်သည်။

သူပြန်လာသောအခါ ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်နှင့် 7 up အအေးသံဘူး နှစ်ဘူးကို သယ်လာသည်။
ပထမဆုံး သံဘူးကို ဖောက်ခနဲ ဖွင့်လိုက်ပြီး ဖန်ခွက်ထဲသို့ ဆဲဗင်းအပုပ် အချိုရည်တွေ
လောင်းထည့်ကာ မေမေအား တစ်ခွက်ကမ်းပေး၏။

‘ရော...မမသောက်လိုက်နော်၊ ဘာမှ မစဉ်းစားနဲ့ဦး၊ ပြီးရင် စောစောက တိပ်ခွေ
ပြန်နားထောင်ကြည့်’

ထို့နောက် ဘူးထဲမှ လက်ကျန်ကို နောက်ဖန်ခွက်ထဲသို့ ငှဲ့ထည့်ကာ သိဒ္ဓိအား
ပေးပါသည်။ သိဒ္ဓိ ဖန်ခွက်ကို လှမ်းမယူမိဘဲ မျက်မှောင်တွန့်ကွေးကာ စိုက်ကြည့်ငေး
နေမိ၏။

‘သိဒ္ဓိ...’

နေရောင်ခန့်က သိဒ္ဓိအား အနူးညံ့ဆုံးလေသံဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ခေါ်ပါသည်။

‘ခင်ဗျား ဘယ်လိုခံစားရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်’

သိဒ္ဓိ အသံထွက်၍ ရယ်မိပါသည်။ ထို့နောက် နေရောင်ခန့်၏ မျက်လုံးထဲသို့
စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် အတိုးတိတ်ဆုံး လေသံဖြင့် ခပ်မြန်မြန်
ပြောလိုက်၏။

‘ခင်ဗျား နားမလည်ပါဘူး’

ထို့နောက် ဝုန်းခနဲ ထထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ဧည့်ခန်းသည် တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်လျက် ကျန်ခဲ့သည်။ အခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။
လင်းထိန်သွားသည့် မီးရောင်အောက်မှာ ခုတင်နှစ်လုံး၊ စာကြည့်စားပွဲနှစ်လုံးနှင့်

ကုလားထိုင်နှစ်လုံးကို သူ စိုက်ကြည့်နေသည်။ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်လိုနေသည်။ အပြင်မှာတော့ တစ်ယောက် ပိုနေသည်။

သူသည် မေမေ့ကို ချစ်၏။ မေမေ့မှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာများစွာဖြင့် လေးလံပိကျနေခဲ့ပြီ။ မေမေ့အပေါ်မှာ နောက်ထပ် ကောက်ရိုးလေး တစ်မျှင်စာမျှပင် ဝန်မပိစေချင်တော့ပါ။ သို့သော် တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် မေမေ့အား သူပြောချင်တာတွေ အများကြီး ရှိပါသည်။ မေမေ့အပေါ် သူ မကျေနပ်တာတွေ အများကြီး ရှိနေပါသည်။ မေမေ့ကို မပြောရက်သည့် စကားတွေကို သူ ဘယ်သူ့ကို သွားပြောရမည်လဲ။

သိဒ္ဓိသည် မတ်မတ်ရပ်နေရင်းမှ ဒီပါ့ ခုတင်ခြေရင်းမှာ ချထားသော တယောသေတ္တာလေးကို မြင်သွားသည်။ သူ ထိုနေရာသို့လျှောက်သွားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် သေတ္တာခလုတ်လေးတွေကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အဖုံးကို လှုပ်လိုက်သောအခါ ညိုဝါဝါအရောင်ဖြင့် ပြောင်လက်နေသော တယောကို မြင်ရသည်။ တယောကြိုးလေးတွေကို သူ့လက်ဖျားဖြင့် ထိတို့ကြည့်၏။ ဘာသံမှ ထွက်မလာ။ အခုအချိန်မှာ သူအကြားချင်ဆုံးမှာ ဒီပါ၏တယောသံ ဖြစ်သည်။ တေးသွားသံစဉ် မှန်သည်ဖြစ်စေ၊ သံကြောင်ကြောင်နှင့် မြည်သည် ဖြစ်စေ။ အလေးအနက် ပွတ်ဆွဲသံဖြစ်စေ၊ ပြောင်နောက်စွာ ပွတ်ဆွဲသံဖြစ်စေ... တစ်ခုခုကို သူနားထောင်ချင်နေပါသည်။

(၁၉)

လေးဆယ့်ခြောက်ရက်မြောက်နေ့...။

အရွက်အခက်တွေနဲ့ အသီးတွေကို အချိန်က ယူသွားပြီး
 ပုံစံမှန်သစ်ရွက်ကိုပဲ
 ဆောင်းလမ်းတစ်လျှောက် ပြန့်ကျဲနေတဲ့
 ထိတ်လန့်စရာနဲ့ သောကတွေအဖြစ် ပုံဖော်သွင်းဖို့
 မီးရှို့ပစ်ခဲ့တယ်။

(Edwin Muir)

‘ငါရောက်သွားတော့ အဲဒီကောင်လေးက အခွေဆိုင်မှာ အခွေရွေးတုန်း၊ အဲဒါ ဘာလေးလဲ... မင်းကို ငါပြောပြီးပြီလား’

မြတ်ကောင်းက သိဒ္ဓိ၏ နောက်မှလှေကားတက်လိုက်လာရင်း မေးတော့ သိဒ္ဓိ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘အဲဒါ မိန်းမလျာလေးကွ’

သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး ရယ်မောမိကြသည်။ ဒီပါဟု ဖုန်းဆက်လို့ ဆိုင်နှင့် အနီးဆုံး မြတ်ကောင်းအား သွားကြည့်ခိုင်းသော အဖြစ်ကို ရယ်စရာ ပြန်ပြောနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

‘ဆိုင်က ကောင်မလေးကို ငါက သေချာအောင် မေးကြည့်လိုက်တယ်။ နင်တို့ ဖုန်းဆက်လိုက်လို့ တို့လာတာ၊ အခု နင်မြင်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ဒီပါလားလို့၊ သူက တိုးတိုးလေး ဖြေတယ်။ ဟုတ်တယ်...တဲ့၊ ဟာ...သွားရော’

မြတ်ကောင်းသည် နဖူးပေါ် လက်ဝါးနှင့် ပြန်ရိုက်လေသည်။ သိဒ္ဓိ အလွန်ရယ်ချင်နေသေးသည်။

‘ဟား ဟား...ဒီပါသာ သိရင်တော့ ဘယ်လောက်များ ဒေါပဲလိုက်မလဲ မသိဘူး၊ သူ့ကို မိန်းမလျာနဲ့မှ မှားရတယ်လို့၊ တော်တော်ပြောင်မြောက်တဲ့ ဟာသကွက်ပါပဲ’

ဒီပါသည် မိန်းမလျာတွေကို အလွန်မုန်းတီးပါသည်။

‘မသိဘူးလေကွာ၊ မင်းဖုန်းဆက်တော့လဲ ငါ့မှာ လိုက်သွားရတာပေါ့၊ ကောင်လေး ပြန်ထွက်သွားမှာစိုးလို့ ငါ့မှာ အပြေးသွားရတာ၊ ငါ့အင်နာဂျီတွေ တော်တော် ကုန်သွားတယ်၊ ပြန်လျော်ပေးပေးကောင်’

သူတို့နှစ်ယောက် ရယ်မောပြီး ခန်းရှေ့သို့ရောက်တော့ ရယ်မောသံတွေ ချက်ချင်း ပြတ်တောက်ကာ တိတ်ဆိတ်သွား၏။

အခန်းတံခါး ပိတ်ထားသည်။ အပြင်မှ သော့ခတ်မထားပါ။

အခန်း အပြင်ဘက်မှာ နီညိုရောင် ကတ္တပါသည်ကြီးနှင့် ယောက်ျားစီး သားရေဖိနပ်တစ်ရုံ ရှိနေသည်။

တံခါး၏ မြှုပ်သော့ပေါက်ထဲသို့ သော့တံထိုးထည့်တော့မည့် သိဒ္ဓိ၏လက်များ ခဏ တန့်သွားသည်။

‘ဟာ... ဧည့်သည် ရှိနေတာပဲကွ’

မြတ်ကောင်းက ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်သည်။ သိဒ္ဓိတို့အိမ်တွင် မိသားစု သုံးယောက် ရှိရာမှ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တာကို မြတ်ကောင်းသိသည်။ အဲဒီ ဖိနပ် သိဒ္ဓိ၏ ဖိနပ် မဟုတ်မှန်းလည်း မြတ်ကောင်း သိနေပါသည်။ မြတ်ကောင်း အထင်လွဲသွားနိုင်ပါသည်။ သော့ပေါက်ထဲသို့ သော့တံထိုးထည့်မည့် သိဒ္ဓိ၏ လက်ကို မြတ်ကောင်းက ဆွဲထား၏။

‘သိဒ္ဓိ...မင်း ဒီနေ့စာသင်ချိန် ပျက်တယ်ဆိုတာ အန်တီ ဘယ်သိမလဲနော်’

‘မသိဘူးပေါ့’

‘ငါတို့လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားရအောင်ကွာ’

‘ဟာ...ဘာလို့လဲ၊ ငါလက်ဖက်ရည် မသောက်ချင်ဘူး၊ နောက်ပြီး မင်းစီဒီ ယူရဦးမှာလေ’

ဧည့်သည်သည် ဧည့်သည်သက်သက်သာ ဖြစ်ကြောင်း မြတ်ကောင်း သိစေချင်သည်။ သူ တံခါးသော့ ဖွင့်လိုက်၏။

တံခါးဖွင့် ဝင်လိုက်သောအခါ သူ အံ့ဩသွား၏။ ဧည့်ခန်းမှာ ဘယ်သူမှ မရှိပါ။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားပါသည်။ အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်သည်ဖိနပ်တစ်ရုံ ရှိနေပါလျက်နှင့် ဧည့်ခန်းမှာ ဧည့်သည် ရှိမနေဘူး။ အဲဒါကိုလည်း မြတ်ကောင်း သိသွားပြီ။

သူ ဧည့်ခန်းဆိုဖာတွေဆီ လျှောက်သွားတော့ မြတ်ကောင်းက တွန့်ဆုတ်စွာ ဝင်လိုက်လာ၏။

နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာပေါ်မှာ ရုံးကိုင် လက်ဆွဲသားရေအိတ် အနက်ရောင် တစ်လုံးတင်ထားသည်။ နေရောင်ခန့်၏ အိတ်ဖြစ်သည်။ သူထောင်းခနဲ ဒေါပွသွား၏။ လူကို ဧည့်ခန်းမှာ မေမေနှင့် ထိုင်စကားပြောနေတာ မြင်ရလျှင် သူ ဒီလောက် ဒေါပွမိမှာ မဟုတ်ပါ။ အခုတော့ ဧည့်ခန်းမှာ အိတ်ပဲ ရှိသည်။ လူက ဘယ်ရောက်နေသလဲ။

မြတ်ကောင်းသည် အခြေအနေကို ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွား၏။

‘လက်ဖက်ရည်ဆိုင်’

မြတ်ကောင်း၏ တိုးတိုးတိတ်တိတ် စကားကို သူပုတ်ထုတ်လိုက်ပါသည်။ အသံ ခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့်ပဲ ပြောမိသည်။

‘ဘာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ မသွားဘူး၊ မင်းအခု စီဒီယူမယ် မဟုတ်လား၊ ထိုင်စောင့်’

အခန်းထဲ သွားယူရန် လှည့်ထွက်ဖို့ပြင်တော့ မြတ်ကောင်းက ဖမ်းဆွဲတားသည်။

‘အရေးမကြီးဘူး ပေ့ကောင်... မသွားနဲ့၊ မင်းအမေ ဧည့်သည်နဲ့ စကားပြောနေတာ ဆိုရင် တို့အသံကြောင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားမှာပေါ့’ ဟု ခပ်တိုးတိုး ဖျောင်းဖျာသည်။

သိဒ္ဓိ မျက်နှာ နွေးခနဲ ပူသွားပါသည်။ မေမေ ဘာဖြစ်လို့ ဧည့်ခန်းမှာ ရှိမနေတာလဲ။

‘သိဒ္ဓိ...ငါပြောတာ နားထောင်၊ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးကို မင်းကြံဖူးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါရှင်းပြမယ်’

‘ဘာမှ လာရှင်းပြမနေနဲ့’

အခန်းဘက်သို့ လှည့်တော့မည့် သိဒ္ဓိအား မြတ်ကောင်းက ဇွတ်ဖမ်းချုပ် ထိန်းထား၏။

‘ရှူး... ရှူး... လူကြီးတွေရဲ့ အခွင့်အရေးကို မင်း လေးစားရမှာပေါ့’ ဟု အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောပြန်သည်။

‘ဘာ...အခွင့်အရေးလဲ’

သူ ဒေါသကို မျိုသိပ်ထိန်းချုပ်လျက် အံ့ကြိတ်ကာ တိုးတိုးအော်မိ၏။

‘မင်း ညတိုင်းရှစ်နာရီခွဲမှ အိမ်ပြန်ရောက်တာ မင်းအမေ သိတယ်၊ အခုမှ ညနေ ခြောက်နာရီခွဲပဲ ရှိသေးတယ်’

‘ဘာဖြစ်လဲ’

‘ဒီတော့ အခု တို့ပြန်ထွက်ကြမယ်၊ ညရှစ်နာရီခွဲမှ မင်းကို ငါပြန်လိုက်ပို့မယ် ... လာ’

သူ မြတ်ကောင်းလက်ထဲမှ ဇွတ်ရုန်းထွက်လိုက်ပါသည်။

‘မသွားဘူး’

မြတ်ကောင်းက စိတ်ရှည်သောအပြုံးဖြင့် သူ့နားနား ကပ်ကာ ရှင်းပြ၏။

‘ငါ တစ်ခါ တစ်ခါ အိမ်ပြန်ချိန်မဟုတ်ဘဲ ပြန်ရောက်သွားရင် ဖေဖေနဲ့မေမေက ငါ့ကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်တွေ ဖြစ်ကုန်တာ ငါသတိထားမိတယ်၊ လူကြီးတွေရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အချိန်ကို...’

‘ဘာဆိုလဲကွ၊ အဲဒါက မင်းအဖေလေ’

မြတ်ကောင်းက ပြုံးချင်နေတာကို ထိန်းချုပ်မျက်နှာပိုးသတ်လျက်

‘ ဘာထူးလဲ...အခုလဲ သူက မင်းအဖေ ဖြစ်မယ့်သူပဲ’

‘ဟင်...’

သိဒ္ဓိသည် ရှိသမျှ ဒေါသတွေ အကုန်လုံးကို ညာဘက်လက်ထဲမှာ စုပြုံထည့်လျက် မြတ်ကောင်း၏ မျက်နှာကို စွတ်ထိုးပစ်လိုက်၏။

လက်သီးသည် မြတ်ကောင်း၏ ဘယ်ဘက်ပါးပြင်နှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ ထိမိသွားပြီး မြတ်ကောင်းမျက်နှာ ယိုင်ထွက်သွားသည်။

‘မင်း...ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့စော်ကားရတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့စော်ကားရတာလဲ’

သိဒ္ဓိသည် ကြောင်အသွားသော မြတ်ကောင်းအား နှစ်ချက်ဆင့် ထိုးပစ်လိုက်တော့ မြတ်ကောင်းလဲကျသွားသည်။

‘ဟေ့ကောင်...သိဒ္ဓိတော်တော်၊ ငါပြန်ထိုးမှာနော်...ဟေ့ကောင်’

မြတ်ကောင်း၏ နှာခေါင်းမှ သွေးတွေ ယိုစီးထွက်လာသည်ကို မြင်တော့မှ သူ့လက်တွေ ရပ်သွားပါသည်။

‘သား...သိဒ္ဓိ...ဘာဖြစ်တာလဲ’

နောက်ဘက်မှ မေမေအသံ။

သူ မေမေအား ဒေါသတကြီး လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ မေမေက မီးဖိုခန်းဆီမှ အပြေးအလွှား ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ မေမေမျက်နှာမှာ မျက်ရည်စတွေ စွန်းထင်းနေခဲ့ပါသည်။ မေမေမျက်ရည်တွေ မြင်တော့ သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်စွာ ပူလောင်သွားတော့သည်။

‘အို...မြတ်ကောင်း၊ သိဒ္ဓိ...သား ဘယ်နှယ်လုပ်တာလဲ’

မေမေက ဧည့်ခန်းဆီ အပြေးရောက်လာပြီး မြတ်ကောင်းလဲကျနေရာသို့ ရောက်သွားကာ အနားမှာ ထိုင်ချလိုက်၏။

‘ဟယ်...သွေးတွေ၊ တော်တော်များသွားသလား သားရယ်...ဘာဖြစ်ကြတာလဲ’

မေမေက မြတ်ကောင်း၏နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်မှ သွေးတို့ကို လက်ဖဝါးဖြင့် သုတ်ပေးပြီး ပခုံးမှာ ဖက်၍ ဆွဲထူပါသည်။

‘ဘာမှ မဖြစ်ဘူး အန်တီ...သားတို့ရန်ဖြစ်နေကျပါ၊ ရတယ် အန်တီ’

‘ဟောဒီကလေးကို အခုတလော ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိပါဘူး၊ မြတ်ကောင်းရယ်... အန်တီတောင်းပန်ပါတယ်’

ထို့နောက် ငူငူကြီးရပ်နေသော သိဒ္ဓိအား မေမေက လှမ်းပြော၏။

‘ဟဲ့သား...စားပွဲပေါ်က တစ်ရှူး စက္ကူဘူး ပေးစမ်း’

သူ မပေးပါ။

နေရောင်ခန့်၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရ။ ဒီလူ ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊
ဘယ်ရောက်နေခဲ့တာလဲ။

‘မြတ်ကောင်း...မင်း ထွက်သွားတော့’

သူ့ဒေါသကို ချုပ်ထိန်းပြီး နှင်မိ၏။

မေမေက သူ့ကိုယ်တိုင် စက္ကူဘူးကို လာယူပြီး သိဒ္ဓိအား စိတ်ရှုပ်ထွေးသော
ဒေါသဖြင့် ကြည့်သွားသည်။ ထို့နောက် မြတ်ကောင်းအား စက္ကူဖြင့် သွေးသုတ်ပေး၏။
မြတ်ကောင်းက မေမေလက်ထဲမှ စက္ကူကိုယူပြီး သူ့ပတာသူ သုတ်သည်။ သို့သော်
နှာခေါင်းထဲမှ သွေးတွေ စိမ့်ယိုနေဆဲ။ သူမကြည့်ချင်တော့သဖြင့် မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်
မိသည်။

‘ရတယ် အန်တီ...ရပါတယ်’

‘မြတ်ကောင်း...မင်း ထွက်သွားတော့ဆို၊ မကြားဘူးလား၊ မင်းမျက်နှာကို
ငါမကြည့်ချင်ဘူး’

သူ အသံကုန် အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲမိသည်။

‘သွားမှာ သွားမှာ’ မြတ်ကောင်းက ခြေလှမ်းပြင်၏။ မေမေက ဆွဲတားထား
ပါသည်။

‘ဘယ့်နယ်သွားရမလဲ...ဒီလောက်သွေးထွက်နေတဲ့ ဥစ္စာ၊ နေဦး...လာ ဒီမှာ ထိုင်စမ်း မြတ်ကောင်း၊ သိဒ္ဓိ...သွား... ရေခဲလေး ငါးခု ပလတ်စတစ်အိတ်နဲ့ သွားထည့်ယူခဲ့စမ်း’

‘နေပါစေ အန်တီ...ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်’

‘မပြန်ရဘူး’

မေမေက ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်လိုက်ပြီးနောက် သိဒ္ဓိဘက်လှည့်ကြည့်၏။ မေမေ့မျက်ဝန်းတွေ ဒေါသဖြင့် တောက်ပနေခဲ့သည်။

‘သိဒ္ဓိ...ရေခဲသွားယူ...လို့မေမေပြောနေတယ်’

သိဒ္ဓိသည် စုပ်တစ်ချက် သတ်လိုက်ပြီး ဒေါသကြီး လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ အဲသည်အချိန်မှာပါပဲ...။ အဲသည်အချိန်မှာပဲ မီးဖိုထဲက ထွက်လာသော နေရောင်ခန့်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိခဲ့သည်။

အရင်တုန်းက သည်မျက်နှာကို သူ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ အားကိုးစွာ ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ အံ့ဩလေးစားစွာ ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခုအခါ ထိုမျက်နှာသည် သူ့အတွက် မုန်းတီးစက်ဆုပ်စရာ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

‘သိဒ္ဓိ...’

နေရောင်ခန့်က ခပ်တိုးတိုးခေါ်၏။ သိဒ္ဓိသည် ဒေါသမျက်လုံးတွေဖြင့် သူ့ကို ခါးသီးမုန်းတီးစွာ ကြည့်လျက် ပန်းချင်း တိုက်ပစ်ခဲ့၏။ တိုက်လိုက်သော အရှိန်ဖြင့် နေရောင်ခန့်သည် ဘေးသို့ယိုင်သွားသည်။

သူ မီးဖိုခန်းထဲသို့ ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ဝင်လာခဲ့သည်။ ရေခဲသေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်ပြီး အပေါ်ထပ်အအေးခန်းထဲမှ ရေခဲခွက်ကလေး တစ်ခု ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေခဲသေတ္တာကို ဒိုင်းခနဲ အရှိန်ပြင်းစွာ ပြန်ပိတ်လိုက်၏။ ရေခဲခွက်ကို လက်ဖြင့် ချိုးကွေးလိုက်သောအခါ အထဲက ရေခဲတုံးလေးတွေ ခွက်အံလေးတွေထဲမှ ကျွတ်ထွက် လာသည်။ ပလတ်စတစ်...။ သူ့ဘေး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပလတ်စတစ် တစ်အိတ်မျှ မရှိပါ။

သိဒ္ဓိသည် ပန်းကန်စင်ပေါ်မှာ ပေါင်မုန့်ထည့်သည့်အိတ်ကို တွေ့သွားသည်။ အိတ်ထဲမှာ ပေါင်မုန့်လေးငါးလွှာ ကျန်သေး၏။ သူပေါင်မုန့်တွေ ဆွဲထုတ်ပြီး ပလတ်စတစ် အိတ်အခွံကိုသာ ယူလိုက်သည်။ ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲသို့ ရေခဲတုံး ကလေးတွေ အကုန် မှောက်သွန်ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အိတ်ကို လက်ဖြင့် စုလိမ်ကာ ကိုင်လျက် လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

ဘယ်အချိန်တုန်းက သူ့နောက်မှာ ရောက်နေမှန်းမသိသော နေရောင်ခန့်ကို နီးကပ်စွာ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်မိပါသည်။

‘သိဒ္ဓိ...ခင်ဗျား ဘာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်’

‘နောက်ဆုတ်...’

သူ အော်လိုက်၏။ သို့သော် သူ့အသံသည် အကျယ်ကြီးထွက်မလာဘဲ တိုးတိတ်စွာ ထွက်လာခဲ့သည်။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ရှင်းပြချင်တယ်’

နေရောင်ခန့်၏ မျက်လုံးတွေက တောင်းပန်သော မျက်လုံးတွေ မဟုတ်ခဲ့။
စူးစိုက်သော တည်ငြိမ်သော မျက်လုံးတွေသာ ဖြစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းတွေက ခပ်တင်းတင်း
စေ့ထားသည်။

‘ဘာမှ လာရှင်းပြမနေနဲ့၊ ခင်ဗျား အခုထွက်သွားတော့’

ထို့နောက် အဲသည်မျက်လုံးတွေ၏ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနိုင်မှုကို သူ မုန်းတီးလာ
ခဲ့သည်။ နှုတ်ခမ်းတွေ၏ ကျူးကျော်မှုကို သူမုန်းတီးလာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် နေရောင်ခန့်၏ လက်တစ်ဖက်က သူ့ဘယ်ဘက်ပန်းပေါ်သို့
လာထိကိုင်လိုက်သည်။ အဲသည်မှာ သူ့ချုပ်တည်းမှုတွေ အကုန်လွင့်ထွက်ကုန်တော့သည်။

သိဒ္ဓိသည် လက်ထဲမှာ စုကိုင်ထားသော ရေခဲအိတ်ဖြင့် နေရောင်ခန့်၏ မျက်နှာကို
အားကုန်လွှဲရိုက်ချပစ်လိုက်ပါသည်။

မာကျောသည့် ရေခဲတွေနှင့် မျက်နှာထိမိသွားရာမှ ဖျောင်းခနဲ မြည်သည့်
ကျယ်လောင်သော ထိခတ်သံ၊ ရေခဲတွေ ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲမှ ကွဲကြေသွားသည့်
အက်ကွဲသံ...။ နေရောင်ခန့်၏ ညည်းတွားသံ၊ သိဒ္ဓိ၏ဒေါသတကြီး အသက်ရှူသံ...။
အသံအားလုံးသည် စက္ကန့် ပိုင်းအတွင်း ရောယှက်ကာ ပဲ့တင်ထပ်သွား၏။

သူ သတိထားမိသည့်အချိန်တွင် နေရောင်ခန့်၏ နှုတ်ခမ်းတစ်ပိုက်မှာ သွေးတွေ
တစ်မှံစိမှံ ယိုစီးဖြာဆင်းနေခဲ့ပြီ။ နေရောင်ခန့်က နောက်သို့ယိုင်လျက် စားပွဲကို
လက်ထောက် မှီထားခဲ့ပြီ။

အံ့ဩစရာကောင်းသည်က ဒီလူ၏ မျက်နှာမှာ အပြုံးတစ်ခုရှိနေခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။
နာကျင်သော အပြုံးလား၊ သို့မဟုတ် ခွင့်လွှတ်ပါသည် ဟူသော အပြုံးမျိုးလား။

သိဒ္ဓိသည် ထိုအပြုံးကြောင့် ခါးသက်စွာ ခံစားလိုက်ရ၏။

နေရောင်ခန့်၏ နှုတ်ခမ်းမှ ယိုကျနေသော သွေးတို့သည် လက်ခုံပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ ထိုသွေးတို့ကို နေရောင်ခန့်က စိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာ သိဒ္ဓိကလည်း ထိုသွေးတို့ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ နောက်ထပ်သွေးတစ်စက်... ပထမသွေးစက်ပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ သွေးစက်နှစ်စက်ပေါင်းသည် လက်ခုံမှ အရေပြားအတိုင်း လိမ့်ဆင်းကျလှ ဆဲဆဲ...။ နောက်ထပ် သွေးတစ်စက်...။

သိဒ္ဓိ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် နေရောင်ခန့်သည် သူ့လက်ခုံကို နှုတ်ခမ်းဆီသို့ ပင့်ယူလျက် လက်ခုံပေါ်မှ သွေးတို့ကို စုပ်ယူလိုက်ပါသည်။ ထိုနှုတ်ခမ်းတွေကလည်း သွေးအလိမ်းလိမ်း။ သို့သော် ဖျော့တော့စွာ ပြုံးနေကြသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်သောအခါ သိဒ္ဓိရင်မှာ ဆူပွတ်နေသည့် ဒေါသတေ တော်တော်များများ ပြန်လည် ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ သူ့ ဘဝမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သွေးထွက်သံယို ဖြစ်အောင် တစ်ခါမျှ မလုပ်ခဲ့ဖူးပါ။

သိဒ္ဓိသည် ရေခဲအိတ်ကို တင်းတင်းဆုပ်လျက် ဧည့်ခန်းသို့ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဧည့်ခန်းမှာ မြတ်ကောင်းမရှိတော့ပါ။ မေမေတစ်ယောက်တည်းသာ လှေကား အဆင်းတံခါးကို ပိတ်နေခဲ့သည်။

‘မေမေ...’

သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သော မေမေမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတွေနှင့်။ သိဒ္ဓိသည် ရေခဲအိတ်ကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး မေမေဆီ တိုးကပ်သွားလိုက်၏။

မေမေက သူ့အား လှမ်းကြိုပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ သိဒ္ဓိသည် အနည်းငယ် ဆုတ်ကန်ကန်စိတ်ဖြင့်ပင် မေမေအား အသာအယာ ပြန်ဖက်ထားလိုက်မိသည်။

သားအမိ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေခိုက်မှာ ခြေသံတစ်ခု ကြားရသည်။ ခပ်ဖွဖ နင်းလာသော၊ သို့သော် တွန့်ဆုတ်မှုမရှိသော ခြေသံ ဖြစ်သည်။ သူ လှည့်မကြည့်ပါ။ မေမေကတော့ လှည့်ကြည့်သည်။ မေမေမျက်ဝန်းမှာ စိုးရိမ်တုန်လှုပ်မှု အသစ်တစ်ခု တွေ့လိုက်ရ၏။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် မျက်နှာကို ပြင်ကာ ပြုံးပြလျက် ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်သည်။

အနားရှိ ဆိုဖာပေါ်မှ အိတ်ကို ဆွဲယူလိုက်သံ။ နောက်ပြီး တံခါးဆီ ပြန်လျှောက်သွားသည့် ခြေသံ။ သူ့မျက်လုံး၏ ဘေးမြင်ကွင်းဆီမှာ နေရောင်ခန့်၏ သဏ္ဍာန်ကို အဖြူတစ်ဝက် အမည်းတစ်ဝက်ဖြင့် ခပ်ရိပ်ရိပ် မြင်ရသည်။ ထို့နောက် တံခါးလက်ကိုင် လှည့်ဖွင့်သံ။

ထို့နောက်...နေရောင်ခန့်သည် သူတို့သားအမိဘဝထဲမှ အပြီးအပိုင် ထွက်သွား ပါစေတော့ဟု သူပြင်းပြစွာ ဆန္ဒပြုမိပါသည်။

(၂၀)

လေးဆယ့်ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့...။

အိပ်မက်တွေကနေပဲ သိရတဲ့လ
ဒီညမှာ မြင့်မြင့် 'သာ' နေတယ်။

(Paul Farley)

သည်နေ့ညနေ ဘောက်ဆင် အားကစားခန်းသို့မသွားတော့ဘူးဟု သူ
ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ မသွားသည့် အကြောင်းပြချက်ကလည်း တစ်ခုတည်း။
မြတ်ကောင်းကို မျက်နှာပူနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ဘော်ဒီကဲရ်သို့ သွားနေကျအချိန် ပတ်ဝန်းကျင်လောက်တွင်
မြတ်ကောင်း ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ အိမ်ရှေ့မှ ပွန်းသံ တစ်ချက်ရှည်ရှည်
ကြားလိုက်ရတော့ ညနေ ၃ နာရီ မိနစ် ၄၀။ မြတ်ကောင်း၏ပွန်းသံမှန်း သူ ချက်ချင်း
သိလိုက်သည်။ စိတ်မှတ်မဲ့ပင် ခါတိုင်းလို ဝရန်တာတံခါးဖွင့်လျက် ဝရန်တာမှ
ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

မြတ်ကောင်း...။

ကားထဲမှ မထွက်ဘဲ ကားမှန်ကို ချထားပြီး ဟွန်းတီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အပေါ်ထပ်သို့လည်း မော့မကြည့်ပါ။ ကားရှေ့မှန် တည့်တည့်ကိုသာ ကြည့်နေသည်။ သူ ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ နောက်ဟွန်းသံ တစ်ချက် ထပ်တီးပြန်၏။ အပေါ်တော့ လုံးဝ မော့မကြည့်။

သူ ပြုံးမိသွားသည်။ မြတ်ကောင်း စိတ်ဆိုးမပြေသေးဘူး။

ထို့နောက် သူသည် မြတ်ကောင်းကြားလောက်အောင် ဝရန်တာတံခါးကို အကျယ်ကြီး ဆောင့်ပိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သော့တစ်စုံ ဖြုတ်ယူကာ အိမ်နေရင်း အဝတ်အစားဖြင့်ပင် ကျောပိုးအိတ် ကောက်ဆွဲယူလိုက်ပြီး အခန်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ အခန်းပြင်က သံပန်းတံခါးသော့ခတ်နေစဉ်မှာ ဟွန်းသံနောက်တစ်ချက် ကြားရပြန်သည်။ သူ ကသောကမျော ပြေးဆင်းလာခဲ့၏။

မြတ်ကောင်းသည် ပြေးထွက်လာသော ဖိနပ်သံကို ကြားတော့လည်း လှည့်မကြည့်ပါ။

‘လာပြီကွ’ ဟု သူ အော်ပြောလိုက်သည်။

ကားထဲ ဝင်ထိုင်ထိုင်ချင်း တံခါးမှ ကောင်းကောင်း မပိတ်ရသေးမီ ကားက ဘီးလိမ့်သွားသည်။ မြတ်ကောင်း မျက်နှာကို သူ ကြည့်မိတော့ နှာခေါင်းထိပ်နားမှာ ပလတ်စတာတစ်ခု၊ ဘယ်ဘက်ပါးစောင်းမှာ ညိုပြာပြာ သွေးခြည်ဥသည့် အကွက်တစ်ခု။ မျက်နှာက စူပုတ်နေသည်။ သူ သနားအားနာနေသည့်ကြားကပင် ရယ်ချင်သွားပါသည်။

‘ငါ မင်းကို ဖုန်းဆက်မလို့ဘဲကွ’

‘ဘာလို့မဆက်လဲ ချီးမှပဲ’

‘အခု တွေ့ပြီပဲကွ’

‘အခုတွေ့တာ ငါလာလို့လေ’

မြတ်ကောင်းက ဒေါသဖြင့် လှည့်ကြည့်ကာ အော်၏။

အနော်ရထာလမ်းဘက်သို့ဘယ်ချိုးပြီး ဝင်လိုက်သောအခါ လမ်းဖြတ်ကူးသော လူတစ်ယောက်အား ပွတ်ဆွဲမိတော့မလို သီသီလေး လိုတော့သည်။ သူ ရင်တုန်သွား၏။ မြတ်ကောင်း ဒေါသကြီးနေဆဲ ဖြစ်သည်။ သူ တောင်းပန်မှ ဖြစ်မည်။

‘မနေ့က ကိစ္စကို ငါတောင်းပန်တယ်ကွာ’

‘ဪ...ငါလာမှပဲ တောင်းပန်တာ ငါဘာလုပ်ရမှာလဲကွ’

မြတ်ကောင်းက စတီယာရင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ထုပြီး ခပ်တိုးတိုး အော်သည်။

‘ဟ...မင်းက ငါအလာကိုမှ မစောင့်ဘဲ’ ဟု သိဒ္ဓိပြန်အော်လိုက်၏။

‘သေစမ်းပါကွာ...သေစမ်းပါ’

မြတ်ကောင်းက စတီယာရင်ကို လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် ထိန်းပြီး လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထုနေသည်။

‘မနေ့က...မနေ့က ငါ တကယ်ထိုးလိုက်တာက မင်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ’

‘ဘာကွ’

မြတ်ကောင်းက မျက်လုံးပြူးလျက် လှည့်ကြည့်သည်။

‘နာလိုက်တာကတော့ ငါကွ...ငါ’

‘ဆောရီး...’

‘ချီးပဲ...ချီးပဲ’

ထိုင်ခုံမှာ ဖင့်ဆောင့်၍ မြတ်ကောင်းအော်ဟစ်နေ၏။ သိဒ္ဓိသည် မြတ်ကောင်းအား ဘယ်လိုတောင်းပန်ရပါမလဲဟု အကြံထုတ်နေသည်။ ဘာအကြံမှ မထွက်ပါ။ ကားက ဆူးလေဘုရားလမ်းမကြီးဘက်သို့ကွေ့လိုက်ပြီးပြီ။

‘ဟေ့ကောင်...ငါတောင်းပန်နေတယ်ကွာ၊ စိတ်ဆိုးပြေတော့’

‘မပြေဘူးကွ၊ မပြေတော့ မင်းက ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ မကျေနပ်ရင်ဆင်းသွား’

သိဒ္ဓိသည် အကြံတစ်ခု ရသွား၏။ ညစ်ကျယ်ကျယ် တစ်ချက်ပြီးကာ ကိုယ်ကိုကိုင်းလျက် မြတ်ကောင်းအနားသို့တိုးလိုက်သည်။ မြတ်ကောင်းက မယုံသင်္ကာဖြင့် မျက်စိစွေကြည့်၏။

‘ဘာလုပ်တာလဲ ဟေ့ကောင်’

‘မင်းစိတ်ကောက်နေတာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့တူတယ်ကွ၊ ဒီတော့ ငါက မင်းကို...’

‘ဟေ့ကောင်...’

သိဒ္ဓိက မြတ်ကောင်း၏ အညိုအမည်းစွဲနေသော ပါးပြင်နေရာကို နှုတ်ခမ်းနှင့် ဆတ်ခနဲ ထိလိုက်သောအခါ မြတ်ကောင်းက ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ လက်ကိုင် မငြိမ်မသက် ဖြစ်ကာ ဘေးက ကားနှင့် ပူးကပ်သွားသဖြင့် ကားမောင်းသူက ဒေါသတကြီး ကြည့်သွား၏။

‘ဖို့...ဖို့’ဟု မြတ်ကောင်းက သူ့ပါးသူ ပွတ်သပ်ဖယ်နေ၏။

‘စိတ်ဆိုးပြေရဲ့လား ဟေ့ကောင်’

သူ ခြိမ်းခြောက်သည့်လေသံဖြင့် မေးတော့ မြတ်ကောင်း ဘုကြည့်ကြည့်၏။

‘ဘာစိတ်ဆိုးပြေရမှာလဲ၊ ငါလုပ်မှ မင်းနာမယ်နော’

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား တဟားဟား အော်ရယ်မိကြပါသည်။

ဘောက်ဆင်ချိန် ပြီးခါနီးမှာ မမျှော်လင့်သူတစ်ယောက် ခန်းမထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ကစ်ကစ်ဖြစ်ပါသည်။

ကံဆိုးချင်တော့ သိဒ္ဓိသည် ဝါလဲနှင့်အတူ သဲအိတ်တစ်အိတ်တည်း ရှေ့မှာ ရှိနေခဲ့သည်။ သဲအိတ်ကို သိဒ္ဓိက ဆွဲဖက်ထားပြီး ဝါလဲက သဲအိတ်ကို မထိုးဘဲ သိဒ္ဓိ၏ မျက်နှာကို တမင်ချော်၍ထိုးလိုက်၏။

‘အောင်မလေးဗျ’ ဟု သူတကယ်မနာဘဲ အော်လိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် နောက်ပြန်ပတ်လက် လဲကျပစ်လိုက်ပါသည်။ ဝါလဲက အစိုးရိမ်လွန်သွားကာ

ဆရာဆူမှာလည်း ကြောက်သွားသဖြင့် သိဒ္ဓိဘေးသို့ ကပျာကယာ ခူးထောက်ထိုင်ချ လိုက်သည်။

‘နာသွားလားဟင် သိဒ္ဓိ...နာသွားလား’

သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို လာထိသော လက်ဝှေ့အိတ်စွပ်လက်ကလေး တစ်ဖက်အား သူ့အားပြုဆွဲပြီး ရယ်မောရင်း မတ်တပ်ရပ်လိုက်၏။ ထိုအခါကျမှ တံခါးဘေးမှာ တောင့်တောင့်လေး ရပ်ကြည့်နေသော ကစ်ကစ်ကို သူ့မြင်သွားပါသည်။ သွားပြီ...။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ခေါင်းကနေ ခြေဖျားအထိ ထူပူသွားပါသည်။

ရက်ပဲသီချင်း၏ ဂီတသံက တဒုန်းဒုန်းကျယ်လောင်စွာ စည်းချက်လိုက်နေစဉ် သူ့နှလုံးခုန်သံကလည်း တဒုန်းဒုန်း မြည်ဟည်းကာ တုန်ခါနေသည်။

ကစ်ကစ်၏ မျက်နှာလေး အနည်းငယ် ညှိုးနွမ်းသွားတာ မြင်တော့ သူ ဘာမှ စဉ်းစားမနေနိုင်တော့ပါ။

‘ကစ်ကစ်...’

သူ ကစ်ကစ်ဆီသို့ အပြေးရောက်သွားသောအချိန်ကျမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းက မြတ်ကောင်းက မြင်သွားသည်။

‘သိဒ္ဓိ...သိဒ္ဓိပြောတော့ ဂေါ်ဇီလာရှိတယ်ဆို...’

ကစ်ကစ်က မဲ့ကွေးနေသော နှုတ်ခမ်းလေးကို အားယူပြီးလျက် အသံတုန်တုန်ဖြင့် အော်မေးသည်။

‘ဟို...အဲ...ဂေါ်ဇီလာ’

‘တို့မလာစေချင်တာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ အခုမှပဲ သိတော့တယ်’

‘ဟာ...မဟုတ်ဘူး ကစ်ကစ်၊ မဟုတ်ဘူး’

သူ လက်ကားရား ခြေကားရား ကသောကမျော တားမိသည်။

‘တို့ကို ဘာမှညာစရာ မလိုပါဘူး၊ ဘာညာစရာရှိလို့လဲ၊ သိဒ္ဓိနဲ့ တို့နဲ့က သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ သူငယ်ချင်းဆိုတာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ဘယ်သူနဲ့ပဲ ပျော်ရွှင်နေတာ မြင်ရမြင်ရ ပျော်ကြတာချည်းပဲ၊ အခုလဲ တို့ပျော်တာပါပဲ’

ပျော်တာပါပဲ ဟူသော စကားအဆုံးမှာ ကစ်ကစ်၏ မျက်ဝန်းပြင်တွေထဲ မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်းစိမ့်အိုင်လာ၏။ ထို့နောက် ကစ်ကစ် လှည့်ထွက်ဖို့ပြင်သည်။

သိဒ္ဓိသည် ရုတ်တရက် ထိခိုက်သွားသော နာကျင်ပူလောင်မှုဖြင့် ကစ်ကစ်ရှေ့မှ ဗြဲနံ့ခနဲ ပိတ်ရပ်လိုက်မိ၏။

‘ကစ်ကစ်...ခဏလေး ကစ်ကစ်...နေပါဦး’

သိဒ္ဓိသည် လက်ငှေ့အိတ်ဖောင်းဖောင်းကြီးတွေဖြင့် ကစ်ကစ်လက်မောင်းကို ကိုးရိုးကားရား ဆုပ်ကိုင်ထားမိပြီးမှ လက်ပြန်ရုပ်လိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ညာဘက် လက်အိတ်စွပ်သည့် ကြိုးကို ဘယ်ဘက်လက်နှင့် သွားတို့အကူအညီဖြင့် ဆွဲဖြေနေရသည်။

‘တို့ပြန်တော့မယ်’ ကစ်ကစ်က တံခါးဖွင့်ရန် လက်ကိုင်ကို လှည့်လိုက်၏။

‘ကစ်ကစ်...’ သူ ကစ်ကစ်၏ လက်ပေါ်မှနေ၍ တံခါးလက်ကိုင်ကို ဆုပ်ထားလိုက်သည်။

‘မလိုက်ခဲ့နဲ့၊ အပြင်မှာ...ကားထဲမှာ ဖေဖေစောင့်နေတယ်’

ဒုက္ခပါဘဲ။ ကစ်ကစ်၏ မျက်တောင်ဖျားမှ မျက်ရည်တစ်စက်
လွင့်စဉ်သွားသည်ကို သူမြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်၏။

‘ကစ်ကစ်ရယ်... တို့ပြောတာ နားထောင်ပါဦး၊ သူနဲ့တို့နဲ့က ဘာမှမဆိုင်တဲ့
သူငယ်ချင်းတွေပါ၊ သူငယ်ချင်းတောင်မှ ဖြစ်တာ ဘယ်လောက်မှ မကြာသေးတဲ့
သူငယ်ချင်းတွေပါ၊ ကစ်ကစ် အထင်မလွဲနဲ့၊ ကစ်ကစ်ကမှ...’

ကစ်ကစ်၏ နဖူးပြောင်ပြောင်လေး တွန့်ကွေးသွားအောင် ကစ်ကစ် မျက်ခုံးရှုံ့
ပစ်လိုက်ပါသည်။

‘ကစ်ကစ်ကမှ...’

ကစ်ကစ်၏ မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်နေ၏။ မျက်တောင်ကော့လေး
တွေသည် အကြာကြီး ငြိမ်နေပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ နှစ်ခါ ခတ်လိုက်သည်။

သူသည် တံတွေးတစ်ချက် နင်သွားသည်ကို အားတင်း၍ မျိုချလိုက်သည်။

တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကစ်ကစ်ကို သူချစ်မိသွားမှာလားဟု ခဏခဏ စိုးရိမ်ခဲ့ရဖူး၏။
တစ်ချိန်ချိန်မှာ အချစ်ဟူသော စကားလုံးကို တစ်ယောက်ယောက်အတွက် သူ့နှုတ်ဖျားမှ
ရေရွတ်မိလေမလားဟု စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ခဲ့ဖူး၏။ သို့သော် ထိုအချိန်သည် နက်ပြာရောင်
ကောင်းကင်မှာ ကြယ်လေးတွေ တဖျတ်ဖျတ် တောက်ပနေသည့် အချိန်မျိုး၊ ကန်ရေပြင်
စိမ်းလဲ့လဲ့နှင့် မြက်ခင်းနုနု၏ လတ်ဆတ်သော ရနံ့ကို ခံစားနေရချိန်မျိုး၊ တိတ်ဆိတ်စွာ
ရင်ခုန်စွာ ကောင်းသော အချိန်မျိုး ဖြစ်ချင်သည်။

သို့သော် ယခုတော့ သူခံစားလို့မရသည့် ဂီတသံ တခုနဲ့ဒုန်းအောက်မှာ၊
လူဆယ့်လေးငါးယောက်၏ မျက်လုံးတွေအောက်မှာ သူ စကားတစ်ခွန်းပြောမိသွားသည်။
ဂီတသံကို လွှမ်းသွားအောင် ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ပြောလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

‘ကစ်ကစ်ကိုပဲ...’

သူအော်ပြောသည့်အခိုက်မှာ ဂီတသံက ပြုန်းခနဲ ရပ်သွား၏။

ထိုအခါ ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားသော အခန်းထဲမှာ သူ့အသံသည်
အကျယ်ကြီးဖြစ်သွားပါသည်။

‘တို့ချစ်တာ’

သူသည် သူ့အသံသူ့ အဲလို အကျယ်ကြီး ထွက်လာမည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့သဖြင့်
တုန်သွား၏။ နောက်ဘက်မှ ရယ်သံတချို့ကြားရသည်။ ကစ်ကစ်မျက်နှာလေး
နီမြန်းသွားသည်။ ဟာ...သွားပြီ။

‘ဟင်...သိဒ္ဓိကလဲ’

ထို့နောက် ကစ်ကစ် တံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားပါသည်။

အခန်းဘက်သို့ သူပြန်လှည့်လိုက်တော့ ကစားဖော်အားလုံး သူ့အား
ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်ကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူနေလို့လားမသိ၊ သူမြင်ရသည့်မျက်နှာတွေ အားလုံး
ဝါးပြီး တညီတည်းဖြစ်နေသည်။ ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရတော့ပါ။

သူ့အတွက် လောကကြီးတစ်ခုလုံး ဝါးနေသည်။ သူ သဲသဲကွဲကွဲ
မြင်နေရသည်က ကစ်ကစ်၏ ရှက်ပြုံးမျက်ဝန်းလေးတွေ ဖြစ်သည်။

(၂၁)

ငါးဆယ့်တစ်ရက်မြောက်နေ့...။

ဆုံးရှုံးရခြင်း အနုပညာဟာ

တစ်ဖက်ကမ်းခတ် ကျွမ်းကျင်ဖို့မခက်ခဲလှပါဘူး။

(Elizabeth Bishop)

ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေ တော်တော်စဲသွားပြီ။

ဧည့်ခံခန်းမမှ အောက်ထပ်သို့အဆင်း လှေကားပေါ်မှာ လက်ရန်းကို မှီလျက် သိဒ္ဓိနှင့် ကစ်ကစ် မတ်တပ်ရပ် စကားပြောရင်း ကျန်နေခဲ့သည်။ ကစ်ကစ်၏ အိမ်မှ လာကြိုမည့် ကားကို စောင့်နေကြခိုက်မို့ သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောရတာ စိတ်မဖြောင့်ပါ။ မှန်တံခါးကြီး၏ တစ်ဖက်မှာ လှမ်းမြင်နေရသော ပုဂံတယ်ရှေ့ ကားရပ်ကွက်လပ်ဆီသို့ ရောက်လာသော ကားများကို အာရုံစိုက်ပြီး လှမ်းလှမ်းကြည့်နေကြရသည်။

ကစ်ကစ်က အပေါ်လှေကားတစ်ထစ်မှာ မတ်တပ်ရပ်ပြီး သိဒ္ဓိက အောက်တစ်ထစ်မှာ မတ်တပ်ရပ်နေသည်မို့ သူတို့နှစ်ယောက်၏ အရပ်ချင်း အတူတူ ဖြစ်နေကြသည်။ သိဒ္ဓိက လှေကားကို ခပ်စောင်းစောင်း နောက်ကျောပေးမှီလျက် ကစ်ကစ်၏ မျက်နှာလေးကို ခပ်ဆဆ ကြည့်ပြီး စကားတစ်ခွန်းကို ပြောသင့် မပြောသင့်

ချိန်ဆနေမိ၏။ သူ ကစ်ကစ်ကို တွေ့ချင်နေသေးသည်။ တောင်းလည်း မတောင်းဆိုသင့် ဟုသူထင်သည်။ နေ့လယ် သုံးနာရီမှ ညနေငါးနာရီအထိ သူသည် ကစ်ကစ်ကို နီးကပ်စွာ စောင့်ကြည့်ခဲ့ရပြီးပြီ။ တစ်ခါတစ်ခါ စကားပြောခွင့်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဘေးက ပရိသတ်မသိအောင် အကြည့်ချင်းဆုံကာ ပြုံးပြကြည်နူးခွင့်ရသည်။

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်၏ညနေခင်း မဟုတ်သေးပါ။

ကစ်ကစ်က အပြင်ဘက်သို့တစ်ချက်လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြန်သည်။ ထို့နောက် လက်ရန်းပေါ်မှာ တင်ထားသော သိဒ္ဓိ၏လက်ကို အသာဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

‘သိဒ္ဓိ...မနက်ဖြန် ဘော်ဒီကဲရ်ကို တို့လိုက်ခဲ့မယ်နော်’

‘မလိုက်ပါနဲ့ကစ်ကစ်ရယ်’

‘ဟင်...’

ကစ်ကစ် စိတ်မကြည်သလိုပင် ညည်းညူလျက် မျက်မှောင် တွန့်ချိုး သွားပါသည်။

‘လူတွေက ဘယ်လိုထင်မလဲ ကစ်ကစ်ရဲ့’

‘ဘယ်လိုထင်ထင်’

နှုတ်ခမ်းလေးစုလျက် မူနွဲ့နွဲ့ပြောလိုက်သော ကစ်ကစ်ကိုကြည့်ပြီး သူ အသည်းယား သွား၏။ ကစ်ကစ်၏ ပါးမို့မို့လေးကို ဖွဖွဖျစ်ညှစ် ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သိဒ္ဓိ၏လက်တို့ကို တစ်ခုခုက ထိန်းချုပ်ထားခဲ့သလိုပဲ။ ပိုစဉ်တုန်းက သူနှင့် ကစ်ကစ် သူငယ်ချင်း အဖြစ်နှင့်က ယခုထက်ပိုပြီး ရင်းနှီးလွတ်လပ်သေးသည်ဟု

ထင်သည်။ သူ ကစ်ကစ်လက်မောင်းကို လက်သီးဖြင့် ထိုးချင်ထိုးမည်။ ကစ်ကစ် မျက်လုံးကို နောက်ဘက်မှာရပ်လျက် လက်နှင့်အုပ်ကာ ပိတ်ချင်ပိတ်မည်။ ယခုအခါ သူသည် နေရင်းထိုင်ရင်း ရင်တလုပ်လုပ် ခုန်ကာ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည်။

‘ဒီလိုလုပ်... တို့နဲ့အတူ ဘောက်ဆင်လိုက်ကစား၊ ဒါဆို ကစ်ကစ် နေ့တိုင်း လိုက်လို့ရတယ်’

‘မကစားပါဘူး၊ လက်မောင်းတွေ ရုပ်ဆိုးကုန်မှာပေါ့’

‘အခုတော့ လက်မောင်းက လှလို့လား’

‘လှတယ်လေ’

‘ဘယ်သူပြောလဲ’

‘ဟင်...သိဒ္ဓါနော်’

ကစ်ကစ် နှုတ်ခမ်းလေး စူပြန်ပြီ။

သိဒ္ဓါ မချင့်မရဲ ဖြစ်သွားကာ ကစ်ကစ် နှုတ်ခမ်းကို သူ့လက်ဖျားဖြင့် ထိကပ်လိုက်ပြီး ထိုလက်ဖျားကို ပြန်ယူကာ သူ့ နှုတ်ခမ်းတွေနှင့် ထိပြီး စုပ်နမ်းလိုက်လေသည်။ ကစ်ကစ် ရှက်စနိုးရယ်ကာ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲလိုက်၏။

ကစ်ကစ်၏ မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးကျယ်သွားသည်။ သူ နောက်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ သူ မကြည့်ချင်သော မျက်နှာတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွား၏။

‘အယ်... ကိုကို’

ကစ်ကစ်လှေကားကို ကမန်းကတန်း ပြေးဆင်းသွားသည်။ သူကတော့ ရုတ်တရက် လှေကားပေါ်မှာပဲ ရပ်ကျန်ခဲ့မိ၏။ နေရောင်ခန့်ကို ဤနေရာ ဤအချိန်မှာ တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု သူမျှော်လင့်မထားခဲ့ပါ။

‘ဖေဖေလာမယ် ထင်နေတာ’

ကစ်ကစ်က စိုးရွံ့စွာ လှုပ်ခတ်သော အသံလေးဖြင့် တိုးတိုးလေး ပြောသည်။ နေရောင်ခန့်၏ မျက်လုံးများသည် ကစ်ကစ်ထံတွင် မရှိပါ။ သိဒ္ဓိအား လှမ်းကြည့်နေခဲ့သည်။ နေရောင်ခန့်၏ အပေါ်နှုတ်ခမ်း ဘယ်ဘက်စွန်းဆီမှ အနာကျက်ခါစ မရန်းရောင် အက်ကွဲဒဏ်ရာ တစ်ခုကို သူမြင်တွေ့ရသည်။ ထိုဒဏ်ရာကို တွေ့တော့ သူ ခပ်ထေ့ထေ့ ပြုံးမိသွားသည်။

‘ဖေဖေက သွေးနည်းနည်းတိုးပြီး မူးနေလို့ငါ့ကို ကြိုခိုင်းလိုက်တာ၊ သွားနှင့်... ကားထဲက စောင့်နေ’

မပြုံးမရယ်ပြောနေသော နေရောင်ခန့်၏စကားသံသည် အမိန့်တစ်ခုနှင့် တူသည်။ ကစ်ကစ်သည် ရုတ်တရက် ခေါင်းလေးငုံ့ကာ လှည့်ထွက်သွား၏။ မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး အပြင်ရောက်မှ သိဒ္ဓိရှိရာသို့လှမ်းကြည့်ကာ လက်ပြလေသည်။ အကယ်၍သာ သိဒ္ဓိရှေ့၌ ရှိသူသည် ကစ်ကစ် အဖေဖြစ်လျှင် သိဒ္ဓိ အသာမျက်လွှာချပြီး နေမိကောင်း နေမိလိမ့်မည်။ နေရောင်ခန့်ဖြစ်နေသောအခါ ကစ်ကစ်အား ပြုံးလျက် လက်ပြန်ပြလိုက် မိတော့သည်။

နေရောင်ခန့် ထွက်လိုက်သွားမလားဟု သူ စောင့်နေသော်လည်း ထွက်မသွားဘဲ ရပ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ လှေကားမှ ခပ်တည်တည်ပဲ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ပခုံးချင်း ထိလှဆဲဆဲ နီးကပ်သည့် အနေအထားဖြင့် သူဘေးက ဖြတ်လျှောက်လာသည့်အခါ နေရောင်ခန့်က လက်တား၏။ သူ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။

‘သိဒ္ဓိ...’

ထိုအသံသည် ပုံမှန်အနေအထားအသံတစ်ခုတော့ မဟုတ်ပါ။ အနည်းငယ် လှုပ်ခတ်တုန်ယင် နေခဲ့သည်။ ဒေါသကြောင့်လား၊ ရှက်ရွံ့ မှုကြောင့်လား မသိပါ။ မျက်နှာထားကတော့ ခန့်မှန်းရခက်အောင်ပင် တည်တံ့နေခဲ့သည်။

‘ဘာသဘောလဲ သိဒ္ဓိ’

‘ဘာကို ပြောတာလဲ’

သိဒ္ဓိလေသံကတော့ နည်းနည်းမာကျောပါသည်။

‘ကျွန်တော့်ကို လက်စားချေချင်တာလား၊ အဲဒီလိုလုပ်ရင် ကျေသွားမယ်လို့ တွက်တာလား’

မမျှော်လင့်သော စကားတစ်ခွန်းဖြစ်သည်။ နေရောင်ခန့် မျက်နှာကို သူ စေ့စေ့ကြည့် မိ၏။

‘ဘာပြောတယ်...’

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျား နစ်နာအောင် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့မိပါဘူး၊ လုပ်ခဲ့မိတယ် ဆိုဦးတော့ ကစ်ကစ်ဟာ ကျွန်တော်မှ မဟုတ်ဘဲ’

သူ ဒေါပွသွားပါသည်။ သူ့ကို ဘယ်လိုလူစားမျိုး မှတ်နေသလဲ မသိ။

‘ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ’

‘လက်စားချေမယ်ဆိုတဲ့ အမြင်နဲ့ လိုက်ကြည့်ရင် အရာရာဟာ မှားသွားနိုင်တယ်လို့ ပြောနေတာ’

ထိုစကားသည် သူ့ရင်ထဲသို့မြားတစ်စင်းလိုပင် စူးနစ်စွာ ထိုးဖောက်သွားခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်သော ဝေဒနာနှင့်အတူ ပူလောင်ပြင်းပြမှုကိုပါ ခံစားလိုက်ရသည်။ လက်စားချေဖို့ဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ သူ့ဘဝမှာ မရှိခဲ့။ စိတ်ပျက်ခါးသက်စွာပင် နေရောင်ခန့်ကို တွန်းတိုက်လျက် ထွက်မိသည်။ နေရောင်ခန့်က တစ်ခွန်းလှမ်းပြော၏။

‘နောက်ပြီး လောကမှာ လက်စားချေလို့ မကျေနိုင်တဲ့ အရှုံးတွေ အများကြီးပဲ ရှိတယ် သိဒ္ဓိ’

သူ မှန်တံခါးကို ဒေါသတကြီး တွန်းဖွင့်လျက် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

တစ်ညနေလုံး နေရောင်ခန့်၏ စကားတွေကို တနဲ့နဲ့ဒေါသထွက်နေမိခဲ့သည်။

လက်စားချေခြင်း။

သူ့အသိ ဦးနှောက်ထဲမှာရော နှလုံးသားထဲမှာရော လက်စားချေခြင်းဟူသော စိတ်ကူးအတွေးမျိုး တစ်ခါမှ မပေါ်ခဲ့မိပါဘူးဟု သူ့အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲလိုက်ချင်၏။ ကစ်ကစ်နှင့် သူ သူငယ်ချင်းဘဝဖြင့် လေးနှစ်လောက် သံယောဇဉ်တွေ တွယ်ခဲ့ပြီးခါမှ တစ်ရက်တည်းနှင့် သူ့ဘက်က နှလုံးသားတွေ ဖြုန်းခနဲ ပြောင်းလဲသွားရသည့် ကိစ္စကိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို နားမလည်နိုင်သေးပေ။

ယခုပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ထူးတော့ ထူးဆန်းနေသည်။

အင်္ဂါနေ့မှာ နေရောင်ခန့်ကို ရေခဲအိတ်ဖြင့် မျက်နှာကို ရိုက်ထည့်ခဲ့သည်။
ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ ကစ်ကစ်အပေါ် သူ ချက်ချင်းကြီး စိတ်ကျံသွားသည်။ အဲဒါဘာကြောင့်လဲ...
ဘာကြောင့် သည်လောက်မြန်မြန် ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ။

သူ့ရင်ထဲမှာ လေးလံစွာ ပိကျပ်လျက် ဆို့နှင့်လာခဲ့သည်။ ထိုစွပ်စွဲမှုကြီးအပေါ်
ကြောက်လည်း ကြောက်နေခဲ့သည်။

ဘာကြောင့်မှန်း မသိပေမယ့် အဲဒါကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။
တစ်ယောက်ယောက်အား ဖြေရှင်းပြချင်နေပါသည်။

စာသင်သည့်နေရာမှာလည်း သည်ကနေ့အဆင်မပြေပါ။

သူတို့စာသင်နေရာသည် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဖြစ်ပြီး ကျောင်းသား၏ အဖေက
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရုပ်မြင်သံကြားကို ကြည့်နေသည်။ ကျောင်းသား၏ အာရုံက
သူ့လေ့လာရမည့် စာထဲမှာ မရှိ။ ရုပ်မြင်သံကြားဆီမှ တရုတ်စကားပြောသံများ၏
ဆွဲဆောင်မှုနောက်သို့ ပါပါသွားသည်။ တရုတ်စကားကို သူ အာရုံရောက်ရောက်
သွားသည်။

တကယ်ဆိုလျှင် ကျောင်းသား စာကျက်ရာနေရာသည် ရုပ်မြင်သံကြား၏
ဆွဲဆောင်မှုမှ ကင်းလွတ်သော နေရာတစ်ခု ဖြစ်သင့်သည်။ အဲသည်ကို
စီစဉ်မပေးနိုင်ဘူးဆိုလျှင် ဘယ်သူမှ အဲဒီရုပ်မြင်သံကြားကို မကြည့်ကြနှင့်။
မကြည့်ဘဲလည်း မနေနိုင်ဘူးဆိုလျှင် အသံကို တတ်နိုင်သမျှ တိုးတိုးလေးလျှော့ပြီး
ကြည့်ပေါ့ဟု သူခံစားမိသည်။

ဟိုစဉ်ကတော့ သူကြိုးစား၍ စာသင်ရှင်းပြပေးခဲ့သည်ချည်းပဲ ဖြစ်သည်။
ယခုအခါ သူ သည်းညည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

‘ဦးလေ တရုတ်စကားနားလည်သလား’ ဟု မေးလိုက်၏။ ထိုသူ တရုတ်စကား
နားမလည်ပါ။

‘ဒါဖြင့် အသံကို လျှော့ပြီး ကြည့်ပါလား ဦးလေး၊ ဒီမှာကျောင်းသားက အဲဒီထဲ
စိတ်ရောက်ရောက်နေတယ်၊ တီဗွီထဲ စိတ်ရောက်နေတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို
ကျွန်တော်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စာရှင်းပြလို့ရမလဲ’

မကြိုက်ချင်းလည်းနေ၊ သူကတော့ ကျောင်းသား၏အခွင့်အရေးအတွက်
တိုက်ယူပေးရန် ကြိုးစားပေးခဲ့မိပြီ။

မိဘတွေ ကိုယ့်သားသမီး၏ပညာရေးအပေါ် အလေးထား ဂရုစိုက်မှုပေးသည်
ဟူသော သတ်မှတ်ချက်ကို သူ သံသယဝင်မိ၏။ စာကျက်လမ်းညွှန်တစ်ယောက်ကို
ပိုက်ဆံပေးပြီး ငှားထားပေးရုံနှင့် ကျောင်းသား၏ပညာရေးကို ပံ့ပိုးပေးပြီးပြီဟု သူ
လက်မခံနိုင်ပါ။ မြူဆွယ်ဖြားယောင်းမှုများနှင့် တတ်နိုင်သမျှ ဝေးအောင် စီစဉ်နေရာချ
ပေးဖို့လည်း လိုအပ်သည်ဟု သူ ထင်ပါသည်။ ကျောင်းသားက ထိုဖြားယောင်းမှုတွေနှင့်
ကင်းအောင်နေနိုင်လျှင်တော့ ပြဿနာမရှိ။ (အဲသည်လို ကျောင်းသားမျိုးကလည်း
ရှားပါသည်) ကျောင်းသားက စိတ်မခိုင်လျှင်တော့ သည်အချက်ကို လူကြီးတွေ
ထည့်စဉ်းစားပေးပြီး တစ်ခုခု စီစဉ်ပေးသင့်သည်။

သူအိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ ညရှစ်နာရီခွဲတော့မည်။ သည်နေ့ ကားယူမသွား
သောကြောင့် သူ အိမ်ပြန်နောက်ကျပါသည်။

မေမေလည်း အိမ်ပြန်နောက်ကျနေ၏။ မေမေ အိမ်ပြန်မရောက်သေးပါ။

အိမ်ပေါ်သို့တက်လာသော သူ့ခြေလှမ်းတွေ လေးလံနေခဲ့သည်။ မေမေ အိမ်ပြန်နောက်ကျတာ သုံးလေးရက်လောက်ရှိပြီဟု သူ့တွေးမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အင်္ဂါနေ့က နေရောင်ခန့်ကို သူရိုက်ပြီးကတည်းက ညတွေညတွေမှာ မေမေ အိမ်ပြန်နောက်ကျနေခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး၊ သောကြာ၊ စနေ၊ သည်နေ့နဲ့ ဆိုလျှင် ငါးရက်ရှိပြီ။

နဂိုကမှ မိသားစုနှစ်ယောက်တည်း ကျန်နေသော အိမ်သည် ယခုအခါ ပို၍ အေးစက်ငြိမ်သက်နေခဲ့ပြီ။

သူသည် ကျောပိုးအိတ်ကို အခန်းထဲ ဝင်ထားလိုက်ပြီးနောက် မီးဖိုထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ စားပွဲပေါ်က အုပ်ဆောင်းကို လှုပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့လက်သီးလောက် ရှိသည့် ကြက်သားကင် သုံးတုံးကို တွေ့ရသည်။ နောက်ပြီး အစိမ်းကြော်လား၊ အရွက်ပြုတ်လား သိပ်မကွဲပြားသော မုန့်ညင်းဟင်းတစ်ခွက် ကျန်တာတွေက အကြော်အလှော်တွေချည်းပဲ ဖြစ်သည်။ အာလူးကြော်က တစ်ပုလင်း၊ ငါးပိဆီကြော်က တစ်ပုလင်း၊ ဆိတ်သားမျှင်ကြော်က တစ်ပုလင်း၊ ငါးပိဆီကြော်က ကစ်ကစ်ကြော်ပေးထားသည့် ပုလင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ထမင်းဆာလှပြီ။ သို့သော် မေမေ့ကို စောင့်ချင်နေ၏။ သို့သော် မေမေစားခဲ့ပြီးသား ပြန်လာမှာ သေချာပါသည်။

ပြီးခဲ့သည့် ညဦးပိုင်းတွေမှာ မေမေ ဘယ်နေရာ ရောက်နေခဲ့သလဲဟု သူမမေးခဲ့ပါ။

မေမေနှင့်သူ ကောင်းကောင်းလည်း မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဖြစ်ကြပါ။ နံနက်အစော
 ခုနစ်နာရီအိမ်မှ သူထွက်ချိန်တွင် မေမေ မနိုးသေး။ သူအိမ်တစ်ခေါက်ပြန်ဝင်လာသော
 ဆယ်နာရီပတ်ဝန်းကျင်မှာ မေမေအိမ်မှ ထွက်သွားခဲ့ပြီ။ သူ အိမ်မှ ထွက်သည့် သုံးနာရီခွဲ
 ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မေမေ မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ ပြန်မရောက်သေး၊ သူပြန်ရောက်လာသည့်
 ညရှစ်နာရီခွဲထိ မေမေ ပြန်မရောက်သေးပါ။

သူသည် ထမင်းကို နည်းနည်း၊ ကြက်သားကင်ကို များများ စားလိုက်သည်။

ကစ်ကစ်၏ ငါးပိဆီကြော်ကို သူ အလွန်ကြိုက်ပါသည်။ ကစ်ကစ်၏
 ငါးပိဆီကြော်ကို ဇွန်းဖြင့် ခပ်ထည့်စားရင်း ကစ်ကစ်ကို စိတ်ပူသွားသည်။ ကစ်ကစ်ကို
 နေရောင်ခန့် ဆူပူမာန်မဲမည်လား၊ ဘာတွေအမိန့်ချမှတ်ဦးမှာလဲ။ လက်စားချေခြင်း၊
 မကျေခြင်း။ သူတစ်ခါမှ အသိစိတ်ဖြင့် မစဉ်းစားခဲ့ဖူးသော စိတ်ကူးတွေကို ဒီလူဘယ်က
 ရသလဲ။ ဒီစိတ်ကူးတွေ ဒီလူထံမှာ နဂိုတည်းက ရှိခဲ့တာလား။ ဒီလူဟာ ဘယ်လို
 လူစားမျိုးလဲ။

တကယ်တော့ သူတို့သားအမိသည် ဒီလူကို သိတာ နှစ်လပင် မပြည့်သေးပေ။

လောကကြီးမှာ လက်စားချေလို့မကျေတဲ့ အရှုံးတွေအများကြီးရှိတယ်တဲ့။

လက်စားချေလို့မကျေတဲ့အရှုံးတွေ...။

သူ့ရင်ထဲမှာ ပူလောင်သွားသည်။ အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။

သူ ထမင်းတစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်ထားလိုက်မိ၏။ မီးဖိုခန်း ဘေးနံရံမှာ
 တိုင်ကပ်နာရီက ညကိုးနာရီခွဲခါနီးကို ညွှန်ပြနေသည်။ မေမေ ပြန်မလာသေးပါ။

နေရောင်ခန့် ကစ်ကစ်ကို လာကြိုသွားတာ ဘယ်အချိန်လောက်ရှိမလဲ။ ညနေ ငါးနာရီခွဲလောက် ဖြစ်မည်။ ထိုအချိန်သည် မေမေ မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှာပဲ ရှိတတ်သည့်အချိန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် မေမေသည် မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှာ အလွန်ဆုံးနေလျှင် ညခုနစ်နာရီထိပါပဲ။ ခုနစ်နာရီနှင့် ကိုးနာရီကြားမှာ မေမေ ဘယ်သွားနေမှာပါလိမ့်။

သူသည် ခေါင်းထဲရောက်လာသော ပေါက်ကရ အတွေးတွေကို ဇွတ်ဖယ်ထုတ် လျက် မီးဖိုခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ လောလောဆယ် မေမေအကြောင်း သူ အသေအချာ မသိနိုင်ပေမယ့် ကစ်ကစ်အကြောင်းတော့ သူ သိနိုင်သည်။ ကစ်ကစ် အိမ်ပြန်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား။ ဟိုလူက ကစ်ကစ်ကို ဘာတွေ အရစ်ရှည်နေသေးလဲ။ ကစ်ကစ်ကို ငိုအောင်လုပ်သေးသလား။ ကစ်ကစ်ဆီ သူ လှမ်းမေးနိုင်သည်။

တယ်လီဖုန်းဆီသို့ ရောက်သောအခါ ဖုန်းဖြေစက်မှာ မီးနီလေး မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် လင်းနေ၏။ တယ်လီဖုန်းဖြင့် တစ်ယောက်ယောက် ဆက်သွယ်ပြီး သတင်းချန်ထား ပေးခဲ့သည်။

သူ ခလုတ်နှိပ်လိုက်၏။ သူ မကြားဖူးသော သူစိမ်းယောက်ျားသံ။

‘ဟဲလို.... ဒေါ်ခင်သန့်စင်ကို ကျွန်တော်သတင်းပေးစရာရှိလို့ပါ။ ကျွန်တော် ဒီပါ့ကို တွေ့ထားပါတယ်။ အောင်ရတနာသစ်စက်မှာ တွေ့တာ၊ အဲ...ကျွန်တော်နာမည် ကျော်သန်းပါ။ ပျဉ်းမနားကပါ။ ကျွန်တော်ဆီဖုန်းပြန်ဆက်ပါ။ သူည ခြောက် ခုနစ်....နှစ်....တစ်... ...’

ဒီပါ့ကို တွေ့ထားတယ်။ သူ ရုတ်တရက် လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွား၏။ ပြီးမှ သူ့ဝမ်းသာမှုသည် တဖြည်းဖြည်း ပြန်လျော့ကျသွားသည်။ ဒီပါ့များလား မသိဘူး၊ ဒီပါ့နဲ့တူတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်... အဲသည်လို သတင်းမျိုးတွေ အများကြီး သူတို့

ရခဲပြီးပါပြီ၊ လိုက်စုံစမ်းကြည့်တိုင်း ဒီပါ မဟုတ်သူတွေသာ တွေ့ရသည်။
ဒီသတင်းကိုလည်း သူတို့ သိပ်မျှော်လင့်ထားလို့မရပါ။

သို့သော်...နေပါဦး။ အခု ဖုန်းမက်ဆွေချ်မှာ တစ်ခုခု ထူးခြားနေသလိုပဲ။
ဘာပါလိမ့်။

သိဒ္ဓါသည် တိပ်ခွေကို ပြန်ရစ်လျက် နောက်တစ်ခေါက် ပြန်နားထောင်လိုက်မိ၏။

‘ဟဲ့လို...ဒေါ်ခင်သန့်စင်ကို ကျွန်တော်သတင်းပေးစရာရှိလို့ပါ။ ကျွန်တော်
ဒီပါကို တွေ့ထားပါတယ်။ အောင်ရတနာသစ်စက်မှာ တွေ့တာ၊ အဲ...ကျွန်တော်နာမည်
ကျော်သန်းပါ။ ပျဉ်းမနားကပါ...’

ခလုတ်နှိပ်ပြီး ရုပ်ပစ်လိုက်သည်။

သိပြီ။ ထူးခြားသည့်အချက်ကို သူသိပြီ။

ဖုန်းဆက်သူသည် မေမေအား ဒေါ်ခင်သန့်စင်ဟု ခေါ်၍ပြောသည်။ ဂျာနယ်ကို
ဖတ်ပြီး ဒီပါဆီရေးထားသော စာနှင့် ဒီပါဓာတ်ပုံကို မြင်ရုံနှင့် ဘယ်သူမှ ဒီပါမေမေ
ခင်သန့်စင်ဟု မသိနိုင်ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စာအောက်ခြေမှာ ရေးထားသော
နာမည်က သိဒ္ဓါ။

ထို့နောက် ဖုန်းနံပါတ်နှင့် လိပ်စာ။ ဒေါ်ခင်သန့်စင်ဟူသော နာမည်မပါပါ။
ဖုန်းဆက်သူသည် မေမေကို နဂိုက သိမထားသူမို့ သာ ကျွန်တော့်နာမည် ကျော်သန်းပါ။
ပျဉ်းမနားကပါ လို့ပြောတာပဲ။ ဒါဖြင့် မေမေနာမည် ခင်သန့်စင်မှန်း သူ ဘယ်လိုသိမလဲ။
သူသည် စိတ်လှုပ်ရှားတုန်ယင်ကာ ကုလားထိုင်တစ်ခု ဆွဲယူပြီး တယ်လီဖုန်းရှေ့မှာ
ထိုင်ချလိုက်ရ၏။ ဒီပါကို တကယ်တွေ့တော့မှာလား။

အခု ၉ နာရီခွဲဆိုတော့ ဤနံပါတ်ကို ဖုန်းခေါ်ဖို့နောက်ကျပြီလား။ သို့သော် သူ မအောင်နိုင်တော့ပါ။ ပျဉ်းမနားဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်မိတော့သည်။

‘ဟဲလို...’

မိန်းကလေးသံတစ်ခု။ သူ ခဏကြောင်သွားပြီးမှ ကမန်းကတန်း မေးလိုက်ရ၏။

‘ဟဲလို...ဦးကျော်သန်းနဲ့စကားပြောပါရစေ ခင်ဗျာ၊ ရန်ကုန်က ခေါ်တာပါ’

‘ဖေဖေရေ...ဖုန်း၊ ရန်ကုန်ကတဲ့’

ခဏစောင့်ပြီးနောက် အသံကို ကြားရပါသည်။

‘ဟဲလို...ကျော်သန်းပါ’

‘ဦး...ကျွန်တော်...ဦးရဲ့မက်ဆေ့ချ်ကို ရလို့ဆက်တာပါ။ ကျွန်တော်က ဒီပဲရဲ့ အစ်ကိုပါ’

‘ဪ...သိဒ္ဓိဆိုတာ မင်းလား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒီပဲကို တွေ့တယ်ဆိုတာ...’

‘အေး...တွေ့ထားတယ်ကွ၊ ဒီလို...’

ထိုသူ၏အသံမှာ လှိုက်လှဲပျူငှာစွာ ရင်းနှီးသောအသံဖြစ်သည်။

‘ရယ်စရာတော့ ကောင်းသား၊ ဒီပါဆိုတဲ့ကောင်လေးကို သစ်စက်မှာ ငါတွေ့တွေ့ နေတာ ကြာပြီကွ၊ ရုပ်လေးက ချောချော သန့်သန့်လေး၊ လူရည်သန့်လေး၊

ငယ်ငယ်လေးမို့ အလုပ်သမားလို မယုံနိုင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့လုပ်နေတာက တကယ့် အလုပ်သမား အလုပ်တွေ’

ထိုစကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ စစ်ခနဲ နာကျင်သွား၏။

‘ဒါနဲ့ ငါ သူ့ကို စပ်စုကြည့်တော့ သူ့နာမည်က ဒီပါတဲ့၊ ရန်ကုန်ကတဲ့...ဒါပဲ ပြောတာ၊ ငါကလဲ ဒီထက် ပိုမမေးမိဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒီလိုပဲ သူတို့ဆိုင်က သစ်တွေ ငါသွားသွားဝယ်နေ၊ သူ့ကို နှုတ်ဆက်နေတာပဲ၊ ဒီမနက်ကတော့ မြူးဇော်ဂျာနယ်ကို လှန်ကြည့်မိရောကွ၊ အဲဒီဂျာနယ်ကို ငါသိပ်မဖတ်ဖြစ်ဘူး၊ ငါဖတ်တာက ဘောလုံးဂျာနယ်လေ’

သူသည် ဒီပါတယ်မှာလဲ ဟု စကားဖြတ်မမေးမိအောင် တော်တော် မျိုသိပ်နေရ၏။

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အဲဒါ...အဲဒီဂျာနယ်ဖတ်တော့ အစ်ကိုကနေ ညီကို ရေးထားတဲ့စာလေးကို ငါ စိတ်ဝင်စားသွားတယ်ကွာ၊ ဒီပါဆိုတဲ့ နာမည်က တော်တော် ရှားတယ် မဟုတ်လား၊ နောက်ပြီးတော့ ဓာတ်ပုံကို သေချာကြည့်မိရော၊ အဲဒါနဲ့ပဲ ဒါ ဒီကောင်လေးဆိုတာ သိသွားတာပေါ့။ ငါ ဒီနေ့ပဲ ချက်ချင်း သူ့ဆီသွားလိုက်တယ်၊ မြူးဇော်ဂျာနယ်ထဲမှာ မင်းဓာတ်ပုံပါတယ်ကွလို့ငါပြောတော့ ကောင်လေးက ရှက်သွားတယ်ကွ၊ သူ သိတယ်တဲ့၊ သူ အပတ်စဉ် တွေ့နေတာပဲတဲ့’

သူ့ရင်တစ်ခုလုံး နွေးထွေးသွားသည်။ ဒီပါ သူ့စာတွေကို အပတ်စဉ် ဖတ်နေလိမ့်မည်ဟု သူ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။

‘ဒါနဲ့များ မင်းက မင်းအစ်ကိုဆီ ပြန်မသွားဘူးလားလို့ ငါမေးတော့ သူ အိမ်မပြန်ချင်ဘူးတဲ့’

အိမ်မပြန်ချင်ဘူး...။ သူ့ရင်တွေ တင်းကျပ်သွားပြန်၏။

‘ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘယ်သူ့ဆီမပြန်ချင်တာလဲလို့ငါမေးတော့ သူမဖြေဘူး၊ သူက ငါ့ကို ကတိတစ်ခုတောင်းတယ်ကွ၊ သူ့အိမ်ကို အသိမပေးပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိ။ ဟာ...ဒါတော့ ငါမပေးနိုင်ဘူးလေ၊ ငါ့မှာလဲ သမီးနှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာတယ်ကွ၊ ငါ သူ့ကို တရားဟောရတာပေါ့ကွာ၊ မိဘနဲ့သားသမီးအကြားမှာ နားလည်မှုလွဲတာတွေဟာ ဖြေရှင်းလို့ လွယ်တဲ့အကြောင်း၊ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ အသက်နှစ်ဆယ် မရောက်မချင်း မိဘအရိပ်က မကင်းသင့်တဲ့အကြောင်း ဘာညာ ဘာညာပေါ့ကွာ၊ ငါလဲ တတ်သလောက် မှတ်သလောက် နားချရတာပေါ့၊ အဲဒီတော့ သူရယ်ရောကွ၊ ဦးလေးပြောတဲ့စကားတွေက ပြောတော့တာ လွယ်တာ၊ လိုက်နာဖို့ခက်သတဲ့၊ အမယ်...သူက အလာကြီးဗျ၊ ငါ့ကို ပြန်ဝေဖန်ချင်သေးတာ’

တစ်ဖက်က သဘောကျစွာ ရယ်နေသေး၏။ သူ နွမ်းဖတ်စွာ ပြုံးမိသည်။ သူ့ညီမှ သူ့ညီပဲ။ ဒါတွေက သူ့ညီစရိုက်တွေပဲ။ ဘာကိုပဲ တွေးတွေး ရိုးကျိုးနာခံမှုနှင့် မတွေးဘဲ ယုတ္တိဗေဒနှင့် ဆင်ခြေကန်ပြီး တွေးချင်တာတွေ။

‘ဦးလေးပြောတဲ့ စကားမျိုး မေမေက စာတွေနဲ့ရေးရေးနေလို့ တစ်နိုင်ငံလုံးလဲ ဖတ်နေကြပြီးပြီတဲ့၊ မိဘတွေက သားသမီးကို နားလည်အောင် ဘယ်တော့မှ ကြိုးစား မပေးကြဘူးတဲ့၊ စာရေးနေတဲ့ အမေဆိုတာ ဘယ်သူများပါလိမ့်ပေါ့၊ ဒါနဲ့ မင်းအမေက ဘယ်သူလဲ မေးတော့ ခင်သန့်စင်တဲ့၊ အလင်းသစ်မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာတဲ့၊ ဟာ...သေရော’

ရယ်သံက နွေးထွေးသဖြင့် သူ့ဆီကို ကူးစက်ကာ သူပါ ရယ်မိသည်။

‘ဒါနဲ့ပဲ ငါတစ်ချက်လွတ် အမိန့်ချမှတ်ရတယ်။ မောင်မင်းကြီးသားလေး ဒေါ်ခင်သန့်စင်ရဲ့သား ဆိုရင်တော့ ငါမင်းကို အလွတ်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းထွက်ပြေးမှာလဲ ငါမလိုချင်ဘူး၊ ငါ့အိမ်သာ လိုက်ခဲ့ပေတော့ ဆိုပြီး သစ်စက်က ကိုအေးငွေကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး ကုပ်ကနေ ဆွဲခေါ်လာခဲ့တယ်’

‘အခု...အခု...ဒီပါ...ဘယ်မှာလဲ ဦး’

‘ငါ့အိမ်မှာပေါ့၊ အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ ငါ့ညီကို အစောင့်လုပ်ခိုင်းထားတယ်၊ ပြတင်းပေါက်ကနေ ခုန်ချပြေးမှာ စိုးလို့ကွ’

‘ဟာ...ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဦးရယ်၊ ကျွန်တော်လာခေါ်ပါ့မယ်ဗျာ’

‘ဘယ်တော့လာမလဲ’

‘မနက်ဖြန် မနက် ရရာတစ်ခုခုနဲ့လိုက်လာခဲ့ပါ့မယ် ခင်ဗျာ၊ မနက်ဖြန်ထိ သူ့ကို စောင့်ရှောက်ပေးထားပါနော်၊ ကျွန်တော် ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး’

‘အေး အေး...ရပါတယ်ကွာ လုပ်ပေးရမှာပေါ့၊ လိုအပ်ရင်...ရန်ကုန်တောင် လိုက်ပို့မှာပါ မောင်ရာ’

‘ဦးရဲ့ လိပ်စာလေး...’

‘ဪ... အေး...အေး... မခက်ပါဘူးကွ၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းပေါ်က ခေတ်သစ် ပရိဘောဂဆိုင်လို့ မေးရင် ဆိုက်ကားသမားတိုင်း သိတယ်၊ ဆိုက်ကားနဲ့သာ လာခဲ့... ကြားလား’

ဗိုလ်ချုပ်လမ်းပေါ်က ခေတ်သစ်ပရိဘောဂဆိုင်။ သူ မှတ်စုစာရွက်လေးပေါ်
လျင်မြန်စွာ ကောက်ခြစ်ရေးမှတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့ဦး၊ ကျေးဇူးပါပဲ ခင်ဗျာ’

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးလွတ်လပ်ကာ မြောက်နေ၏။

ဒီပါ့ကို ပြန်တွေ့ပြီ။ ဒီပါ ဘယ်နယ်စပ်ကိုမှ မသွား။ ဘာဒုက္ခ ဘာအန္တရာယ်မှ
မတွေ့။ လုံခြုံသော နွေးထွေးသော စောင့်ရှောက်မှုတစ်ခု အောက်မှာ ရှိနေပြီ။

မေမေ...သိလား မေမေ၊ ဒီပါ့ကို ပြန်တွေ့ပြီ။

သူသည် မေမေအား ဤသတင်းကိုချက်ချင်း ပြောပြချင်လှပြီ။ သို့သော်
ဤသတင်းကို နားထောင်ဝမ်းသာဖို့ မေမေ အနီးအနားမှာ မရှိပါ။ မေမေ ဘယ်ရောက်
နေခဲ့ပါလိမ့်။

သူသည် မရှိနိုင်မှန်း သိပါလျက် မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ဖုန်းခေါ်ကြည့်မိ၏။
ဖုန်းကိုင်မည့်သူ မရှိပါ။ တကယ် မေမေရှိနိုင်သည့် နေရာကို ဆက်ဖို့ကျတော့ သူ့အား
တားမြစ်ထားသည့် အင်အားကြီးတစ်ခုရှိနေသည်။ ဒေါသ...နာကြည်းမှု မခံမရပ်နိုင်အောင်
ထိခိုက်ရှနာမှု... ခါးသီး မုန်းတီးမှု...။

ထိုနေရာမှာ မေမေမရှိနိုင်ပါဘူးဟု သူ ယုံကြည်ချင်သည်။ အနည်းဆုံး
မျှော်လင့်ချင်သည်။ ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်လို့ မေမေ ရှိနေသည်ကို သိလိုက်ရလျှင်
ထိုအဖြစ်ကို သူ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ။ ည...ဆယ်နာရီလေ။ သူ့ရင်ထဲမှာ ပူလောင်ကာ
နာကျင်လာသည်။

ကစ်ကစ်ဆီ ဆက်ရင်ကော...။

ကစ်ကစ်ရေ... ဝမ်းသာစရာသတင်း... ဝမ်းသာစရာသတင်း။ ဒီပါ့ကို ပြန်တွေ့ပြီကွ၊ တို့မနက်ဖြန် လိုက်သွားမှာ။ ဟယ်...တကယ်၊ ဟယ်...ပျော်စရာကြီး သိဒ္ဓိရယ်၊ နေဦး...အပေါ်ထပ်မှာ ကိုကိုအခန်းထဲမှာ အန်တီသန့်စင် ရှိနေတယ်၊ တို့သွားပြောပေးလိုက်မယ်၊ အန်တီသန့်ရေ... အန်တီသန့်... ကိုကို...။

ဘုရား ဘုရား...။ အဲဒီလို မဖြစ်ရပါ။ အဲဒီလိုလည်း သူ မကြားချင်ပါ။ ယောင်ယမ်းကာ မျက်နှာကို လက်ဖြင့် အုပ်လိုက်မိ၏။

မေမေ...။

သူသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက် အုပ်လျက်အတိုင်း ငြိမ်သက်စွာ စောင့်တာလား။ လှေကားမှ တက်လာမည့် မေမေခွာမြင့် ဖိနပ်သံကို စောင့်တာလား။ မေမေမျက်နှာကို မြင်ရဖို့စောင့်တာလား။ ည ဆယ်နာရီကျော်ပြီးနောက် ပြန်လာသည့် မေမေမျက်နှာမှာ ဘယ်လို သွင်ပြန်မှုရာမျိုး မြင်တွေ့ရမလဲ။ သားဆီ ပြန်လာသည့် မိခင်၏ ကရုဏာကို မြင်ရမလား။ သို့မဟုတ်...သို့မဟုတ်...ချစ်သူ တစ်ယောက်နှင့် လမ်းခွဲပြီး ပြန်လာခဲ့သည့် မိန်းမတစ်ယောက်၏...

အို... သူ့ရင်တွေ ကြေမ့သွားမတတ် ဆုပ်ညစ်ခံရသော နာကျင်မှုမျိုးဖြင့် ဆတ်ဆတ်ခါ သွားသောအခါ အသက်ရှူပင် ရပ်သွားလှ မတတ် ဖြစ်ရသည်။

သူ မြန်းခနဲ ထိုင်ရာမှ ထရပ်ပြီး အခန်းထဲသို့ပြေးဝင်လာခဲ့တော့သည်။

ခုတင်ပေါ် အရုပ်ကြီးပြတ် မှောက်လှဲအိပ်ချလိုက်၏။ ရင်ဘတ်နှင့် မွေ့ရာ ထိမိသောအခါ နာကျင်မှု နည်းနည်းသက်သာသွားသလို ထင်ရသည်။

သူ့ညီကို သူ ပြန်ရတော့မည်။ သို့သော် သူ နောက်ထပ် တစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးရတော့မှာလား။

ကံကြမ္မာဆိုတာကြီးက အဲသည်လောက် ရက်စက်တတ်သလား။ တစ်ယောက်ကို ပြန်ပေးဖို့အတွက် နောက်တစ်ယောက်ကို ပြောင်းလဲခေါ်သွားမှာလား။ အဲသည်လို အလဲအလှယ် လုပ်ရမှာလား။ ညီကို ကိုယ့်ဘဝထဲ ပြန်ရဖို့အတွက် အမေကို ကိုယ့်ဘဝထဲက ထုတ်ပယ်ခံရမှာလား။ ဒီလိုကြေးသာဆိုရင် ညီနဲ့အမေ သူ ဘယ်သူ့ကို ဆုံးရှုံးခံနိုင်သလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို ရွေးမိမလဲ။

သူသည် မတွေးကောင်းသော အရာတွေ တွေးမိပြီးနောက် ဗြုန်းခနဲ ရယ်ချ လိုက်သည်။

မဟုတ်ဘူး။ မေမေ အခု အဲဒီအိမ်မှာရှိနေတာ မဟုတ်ဘူး။ မေမေက သူ့မိတ်ဆွေတချို့နှင့် ညစာသွားစားနေခဲ့တာ။ မေမေဘဝမှာ သိဒ္ဓိနှင့် ဒီပါပဲ ရှိသည်။ ဘယ်သူမှ မရှိ။ ငါ ဘာတွေ လျှောက်တွေးနေခဲ့တာလဲ။ မေမေမှာ ဦးဥာဏ်ရှိနေသည်ဟု သူထင်ခဲ့ဖူးသည်။ တကယ်တော့ မေမေမှာ ဘယ်သူမှ မရှိခဲ့။ အခုလည်း မေမေမှာ နေရောင်ခန့်ရှိနေပြီဟု သူ ထင်မိပြန်သည်။ တကယ်တော့ အဲဒါ သူ့အထင် သက်သက်ပဲ ဖြစ်မည်။ မေမေမှာ နေရောင်ခန့်ရှိနေမှာ မဟုတ်။

သို့သော်...

အဲဒီလို လုပ်ရင် ကျေရောလား...။

နေရောင်ခန့်၏ ညနေက စကားသည် သူ့ရင်ထဲမှာ စိုက်ဝင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

လောကကြီးမှာ လက်စားချေလို့မကျေနိုင်တဲ့ အရှုံးတွေ အများကြီး ရှိတယ်။

မေမေ...။

သူသည် ခေါင်းအုံးကို မျက်နှာမှောက်အပ်လျက်ကပင် မျက်စိကို တအားမှိတ်ထားလိုက်မိတော့သည်။

ထိုခဏမှာပင် တိတ်ဆိတ်သော ညကို ဖောက်ထွင်းလျက် ကြားလိုက်ရသော ကားစက်သံညက်ညက်။ ကားသည် အိမ်ရှေ့မှာ စက်ရပ်သွားသည်။ မေမေကားပဲ။

သိဒ္ဓိရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည်။

မျက်စိမှိတ်ထားလျက်က လှေကားတက်လာမည့် ဖိနပ်သံကို စောင့်နေလိုက်သည်။ ဟုတ်တယ်...မေမေပဲ။ မေမေခွာမြင့်ဖိနပ်သံမှာ ခပ်ဖွဖွ သတိထား တက်သံမျိုး မဟုတ်။ သာမာန်ပါပဲ။ တံခါးသော့ဖွင့်သံ၊ အထဲဝင်ပြီး တံခါးပြန်ပိတ်သံ။ မေမေ ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ။ မေးခွန်းတစ်ခုမေးလျှင် မေမေ အမှန်အတိုင်း ဖြေပုံမလား။ အကယ်၍ ပွင့်လင်းတတ်သော မေမေက အမှန်အတိုင်း ဖြေခဲ့လျှင်... ထိုအဖြေကို သူကြားရဲပါ့မလား။

မမေးနဲ့...။ မမေးပါနဲ့။

လောကကြီးမှာ လက်စားချေလို့မကျေနိုင်တဲ့ အရူးတွေ အများကြီး ရှိတယ်တဲ့။

ကျွန်တော် ဘာတွေကို ရှုံးနေရပြီလဲ မေမေ။ ကျွန်တော် ဘာတွေ ရှုံးနေပြီလဲ ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် သိချင်ပါတယ်။

မေမေသည် အခန်းတွေဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာသည်။ သိဒ္ဓိ အခန်းရှေ့မှာ ရပ်သွားသည်။ အခန်းတံခါး တွန်းဖွင့်သံ...။ သိဒ္ဓိသည် မေမေအား

လှမ်းကြည့်ဖို့ မျက်နှာထား အဆင်သင့် မဖြစ်သေးပါ။ သူ ယောင်ယမ်းကာ အသက်ရှူ အောင့်ထားမိ၏။ ထို့နောက် မေမေတံခါး ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မေမေ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းဆီသို့သွားတာပဲ။

‘ဟဲ့လို...’

မေမေအသံ တိုးတိုးလေး။

‘နေရောင်...ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ပြန်ရောက်ပြီ’

သူသည် မေမေအသံကို ကြားရသောအခါ ဗြုန်းခနဲ မျက်လုံးပွင့်သွားပါသည်။ ကြားရသော စကားသံကို သူမယုံချင်ပေမယ့် အဲဒါ တကယ်ပါပဲ။ မေမေသည် နေရောင်ခန့်ဆီမှ လမ်းခွဲလာခြင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

‘ရှင်ပြောလိုက်တဲ့စကားကို ခုမှ စဉ်းစားမိတယ်၊ ကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ချဖို့ ကျွန်မ ကြိုးစားခဲ့တယ်လို့ ရှင်ထင်နေတယ် မဟုတ်လား ဟင်... အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်းပါ’

သိဒ္ဓါ၏ နားထဲမှာ ဗုံးပေါက်ကွဲသလိုပင် အရှိန်ပြင်းစွာ ပေါက်ကွဲသွားခဲ့ပါသည်။

ကိုယ်ဝန်...။ ကိုယ်ဝန်ဆိုတဲ့ စကားက မေမေနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ။ မေမေ မပြောပါနဲ့။

‘ကိုယ့်ရင်သွေး ကိုယ်ဖျက်ချသတ်ဖြတ်ပစ်ရက်မယ့် မိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်တို့ယုံအောင် ကျွန်မ ဘာနဲ့သက်သေ ပြရမလဲ၊ ဟင့်အင်း...ကျွန်မ အဲလောက် မရက်စက်ပါဘူး’

သိဒ္ဓါ၏ အထက်တည့်တည့်မှာ ရှိနေသော မိုးကောင်းကင်ကြီး ဖြန့်ဆိန်
 နိမ့်ကျပြိုဆင်းကာ ပိကျလာခဲ့သည်။ သူသည် ဘာသံကိုမှ မကြားရဲတော့သဖြင့်
 ခေါင်းအုံးဖြင့် နားနှစ်ဖက်ကို ဖိကပ်ပိတ်လျက် အံကြိတ်ထားမိသည်။ သို့သော်
 သူ့ရင်ထဲမှာ အသံတစ်ခုက မိုးထစ်ချုန်းသလို ထစ်ချုန်းရိုက်ခတ်နေဆဲ။

လောကကြီးမှာ လက်စားချေလို့ မကျေနိုင်တဲ့ အရှုံးတွေ အများကြီးရှိတယ် သိဒ္ဓါ။

သူ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ စိမ့်အိုင်ကာ စီးကျသွား၏။ ထိုမျက်ရည်တို့ကို
 ခေါင်းအုံးက စုပ်ယူပစ်လိုက်သည်။ လှိုက်ခနဲ ဆို့တက်ကာ ပွင့်ထွက်လာသော
 ရှုကံသံကိုလည်း ခေါင်းအုံးဖြင့် သူ့ဖုံးကွယ်ဖိချုပ်ထားလိုက်ရသည်။

သို့သော် သူ့ရင်ထဲက နာကျင်သော ရှုကံသံတို့ကို သူပြန်မကြားရအောင်တော့
 သူ ဘာနှင့်မှ တားဆီးကာကွယ်လို့မရခဲ့ပါ။

(၂၂)

ငါးဆယ့်နှစ်ရက်မြောက်နေ့။

ပျော်ရွှင်မှုဟာ ဒီနေ့ညမှာ ထပ်ဝင်ရောက်လာပြန်ပြီ။
အနာဂတ်ရဲ့အောက်မေ့မှုလည်း လုံးဝမရှိတဲ့
မမျှော်လင့်တဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်လို... ...

(Dennie Abse)

ညက တစ်ညလုံး သူ အိပ်မပျော်ခဲ့ပါ။

နံနက် ၃နာရီတွင် သူ မေမေ မနိုးအောင် တိတ်တိတ်ကလေး ရေထချိုးရသည်။
ကျောပိုးအိတ်ထဲ အဝတ်နှစ်စုံထည့်ရသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ မှတ်ပုံတင် ပါမပါ
စစ်ဆေးရသည်။ ထို့ နောက် မေမေအတွက် စာတိုကလေး တစ်စောင် ရေးရပါသည်။

‘မေမေ...

ဒီပါကို သွားခေါ်ဖို့ပျဉ်းမနားကို သားလိုက်သွားပါပြီ။
ရန်ကုန် ပြန်မရောက်ခင် သားတို့နှစ်ယောက်လုံး ပျဉ်းမနား၊
ဗိုလ်ချုပ်လမ်းပေါ်က ခေတ်သစ်ပရိဘောဂဆိုင် ဖုန်းနံပါတ်... ...မှာ ရှိကြမှာပါ။
ညကျ မေမေဆီ သား ဖုန်းဆက်ပါ့မယ်။မေမေစိတ်ချမ်းမြေ့ပါစေ။
သား သိဒ္ဓိ
နံနက် ၃နာရီ ၁၅မိနစ်’

ဤစာကို မေမေ မျက်နှာသစ်ရင်း ဖတ်မိမည့် နံနက် ၇နာရီ ပတ်ဝန်းကျင်အချိန်တွင် သိဒ္ဓိလိုက်ပါသောကားသည် ဒိုက်ဦးမြို့သို့ပင်ရောက်နေခဲ့ပါပြီ။

သိဒ္ဓိအတွက် ဤခရီးသည် မေမေနှင့် ဒီပါ မပါဘဲ ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ရန်ကုန်၏ပြင်ပသို့ထွက်သည့်ခရီးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ခရီး၏ ရှေ့မှာက မှန်းဆရခက်သော ဒီပါစိတ်အတွက် ကြိုတင်ပူပန်သည့် စိုးရိမ်စိတ်၊ ခရီး၏နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည်က မေမေ၏အရှက်နှင့် သောကအတွက် နောက်ဆံတင်းရသည့် စိုးရိမ်စိတ်၊ ထိုစိတ်နှစ်မျိုး ဖိညှပ်ခံရသော သိဒ္ဓိသည် ခရီးထွက်ရခြင်း၏ ရသကို နည်းနည်းမျှ မခံစားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတော့သည်။

မြတ်ကောင်းကိုလည်း အကြောင်းမကြားနိုင်ခဲ့။ ကစ်ကစ်ကိုလည်း အကြောင်းမကြားနိုင်ခဲ့။ မြတ်ကောင်းသည် ထုံးစံအတိုင်း ညနေ ၃နာရီခွဲ ပတ်ဝန်းကျင် အချိန်တွင် ဖုန်းကြိုမဆက်ဘဲ သိဒ္ဓိအိမ်ရှေ့မှာ ကားပွန်းတီးနေမှာပဲ။ ပြန်ရောက်မှပဲ တောင်းပန်ပါတော့မည်။

နေ့လယ် ၂နာရီတွင် ပျဉ်းမနားမြို့သို့ရောက်ပါသည်။ မိုးအုံ့ပြီး ရာသီဥတု ပူအိုက်နေသည်။

ပျဉ်းမနားမြို့သည် သူထင်ထားသည်ထက် မြို့ကျယ်ပြန့်၏။ လူဦးရေလည်း ထူထပ်ပုံရ၏။ လူနေမှုအဆင့်အတန်းလည်း မြင့်မားပုံရပါသည်။

ကားဂိတ်တွင် မြင်းလှည်းများထက် ဆိုက်ကားများနှင့် စက်ဘီးဆိုင်ကယ်များ ကိုသာ တွေ့ရသည်။ လမ်းပေါ်မှာလည်း ဆိုက်ကားနှင့် စက်ဘီးတွေ ဖြတ်သွားနေတာပဲ မြင်ရသည်။ ဦးကျော်သန်း၏ စကားမှန်ပါသည်။ ခေတ်သစ်ပရိဘောဂဆိုင်လို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် ဆိုက်ကားဆရာက ချက်ချင်းသိပါသည်။

သူသည် ဒီပါကို ပြန်တွေ့လျှင် သူ ဘယ်လို ပြုမူတုံ့ပြန်မိမလဲဟု ရက်ပေါင်း ၅၀ လုံးလုံး ကြိုတင်မျှော်လင့်ကာ တွေးကြည့်နေခဲ့ပြီးသား ဖြစ်၏။ သို့ပါလျက် တကယ်ရင်ဆိုင် တွေ့ရတော့မည်ဆိုတော့ သူ ဘာစကား စပြောရမှန်း မသိအောင် စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့သည်။

ကျွန်းဗီရိုတွေ၊ ဆက်တီနှင့် ကုလားထိုင်တွေက မျက်နှာစာအပြည့် ပုံနေသော တိုက်အိမ်တစ်ခုထဲသို့ သူ ဝင်လိုက်လျှင် ဝင်လိုက်ချင်း စားပွဲမှာ ထိုင်နေသော လူကြီးတစ်ယောက်က ဗြုန်းခနဲ မတ်တပ်ရပ် နှုတ်ဆက်သည်။

‘သိဒ္ဓိလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ’

အိမ်ရှင်၏ မျက်လုံးက အတွင်းတစ်နေရာဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားသည့်အခါ သူ ထိုနေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ တံခါးအကွယ်တွင် ရပ်နေသောအရိပ်တစ်ခု...။

‘ဒီပါရေ... ဒီမှာ မင်းအစ်ကို လာပြီ’

တံခါးအကွယ်မှ အရိပ်က ဖြည်းညင်းစွာ ထွက်လာ၏။ ဒီပါ...။ အဲဒါ ဒီပါ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဒီပါသည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်လမပြည့်ခင်ကမှ အိမ်က ထွက်သွားခဲ့သော ဒီပါ မဟုတ်တော့ပါ။ သိဒ္ဓိသည် သူ့ဆီသို့ ခပ်တည်တည် လျှောက်လာသော လူငယ်ကလေးကို ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်ဘဲ ငေးမော ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။

ဒီပါ့မျက်လုံးတွေသည် အရောင်ပိုရင့်နေပြီး အသားက ခပ်ညိုညိုညစ်ညစ် ဖြစ်နေသည်။ ဆံပင်က နားရွက်ကို ဖုံးအောင် ရှည်နေခဲ့ပြီ။ ပိန်သွားလို့လား၊ အရပ်ကိုက ပိုရှည်လာသလား မသိနိုင်။ ဒီပါ့၏ကိုယ်ဟန်မှာ ရှည်မျောမျော တိုင်တစ်တိုင်ကို တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

ဒီပါ့သည် သူနှင့်တစ်ပေလောက်အကွာမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လေသည်။

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဒီပါ့အရပ်သည် သူ့အရပ်ကို မမီသေးဘူးဟု သတိထားမိသည်။ နွမ်းဖတ်နေသော ခဲပုတ်ရောင် တီရှပ်အင်္ကျီသည် ဘောင်းဘီ၏ အပြင်ဘက်မှာ ဖိုးရိုးဖားရား။ ဒီပါ့၏ လက်နှစ်ဖက်က ညစ်ထေးနေသော ဘောင်းဘီ ဘေးအိတ်တွေထဲ နှိုက်လျက်...သူ့အား မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်နေသော ဒီပါ့သည် အရင်ကလို ညစ်ကျယ်ကျယ် ဟန်အပြည့်နှင့် ချစ်စဖွယ် ကောင်းသော ကောင်လေးငယ်ငယ်တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ပါ။

‘ဒီပါ့...’

သူသည် ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လျက် ဒီပါ့ပခုံးကို ကိုင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်တော့ ဒီပါ့က ဆတ်ခနဲ နောက်ဆုတ်သွားသည်။ သူပါ လန့်သွား၏။

‘ငါ ပြန်မလိုက်ဘူးနော်’

မာရေကျောရေအသံ။ သူ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ ဒီပါ့ မပြောခဲ့ဖူးသည့်အသံ။ သူသည် ရုတ်တရက် အံ့လည်း အံ့ဩကာ ဒေါသလည်း ထွက်သွား၏။

‘မင်း ပြန်မလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ မင်း မပါရင် ငါလဲ မပြန်ဘူး’

ဒီပါ အော်ရယ်ပါသည်။ မခိုးမခန့်ရယ်သံ၊ ထိုရယ်သံမျိုးကို ဒီပါဆီမှ သူမကြားချင်ပါ။

‘ဟား...ဟား...ဟား...မင်း မနေနိုင်ပါဘူး ကိုကိုရာ၊ မင်းမှာ ကျောင်းသားတွေ ရှိတယ်လေ၊ မင်း သစ်စက်အလုပ်သမား မလုပ်နိုင်ပါဘူး၊ မွေရာမပါတဲ့ တန်းလျားခုံပေါ် မှာလဲ မင်း မအိပ်နိုင်ပါဘူး’

သူ ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်း မသိ။

ဒီပါသည် သူမမြင်ရသည့်ကာလအတွင်း တော်တော်ကို ရင့်ကျက်သွားခဲ့ပြီ။ ဒီပါ့မျက်လုံးတွေမှာ လောကကို ဆန့်ကျင်လိုသော အရိပ်တွေ ရှိနေပြီဟု သူထင်သည်။ ဒီရက်ပိုင်းလေးအတွင်း ကောင်လေးတစ်ယောက် အဲဒီလောက် ပြောင်းလဲသွားနိုင်သလား။

‘မင်းတောင် အိပ်နိုင်တယ်ဆိုရင် ငါက ဘာလို့မအိပ်နိုင်ရမှာလဲ’

‘အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့ကွာ၊ မင်း အိမ်ကိုပဲ ပြန်၊ မင်းလုပ်နေကျ အလုပ်တွေပဲ ပြန်လုပ်၊ စာအုပ်ပုံတွေ ကြားထဲပဲနေ၊ ပျဉ်ပုံတွေက မင်းနဲ့ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး၊ နောက်နှစ်ကျရင် မင်းက အမေရိကန်မှာ ကျောင်းသွားတတ်နေရမှာပဲ’

ခါးသီးသော ဒီပါ့စကားသံကြောင့် သူ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘ငါမသွားတော့ဘူး’

ထိုစကားကြောင့် ဒီပါအံ့ဩသွားတာ သေချာပါသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း အံ့ဩသွားခဲ့ပါသည်။

‘ဘာ...’

‘ငါ ဘယ်မှ မသွားတော့ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ငါဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ မင်း လိုက်လို့မရတဲ့နေရာတွေ ငါမသွားဘူး၊ ငါ့မှာ...’

ထိုစကားကို သူ ပြောသင့်ရဲ့လားဟု စဉ်းစားပြီးနောက် ပြောသင့်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

‘ငါ့မှာ မင်းကလွဲပြီး ဘေးမှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ပဲ’

ဒီပါ အော်ရယ်ပြန်၏။

‘မင်း စိတ်ကူးတွေ ယဉ်နေပြန်ပြီ’

သိဒ္ဓိ ဒီပါ့မျက်လုံးတွေထဲ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဒီပါသည် သိဒ္ဓိ၏ မျက်နှာရိပ်ကို သတိထားမိသွားကာ ချက်ချင်း မျက်နှာတည်သွား၏။

‘ကိုကို...မေမေ၊ မေမေ နေကောင်းရဲ့လား’

သိဒ္ဓိ ရယ်မိသည်။ ရယ်သံသည် ရယ်သံနှင့် မတူပါ။

‘နေတော့ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...’

သူ ဒီပဲထဲမှ မျက်နှာလွှဲပြီး ဆိုင်ရှေ့ဘက်ဆီသို့ လှည့်ရပ်လိုက်၏။
သူ့မျက်လုံးတွေထဲ ရုတ်တရက် စိုစွတ်စိမ့်အိုင်လာသော မျက်ရည်တွေကို သူ့ဟာသူ
သတိထားမိလို့ပဲ ဖြစ်သည်။

‘ဒါပေမဲ့...ဘာဖြစ်လဲ’

ဒီပဲအသံက အလောတကြီး။

‘ဒါပေမဲ့ မေမေဆီမှာ ငါတို့အကြာကြီးနေလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဘာပြောတယ်...’

စူးရှသော ဒီပဲအသံက အလန့်တကြားဟန်။

‘မေမေမှာ...၊ မေမေမှာ ငါတို့ မရှိတော့ပါဘူး’

သိဒ္ဓါ၏ အသံက ပြောရင်းနှင့် တိမ်ဝင်သွားသည့်အခါ ဒီပဲက သိဒ္ဓါအား ပခုံးကို
လှမ်းဖက်လိုက်၏။ ဒီပဲဆီမှာ သူ့အား နှစ်သိမ့်မျှဝေနိုင်သည့် ခွန်အားတစ်ခုခု
ရှိနေလိမ့်မည်ဟု သူ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့။ ဒီပဲလက်တွေက အံ့ဩဖွယ်ရာပင်
ခိုင်မြဲကာ နွေးထွေးနေခဲ့သည်။ ထိုလက်တွေသာ သူ့ဘေးမှာ ရှိလျှင် သူသည် လောကမှာ
အထီးကျန်တော့မှာ မဟုတ်ပါ။

‘ကိုကို...ငါနားလည်အောင် ပြောစမ်းပါကွ၊ မေမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

သူ ဒီပဲဘက်လှည့်ကြည့်ပြီး အသံထွက်ရယ်မောဖို့ကြိုးစားသည်။ သို့သော်
မအောင်မြင်ပါ။ ဒီပဲ နားနားသို့ကပ်လျက်

‘မင်း လိုချင်နေတဲ့ အဖေအသစ် မင်းရတော့မယ်’ ဟု သူတိုးတိုး ကလေး ပြောမိသည်။

ဒီပါ့မျက်နှာ ညိုမည်းသွား၏။

‘ဘယ်သူလဲ...ဦးညွှန်လား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ထက် ရှစ်နှစ်ပဲ ကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်’

‘ဘာ...’

ဒီပါ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသော မျက်နှာကို သူ ကြည့်ကာ ဖျစ်ညှစ် ရယ်မိ၏။ ဒီပါက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အခုမှ သတိရသွားကာ ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ထမင်းစား စားပွဲဆီမှာ ချာတိတ်မတစ်ယောက် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖွင့်ဖတ်နေသည်။ ဆိုင်ရှေ့မှာ စောစောက အိမ်ရှင်လူကြီး ဈေးဝယ်နှစ်ယောက်နှင့် ဈေးညှိနှိုင်းစကား ပြောနေကြသည်။

‘ငါတို့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားရအောင် ကိုကို...မင်း အိတ်ကို ထားခဲ့’

သိဒ္ဓိသည် ဒီပါ၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း အိတ်ကို ကျောမှာ လွယ်ထားရာမှ ချွတ်လိုက်ပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် တင်လိုက်၏။

‘ပိုက်ဆံအိတ်ရော ကိုကို’

သိဒ္ဓိသည် သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ကို ပုတ်ပြလိုက်သည်။

‘အေး...ပါရင် ပြီးရောကွ၊ ငါ့မှာ ပြတ်လပ်နေပြီ’

ထို့နောက် ဒီပါက သိဒ္ဓိ၏ပရုံးအား ဖတ်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲမှ ထွက်သည်။

‘ဦး...ကျွန်တော်တို့ရွှေကြယ်ကို သွားမလို့နော်’

‘အေး အေး...မင်းအစ်ကိုသာ ပါလို့ကတော့ ဘယ်သွားသွားပါဗျာ’

အပြင်မှာ နေပူနေပြီ။ ပူမယ့်ပူတော့ နေရောင်သည် စူးစူးရှရှ တောက်နေ၏။ လမ်းမပေါ်မှာ လူသွားလူလာ ကျနေသည်။ လမ်းဘေးဝဲယာတွင် စတိုးဆိုင်များ၊ နာရီဆိုင်များကို တွေ့ရသည်။ ဆိုင်တိုင်းတွင် ဝယ်နေသူ မရှိသလောက် ကျနေ၏။ ပေါများသည်ကတော့ တန်းလန်းချိတ်ထားသည့် အဝတ်အထည်၊ အသုံးအဆောင် ရောင်းကုန်ပစ္စည်းများပဲ ဖြစ်သည်။

‘မင်းကို ခုလို လွယ်လွယ်ကူကူ ပြန်တွေ့ရမယ်လို့ငါမထင်ထားခဲ့ဘူး ဒီပါ’

ဒီပါ ဘာမှမပြောဘဲ ပရုံးသာ အသာတွန့်သည်။

‘မင်း ငါတို့လာမယ်မှန်းသိရင် ထွက်များ ပြေးမလားလို့ တစ်လမ်းလုံး ငါစိတ်ပူလာတာကွ’

ဒီပါ မကျေမနပ် လှည့်ကြည့်သည်။

‘ဘာဆိုလို့ငါက ပြေးရမှာလဲ၊ ငါက ဘယ်သူ့ကို ကြောက်ချေးပါရမှာလဲ’

‘ဪ...ငါ့ကို မတွေ့ချင်လို့ ရှောင်နေမှာကို ပြောတာ’

‘မရှောင်ပါဘူး၊ မတွေ့ချင်စရာလဲ မရှိဘူး၊ အိမ်ပြန်မလိုက်ချင်တာ တစ်ခုပါပဲ’

သူတို့နှစ်ယောက် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ နှစ်ယောက်ယှဉ်မလျှောက်နိုင်ပါ။ ပလက်ဖောင်းက ကျဉ်းကျဉ်းလေးပဲ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သိဒ္ဓိက အောက်ဆင်းက ကတ္တရာလမ်းဘေးမှ လျှောက်ရပါသည်။

‘ဒီပါ...မင်း...ဘာဖြစ်လို့ထွက်သွားတာလဲ’

‘အိမ်မှာ မနေချင်လို့လို့ငါပြောသားပဲ’

‘အေးလေ...ဘာဖြစ်လို့မနေချင်တာလဲ’

ဒီပါ မဖြေပါ။ မေးခွန်းတစ်ခုသာ ပြန်မေးသည်။

‘အဲဒီလူကို ငါသိလားဟင်...ကိုကို’

သူခေါင်းယမ်းမည်ပြုပြီးမှ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘သိမလား မသိဘူး၊ ကစ်ကစ်နဲ့အစ်ကိုပဲ’

‘မမြတ်လေးခန့်ရဲ့အစ်ကိုဆိုရင်...ဟိုဆေးသမားတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး နော်’

‘မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အစ်ကို...နေရောင်ခန့်...တဲ့’

‘သိပြီ...သိပြီ၊ အမေရိကန်မှာ ကျောင်းသွားတတ်တဲ့လူ၊ အဲဒီလူက မဆိုးပါဘူး၊ သူ့သတင်းတွေက အကောင်းတွေချည်းပါပဲ၊ သိက္ခာလဲ ရှိသားပဲ’

‘ဒီပါ...ငါ့ထက် ရှစ်နှစ်ပဲ ကြီးတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ငါအဖေ မတော်နိုင်ဘူး’

‘အဲဒါ မင်းဆုံးဖြတ်လို့မရဘူးလေ၊ မေမေ ဆုံးဖြတ်တာကို မင်းနာခံရမှာပေါ့’

သူတို့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ရောက်လာကြပါသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သည် မြေစိုက် အပြန့်ကျယ်ကျယ် တဲကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။
မြေပြင်မှာ ကျောက်စရစ်ခဲသေးသေးလေးများ အပြည့်ခင်းထား၏။ ထိုင်ခုံတွေက သူများ
ဆိုင်တွေလို အပူလေးတွေ မဟုတ်။ စားပွဲမြင့်မြင့် ကုလားထိုင်မြင့်မြင့်တွေ ဖြစ်သည်။

‘တကယ်လို့... အဲဒီလူကို မေမေယူမယ်ဆိုရင် ငါနဲ့မင်းနဲ့ နှစ်ယောက် အိမ်ခွဲ
နေရအောင်’

‘ဘယ်မှာ နေမှာတုံး’

‘ရန်ကုန်မှာလေ’

‘မင်းစောစောကပြောတော့ ငါမပြန်ရင် မင်းလဲ မပြန်ဘူးဆို’

နံရံနှင့် ကပ်နေသော ထောင့်က စားပွဲတစ်လုံးမှာ သူတို့နှစ်ယောက်
မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင် လိုက်ကြပါသည်။

‘အေးပါကွာ၊ ဘယ်မှာနေမယ်ဆိုတာ ငါတို့ညှိယူလို့ရပါတယ်၊ မင်းရှိတဲ့နေရာ
ငါလိုက်နေဖို့ တခြားဟာက ပြဿနာ မရှိဘူးကွ၊ ငါ့ဝင်ငွေက ရန်ကုန်မှာနေသလောက်
မရတော့မှာ စိုးတယ်၊ ရန်ကုန်မှာ ငါစာပြနေရရင် တစ်လကို လေးသောင်းလောက်
ဝင်တာ၊ မင်း သစ်ဆိုင်မှာ ငါဝင်လုပ်ရင် ဘယ်လောက် ရမလဲ’

‘ရှစ်ထောင်’

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်လုံး သောကတွေကို မေ့သွားကာ ရယ်မောမိ
ကြသည်။

‘တော်ပါ ကိုကိုရာ၊ မင်း ဘယ်လိုမှ မလုပ်နိုင်ပါဘူး၊ စာပြပြီး သူများကို ဆရာကြီး လုပ်ရသလို အရသာမရှိနိုင်တဲ့ အလုပ်ပါ၊ ဟိုလူကဆဲ ဒီလူက ဟောက်... နောက်ပြီး ပျဉ်တွေ မရ ထမ်းရ’

‘ဘာ...’

သူလန့်သွား၏။

‘ရော...ဒီလက်တွေကို အရင်စမ်းကြည့်ပါဦး’

ဒီပါ ကမ်းပေးသော လက်ဖဝါးများကို သူ ဆွဲကိုင်ပြီး လက်ချောင်းထိပ်များဖြင့် အသာပွတ်သပ်ကြည့်သည်။ သူ့ရင်ထဲ နှင့်သွား၏။ သူ့ညီ၏လက်ချောင်းအရင်းတွေမှာ ကြမ်းရှမာကျော နေလေသည်။ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ။

‘ဒီပါ’

ဒီပါလက်ကို ဆုပ်ညှစ်ရင်း သူ မချီတင်ကဲ ရေရွတ်မိသည်။ ဒီပါက ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးလျက် သူ့လက်သူ ပြန်ဆွဲယူသိမ်းသွားပါသည်။

‘မင်း...ဘာဖြစ်လို့ဒီလိုဘဝမျိုးကို နေနေတာလဲ’

‘ဘယ်သူကရော နေချင်မှာလဲကွ၊ ဒီလောက် ပင်ပန်းဆင်းရဲတဲ့ ဘဝကြီးကို’

ဒီပါက အသံအနည်းငယ် တုန်ယင်ကာ အော်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့လက်သူ ဖြန့်ကာ စိုက်ငေးကြည့်နေပါသည်။

‘နောက်ပြီး အန္တရာယ်က မတရားများတယ်၊ မနေ့တုန်းက အလုပ်သမား တစ်ယောက် လွှစက်ထဲမှာ လက်ချောင်းလေးတွေ ပါသွားတယ်၊ မင်းသိလား ကိုကို... သွေးတွေ သွေးတွေဆိုတာ ဒလဟောပဲ၊ သူတစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တောင် တုန်နေတယ်’

‘တော်တော့...မပြောနဲ့တော့’

သူ မကြားရဲပါ။ အဲဒီလို အဖြစ်မျိုးလည်း ဒီပါမှာ မဖြစ်စေရပါ။

‘ဘယ်သူက ဒီဝေဒနာမျိုး ခံစားချင်မှာလဲ ကိုကိုရ၊ ငါလဲ ကြောက်တာပဲ၊ တစ်ခါတစ်ခါ နောက်တစ်နေ့ အလုပ်ဆင်းရမှာ ကြောက်လွန်းလို့ ညည အိပ်လို့တောင် မပျော်ဘူး၊ ငါ ငိုတာပဲ’

ဒီပါနှုတ်ခမ်းတွေ တုန်နေကြသည်။ သူ ငေးကြည့်နေမိ၏။ ဒီပါ မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ်ခတ်လျက် မျက်ရည်တို့ကို သိမ်းလိုက်သည်။

‘ဒီပါ...ပြန်လိုက်ခဲ့ပါကွာ’

‘ငါ အိမ်မပြန်ချင်ဘူး၊ မင်း ငါ့ကို သနားမနေနဲ့၊ လွတ်လပ်မှုရဲ့ အရသာကို လိုချင်ရင် ရင်းရမှာပဲ၊ ငါသိတယ်’

‘မင်းအသက်က ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတယ်၊ လောကကြီးထဲ တစ်ယောက်တည်း ဝင်ဖို့ ငယ်ပါသေးတယ်၊ အလုပ်လုပ်ဖို့လဲ ငယ်ပါသေးတယ်၊ စာသင်လိုက်၊ တယောလေး ထိုးလိုက်၊ မေမေဟင်းတွေ ကြေးများလိုက်နဲ့လုပ်နေရမယ့် အရွယ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ မေမေ မင်းအတွက် ဘယ်လောက် စိတ်သောက ရောက်နေခဲ့ရသလဲ မင်းတွေးကြည့် မိရဲ့လား၊ မေမေ့ကို မင်းချစ်ရင်...’

‘မေမေ့ကို ချစ်ရင်လို့မပြောနဲ့...မပြောပါနဲ့၊ အဲဒီလို ပြောစရာမလိုပါဘူး၊
လောကကြီးမှာ သားတိုင်းကတော့ အမေ့ကို ချစ်မှာချည်းပဲ၊ ဘာလို့လဲ...သိလား၊
သားတိုင်းမှာ အမေဆိုတာ တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိလို့’

သူ ဒီပါ့ကို စူးစိုက် ကြည့်မိပါသည်။

ဒီပါသည် တစ်ခုခုကို ဝေခွဲရခက်နေသည့် မျက်နှာမျိုးဖြင့် သူ့အား ကြည့်သည်။

‘ကိုကို...ငါမေးစရာ ရှိတယ်၊ မင်း အမှန်အတိုင်း ဖြေမလား’

‘ဖြေမှာပေါ့၊ မင်းကို ငါဘယ်တုန်းက ညာဖူးလို့လဲ’

‘မေမေက ငါ့ကို ပြန်လာစေချင်ရဲ့လား’

သူ မမျှော်လင့်သော မေးခွန်းဖြစ်သည်။ သူ တစ်ခဏကြောင်သွား၏။ ထို့နောက်
ဒေါသထွက်သွားသည်။

‘ပြန်လာစေချင်ရဲ့လား... ဟုတ်လား၊ မေးမှမေးရက်တယ်ကွာ၊ ဒီပါ...
မင်းထွက်သွားခါစ တစ်ညတုန်းက ဆေးရုံကြီးမှာ ပိုင်ရှင်မဲ့ ကလေးအလောင်းတစ်လောင်း
ရောက်နေတယ် လာကြည့်ပါ ဆိုလို့ ငါနဲ့ မေမေနဲ့ သွားကြည့်ကြတယ်၊ အဲဒီတုန်းက
ရေခဲတိုက်ထဲမှာ မေမေ သတိတောင် လစ်သွားတယ်၊ အဲဒါ မင်းသိလား၊ မင်းမသိပါဘူး၊
မင်းစဉ်းစားကြည့်မှာလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်မှာ ကျန်နေရစ်ခဲ့တဲ့လူတွေ ဘယ်လောက်
စိတ်ပူရသလဲ... မင်း ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့်သာ မင်းစွတ်လုပ်သွားတာပေါ့’

ထိုစကားကြောင့် ဒီပါ့မျက်နှာညှိုးနွမ်းသွားပါသည်။

‘ငါ...မေမေ့ကို အရမ်းသတိရတာပဲ’

ပြန်လိုက်ခဲ့ပါကွာ ဒီပါ။ မေမေက မင်းဖြစ်စေချင်တာ မှန်သမျှ လုပ်ပေးမယ်တဲ့။ ဒီပါ...မင်း ဒီအခွင့်အရေးမျိုး ရခဲ့တယ်နော။ ငါဆယ်တန်းတုန်းက မေမေ ငါ့ကို ဘယ်လောက် ဝက်အူကျပ်တယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား။ အခု မင်းကို သူ မကျပ်ရဲတော့ဘူး။ မြန်မာတစ်ပြည်လုံး အဆင့်တစ်ဆယ်တွေ ဘာတွေ လာမပြောနဲ့။ ဘိတ်ချီးကပဲ အောင်အောင်... ငါ့သားလေး ပြန်လာရင် တော်ပါပြီတဲ့’

ဒီပါ့မျက်နှာ ချက်ချင်း ပြန်လန်းဆန်းသွား၏။

‘တကယ်လား’

‘ဪ...တကယ်ပေါ့’

‘တကယ်လို့...ဘိတ်ချီးကတောင် မအောင်ဘဲ ကျသွားရင်ကော’

‘မင်းမကျပါဘူး။ ငါတစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်။ မင်းကျခဲ့ရင် ငါ့ဂုဏ်ထူးတွေ ပြန်အပ်ပစ်လိုက်မယ်...ကဲ။ မင်း အောင်အောင် ငါ တတ်နိုင်ပါတယ်’

ဒီပါက မယုံသင်္ကာဖြင့် ပြုံးကြည့်၏။

‘ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ’

‘မင်း စိတ်မဝင်စားတဲ့ဘာသာတွေကို မင်းစိတ်ဝင်စားအောင် ငါလုပ်ပေးမယ်’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ပေးမှာလဲ’

‘ဥပမာကွာ...ဓာတုဗေဒ အီကွေးရှင်းတွေကို မင်းကို လက်တွေ့မြင်လာအောင် ဓာတ်ငွေ့တွေ အက်စစ်တွေ ဓာတ်ပေါင်းတွေကို ဓာတ်ပြုပြမယ်။ မင်း အောက်ဆီဂျင်ကို

လက်တွေ့ထုတ် ကြည့်ချင်သလား၊ ငါထုတ်ပြမယ်၊ ဖားရဲ့သွေးလွှတ်ကြောတွေ
သွေးပြန်ကြောတွေ မင်းလက်တွေ့မြင်ချင်လား...ငါခွဲပြမယ်’

‘မင်းခွဲဖူးလို့လား’

‘မခွဲဖူးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လုပ်ကြည့်မယ်လေကွာ၊ မင်းက ငါ့ကို ကူပေါ့၊ အလွန်ဆုံး
သေရင် ဖားဆယ်ကောင်ပေါ့ကွာ၊ ဒါဆိုရင် မင်းစိတ်ထဲကချည်း ကျက်ရတာ မဟုတ်တော့
မှတ်မိသွားမှာပေါ့၊ ဘယ်နှယ့်လဲ’

‘အင်း...မဆိုးပါဘူး’

‘ကျောင်းက ဆရာမတွေကလဲ မင်းကို မေးလှပြီ၊ တော်ဝင်တို့ကလဲ မင်းကို
မြန်မြန်ရှာပေးပါတဲ့၊ ငါ့ကို ပူဆာနေကြတယ်၊ အခန်းမှာ ဘောလုံးသမား
အသစ်တစ်ယောက် ရောက်နေတာမို့ မင်းတို့ အီးခန်းကို စိန်ခေါ်နေတာ၊ တော်ဝင်တို့က
နိုင်ချင်တာပေါ့၊ သူတို့ မန်နေဂျာကို သူတို့ မျှော်လှပြီတဲ့’

ဒီပါဏါမျက်ဝန်းများ တောက်ပသွားသည်။

‘ဘယ်နှယ့်လဲ... လိုက်မယ် မဟုတ်လား’

‘အင်း...တောင်းဆိုချက်တစ်ခုကို မင်းလိုက်လျော့မှ’

‘ဗုဒ္ဓေါ...ငါ့ဘက်က ဒီလောက်လျော့ပေးနေလျက်နဲ့၊ မင်းပာက မလွန်လွန်း
ဘူးလား၊ ဘာလဲ...ပြော’

‘မင်းတတ်ခိုင်းထားတဲ့ ဝိုင်းတွေမှာ ငါ မတက်တော့ဘူး၊ မင်းပဲ ငါ့ကို စာသင်ပေး
ရမယ်၊ အဲဒါ သဘောတူရင် ငါပြန်လိုက်မယ်’

သူ ဦးနှောက်နည်းနည်း ခြောက်သွားပါသည်။ သိဒ္ဓိ အပ်ထားပေးသော ဆရာတွေမှာ အသင်အပြ တကယ်ကောင်းသော ဆရာတွေ ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားတွေကို ကောင်းကောင်းမောင်းနိုင်သော ဆရာတွေလည်း ဖြစ်သည်။ ဒီပါ ဘာမကြိုက်သလဲ မသိပါ။ နောက်ပြီး သည်ကိစ္စသည် မေမေ၏ခွင့်ပြုချက်လိုအပ်သော ကိစ္စဖြစ်သည်။ သိဒ္ဓိမှာ အဲဒါကို လိုက်လျော့ဖို့ အခွင့်အာဏာ အပြည့်အဝမရှိ။ သို့သော် ခပ်တင်းတင်း ကြည့်နေသော ညီ၏ မျက်နှာထားမှာလည်း တကယ့်အထက်စီးက မျက်နှာထား။ ခွေးကောင်...။

‘အိုကေ...ငါ သဘောတူတယ်၊ ဝိုင်းတွေ ဖြုတ်ပေးမယ်’

‘ဟား...အဲဒါမှ ငါ့အစ်ကို’

ဒီပါက ကျေနပ်သွားသော မျက်နှာဖြင့် မျက်စိတစ်ချက် မှိတ်ပြီးကာ လေထဲသို့ လက်သီးဖြင့် ဝှေ့ယမ်းထိုးလိုက်သည်။

‘အေး...တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်’

သူ့စကားကြောင့် ဒီပါ သူ့အား မယုံသင်္ကာ ကြည့်သည်။

‘ဘာလဲ’

‘ငါ စာသင်ချိန်မှာ မင်းငိုငိုရင်တော့ ငါ့လက်သီးနဲ့တွေ့မှာပဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ငါဘယ်လောက်ပဲ အလျော့ပေးပေး၊ ငါ့လက်သီးက လျော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ကိစ္စမရှိဘူး၊ မင်းမှ လက်သီးရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့မှာလဲ လက်ဝါးစောင်းရှိတာပဲ၊ တိုင်းချို လက်ဝါးစောင်း၊ ဒါမျိုးလာမယ်...ဒါမျိုး’

ဒီပါက ထိုင်နေရင်းသိုင်းကစားဟန်ကိုယ်ဟန်ပြကာ ရယ်လေသည်။ သိဒ္ဓိသည် ရက်ပေါင်းများစွာအတွင်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ် စိတ်ပေါ့ပါး လွတ်လပ်စွာ ရယ်မိသည်။ ထို့နောက် ဒီပါက လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို တစ်ချိတည်း မော့သောက်ကာ သူ့အား လက်ညှိုးထောင်ပြ၏။

‘အရေးကြီးတာတစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ နောက်ထပ်တစ်ခု’

‘ဟ...မင်းဟာက ဈေးကိုင်လို့မပြီးတော့ဘူးလား’

‘အဲဒါက မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ မေမေနဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်၊ မေမေ့ကို ငါမေးစရာ တစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒီအဖြေကို သိရမှ ဖြစ်မယ်’

‘ဘာမေးခွန်းလဲ၊ မေမေဆီ ပြန်ရောက်မှ မေးလို့မရဘူးလား’

ဒီပါ တွေခနဲ စဉ်းစားသွားဟန်ဖြင့် တစ်နေရာဆီသို့ မျက်လုံးရောက်သွားသည်။ ထိုခဏ၌ ဒီပါ၏မျက်နှာ ပြောင်းလဲသွား၏။ မျက်မှောင်တင်းကာ မျက်လုံးတွေ အနည်းငယ် မှေးစင်းသွားသည်။ ဒီပါ ကြည့်ရာသို့သူ လိုက်ကြည့်မိ၏။ ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး ဆိုင်ထဲ လှမ်းကြည့် အကဲခတ်နေသော လူလေးယောက်အုပ်စု တစ်စု။ ရန်လိုသော အကြည့်တွေလား၊ သူ သိပ်အကဲမခတ်တတ်ပါ။ သူတို့အကြည့်က မိမိတို့စားပွဲဝိုင်းဆီပဲ။ အဲဒါတော့ သေချာသည်။

‘ငါတို့နေရာယူတာ မှားသွားတယ်ကွ၊ ချောင်ပိတ်မိသွားနိုင်တယ်’

ဒီပါက ထိုအုပ်စုမှ မျက်နှာလွှဲလျက် ခပ်တိုးတိုးပြောပါသည်။

‘ဒီပါ...ဘယ်သူတွေလဲ အဲဒါ’

‘အလကားကောင်တွေ၊ အုပ်စုအားကိုးနဲ့မှ ချရဲတဲ့ကောင်တွေ’

‘ငါတို့ပြန်ထွက်ကြမလား ဒီပါ’

သိဒ္ဓိသည် ရန်ကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ချင်ပါသည်။

‘မထွက်ပါဘူး၊ ဘာလို့ထွက်ရမှာလဲ၊ ငကြောက်လို့အထင်မခံနိုင်ဘူး’

‘ဒီပါ...ဒါ ငါတို့မြို့မဟုတ်ဘူး’

‘ဘာမြို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တရားဥပဒေက တစ်မျိုးတည်းပဲ၊ ဣန္ဒြေမပျက်ထိုင်နေ ကိုကို၊ သူတို့ဘက်ကို သွားမကြည့်နဲ့၊ ဒါဆိုရင် ဘလိုင်းကြီး ဝင်ရမ်းလို့မရဘူး’

သူမကြည့်ပါ။ ကုန်နေသော လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေလိုက် ပါသည်။

‘ခဏနေရင် သူတို့ပြန်ထွက်သွားလိမ့်မယ်’

သို့သော် ဒီပါစကား မှားသွားပါသည်။ ထိုအုပ်စုသည် သူတို့စားပွဲဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်လာနေကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ထိုအုပ်စုကို လှမ်းမကြည့်ပါ။ မျက်လုံးထောင့် မြင်ကွင်းဖြင့်သာ သတိထားနေပါသည်။

‘ဒီပါ...’

အခြေအနေကို သူ မကြိုက်ပါ။ နှစ်ယောက်နှင့်လေးယောက် ဖြစ်နေပြီး သူတို့က လူစိမ်းတွေ ဖြစ်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် သူတို့ဘက်မှာ မရှိနိုင်ပါ။

‘ကိုကို...တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့၊ ကုလားထိုင်နဲ့သာ ဆွဲရိုက်နေခို’

သူ့လက်ဖျားတွေ ချက်ချင်း အေးစက်သွား၏။ သူ ရန်မဖြစ်ချင်ပါ။

‘ငါ့ညီ အလုပ်ပြုတ်အောင် ကုန်းချောတာ မင်းလားကွ၊ မင်း ဘယ်လောက် မိုက်လို့လဲ’

သိဒ္ဓိတို့ထက် ကြီးသည့်အုပ်စုဗိုလ်က ဒီပါ့ဘေးမှာရပ်၍ မေးသည်။ ဒီပါက သူ့ကုလားထိုင်မှ မတ်တပ်ထရပ်ပြီး ထိုသူကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်၏။ ထိုသူ၏အရပ်က ဒီပါနှင့် မတိမ်းမယိမ်းပဲ။ သို့သော် ကိုယ်ခန္ဓာကျတော့ ဒီပါထက် နှစ်ဆလောက် ကြီးမားသည်။

‘ခင်ဗျားညီဆိုတာ ဘယ်သူလဲ...ကျွန်တော် မသိဘူး’

‘စိန်မိုး’

‘ဒါဆို ခင်ဗျား မှားနေပြီ၊ စိန်မိုး အလုပ်ပြုတ်တာ ကျွန်တော်နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ သူ ငွေဖျောင်တာ သိသွားလို့အလုပ်ပြုတ်ခံရတာ’

‘ဘာငွေမှ မဖျောင်ဘူး၊ မင်း အကျင့်မယုတ်နဲ့’

နောက်နားမှာ ရပ်နေသော ခပ်ပုပျက်ပျက် ကောင်လေးက ရှေ့သို့တိုးလာကာ ဒီပါအား လက်ညှိုးထိုးလျက် အော်ပါသည်။ သိဒ္ဓိ ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ရတော့သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပါဗျာ၊ ဒေါသနဲ့မရှင်းပါနဲ့’

‘ဟေ့ကောင်...မင်းမဆိုင်ရင် အသာနေ’

အကြီးကောင်က သိဒ္ဓိအား လက်ဖြင့် ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။ သတိထား
နေသည့်ကြားမှပင် သိဒ္ဓိသည် အတွန်းကို မရှောင်လိုက်နိုင်ဘဲ နောက်သို့ယိုင်သွား၏။ သူ
ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်သွားသည်။ သို့သော် မျိုသိပ်ထားလိုက်၏။ မမျိုသိပ်နိုင်သူက
ဒီပါ ဖြစ်သည်။

‘မင်းတို့ ရန်မစနဲ့နော်၊ အေးဆေးပြန်ထွက်သွား’

‘ဟေ့ကောင်လေးတွေ... ဟေ့ကောင်လေးတွေ၊ တော်ကြစမ်း’

ဆိုင်ကောင်တာမှ လူကြီးက သိဒ္ဓိတို့ဆီလာရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ သို့သော်
သူ အနားသို့မရောက်သေးမီ ဒီပါနှင့် အကြီးကောင်နှင့် ချနေကြပြီ။ ဒီပါသည် စားပွဲကို
ဆွဲလှန်ပစ်လိုက်ပြီး ချောင်ထဲမှ ချက်ချင်း ခုန်ထွက်လာနိုင်ခဲ့၏။ အကြီးကောင်က ဒီပါကို
လက်သီးဖြင့် အထိုး၊ ဒီပါက ယိုင်သွားသော်လည်း ကုလားထိုင်ကို ဆွဲယူလျက် ထိုသူကို
ဖျောင်းခနဲ ရိုက်ထည့်လိုက်လေသည်။ ထိုသူ ခူးထောက်လျက် လဲကျသွားခဲ့သည်။

သိဒ္ဓိသည် တစ်ခါမှ ရန်ပွဲမှာ ဝင်မပါဘူးသဖြင့် တစ်ခဏကြောင်သွား၏။
ထို့နောက် အငယ်ကောင် သုံးယောက်က ဒီပါအား ဝိုင်းထားပြီး ဆွဲမိဆွဲရာ ဆွဲထိုးနေကြ
တာကို မြင်တော့မှ သတိဝင်လာကာ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ကို လက်သီးဖြင့် ဝင်ထိုးပြီး
ဖျန်ဖြေရသည်။ သို့သော် လူကိုယ်ခန္ဓာတွေ လှုပ်ရှားမှုတွေ ရောနေ၏။

‘တော်တော့...တော်ပြီ၊ ဒီပါ...ပြန်မယ်’

ဒီပါကို ရအောင် ဆွဲထုတ်မှ ဖြစ်မည်။ ရန်ပွဲကြောင့် အချုပ်ခန်းရောက် အမှုဖြစ်
ကြန့်ကြာရတာမျိုးကို သူမလိုချင်ပါ။ ဒီပါလက်မောင်းကို ဇွတ်ဆွဲလျက် ဆိုင်ပြင်သို့
ခေါ်ထုတ်ဖို့ ကြိုစားခိုက် သိဒ္ဓိ၏ နားထင်သို့လက်သီးတစ်ချက် လာထိသည်။ နားထဲမှာ

အူသွား၏။ သို့သော် သူ့ဘာမှ လှည့်မကြည့်အား၊ ဒီပါလက်ကို အမိအရ ဆွဲထား၏။
သည်အထဲမှ မြန်မြန် ထွက်ဖို့ပဲ စိတ်စောနေသည်။

‘ဒီပါ...ပြန်စို့’

ဒီပါကို ဇွတ်ဆွဲချုပ်ထိန်းလျက် ဆိုင်အပြင်သို့ဆွဲထုတ်လာခဲ့ရသည်။ ဒီပါသည်
ဒေါသတကြီးဖြင့် သူ ခေါ်ရာသို့လိုက်ပါလာ၏။ ဆိုင်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူတွေ
ဟိုနားဒီနားမှ ရောက်လာ အကဲခတ်နေကြသည်။

‘မင်းပါလို့...မင်းမပါရင် ငါ ဒီကောင်တွေ အကုန်မှောက်သွားအောင် လုပ်မှာ’

ဒီပါက သူ့လက်မှ ရုန်းထွက်ရင်း အခဲမကြေစွာ ပြော၏။ ဆိုင်ထဲမှ
ကျန်သည့်အုပ်စုကလည်း ရဲလာမှာ ကြောက်လို့လား မသိ၊ တစ်ယောက်စီ ဆိုင်ထဲမှာ
ခပ်လျှိုလျှို ပြန်ထွက်သည်။ နှစ်ယောက် သုံးယောက်...။

‘ကဲပါကွာ၊ ငါတို့ကားလက်မှတ် သွားဝယ်ကြရအောင်ပါ’

သိဒ္ဓိက ဖျောင်းဖျရင်း ဆိုင်တံစက်မြိတ်အောက်မှ အထွက်...

‘ဟေ့...ဟေ့ကောင်...မလုပ်နဲ့’

ဆိုင်ထဲမှ လူတစ်ယောက်၏ အထိတ်တလန့်သတိပေးသံကို ကြားလိုက်ရ၏။
သူ့စိတ်ထဲ ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်မိတော့ မျက်လုံးတွေ
ပြာဝေသွားအောင် တုန်လှုပ်သွားသည်။ ချိုစောင်းမှ သွေးတွေ ယိုကျနေသော
အကြီးဆုံးကောင်သည် သူတို့ဆီသို့ လျှပ်ပြက်သလို တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလာသည်။
ထိုလူ၏ လက်ထဲမှာ ဝင်းခနဲ လက်သွားသည့် အရာတစ်ခု...။

သိဒ္ဓိသည် သူ့နောက်မှာ ကပ်ပါလာသည့် ဒီပါအား ဘေးသို့ အားကုန် တွန်းထည့်လိုက်၏။ ဒီပါ ဘေးသို့ ယိုင်အကျမှာ သိဒ္ဓိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ရှေ့ကဝင်လာသော ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ ဆောင့်မိသွားသည်။ ဘယ်ဘက်ဝမ်းဗိုက် ဆီမှာ စူးခနဲ နာကျင်မှုဝေဒနာ၊ ကိုယ်ခန္ဓာချင်း ဝင်ဆောင့်မိသည့်အရှိန်၊ မသဲမကွဲ ညည်းတွားသံနှင့်အတူ သိဒ္ဓိနောက်သို့ လန်သွားသည်။

‘ကိုကို...’

စူးစူးရှရှ အော်လိုက်သည့် ဒီပါအသံသည် ဆူညံသွားသော အာမေဇိုတ်သံ တချို့နှင့်အတူ ရောသွား၏။ မြေပင်ပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ပစ်လဲကျသွားသည်ကို သူသိလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် သူဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိလိုက်။ နာကျင်လှသော ဝေဒနာဆီသို့ သူ့လက်က စိတ်မှတ်မဲ့ သွားအုပ်ကိုင်မိသည့်အခါ သူ့လက်တွင် ပူနွေးသော အရည်တချို့ကို စမ်းမိသည်။ သွေးတွေလား...။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရှိသမျှ ခွန်အားတွေ အပြင်သို့ယိုစိမ့်ထွက်သွားသလိုပင် အင်အားတွေ ချက်ချင်း ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏။

ဒီပါသည် သိဒ္ဓိဘေးမှာ ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

‘ဒီပါ...’

ထိုစကားလုံးနှစ်လုံးကို သဲ့သဲ့လေး သူ့ရေရွတ်နိုင်ဖို့ ကြီးမားလှစွာ အင်အားစိုက်ရ ပါသည်။ ဝမ်းဗိုက်ကို ဖိထားသော သူ့လက်သည် ဘေးသို့ပြုတ်ကျသွားသည်။

‘ကိုကို..လုပ်ပါဦး၊ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကို ကယ်ကြပါဦး’

ဒီပါက ပွေ့ထူလိုက်သောအခါ သိဒ္ဓါ၏ ပျော့ခွေနေသော ဦးခေါင်းသည်
 လသားအရွယ် ကလေးတစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်းလိုပင် ဒီပါရင်ခွင်ထဲမှာ
 လန်ကျသွားသည်။

သိဒ္ဓါ၏ မျက်လုံးတွေ အထက်သို့ လန်သွားပြီး မှိတ်ကျမသွားခင် နောက်ဆုံး
 မြင်လိုက်ရသည့် အမြင်ပုံရိပ်မှာ နာကျင်တုန်လှုပ်စွာ ငိုကြွေးလိုက်သည့် ဒီပါမျက်နှာ
 ဖြစ်သည်။

(၂၃)

တိမ်မရှိတဲ့နေ့
 ည...ပြီးတော့ တိမ်မရှိတဲ့ နေ့တစ်နေ့
 အဲဒါတောင် ကြီးမားတဲ့ မုန်တိုင်းကြီးက
 တစ်နေ့မှာ
 သူတို့ခေါင်းပေါ် ပြိုကျ ပေါက်ကွဲလာလိမ့်မယ်၊
 ခါးသီးတဲ့ ကောင်းကင်ဆီကပေါ့။

(Robert Graves)

အနက်ရောင် အမှောင်ထုထဲမှာ သူ ပေါ်လော့မျောနေသည်။ အနက်ရောင် တိမ်တွေ သူ့ကို လာထိသွားသည်။ တိမ်သည် အေးစက်နေသည်။ သူ့မျက်နှာကို လာထိသည့် အတွေ့မှာ အေးစက်ရုံမက စိုစွတ်ချွဲကျိနေသည်။ သူ့ မျက်နှာကို ရုန်းဖယ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ မရပါ။ သူသည် တစ်ဆံချည်ကလေးမျှပင် ကိုယ်ခန္ဓာကို မလှုပ်ရွှေ့နိုင်ပါ။ သူ အသက်ရှူလိုက်သော လေသည် အငွေ့ပါးပါးမဟုတ်ဘဲ ထူပျစ်အေးခဲနေသလိုပဲ။ သူ့ရှုရှိုက်ရတာ အလွန် ပင်ပန်းနေပါသည်။ အေးခဲသော လေက သူ့အဆုတ်ထဲသို့ စေးပျစ်တွန့်တိုစွာ ဝင်ရောက်လာ၏။ သူ အေးခဲလွန်းသဖြင့် တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

မေမေ...

သူ့ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မေမေရပ်နေသည်။ မေမေလက်ထဲမှာ အဝတ်ဖြူဖြင့် ထွေးပွေထားသော အရာတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုအရာမှာ ကလေးတစ်ယောက်၏ ကိုယ်ခန္ဓာဟု သူမမြင်ရဘဲ သိနေ၏။ ထိုအရာကို မေမေသည် လက်ထဲမှ လွှတ်ချဖို့အားယူနေသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ကျပ်ခဲကာ နာကျင်လာသည်။

မလုပ်ပါနဲ့မေမေ...

သို့သော် ထိုအရာသည် မေမေလက်ထဲမှ လွှတ်ကျသွား၏။ ကလေးငိုသံသည် လေထုထဲမှာ စူးစူးရှရှ လွင့်ပျံသွားသည်။ သူ ထိုအဝတ်ထုပ်ကလေးကို လိုက်ဖမ်းဖို့ သူကြိုးစားသည်။

သို့သော် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို တစ်ဆံ့ချည်မျှင်မျှင် သူ မလှုပ်ရှားနိုင်သေးပေ။ အဝတ်ဖြူကလေးသည် ဟိုးအောက် နက်ရှိုင်းလှစွာသော အောက်ခြေဆီထိ လျင်မြန်စွာ တရိပ်ရိပ် ကျဆင်းလျက် ရှိသည်။ အောက်ခြေနှင့် ထိမိသည့် ဘုတ်ခနဲ အသံကို သူ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ စောင့်နေ၏။ သူကြားရသည်မှာ ငိုရှိုက်သံတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ ထိုငိုသံမှာ မေမေအသံဟု သူသိသည်

‘မငိုပါနဲ့မေမေ... ကလေး မသေနိုင်ပါဘူး’

ခပ်တိုးတိုး ယောက်ျားသံတစ်ခု။ ထိုအသံသည် သူ့အနားမှာ ကပ်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် နားထဲမှာ လေတိုးဝင်သံ သဲ့သဲ့ကိုပင် ကြားရသည်။ အဲသည်အသံကို သူသိသည်။

လောကမှာ လက်စားချေလို့မကျေနိုင်တဲ့ အရှုံးတွေ အများကြီး ရှိတယ်။

ထိုအသံသည် နာကျင်ကြေကွဲသူတစ်ယောက်၏အသံဖြစ်သည်။

ထိုအသံကြောင့်ပင် ပေါလောမျောနေသော သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို သူ့ဇွတ်ကန် ရုန်းလိုက်မိသည်။ သို့သော် သူ ရုန်းလို့မရပါ။ လက်တွေ့များစွာ သူ့အား ဖမ်းချုပ် ထိန်းထားကြသည်။

‘မပေးချင်ဘူး မေမေ၊ သားရဲ့သွေးတွေ ကိုကိုကို မပေးချင်ဘူး၊ မပေးပါရစေနဲ့’

ဒီပါ။ ဒီပါ နေကောင်းလား။

ဒီပါ့ကို သူ မတွေ့ရတာ ကြာပြီ။

ဒီပါ...။

သူ အော်ခေါ်လိုက်၏။ သူ့အသံကိုလည်း တစ်စုံတစ်ခုက ထိန်းချုပ်ထား ပါသည်။

ကိုကို...ငါလမ်းထိပ်ခဏသွားမလို့ဘာမှာဦးမလဲ။

ဒီပါသည် သူ့ရှေ့မှာ မတ်တပ်ရပ်လျက် ရှိသည်။ ဒီပါ့လက်ထဲမှာ တယောတစ်လက် ကိုင်ထားသည်။ ဒီပါက တယောကြီးနဲ့...။ တယောကြီးနဲ့ လမ်းထိပ်ကို သွားမယ်၊ ရယ်စရာကြီး။ သူ့အသံထွက်၍ ရယ်မိသည်။ သူ့ရယ်လိုက်သောအခါ ကိုယ်ခန္ဓာ တစ်နေရာဆီမှ စူးစူးနှင့်နှင့် နာကျင်သွားပါသည်။

မသွားပါနဲ့...ဒီပါ။ မင်း ပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါသိတယ်။ မသွားရဘူး။

‘ကျွန်တော့်သွေးကို ယူပါ...၊ ကျွန်တော့်သွေးကလဲ ဘီသွေးပဲ၊ အိပ်ချ်အိုင်ဗွီ နက်ဂတစ်ဗ်၊ သေချာပါတယ်’

သူ့ရှေ့မှာ နေရောင်ခန့်ကို မြင်ရသည်။ နေရောင်ခန့်၏လက်ထဲမှာ နီရဲသော ပန်းသီးတစ်လုံးကို ကိုင်ထား၏။ ထိုပန်းသီးကို သူ့အားလှမ်းပေးသည်။ သူ မယူပါ။ ကျွန်တော် မစားချင်ဘူး။ နေရောင်ခန့်က ဇွတ်ပေးသည်။ သူ ယူစားလိုက်သည့်အခါ နီရဲသော ပန်းသီးသည် သွေးတွေ ဖြစ်သွားသည်။ နေရောင်ခန့်၏ မျက်နှာမှ သွေးတွေ ဖြစ်သည်။ သူ အလန့်တကြား လွှတ်ချလိုက်၏။ သူ့လက်ထဲက အရာသည် ပန်းသီး မဟုတ်သဖြင့် လွှတ်ချလို့ကျမသွားပါ။ သူ့လက်မှာ ပေကျဲနေခဲ့သည်။ ထိုသွေးတွေကို သူ့သုတ်ပစ်ဖို့ စက္ကူတစ်စုခု ရှာသည်။ မတွေ့။

သူ ခါးသီးမုန်းတီးစွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။

သူ့အသံ၏ပြင်းထန်သော အရှိန်ဖြင့် သူသည် လွင့်စဉ်သွားလေသည်။ သူ အသည်း အေးခနဲ တုန်သွား၏။

လွင့်စဉ်မူသည် မပြီးဆုံးနိုင်တော့ပေ။ အမြင့်မှ သူ လွင့်စဉ်ပြုတ်ကျလာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသိသည်။ သို့သော် သူ အောက်ခြေတွင် မည်သည့်အရာဝတ္ထုဆီသို့ ကျသွားမည်လဲ... သူမသိနိုင်ပေ။ သူ ဘာကိုမှ မမြင်ရပေ။ ကျောက်ဆောင်မျက်နှာပြင် တစ်ခုပေါ်သို့ ကျနိုင်သည်။ ထိုသို့သာဆိုလျှင် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာသည် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲဖြတ်လွင့်စဉ်သွားနိုင်သည်။ သို့မဟုတ် ပင်လယ်ပြင်တစ်ခုဆီသို့ ကျနိုင်သည်။ ထိုသို့သာဆိုလျှင် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာသည် အရှိန်ဖြင့် ရေအောက်သို့ နက်ရှိုင်းစွာ နစ်ဝင်သွားနိုင်သည်။ ပြန်တက်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်။ သူသိသည်။

သူသည် သူ့ဘယ်လိုအရာမျိုးဆီ ကျနေတာလဲဟု လုံးဝကြိုတင် မသိချင်ပေ။ တတ်နိုင်လျှင်တော့ လွင့်စဉ်ရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် အသက်ဝဝ ရှုသွားချင်သည်။ ယခုလို ခက်ခဲဆင်းရဲစွာ အင်အားစိုက်ပြီး အသက်မရလိုတော့ပေ။

မင်းချစ်တဲ့သူအတွက် အသက်စွန့်ရဲလား။

မြတ်ကောင်းက သူ့ကို မေးနေသည်။ တကယ်တော့ သူသည် ဘယ်သူ့အတွက်မှ အသက်ကို စွန့်မိလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့မိပေ။ မစွန့်ဘူး...ဟု သူဖြေလိုက်သည်။

သို့သော် အသက်စွန့်ခွဲခြင်း မခွဲခြင်းဆိုသည်မှာ ဆင်ခြင်တွေးဆမှုနှင့် မဆိုင်သော အရာတွေ ဖြစ်၏။ ကြိုတင်မှန်းဆလို့မရသည့်အရာတွေ ဖြစ်၏။ လျှပ်ပြက်သလို တဒဂံပေါ်လာသော အခြေအနေတစ်ခုတွင် ဇာတိစိတ်သက်သက်ဖြင့် ပြုမူလိုက်သော ကိစ္စမျိုး ဖြစ်၏။ ထိုဇာတိစိတ်ကို တွန်းအားပေးသည့်အရာမှာ တစ်ခုတည်း ဖြစ်သည်။

ချစ်...ခြင်း...မေတ္တာ...။

ဒီပါ...အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ။

လွင့်စဉ်မှုအရှိန်သည် ပို၍ ပို၍ မြန်ရမည့်အစား နှေးကွေးလာ၏။

နောက်ဆုံး သူသည် ပျော့အိသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုပေါ်သို့နှေးကွေးလေးလံစွာ ကျသွားသည်။ နွေးထွေးသော တိမ်တိုက်တစ်ခုဖြစ်သည်။ ထိုနှေးထွေးမှုတွင် သူနစ်ဝင်သွားသည်။ သူ အိပ်ချင်လှပါပြီ။ သူ ပင်ပန်းလှပါပြီ။ သူ ရုန်းကန်နေသမျှ အင်အားတွေကို လျော့ချလိုက်သည်။ အိပ်လိုက်တော့မည်။ ထို့နောက် သူသည် အရာရာနှင့် ကင်းကွာသွားလေသည်။

ပထမဦးဆုံး သူစတင်ရလိုက်သည့် အာရုံမှာ တိတ်ဆိတ်မှု ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် နွေးထွေးမှု...။ ပျော့ပျောင်းသော အရာ နွေးထွေးသော အရာပေါ်တွင် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ ထိတွေ့နေသည်။

ထို့နောက် ကိုယ်ခန္ဓာတစ်နေရာဆီမှ နာကျင်မှု၊ ထို့နောက် အမှောင်ထု၊ ကျွန်တော် သေပြီလား။ သူ မျက်စိကို အားစိုက်၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်ခွံတွေ လေးလံပိတ်ကျနေခြင်းကြောင့် လောကတစ်ခုလုံး မှောင်နေတာ...။ မျက်စိကို ဖွင့်လိုက်လျှင် သူသည် အလင်းရောင်ကို မြင်ရမှာ အမှန်ပဲ။ သူ အင်အားစိုက်၍ ဖွင့်လိုက်သည်။ စူးစူးဝါးဝါး အလင်းတန်းတစ်ခု... သူ့မျက်လုံးတွေ ကျိန်းစပ်သွားသဖြင့် ချက်ချင်း ပြန်ပိတ်ပစ်လိုက်ရ၏။

‘သား...’

မေမေအသံ...။ အဝေးကြီးမှ လာသလို သဲ့သဲ့တိုးတိုးကလေး ဖြစ်သည်။

‘သားရေ သိဒ္ဓိ’

မေမေ။ သူ မေမေကို ခေါ်လိုက်၏။ သို့သော် သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်ရှားလို့မရ။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးကို သွေးရူးသွေးတန်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ စူးရှသောအလင်းရောင်။ သူ့မျက်နှာ အထက်တွင် အုပ်မိုးထားသော မျက်နှာတစ်ခု၊ ခပ်ဝါးဝါး ပုံရိပ်တစ်ခု။ သို့သော် ခပ်ဝါးဝါးပုံရိပ်ဖြင့်ပင် ဒါ မေမေပဲဟု သူသိသည်။

‘မေမေ’

‘သား နိုးလာပြီ...သား သတိရလာပြီ’

မေမေ၏ ဝမ်းသားလိုက်လှဲမှုဖြင့် တုန်ခိုက်သောအသံ။

အခုထိတော့ သူ မသေသေးဘူး။ သို့သော် သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဘာခွန်အားမှ မကျန်တော့လောက်အောင် ပျော့ဖတ်ကာ အခွံသက်သက်ဖြစ်နေသည်။ သွေးတွေ တစ်စက်မှ မကျန်အောင် ဖောက်ထုတ်ခံထားရသလိုပင်။

‘သား...သေ...မှာ...လား’

သူ့အသံသည် တိုးတိတ်ပျော့တော့စွာ ထွက်လာ၏။

‘မသေဘူး၊ သား မသေပါဘူး’

‘သွေး...သွေးတွေ’

မေမေမျက်နှာသည် ဝါးမနေတော့ဘဲ ပီပြင်လာသည်။ မေမေပါးပြင်မှာ မျက်ရည်စများကိုပင် သူမြင်နေရပြီ။

‘မကြောက်နဲ့သား...၊ သားကိုယ်ထဲမှာ သွေးတွေ ပြန်ထည့်ထားလိုက်ပြီ၊ သား နေကောင်းသွားမှာ’

မေမေ၏ နွေးထွေးခြောက်သွေ့သော လက်ဖဝါးက သူ့လက်ကို ဆုပ်ညှစ်လာသည်။

သူ နေကောင်းသွားမှာ...။

သူ ပြုံးလျက် ပြန်အိပ်ပျော်သွားပါသည်။

‘အဖျားရှိသေးလားဟင်’

တိုးတိတ်သော ယောက်ျားသံတစ်ခုဖြင့် သူ အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့သည်။

‘နည်းနည်း...၊ နိုင်တီနိုင်ပွိုင့် တူး ရှိသေးတယ်’

မေမေ့အသံ တိုးတိုး။

သူ ရေဆာနေသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေ ခြောက်သွေ့ကာ အက်ကွဲနေသည်ကို ခံစားရ၏။

‘တော်တော်ကျသွားပြီပဲ၊ မမ...ပြန်အိပ်တော့လေ၊ ကျွန်တော် စောင့်လိုက်ပါ့မယ်’

နေရောင်ခန့်။

သူသည် ခါးသီးသော ဝေဒနာဖြင့် ဖြုန်းခနဲ မျက်စိဖွင့်လိုက်သည်။ သူမြင်လိုက်ရသည်က သူစိမ်း အမျိုးသမီးမျက်နှာတစ်ခု။ သူ့နာပြုဆရာမဖြစ်သည်။

‘ဟော...နိုးလာပြီ’

‘ရေ...’

အနီဝတ် သူ့နာပြုဆရာမက သူ့အား စတီးဇွန်းသေးသေးထဲမှ ရေကို နည်းနည်းချင်း တိုက်သည်။ သူ မဝပါ။ သူ့နာပြုဆရာမ၏ နောက်ဘက်မှ မေမေနှင့်အတူ ရပ်၍ ငုံ့ကြည့်နေသော သူ့မှာ နေရောင်ခန့်ဖြစ်သည်။ နေရောင်ခန့်က သူ့အား ပြုံးလျက် မေးသည်။

‘နေကောင်းရဲ့လား သိဒ္ဓိ’

သူ မျက်လုံး မှိတ်ပစ်လိုက်၏။

‘မေမေ...သူ့ကို ခေါ်မလာနဲ့’

‘အို... သားရယ်... ဘယ့်နှယ်ပြောလိုက်တာလဲ၊ သားအပေါ် ဒီလောက်
စေတနာထားတဲ့ သူကို’

‘မမ...နေပါစေ မမ၊ မပြောပါနဲ့၊ သိဒ္ဓိကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်’

နားလည်ပါတယ်။ ထိုစကားသည် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲရှိ သွေးများ
ဆူပွက်သွားအောင် လောင်မြိုက်လာသော မီးတစ်ခု ဖြစ်၏။ သူ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ကာ
ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပစ်လိုက်မိသည်။

‘ခင်ဗျား နားမလည်ပါဘူး’

သူ ပုတ်မိပုတ်ရာ ပုတ်ထုတ်လိုက်သည်မှာ ဆရာမ၏ လက်ဖြစ်နေ၏။ ဆရာမ
လက်ထဲက ရေဖန်ခွက်နှင့် ဇွန်း လွင့်စဉ်ကျကွဲသွားသည်။ ဆရာမ ကပျာကယာ
ငုံ့ကောက်လိုက်သည်။

‘သား...’

မေမေ သူ့လက်ကို ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်ညှစ်လာ၏။

‘သား အဲလို မပြောကောင်းဘူးလေ၊ သားကိုယ်ထဲကို ထည့်ပေးထားတာ
နေရောင်ရဲ့ သွေးတွေ...’

‘မမ...’

သူ့နားထဲမှာ လေတိုးသံတွေဖြင့် တဂုန်းဂုန်း ဆူညံသွားသည်။ လေထုသည်
ပူပြင်းစွာ ကျပ်ခဲလေးလံသွား၏။ သူ ကြောင် အ စွာ တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူသွားသည်။

နေ...ရောင်...ရဲ့ ...သွေး...တွေ။

မဖြစ်ရဘူး၊ အဲဒီလို မဖြစ်ရဘူး။ မေမေ ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ။ သား သူ့ကို ဘယ်လောက်မုန်းတယ်ဆိုတာ မေမေ သိလျက်သားနဲ့။ သူ အသံကုန် အော်ဟစ် ပစ်လိုက်မိသည်။

‘သူ့သွေးတွေ...မလိုချင်ဘူး၊ သူ့သွေးတွေကို သားမလိုချင်ဘူး’

‘သား’

သူသည် ရှိသမျှ ခွန်အားဖြင့် အိပ်ရာပေါ်မှ ထဖို့ကြိုးစားသည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာ နွမ်းနယ်အားပျော့လွန်းသဖြင့် လှုပ်ရှုပ် လှုပ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ သူနာပြုဆရာမနှင့် မေမေက သိဒ္ဓိအား မထအောင် အသာအယာ ဖိပေးကြသည်။

‘မထနဲ့လေ သား၊ သား ကိုယ်ထဲမှာ ချုပ်ရိုးတွေနဲ့’

နေရောင်ခန့်သည် ခုတင်ဘေးမှာ ခပ်ငူငူရပ်လျက် သူတို့အား ငေးကြည့် နေခဲ့ပါသည်။

‘အဲဒီသွေးတွေ သားကိုယ်ထဲကို မေမေ ဘာလို့ထည့်ပေးခဲ့တာလဲ၊ အဲဒီသွေးတွေ ဖောက်ထုတ်ပေး’

‘သိဒ္ဓိ...’

မေမေသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိစွာ သူ့ကို အော်လိုက်ပါသည်။ မေမေ့ အော်သံကြောင့် သူ့ဒေါသတွေ ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်အောင်ပင် ဝမ်းနည်းသွားပါသည်။

‘မေမေ သားကို နားမလည်ပါဘူး’

မေမေက သိဒ္ဓိ၏ နဖူးကို အသာငုံ့နမ်းလိုက်၏။

‘သားကို မေမေ နားလည်ပါတယ် သားရယ်၊ သား သူ့ကို ဘယ်လောက် စိတ်ဆိုးနေခဲ့တယ်ဆိုတာ မေမေသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားလေးရဲ့ ကိုယ်ထဲကို စိတ်အချရဆုံး သွေးကိုပဲ ပေးချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ပါ သား’

‘ဒါပေမဲ့... အဲဒီသွေးနဲ့အသက်ရှင်နေမယ့်အစား သေပစ်လိုက်တာကိုပဲ သား လိုချင်တယ် မေမေ၊ သား သေချင်ပါတယ်’

သူ ယူကျုံးမရစွာ ဖျော့တော့သောလေသံဖြင့် ညည်းညူမိတော့ မေမေ မျက်ရည်ကျ ပါသည်။

‘သားလေး...တကယ် နားမလည်တာက သားက နားမလည်တာ၊ နေရောင်က သားကို ထားတဲ့ သံယောဇဉ်ကို သား နားမလည်တာ’

‘ဘာသံယောဇဉ်လဲ၊ ဘာသံယောဇဉ်လဲ... အခုဟာက မေမေ့ကို ဝယ်ဖို့ ကြိုးစားတာ၊ မေမေ ဒီလောက်မှ မသိဘူးလား’

‘တော်ပြီ...တော်ပြီ၊ ဒီစကားတွေ နောက်မှ ပြောကြပါ၊ အစ်မကြီးတို့ ခဏထွက်သွားလိုက်ပါလား၊ လူနာ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ’

သူနာပြုဆရာမက မေမေအား လက်မောင်းမှ ခပ်ဖွဖွ ဆွဲခေါ်ထုတ်သည့်အခါ မေမေသည် အရုပ်တစ်ရုပ်လို ပါသွား၏။

သိဒ္ဓိသည် သူ့ကိုယ်ထဲမှာ စီးဆင်းနေသော သွေးတို့၏ အသံကိုပင် ကြားနေရသလို ရှိသည်။ ထိုသွေးတို့၏ အသံသည် ခါးသီးမှုကို ပို၍ ပို၍ များစေသည်။ ထိုသွေးတို့၏ပိုင်ရှင်ကို သူ လှမ်းကြည့်၏။ ထို့နောက် တင်းမာသောအသံဖြင့် တုံးတိစ္စာ ပြောမိသည်။

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အဖေ မတော်နိုင်ဘူး’

နေရောင်ခန့်သည် ဗလာသက်သက်မျက်နှာဖြင့် ရှေ့သို့တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း တိုးလာသည်။ လက်ညှိုးကို နှုတ်ခမ်းဆီတွင် ကန့်လန့်ဖြတ်ထားလျက် ‘ရှ...ရှ...’ဟု ဟန့်တားသည်။

ထို့နောက် တိုးတိတ်စွာ ပြောသည်။

‘ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား အဖေ မတော်ရပါဘူး၊ ဘယ်တော့မှ မတော်ရပါဘူး၊ ကျွန်တော် ကတိပေးတယ်၊ ငြိမ်ငြိမ်လေး မျက်စိမှိတ်ပြီး နေတော့...နော်၊ သွေးပြန်ယိုလာမှ စိုးလို့’

သူ မျက်စိမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

သို့သော် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲတွင် သွေးနှစ်မျိုး ရောစပ်နေပြီဟူသည့် အတွေးကို ဘယ်လိုမှ ဖျောက်ဖျက်မရ။ သူသည် သူမဟုတ်တော့သလို ခံစားရ၏။ သိဒ္ဓိတစ်ဝက် နေရောင်ခန့် တစ်ဝက် ရောနေပြီ။ မေမေ့ကို စော်ကားသူနှင့်မှ ရောစပ်မိလေခြင်း။ ထိုအဖြစ်သည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ပြန်ပြောင်းလို့မရတော့သာ မှားယွင်းမှုတစ်ခု ဖြစ်သွားပြီ။

(၂၄)

မကြာသေးခင်ကမှ

သူတို့လျှောက်လှမ်းဝင်သွားခဲ့ရာလမ်းပါ။

နံရံပေါ်မှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ချိတ်ဆွဲထားလိုက်ပြီ။

(Paul Farley)

သူ အနည်းငယ် ချမ်းစိမ့်နေသည်။ သူ တစ်ချက် တုန်သွား၏။

‘ဒီပါ... အဲကွန်း ပိတ်ပေး’

ဒီပါ ထိုင်ရာမှ ထပြီး Remote Control လိုက်ရှာကာ လေအေးစက်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်ပါသည်။ ကျောင်းဝတ်စုံ အဖြူအစိမ်းဖြင့် ဒီပါသည် ကျောင်းသားငယ် တစ်ယောက် ပြန်ဖြစ်သွားပြီ။ ဆံပင်သည် မေမေစိတ်ကြိုက် ဘိုကေတိုတို ပြန်ဖြစ်သွားပြီ။ သူ့ဘောလုံးအသင်းက ငါးဂိုးနိုင်ခဲ့သဖြင့် ဘဝင်နည်းနည်း မြင့်နေသော မန်နေဂျာရုပ် စစ်စစ်ဖြင့် ဒီပါခုတင် ဆီသို့ပြန်လျှောက်လာသည်။

‘ချမ်းလား၊ စောင်ခြုံမလား’

သိဒ္ဓိ ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။ ဒီပါက ခုံမှာ မထိုင်ဘဲ သိဒ္ဓိ၏ ခုတင်ဘေးစွန်း ကွက်လပ်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

‘ငါကြည့်ချင်တယ်၊ ပြမလား ကိုကို’

‘ကြည့်လေ...’

ဒီပါက သိဒ္ဓိ၏ အင်္ကျီကြယ်သီးတချို့ကို ဖြုတ်ကာ အင်္ကျီကို ဘေးသို့ဆွဲပင့်ယူ၍ ဒဏ်ရာကို ငုံ့ကြည့်လေသည်။ ဘယ်ဘက်နံရိုးအောက်နားမှ အညိုရောင် မျဉ်းတိုလေး တစ်ခုလို ထင်းနေသော သာမန်အရေပြားမှ နည်းနည်းဖုနေသော ဓားဒဏ်ရာအနာရွတ်ကို ဒီပါက သူ့လက်ဖြင့် ဖွဖွသပ်ကြည့်သည်။

‘မင်းကို ငါနားမလည်ဘူး၊ မင်းဘာဖြစ်လို့အဲဒီလို ဝင်ခံရတာလဲ၊ တကယ်ဆို မင်းက ငါ့ထက်ပိုပြီး တန်ဖိုး ရှိတာပါ၊ လူ့ဘဝမှာ ငါရှိနေတာနဲ့စာရင် မင်းရှိနေတာက ပိုပြီး အဖိုးတန်မှာ၊ မင်းဒီလို လုပ်ဖို့မကောင်းဘူး’

သိဒ္ဓိ ဘာမှ မပြောပါ။ မိသားစုချစ်ခြင်း မေတ္တာသည် အဖိုးတန်မှု မတန်မှုနှင့် တိုင်းတာလို့မရပါ။

‘တကယ်လို့များ...မပြောကောင်း ပြောကောင်း မင်း သေသွားခဲ့ရင် ငါ ဘယ်လို အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့မလဲ မင်းတွေးကြည့်မိရဲ့လား ဟင်’

ဒီပါက ဒဏ်ရာဆီသို့ငေးစိုက်ကြည့်နေရာက မေးသည်။ သိဒ္ဓိ ဒီပါ့ မျက်လုံးတွေကို အကဲခတ် ကြည့်မိ၏။ မျက်ရည်လည်နေသလိုပဲ စိုစွတ်နေ၏။ မိမိသေသွားခဲ့လျှင် ဒီပါ တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့မှာလား။

‘ငါ့တစ်သက်လုံး နောင်တတွေနဲ့ ရှုံးပြီး ကျန်ခဲ့မှာ’

သိဒ္ဓိ ဒီပါ့လက်ကို အသာဆွဲဖယ်လိုက်သည်။

‘မဆိုင်ပါဘူးကွာ၊ ဒါက ငါ့ဘာသာငါ ရွေးတဲ့လမ်းပဲ၊ တော်ပြီ စိတ်မကောင်း
မဖြစ်နဲ့၊ အခု ငါလဲ သေမှ မသေသေးတာ’

ဒီပါက အကျိုးကြယ်သီး ပြန်တပ်ပေးရင်း မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ်
ခတ်လေသည်။

‘ဒါပေမဲ့ မင်း ငါ့အတွက်တော့ သွေးမပေးချင်ခဲ့ပါဘူး’

သူ ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သော စကားသည် ဒီပါ့ကို အရှိန်ပြင်းစွာ
ထိမှန်သွားခဲ့သည်။ ဒီပါ ဆတ်ခနဲ တုန်သွား၏။ ထို့နောက် အခန်းနံရံဘက်ဆီသို့
မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်သည်။

အခန်းသည် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။

ထို့နောက် ဒီပါ၏ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကို သူစတင်ကြားရသည်။ ထို့နောက်
ဒီပါ သူ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

‘ဟုတ်တယ်...၊ ငါသွေးမပေးချင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့...’

ဒီပါသည် သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကာ ကျိတ်၍
ရှိုက်ငင်နေသည်။ သူ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာပင် ပူပန်သွား၏။ ဒီပါ့မျက်နှာမှ ဒီပါ
လက်ချောင်းများကို စိုးရိမ်တကြီး ဆွဲဖယ်ပစ်လိုက်မိသည်။

‘ဒီပါ...’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့မှာ...ဟို...ဟိုရောဂါ ရှိနေပြီ ထင်လို့ပါ’

‘ဘာပြောတယ်...ဘာရောဂါလဲ’

‘အေအိုင်ဒီအက်စ်...’

ဟာ...။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် နက်ရှိုင်းသော ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ တစ်ရှိန်ထိုး စိုက်ကျသွားသလို တုန်လှုပ်စွာ ချောက်ချားသွားတော့သည်

‘ဘာလို့ရှိရမှာလဲ၊ မင်း ဘာဖြစ်ခဲ့လို့လဲ’

ဒီပါ မဖြေပါ။ သိဒ္ဓါ၏ဓမ္မရာခင်းစမှ နှင်းဆီပန်းပွင့်ပုံကလေးတစ်ခုကို လက်ဖြင့် ထိတို့လျက် ခေါင်းငုံ့စိုက်နေခဲ့သည်။ သူ စိတ်မရှည်စွာ ထိုလက်ကို ဆွဲယူပစ်လိုက်၏။

‘ဒီပါ...ငါ့ကို ပြောစမ်းပါ’

‘ငါ့သွေးကိုမရရင် မင်းသေကို သေတော့မှာ ဆိုရင်တော့၊ အဲဒီအဖြစ်မျိုးမို့ ရွေးစရာမရှိတော့ဘူး ဆိုရင်တော့ မင်းကို ငါ အသေဘယ်ခံပဲမလဲ ကိုကို၊ ငါ့ကို ယုံပါ၊ ဒါပေမဲ့ တခြား ရွေးစရာတွေ ရှိနေတဲ့ အချိန်မှာတော့ ငါ မင်းကို သွေးမပေးနိုင်ဘူး၊ သွေးမပေးချင်ဘူး’

ဒီပါ မျက်ရည်ကျပါသည်။

‘ငါ့အတွက်နဲ့မင်း သေလုမျောပါး ဒဏ်ရာရခဲ့ပြီးပြီ၊ အဲဒါနဲ့တင် ငါ စိတ်ဆင်းရဲလှပြီ ကိုကို၊ ငါ့သွေးကို မင်းကိုယ်ထဲ သွင်းရလောက်အောင် ငါ ထပ်မမှား ချင်တော့ဘူး၊ ငါ့ကို စိတ်မဆိုးနဲ့’

သူ အိပ်နေရာမှထထိုင်ကာ ဒီပါအား ပွေဖက်လိုက်တော့ ဒီပါ သူ့ပခုံးပေါ် မျက်နှာအပ်ကာ ခပ်တိုးတိုး ငိုလေသည်။ သိဒ္ဓိသည် ပူပြင်းလောင်မြိုက်စွာ နာကျင်လှ သောရင်ကို ပွင့်ထွက်သွားအောင် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်၏။ လက်တွေ့မှာတော့ မအော်ဖြစ်ပါ။ စိတ်ဓာတ်ကျနေသော ညီအတွက် သူက စိတ်ဓာတ်မာမှ ဖြစ်သည်။

‘ငါ မင်းကို အပြစ်တင်လို့လား၊ ငါ ဘာမှ မပြောဘဲနဲ့၊ တိတ်...တိတ်...မငိုနဲ့၊ တို့တွေ စိုးရိမ်နေတဲ့ အရာတွေ ဘယ်နှစ်ခုများ ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ’

သူ ဒီပါ၏ နောက်ကျောကို ခပ်ဖွဖွ ပုတ်လိုက်၏။

‘အခု ငါလဲ မသေဘူး၊ မင်းလဲ အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီ၊ မေမေလဲ ယောက်ျား မယူဘူး၊ အားလုံးက အရင်အတိုင်းပဲလေ’

‘အရင်အတိုင်းတော့ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ငါ့မှာ...’

‘မင်းမှာ ရောဂါဖြစ်နေပြီလို့မင်း ဘယ်သူ ပြောလဲ’

ဒီပါက သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းနိုင်သွားကာ သိဒ္ဓိထံမှ ရုန်းဖယ်ထွက်လိုက်၏။ ထို့နောက် ခပ်ရှက်ရှက်ဖြင့် အသံထွက်ရယ်ကာ မျက်ရည်တွေ ပွတ်သုတ်ပစ်လိုက် ပါသည်။

‘ဘယ်သူမှ မပြောဘူး၊ ငါထင်တာ’

‘မင်းထင်နေရုံနဲ့ရမလား၊ သွေးစစ်ကြည့်မှ သိမှာပေါ့’

‘စစ်လို့မရသေးဘူးတဲ့၊ ကိုနေရောင်ခန့်က ပြောတယ်၊ အဲ...’

ဒီပါသည် စကားပြောရင်းက ချက်ချင်းရပ်ပစ်လိုက်ကာ အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်သွားသည်။

‘ဆောရီး...မေမေက မင်းရှေ့မှာ အဲဒီနာမည် မပြောရဘူးတဲ့’

‘လုပ်မနေပါနဲ့၊ ပြောစမ်းပါ၊ ဘာလို့စစ်လို့မရမှာလဲ’

‘အဲဒီရောဂါပိုး ဝင်သွားနိုင်တဲ့ အခြေအနေနဲ့ကြုံပြီးတဲ့နောက် အနည်းဆုံး သုံးလ မကြာမချင်း ရောဂါရှိမရှိ မပေါ်သေးဘူးတဲ့’

သူတို့နှစ်ယောက် ငေါင်သွားကြသည်။ ထို့နောက်မှ သူ ဒီပါကို မေးဖို့သတိရသွားသည်။

‘အဲဒါက ဘယ်တုန်းက ကြုံခဲ့တာလဲ၊ မကြာသေးဘူးလား’

ဒီပါသည် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ သိဒ္ဓါကို ခပ်ဆဆကြည့်လျက် ပြောရမလား မပြောဘဲ ထားရကောင်းမလားဟု ချိန်ဆနေဟန် ရှိသည်။ ထို့နောက် စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ကာ ပြောပါသည်။

‘ငါ အိမ်က ထွက်တဲ့နေ့ကပဲ’

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စိုက်ငေးနေမိကြ၏။

‘ဘာ...ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ဒီပါ’

‘ငါ...အဲဒီနေ့က ကုန်ကားကြီးတစ်စီးနဲ့ လိုက်သွားတယ်၊ ယင်းမာပင်ထိပဲ၊ အဲဒါ...လမ်းမှာ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့တွေ့တာ’

မိန်းမတစ်ယောက်...။ ထိုစကားလုံးသည် ရိုးရိုးစင်းစင်းပဲ သိဒ္ဓါနားထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သဖြင့် ထိုစကားလုံး၏ နောက်ကွယ်မှ အဖြစ်အပျက်များကို ရုတ်တရက် မစဉ်းစားမိပေ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လမ်းမှာတွေ့တယ်...အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ။

‘ကိုကို...အဲဒါကို မင်း မေမေ့ကို ပြန်မပြောနဲ့နော်’

‘အင်း...’

အဲသည်အထိလည်း သူ့အဖြေမရသေးပေ။

‘မေမေ့ကိုတော့ ငါက တစ်မျိုးပြောထားတာ၊ နံပါတ်ဖိုးအုပ်စုနဲ့ ခဏ ပေါင်းမိတုန်းက သူတို့လိုပဲ တစ်ခါ စမ်းကြည့်ဖူးလို့လို့ ငါပြောထားတယ်၊ အမှန်အတိုင်း သိရင် မေမေ့ငိုလိမ့်မယ်...နော် ကိုကို’

မေမေ ငိုလိမ့်မယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့တွေ့တာ...။

ဟာ...ဒီကောင်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားတာကို ခံစားလိုက်ရ၏။ သူ့လက်ဖျားတွေ ခြေဖျားတွေ အေးစက်လာသည်။ သို့သော် သူ့ခေါင်းတစ်ခုလုံးတော့ ထူပူသွားပါသည်။

မိုက်လိုက်တဲ့ကောင်...။ သူသည် ဒီပါအား စိတ်ရှိလက်ရှိ ဆွဲဆောင့်ကိုင်လှုပ် ပစ်လိုက်ချင်သည်။

‘ဘာ...ဘာအကာအကွယ်မှ မပါဘဲနဲ့...ဟုတ်လား’

‘ဘယ်လိုလုပ်ပါ့မလဲ၊ ဒီလိုဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ငါမှ မထင်ဘဲ၊ မင်း မသိဘူးလား၊ ငါ ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး’

သိဒ္ဓိသည် ဒီပါ၏ နုဖတ်ချောမွေ့နေသော မျက်နှာလေးကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ငေးမောနေမိသည်။ ဘုရား ဘုရား...။ ကြောက်စရာကောင်းသော ပြောင်းလဲမှုကြီးတစ်ခုကို ကြုံကြိုက်ခဲ့သူ၏ မျက်နှာမှာ ဘာမှမပြောင်းလဲပါလား။ သူ့အပေါ်မှာ နွဲ့ဆိုးဆိုးချင်သော အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာကလေး။ လောကအကြောင်း ဘာမှ မသိရသေးသော အဖြူထည်သက်သက် မျက်လုံးတွေ...။

‘ငါလေ...ငါ့ဘဝကို အသစ်ပြန်ပြင်လို့ရရင် အဲဒီနေ့ကို ပြင်ပစ်လိုက်ချင်တယ်’

သူ ဒီပါပန်းကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ပုတ်၍ ရယ်ဖို့ကြိုးစားလိုက်သည်။

‘စိတ်မဆင်းရဲပါနဲ့ကွာ၊ အဖြေမသိရသေးဘဲ စိတ်ဆင်းရဲနေရတာ မတန်ပါဘူး’

‘ဘယ်သူလဲ မသိဘူးကွ၊ ကမ္ဘာခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ထင်တယ်... ပြောခဲ့ဖူးသလို၊ လောကကြီးမှာတဲ့ အမှားလုပ်မိသွားလို့ စိတ်ဆင်းရဲရတာကို အချိန်က ပျောက်အောင် ကုပေးနိုင်တယ်တဲ့၊ လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို မလုပ်လိုက်မိရင်သာ ဘာနဲ့မှ ကုလို့မရတဲ့ နောင်တတွေနဲ့ကြုံရမှာတဲ့၊ ဟား ဟား...တော်တော်မှားတဲ့ စကားကြီးကွ၊ ရူးကြောင်မူးကြောင်နဲ့၊ တကယ်တော့ အမှားလုပ်ပြီးရင် အဲဒါတစ်သက်လုံး ပြင်လို့မရတဲ့ နောင်တနဲ့ကြုံရမှာ၊ အဲဒါကို သူမတွေ့မိဘူးလား၊ တော်တော်ရယ်ရတဲ့လူ’

ဒီပါက ရယ်သံစွက်လျက် ပြောပြီးနောက် အကြာကြီး ငြိမ်သက်သွားပါသည်။

‘ဒီနေ့အိမ်မှာ ဘာဟင်းချက်လဲ ဒီပါ’

သူ စကားလွဲလိုက်သည်။

‘ကြက်သားချိုချဉ်ကြော်နဲ့ ယိုးဒယား တုံ့မိယံဟင်းချို’

‘ဟင်...ငါစားချင်လိုက်တာ’

‘မင်းအတွက်က ကြက်ပေါင်းခေါက်ဆွဲပြုတ် ပါတယ်’

‘တော်ပြီ’

သူ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

‘မေမေက မင်းအိမ်မှာ မရှိတုန်း ငါ့ကို ပုစွန်တွေချည်း ကျွေးနေတာ၊ ပုစွန်က အကောင်အကြီး မဟုတ်ဘူးနော်၊ သေးသေးလေးတွေ၊ အခု ငါမရှိတဲ့ခါကျ ဟင်းအကောင်းတွေ ချက်တယ်၊ မေမေက မင်းအပေါ်မှာ မျက်နှာလိုက်တယ်နော်’

ဒီပါ သဘောကျစွာ ရယ်၏။

‘အဲဒါ မျက်နှာလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ကိုကိုရ၊ ငါက မေမေ... သားကို ချိုချဉ်ကြော် လုပ်ပေးစမ်းပါ၊ တုံ့မိယံဟင်းချိုလဲ မသောက်ရတာ ကြာပြီ မေမေလို့ ပြောလို့ ချက်ကျွေးတာပါ၊ မင်း အဲဒီလို ပူဆာဖူးလို့လား’

သူ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘အေး...အဲဒါဆို ခံပေါ့ကွာ၊ အခွင့်အရေးဆိုတာမျိုးက အလကား မရဘူး ကိုကို၊ တောင်းယူမှ ရတာကွ’

‘ခွေးကောင်...’

ဒီပါ အော်ရယ်လေသည်။ ဒီပါ၏ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာ ကြာရှည်တည်တံ့
နေစေချင်ပါသည်။

‘ဪ...ဒါနဲ့ပျဉ်းမနားမှာတုန်းက ငါတို့စကားပြတ်သွားလို့၊ မေမေ့ကို မင်း
မေးစရာရှိတယ် ဆိုတာ မေးပြီးပြီလားဟင်’

ဒီပါ့မျက်နှာ အနည်းငယ် ပန်းသွေးလွမ်းသွား၏။

‘အင်း...အလကားပါ၊ မင်းအတွက် ရယ်စရာကြီးဖြစ်မှာပါ၊ ငါ့အတွက်ကသာ
အဲဒါကြီးကို တနဲ့နဲ့နဲ့ပုံကြီးချဲ့ခံစားနေရတာ’

သူ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

‘ဘာတုံးကွ...ဟင်’

‘မေမေက ငါ့ကို ဗိုက်ကြီးတုန်းက ဖျက်ချဖို့ကြိုးစားတယ် ဆိုတာလေ... မင်း
မှတ်မိလား’

သူ မသိပါ။ သူ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘ဟာ...မင်းကလဲ၊ ဒေါ်လေးနဲ့မေမေ့ငါတို့ရှေ့မှာ ပြောကြဖူးတယ်လေ၊ မင်းက
မေ့သွားပြီလား၊ ဒီပါက ကံကောင်းလို့ လူ့လောကထဲ ရောက်လာတာတဲ့၊ သေတော့မလို့
ဆိုတာလေ’

‘ငါမသိဘူး’

‘အေးလေ...မင်းကတော့ မေ့မှာပေါ့၊ မင်းကို ဖျတ်ချဖို့ကြိုးစားခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘယ်သတိရမလဲ၊ ငါ့မှာသာ အဲဒါကြီးက ခဏခဏ ခေါင်းထဲဝင်ဝင်လာတာ၊ မေမေငါ့ကို ရိုက်တိုင်း ငါ ပြန်ပြန်သတိရမိတယ်’

သူ ခပ်ရေးရေး မှတ်မိသလို ရှိလာသည်။ မေမေပြောဖူးသည် ထင်ပါရဲ့။ ဖေဖေနဲ့မေမေ ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ကြတာ၊ ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ကြံရွယ်လျက်သားနှင့် ဒီပါ့ကို ကိုယ်ဝန်ရှိခဲ့တာ...။ သို့သော် ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချရန် ကြိုးစားခဲ့ခြင်း ဆိုတာကိုတော့ သူမှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ ပေါ်မလာပါ။

‘အဲဒါ... အခု မေမေနဲ့ ငါပြန်တွေ့တော့ တေးထားတာ၊ မင်းက ဆေးရုံနှစ်ခု ပြောင်းရတဲ့အထိ ဒဏ်ရာပြင်းတာ၊ စိုးရိမ်ရတာဆိုတော့ ငါမမေးခဲ့တော့ဘူး၊ မေမေ ငါ့ကို ဖျက်ချခဲ့သေးလားလို့ မေးချင်ခဲ့တာ’

သူသည် ဒီပါ့ကို သနားကြင်နာစွာ ငေးနေမိ၏။ သူ့ညီကို နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျဖို့ လိုမလား။ သို့သော် ဒီပါက ဖျတ်ခနဲ ပြီးလိုက်ပါသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ငါ မေးစရာ မလိုလိုက်ပါဘူး၊ မင်း သိလား ကိုကို၊ အမေနဲ့သား စိတ်ချင်းသိနေတယ်ဆိုတာ မင်းသိလား၊ မေမေ ငါ့ကို ညတုန်းက ပြောတယ်၊ ငါ မမေးရသေးဘဲနဲ့ပြောတာ’

ဒီပါက စိတ်ဝင်တစား ပြောဖို့နေရာ ပြင်ရွှေ့လိုက်၏။ ခုတင်ပေါ်သို့ တစောင်းထိုင်နေရာမှ လူတစ်ကိုယ်လုံးတက်ကာ ထိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘သား ကိုယ်ဝန်ရှိတုန်းက မေမေ ဖျက်ချဖို့ စိတ်ကူးပေါက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မေမေ ဝန်ခံပါတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သားကို မေမေဖျက်ချဖို့ တစ်ခါမှ မကြံစည်ခဲ့ မကြိုးစား ခဲ့မိပါဘူးတဲ့’

ဒီပါက လက်နှစ်ဖက် တင်းတင်းပိုက်ကာ ကိုယ်ကို ရှေ့တိုးနှောက်ငင် သာသာလေး ယိမ်းလျက် တစ်မိမိမို့ကျေနပ်နေသော ဟန်မူရာဖြင့် ပြောနေပါသည်။

‘ငါထွက်သွားခါစက အဲဒါကို မေမေ မစဉ်းစားခဲ့မိဘူးတဲ့၊ မေ့နေခဲ့တာ တဲ့၊ တစ်လလောက်ကြာမှ သူ့ကိုယ်သူ ဘာအမှားတွေ ရှိလဲလို့အဖြေရှာကြည့်ရင်း ပြန်သတိရသွားတာတဲ့၊ အဲဒီတော့မှ မေမေ ငိုမိတော့တာပဲတဲ့၊ မေမေက ပြောတယ်၊ သူ့ဘဝမှာ အခုလဲ ကျိန်ဝံ့တယ်၊ နောင်လဲ ကျိန်ဝံ့တယ်တဲ့၊ ငါ့ကို မေမေ ဖျက်မချရက်တဲ့အပြင် အပူအစပ်တောင် မစားခဲ့ဘူးတဲ့၊ ရေနွေးပူပူတောင် မသောက်ခဲ့ဘူးတဲ့၊ မေမေ အဲလောက် မရက်စက်ဘူးလို့ သားယုံတယ် မဟုတ်လားလို့ မေမေက မေးတယ်၊ ငါ ထွက်သွားတာ အဲဒါကြောင့်လို့ မေမေ ထင်နေတယ်’

‘မေမေက ငါ့ကို ဘာမှ မပြောဘူး’

‘ဘယ်ပြောမလဲ၊ ပြောလို့ကောင်းတဲ့စကားမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုနေရောင်ခန့်တော့ သိတယ်တဲ့၊ အဲဒီလူက တအားလည်တာတဲ့၊ မေမေ့ကို စကားစနိုက်ပြီး မေးရင်း မေးရင်းနဲ့ပေါ်ရောတဲ့’

နေရောင်ခန့်သိတယ်...။ သူ့အာရုံတွေ ဝေဝါးသွား၏။ အသံတွေ အဖြစ်အပျက်တွေ အားလုံး ရောနေခဲ့သည်။

‘မေမေက ဘာပြောလဲသိလား...မနေ့ညက၊ သားလေးကို မေမေက အချစ်ဆုံးတဲ့’

‘သွား သွား...ငါ့ခုတင်ပေါ်က ဆင်းသွား’

သူ ရယ်သလို မောသလိုနှင့် တကယ်နှင့်ထုတ်မိသည်။ ဒီပါက မဆင်းပါ။

‘အဲဒါကို ငါသိလိုက်ရတော့ ငါဘာမဆို ရင်ဆိုင်နိုင်သွားပြီ၊ သိလား...ကိုကို’

‘သွားကွာ...ငါ မသိဘူး’

ဘာမဆို...။ ဘာမဆို တကယ်ရင်ဆိုင်နိုင်သွားပြီလား။ ဒီပါ ရင်ဆိုင်နိုင်မှာ ဖြစ်ပေမယ့် သူကတော့ ရင်ဆိုင်ရဲမည် မထင်ပါ။ သူ့အတွက် အဖြစ်အပျက်တွေသည် ရက်ပိုင်းအတွင်း ကြောက်မက်ဖွယ်ရာပင် ဆိုးဝါးရက်စက်ခဲ့၏။ သူ ခံနိုင်သော အတိုင်းအတာထက် ကျော်လွန်နေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ရှေ့ဆက်ပြီး သူ ဘာတွေကို ကြုံရဦးမလဲ။ သူ ခံနိုင်ပါ့မလား။ အိပ်ချအိုင်ဗွီပိုးကို ဒီပါနှင့် ဆက်စပ်ပြီး သူမတွေးရုံ၊ အေအိုင်ဒီအက်စ်ရောဂါအကြောင်းလည်း သူမတွေးချင်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းထဲရောက် လာသော ဖြစ်နိုင်ခြေ အန္တရာယ်များကို သူ ဇွတ်ဖယ်ထုတ်ပစ်ရတော့သည်။

သူ ဒီပါ့ကို ငေးကြည့်နေမိရင်းမှ အားတင်းပြီး မေးလိုက်သည်။

‘ဒီပါ...မင်း ငါ့ကို ပြောပြမလား’

‘ဘာပြောရမှာလဲ’

ဒီပါသည် သိုသိပ်ဖုံးကွယ်သော သူ့စကားကို ရုတ်တရက် နားမလည်လိုက်ပေ။

‘ငါ...’

‘အေးလေ...လမ်းမှာ၊ ကားပေါ်မှာ’

သိဒ္ဓါ၏အိုးတိုးအမ်းတမ်း မျက်နှာထားကို ဒီပါ သတိထားမိတော့မှ မေးချင်သည့် မေးခွန်းကို သဘောပေါက်သွား၏။ ထိုအခါ ဒီပါ တစ်ချက် ရယ်လေသည်။

‘ဟား ဟား... အဲဒီအကြောင်း...၊ ငါဖြင့် ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး ကိုကိုရာ’

လူနာခန်းထဲမှာ သူနာပြုဆရာမတောင် မရှိ၊ သူတို့နှစ်ယောက်တည်းဖြစ်ပါလျက် ဒီပါသည် ဟိုဟိုသည်သည် တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်သေး၏။ ထို့နောက် သူ့နှုတ်ခမ်းကို သိဒ္ဓါ၏ နားနားဆီသို့ကပ်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို တိုးတိုးလေး ပြောချလိုက်၏။

သူ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောမိသွားပါသည်။ ဒီပါကလည်း နားရွက်တွေ နီရဲလျက် ရယ်နေသည်။ ခဏရယ်နေပြီးမှ ဒီပါက ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပါသည်။ သိဒ္ဓါ ရယ်မောနေဆဲ။

‘ကိုကို...တော်တော့၊ မရယ်နဲ့တော့’

‘ရယ်မှာပဲ’

‘မရယ်နဲ့တော့ကွာ၊ မင်းကျမှ သိမယ်’

‘အာ...သိဒ္ဓါတို့က ဒါမျိုးဘယ်တော့မှ အဖြစ်မခံဘူး၊ ဘာကိစ္စမဆို ငါက စနစ်တကျ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုအပြည့်နဲ့ရင်ဆိုင်မှာ...သိတယ် မဟုတ်လား’

ဒီပါက မျက်လုံးစွေလျက် သူ့အား ကြည့်သည်။

‘အပြောမကြီးနဲ့’

‘အပြောကြီးတာ မဟုတ်ဘူး...သတိထားတာ၊ ငါက ခံစားပြီး သတိထားမယ့် ကောင်ကွ၊ ဒီမှာကြည့်...ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာ ဘဝမှာ အလွန်အရေးကြီးတာ၊ စက္ကန့်တိုင်းမှာ ကိုယ်သတိနဲ့ ချုပ်ထိန်းပြီး ခံစားသိနိုင်ရမယ်၊ ဒါကို ကိုယ့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးလဲ ဘယ်တော့မှ မမေ့ရဘူး၊ ကိုယ့်မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ အမြဲခံစားလို့ရနေရမယ်၊ အဲဒီလောက်ထိ ငါက တန်ဖိုးထားချင်တယ်’

ဒီပါက ပခုံးတွန့်သည်။ သိဒ္ဓိ ဒီပါ့ကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းမသိပေ။

‘ပြောရရင်ကွာ...ငါ့မှာ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ရှိတယ်၊ ဟုတ်လား၊ တစ်ပွင့်တည်း၊ အဲဒီပန်းလေးကို ငါက သိပ်မြတ်နိုးတယ်၊ သိပ်တန်ဖိုးထားတယ်၊ ဒီတော့ ဘဝမှာ ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ပန်းလေးကို တစ်ယောက်ယောက် နမ်းဖို့ပေးရတော့မယ်ဆိုရင် နမ်းမယ့်သူဟာ ငါ အလွန်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့သူပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ တွေ့ရာလူကို နမ်းခွင့် မပေးနိုင်ဘူးလေ၊ ငါချစ်တဲ့သူမို့ နမ်းခွင့် ပေးပြီဆိုရင်လဲ သူ ပန်းကလေးကို ဘယ်လိုထိတယ်၊ ဘယ်လို မွှေးတယ်၊ ပွင့်ချပ်လေးတွေ ဝတ်ဆံလေးတွေ ဘယ်လို နွေးထွေးသွားတယ် ဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားတယ်ဆိုတာ ငါက တစ်ဆင့်ချင်း တစ်ဆင့်ချင်း သိနေ ခံစားနေချင်တာ၊ ဘဝရဲ့ ပထမဆိုတာ အဲဒါပဲ ဒီပါ၊ အဲဒီ ပထမအရသာကို ငါသေတဲ့အထိ ပြန်ပြီး တမ်းတသတိရနေချင်တယ်၊ အဲဒီလို ကြည်နူးနိုင်မယ့် သူကိုမှ...’

‘မင်း တော်တော်ကြောင်တာပဲ’

ဒီပါက အပြုံးလျော့လျော့ဖြင့် ဝေဖန်လိုက်ပါသည်။

‘ကြောင်တယ်ပဲ ထားလိုက်ပါတော့’

‘အဲဒီလို ကြည်နူးနိုင်မယ့်သူကို မင်း မတွေ့သေးဘူးဆိုပါတော့’

မတွေ့သေးဘူးလား။ သူ ဘာဖြေရမှန်း မသိဘဲ ခဏငိုငံသွားချိန်တွင် တံခါးလှည့်ဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

အသားရောင် ဖျော့ဖျော့ ဝတ်စုံပျော့လေးဖြင့် ကစ်ကစ်ဝင်လာပါသည်။

ကစ်ကစ် အကျီက ပါးပါးလေး နှစ်ထပ်။ အောက်တစ်ထပ်က ရှည်ရှည်၊ အပေါ်တစ်ထပ်က တိုတို။ နှုတ်ခမ်းကလည်း အသားရောင်စိုစိုလက်လက်လေး။ ဆံပင်ကို ကပိုကရိုပင် ကလစ်နှင့် စည်းနှောင်ထားသည်။ နားထင်စပ်နှစ်ဖက်ဆီတွင် မတိုမရှည် ဆံပင်များ နွယ်စင်းကျလျက်၊ သို့သော် အဲသည် ကပိုကရို ဆံပင်လေးက ကစ်ကစ်နှင့် အလွန်လိုက်ဖက်ပါသည်။

‘ကစ်ကစ် မြတ်ကောင်းရော’

‘အဲဒီ မြတ်ကောင်းကို စိတ်တိုတယ်၊ တို့က သွားချင်လှပါပြီဆို သူက သူ့အဖေကို ဆေးခန်းလိုက်ပို့ရဦးမှာတဲ့၊ အဲဒါ ညရှစ်နာရီကျော်မှ သွားရအောင်တဲ့၊ စောင့်နိုင်ပါဘူး အဲလောက်ထိ’

ကစ်ကစ် စူးစူးလေး ပြုံးလျက် ကြပ်ကြပ်အိတ်ဖြင့် ဆွဲလာသော ပန်းသီးများကို စားပွဲလေးပေါ်သို့တစ်လုံးချင်း တင်နေ၏။ သိဒ္ဓိနှင့် နီးကပ်နေသော ဆံပင်လေးတချို့၏ မွှေးရနံ့ကို ရှုရှိုက်မိသည်။

‘ဒါဖြင့် တက္ကစီနဲ့လာတာလား’

‘ဟုတ်ဘူး...ကိုကို လိုက်ပို့ပေးတယ်၊ ကိုကိုက နှစ်နာရီနေလို့ရတယ်တဲ့၊ ညရှစ်နာရီတိတိမှာ သူ လာခေါ်မယ်၊ ဆေးရုံရှေ့ပေါက်ကို ရှစ်နာရီအရောက်ဆင်းလာခဲ့တဲ့’
 ‘ဪ...’

ရည်းစားကို လူမမာမေးဖို့သွားမယ့် နှမကို အစ်ကိုက ဆေးရုံလိုက်ပို့ပေး သတဲ့လား။ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ဒီလူ ဒီလောက် သိက္ခာအကျခံနေပါလိမ့်။

‘ဒီပါ...နင့်ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးဖို့ ကိုကို စောင့်နေတယ်’

သူ ပိုပြီး နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ မေမေ့ကို ဒီလူသွားတွေ့ချင်လျှင် ဒီပါကို ခေါ်သွားစရာ မလိုဘဲ။ ဒီပါ ရှိနေလျှင် အိမ်မှာ အနှောင့်အယှက်တောင် ဖြစ်ဦးမည်။

ဒီပါက စားပွဲပေါ်မှ ချိုင့်ကို ဆွဲယူလျက် အခန်းအပြင်ထွက်ဖို့ ဟန်ပြင်ပြီးမှ သတိရသွားသလို သိဒ္ဓိဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး ရပ်တန့်သွားသည်။ ထို့နောက် ခပ်ဆဆ မေး၏။

‘ငါလိုက်သွားရမလား ကိုကို’

‘ငါမသိဘူးလေ’

‘လိုက်သွားလေ ဒီပါ... နင်ကျောင်းက ပြန်ကတည်းက ဒီရောက်နေတာ၊ သွားနားတော့လေ’

ကစ်ကစ်က အစ်မကြီး အမူအရာဖြင့် ဆုံးဖြတ်ပေး၏။ ဒီပါ ခေါင်းတစ်ချက် သွက်သွက်ညိတ်လျက် ထွက်သွားပါသည်။ ကစ်ကစ် သူ့ခုတင်စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး

ပြုံးလေသည်။ ပြုံးလိုက်သောအခါ ကစ်ကစ်၏ မေးစေ့ကောက်ကောက်လေး ပိုကော့သွားသည်။ သူငယ်ချင်းဘဝတုန်းက အဲသည် မေးစေ့လုံးလုံးလေးကို သူ မကြာခဏ ဖျစ်မိသော်လည်း ရင်ခုန်လိုက်မောခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ယခုအခါ ထိုမေးစေ့လေးကို သူ မွေးကြည့်ချင်သည်။ လက်ညှိုးလေးနှင့် ထိရုံလေး ထိကြည့်ချင်သည်။

‘ပန်းသီးစားတော့မလား’

ကစ်ကစ်၏ နူးညံ့သော မျက်ဝန်းများကို သူငေးနေမိကာ ခေါင်းညိတ်ဖို့မေ့နေ၏။ ထိုမျက်ဝန်းများသည် နေရောင်ခန့်မျက်ဝန်းတွေနှင့် တော်တော်တူပါသည်။ ကစ်ကစ်က သူ့လက်ဖျားကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ နွေးထွေးပျော့ပျောင်းသည့်ခံစားမှုသည် လက်ဖျားမှ သူ့နှလုံးသားထဲသို့ လျင်မြန်စွာ စီးဝင်သွား၏။ ကစ်ကစ်ကို သူ တမ်းတမ်းတတ ကြည့်မိသည်။

‘ကစ်ကစ်...’

‘ဟင်’

‘ကစ်ကစ်ကို တို့မခွဲနိုင်ဘူး’

ကစ်ကစ် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ပြုံးသည်။

‘ဘယ်သူက ခွဲမယ်ပြောလို့လဲ သိဒ္ဓိရဲ့၊ မခွဲရပါဘူး’

သူ ပင့်သက်ရှိကံကာ ကစ်ကစ်၏လက်ဖျားလေးကို နှုတ်ခမ်းဆီ ဆွဲယူထိကာ နမ်းလိုက်မိ၏။ ထိုအခါ ရင်ထဲတစ်နေရာရာမှ နာကျင်လိုက်မောမှုတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူသိသည်။ ကစ်ကစ်ကို နက်နက်ရှိိုင်းရှိိုင်း တွယ်ငြိနေမိပြီ။

တကယ်လို့များ ကစ်ကစ်နှင့် ဝေးရမည်ဆိုလျှင်... ကစ်ကစ်က ကြည်နူးစွာ ပြုံးလိုက်သောအခါ ကစ်ကစ်၏ အပြုံးပေါ်တွင် အပြုံးတစ်ခုကို သူ ရိပ်ခနဲ မြင်ယောင်သွားသည်။ ရေခဲအိတ်နှင့် ရိုက်ခံလိုက်ရတုန်းက နေရောင်ခန့်၏အပြုံး။ သိဒ္ဓိသည် မျက်စိကို တအား မှိတ်ပစ်လိုက်ရ၏။

(၂၅)

ကျွန်တော်တို့တကယ့်အစွန်အဖျားမှာ ရောက်နေပါပြီ။
 နာကျင်မှုအတွက် ခံနိုင်ရည်ကလည်း ကုန်ဆုံးသလောက်ပဲ။
 အဲဒါလည်း စစ်ဆေးမှုက ဆက်လက်နှိပ်စက်နေဆဲ။

(Edwin Muir)

လူ့ဘဝ၏ နာကျင်တုန်လှုပ်စွာ စောင့်ဆိုင်းရသည့် ကာလများအကြောင်း သူသိသည်မှာ မကြာသေးပါ။ သည့်မတိုင်မီက သူ့ဘဝသည် ရိုးစင်း၏။ ခန့်မှန်းသည့် အတိုင်း ဖြစ်၏။ သည်နေ့ ပြီးသည့်အခါ ဘယ်လို နက်ဖြန်ခါကို ရမလဲဟု ကြိုတင်သိပြီးသား ဖြစ်၏။ နေ့များသည် ပေါ့လည်း ပေါ့ပါးပြီး တောက်ပကြည်စင် နေခဲ့၏။ ယခုအခါ သိဒ္ဓါ၏ဘဝသည် ကြိုတင်မှန်းဆမထားသော နာကျင်မှုများစွာနှင့် ထပ်ကာထပ်ကာ ကြုံနေရပြီ။ သူ့မှာ ခံနိုင်ရည် ကုန်ဆုံးလုနီးပြီဟု သူသိ၏။ ဘယ်အဖြစ်အပျက်နှင့် ကုန်ဆုံးသွားမလဲဟုသာ မသိရသည်။ သည်ကနေ့ပဲ သူ ပွင့်ထွက်ကုန်ဆုံး သွားတော့မလား။

အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ် လူငယ်တစ်ယောက် လူကြီးဘဝသို့ ပြောင်းလဲဖို့ ခြေလှမ်းတွေ လှမ်းရလိမ့်မည်ဟု သူသိခဲ့သော်လည်း ထိုခြေလှမ်းများ ယခုလောက် နာကျင်ခံစားရမည်ဟုတော့ သူ မထင်ခဲ့မိပါ။

ညှိခန်းနံရံက နာရီကို သူကြည့်နေသည်။ စက္ကန့်တံလေး ထပ်ခနဲ ထပ်ခနဲ ရွှေနေသည့် အသံကြောင့် သူ့ခေါင်းသည် လေးပင်အုံ့ခဲလာ၏။ လေထုသည် သူ့အပေါ် ကျပ်သိပ်စွာ ပိကျလာသည်။ သူ့အသက်ရှူရတာ မဝတော့ပါ။ ၃ နာရီ ၅၀ မိနစ်။ အခုလောက်ဆို မေမေနှင့် ဒီပါသည် အမျိုးသား ဓာတ်ခွဲခန်းထဲသို့ ရောက်နေလောက်ပြီလား။ သွေးအဖြေစာရွက်ကို ယူပြီးပြီလား။ အဖြေက ဘာလဲ...။

ရေခဲတိုက်ထဲမှ အဝတ်ဖြူအုပ်ထားသော မျက်နှာကို သူလှုပ်လိုက်ရစဉ်က တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုကို သူ့ပြန်ခံစားနေရသည်။ အဝတ်ဖြူအောက်က မျက်နှာတစ်ခုနှင့် စာအိတ်ထဲက စာရွက်တစ်ခု၊ ခြောက်လှန့်မှု အတိုင်းအဆက အတူတူပဲလား။ အဲသည်တုန်းက မေမေသည် မူးမေ့လဲကျသွားခဲ့သည်။

သိဒ္ဓိသည် နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာပေါ်မှာ လှဲအိပ်ချလိုက်၏။ နားထင်နှစ်ဖက်က တဒိန်းဒိန်း ကိုက်ခဲလာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဒါနဲ့များ သူသည် ဒီပါ့ဘေးမှာ အားပေးနှစ်သိမ့်ချင်စိတ်ဖြင့် လိုက်ခဲ့မည်ဟု မေမေ့ကို ပူဆာခဲ့သေးသည်။

‘သားရယ် ဒဏ်ရာကျက်တာ ခုမှ တစ်လပဲ ရှိသေးတာ၊ သား အနားယူပါဦး’ မေမေက အလိုက်သိစွာ ထားရစ်ခဲ့သည်။

သည်တစ်လလုံးလုံး သိဒ္ဓိကားမမောင်းရ၊ စာသင်မသွားရ၊ ဘောက်ဆင်သင်တန်း သွားနိုင်ဖို့က အဝေးကြီး ကျန်သေးသည်။ အချိန်တွေကို စာကြည့်စားပွဲမှာပဲ ကုန်ဆုံးစေရသည် ဖြစ်၍ သူ့အတွက် အကျိုးရှိမည်ဟု သူထင်ခဲ့မိ၏။ တော်တော်မှားတဲ့ အတွေးပဲ။ သူသည် စာထဲတွင် အာရုံစူးစိုက်၍ မရခဲ့ပါ။

ဒီပါ့သွေးထဲမှာ ရောဂါ ရှိနေမှာလား။

ထိုအတွေးသည် သူ့အား တစ်လလုံးလုံး ဖိစီးနှိပ်စက်နေခဲ့သည်။

ဒီပါအတွက် ဒီလောက် သူစိုးရိမ်စိတ်သောက ရောက်ရလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမျှ မထင်ခဲ့။ ဟိုတုန်းက သွေးအေးစွာ လျစ်လျူရှုခဲ့သော သိဒ္ဓိသည် ယခုအခါ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ သိဒ္ဓိကို အခုလို ပူပန်တတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ဘယ်အရာက ပြောင်းလဲပေးလိုက်တာလဲ။ ဒီပါကလား။ သို့မဟုတ် မိသားစုချစ်ခြင်း မေတ္တာကလား။ သို့မဟုတ်သူ့ကိုယ်ထဲမှာ လှည့်ပတ်စီးဆင်းနေသော သွေးအသစ်တွေ ကလား...။

သွေးသည် လူတစ်ယောက်၏ နှလုံးသားကို ပြောင်းလဲပေးနိုင်ပါသလား။

မျက်နှာကြက်က ပန်းနုရောင်မီးပန်းဆိုင်းမှာ ပင့်ကူမျှင်အချို့တွယ်ငြိနေသည်။ ပင့်ကူတစ်ကောင် တန်းလန်းကျနေသည်။ အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်က မီးပန်းပွင့်တစ်ပွင့်၏ အစွန်းမှာ ဇောက်ထိုးတွယ်ကပ်လျက် တန်းလန်းကျနေသော ပင့်ကူကို ချောင်းမြောင်းနေ၏။ ပင့်ကူသည် အန္တရာယ်က ကြိုလင့်နေသည်ကို လုံးဝမသိသဖြင့် ပန်းပွင့်အရင်းသို့ပြန်တက်ရန် အသည်းအသန် ကြိုးစားနေ၏။ သူ ထိုမြင်ကွင်းကို မကြည့်ချင်တော့သဖြင့် မျက်စိလွှဲလိုက်မိ၏။ သူ့မျက်စိက ရုပ်မြင်သံကြားစက်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ရုပ်မြင်သံကြားစက်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသော မီးခိုးရောင် ဝက်ဝံ အသေးလေးကို မြင်မိသည်။ ထိုမွှေးပွရုပ်သေးသေးလေးကို သူဆေးရုံမှ ဆင်းသည့်နေ့ တုန်းက ကစ်ကစ်ထံမှ လက်ဆောင်ရထားခြင်း ဖြစ်သည်။

‘အထီးလား အမလား’ သူမေးတော့ ကစ်ကစ်က ‘အမလေး’ တဲ့။

ထို့နောက် ခဏပြုံးနေပြီးမှ ‘သူ့နာမည်ရှိတယ်’

‘ဘယ်သူတဲ့လဲ’

‘မြတ်လေးခန့်’

မီးခိုးရောင်ဝက်ဝံမလေး မြတ်လေးခန့်ကို သိဒ္ဓိ၏ ခေါင်းအုံးဘေးတွင် ထားရန် ကစ်ကစ်က ညွှန်ကြားခဲ့၏။ သူ မလိုက်နာနိုင်ခဲ့ပါ။ သူ့ခုတင်ပေါ်တွင် အရုပ်တစ်ရုပ် ရှိခဲ့ဖူးသည့် နောက်ဆုံးကာလသည် သူ စတုတ္ထတန်းကျောင်းသားအရွယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ကစ်ကစ်ကို သူ့ ဘဝထဲမှ ဖယ်ထုတ်ထားနိုင်ရန် နာနာကျင်ကျင် ကြိုးစားနေချိန်တွင် ဝက်ဝံမလေးသည် အနားမှာ မရှိမှ ဖြစ်မှာပါ။ ကစ်ကစ်ကို အနားမှာ ရှိစေချင်ပေမယ့် ရှိနေလျှင်လည်း အပြစ်ကျူးလွန်မိသလို သူခံစားရပါသည်။

တိုင်ကပ်နာရီမှ လေးနာရီထိုးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

သူ့ခေါင်းသည် တဖြည်းဖြည်း ပိုဆိုးဝါးလာနေသည်။ နာရီထိုးသံ နောက်ဆုံးတစ်ချက်တွင် သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မီးပွင့်သွားသလို စူးခနဲ လင်းဖြာသွား၏။ သူ အခံရခက်စွာပင် မျက်စိမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ နောက်ထပ် ဆူညံသံတစ်ခုကို ကြားရပြန်သည်။ စူးရှသော တယ်လီဖုန်း မြည်သံ။

ဖုန်းမြည်သံသည် နာရီထိုးသံထက်ပင် သူ့ဦးနှောက်အား ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဒုက္ခပေးလာ၏။ သူ့အားခနဲ အော်ညည်းလိုက်မိသည်အထိပင် ဖြစ်သည်။ ဖုန်းသံက ရပ်မသွားပါ။ သူ လှဲအိပ်နေရာမှ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ထရပ်ပြီး ဖုန်းရှိရာသို့ လမ်းလျှောက်သွားရသည်။ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်မည့်ဆဲဆဲတွင် ဖုန်းသံ ရပ်သွား၏။ သိဒ္ဓိသည် တယ်လီဖုန်းကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေမိသည်။ စက္ကန့်တော်တော် ကြာသည်အထိ တယ်လီဖုန်းက မမြည်ပြန်ပါ။

ဘယ်သူများပါလိမ့်။ ဒီပါလား၊ မေမေလား။ ဒီပါဆိုလျှင်တော့ မေမေ မူးလဲသွားလို့ ဖြစ်မယ်။ မေမေဆိုလျှင်တော့ ဒီပါ နောက်တစ်ကြိမ် ထွက်ပြေးသွား ပြန်ပြီလား။ အဖြေစာရွက်ကို ကြည့်ပြီးသည့်နောက်...။

သူသည် ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ထိန်းကိုင်လျက် မီးဖိုထဲသို့အားတင်း၍ ဝင်သွားသည်။ နံရံကပ်စီရိုထဲမှာ ဆေးပုလင်းတွေကို လိုက်ရှာ၏။ ပုလင်းတစ်ခု လက်မှချော်ကာ အောက်လွတ်ကျသွားသည်။ ပုလင်းနှင့် ကြမ်းပြင် ထိသံသည် ကျယ်လောင်သော ပေါက်ကွဲသံလိုပင်။ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ဖန်ပုလင်းလေးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့လိမ့်သွားခဲ့သည်။ တော်ပါသေးရဲ့။ မကွဲသေးဘူး...။ သူ အလောတကြီး ငုံ့ ကောက်လိုက်၏။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် စူးခနဲ ထိုးအောင့်သွားသော ဝေဒနာဖြင့် သူ လဲကျသွားပါသည်။

လဲကျသော နေရာမှာပင် သူ မျက်စိမှိတ်ကာ လဲလျောင်းနေလိုက်သည်။ သူ့မျက်စိထဲတွင် အပြာရောင် စက်ဝိုင်းတွေ တစ်ခုပေါ် တစ်ခု ထပ်ကာ ရွေ့ နေသည်။

ဆေးသောက်မှ ဖြစ်မှာပေါ့။ သူ့အားတင်း၍ ထရပ်ဖို့ကြိုးစားသည်။ သို့သော် လှုပ်ရှားနှင့် ခေါင်းထဲက ထိုးကိုက်လာသဖြင့် အသာငြိမ်သက်နေရ၏။ ငြိမ်နေရတာ တော်တော်သက်သာပါသည်။

တယ်လီဖုန်းသံ ကြားရပြန်ပြီ။ သူ အန်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။

မေမေများလား။ ခဏလေးပါ မေမေ။ သား မထနိုင်သေးလို့ပါ။

အဆက်မပြတ် မြည်နေသော အသံ ရပ်သွား၏။ တစ်ယောက်ယောက်က ဖုန်းခွက်ကို မ ကိုင်လိုက်သလို။ ဘယ်သူ ကိုင်လိုက်တာလဲ။

‘ဟဲလို...’

ဒီပါအသံ။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

‘ကိုကိုရေ...မင်းအတွက် ဖုန်း၊ ကိုမြတ်ကောင်း’

သူ အံ့ဩစွာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ဒီပါ ပြန်ရောက်ပြီ။ ဒီပါ ဖုန်းလက်ခံစကားပြောနိုင် နေခဲ့သည်။ ဒီပါအသံက ပုံမှန်ပဲ။ ဒါဖြင့်။

‘အို...သား၊ သိဒ္ဓိ ’

မေမေ မီးဖိုခန်းထဲသို့အပြေးအလွှား ဝင်လာခဲ့သည်။

‘သား ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အမယ်လေး...သားရေ...သိဒ္ဓိ’

မေမေက သူ့အနီးမှာ ခူးထောက်ထိုင်ကာ သူ့အား ဖွေလိုက်တော့ သူ ရှက်ရွံ့ သွားသည်။

‘သား ဘာမှ မဖြစ်ဘူး မေမေ၊ ခေါင်းကိုက်လွန်းလို့ အိပ်နေတာ’

‘မဟုတ်တာ၊ ဘယ့်နှယ်... ကြမ်းပြင်ကြီးမှာ၊ လာ...ထ ထ၊ ဒီပါရေ...သားလေး... ခဏလာဦး’

သူ မေမေ့ရင်ခွင်ထဲမှ ဇွတ်ရုန်းထွက်ကာ ထရပ်လိုက်ပါသည်။ မေမေက ထိန်းထားပေးသည်။

‘မေမေ၊ ဒီပါ...ဒီပါအဖြေက ဘာတဲ့လဲ မေမေ’

ဒီပါ မီးဖိုခန်းသို့ဝင်လာသည်။ သူနှင့် မေမေကို မြင်တော့ မျက်လုံး ပြူးသွား၏။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကို’

‘ငါ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ အဖြေက ဘာတဲ့လဲ...သိရပြီလား’

ဒီပါ ဘာမှမဖြေပါ။ သူတို့ရှိရာသို့ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် လျှောက်လာသည်။

‘မင်းခေါင်းကိုက်ပြန်ပြီ မဟုတ်လား၊ နေ...နေ...ငါတွဲမယ်၊ ငါ့ပခုံးကို မှီခွဲ’

သူသည် ညီကို အားပေးသူဖြစ်ဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားတင်းနေခဲ့ပါလျက် အခုတော့ ညီကို မှီခိုသူ ဖြစ်ရလေသည်။ သူ့အဖြစ် သူ့ရှက်နေသော်လည်း ဒီပါပခုံးကို အားပြုလျက် တွဲခေါ်ရာသို့ ပါလာရသည်။

‘မေမေ... ကိုမြတ်ကောင်း ဖုန်းဆက်တာ၊ ကိုကို နေမကောင်းဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါလား’

‘အေး...အေး’

ဒီပါက သိဒ္ဓိအား ခုတင်ပေါ်သို့လှဲအိပ်စေသည်။

‘ဆေးသောက်ပြီးပြီလား’

သူ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်၏။ လှုပ်ရှုပ် လှုပ်နိုင်သည်။

‘ငါ အဖြေကို သိချင်တယ်...အဖြေကို ပြောပါ’

‘ငါ မကြည့်ရသေးဘူး ကိုကို၊ အဖြေက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဘယ်တော့ ကြည့်ကြည့် ဒီအဖြေပဲ ထွက်မှာ၊ ငါ အခု ဆေးသွားယူလိုက်မယ်၊ မင်းဘာမှ စိတ်ပူမနေနဲ့ဦး’

ခဏ မျက်စိမှိတ်ထားခိုက်မှာ သူ့နှလုံးသည် တဒိန်းဒိန်း ထုနှက်နေ၏။

အဖြေမကြည့်ရသေးဘူး၊ အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့်။

အပြင်မှာ တယ်လီဖုန်းဖြင့် မေမေစကားသံ...။

‘ခေါင်းကိုက်ရင် သူက ဒီလိုပဲ မြတ်ကောင်းရဲ့၊ ရပါတယ်၊ သား မအားရင် မလာပါနဲ့၊ ခဏနေ ဆေးသောက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ၊ သား အဖေရော သက်သာရဲ့လား’

မြတ်ကောင်း၏အဖေက အသည်းခြောက်သော ဝေဒနာဖြင့် ဆေးရုံတက်နေခဲ့ရာမှ ဆင်းလာတာ မကြာသေးပါ။ မြတ်ကောင်းလည်း အဖေအတွက် စိတ်သောကတွေ များနေရသည်။ သုံးနှစ်မှ ငါးနှစ်အထိ ခံနိုင်သည်ဟု ဆရာဝန်တွေက ခန့်မှန်းလိုက်သတဲ့။ ထိုအဖြစ်မှန်ကို မြတ်ကောင်း အဖေအား မပြောသေးဘူးတဲ့။

သိဒ္ဓိ၏အဖေဆုံးစဉ်တုန်းက သိဒ္ဓိက သုံးလေးနှစ်သား အရွယ်ပဲ ရှိသေးသည်။ ဒီပါက မွေးကင်းစ အရွယ်။ အိမ်မှာ လူတွေ အများကြီးပဲဟုသာ သိပြီး ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်နေခဲ့မှန်း သူ မသိပေ။ တော်တော်ကြာသည်အထိ အဖေ့ကို မမြင်ရ မတွေ့ရတာကိုတော့ မှတ်မိရုံပဲ။ အဖေသေပြီဟု မေမေက ပြောပေမယ့် သေသည်ဆိုတာကို သေသေချာချာ နားမလည်ခဲ့ပေ။ ‘ဆုံးရှုံးမှုဆိုတာ ဘာမှန်းမသိရခင်က ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာ ပိုကောင်းတာပေါ့’ ဟု မြတ်ကောင်းက တစ်နေ့က သူ့ ကို ပြောခဲ့သည်။

‘ဖေဖေကို ဆုံးရှုံးရမှာ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ငါ ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး သိဒ္ဓိ’

မြတ်ကောင်းကို သူ စာနာပါသည်။

ဒီပါကို ဆုံးရှုံးရမည်ဆိုလျှင်လည်း သူလည်း ခံနိုင်မှာ မဟုတ်။ ဘုရားရေး... မတွေးကောင်းတာတွေ။

‘ကိုကို...ဆေးသောက်ရအောင်’

မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဒီပါက ဆေးဖျော်ထားသည့် ဖန်ခွက်ကို ကိုင်လျက် မတ်တပ်ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အင်္ကျီအဖြူလက်ရှည်ကို လက်ကြယ်သီး တပ်ထားရာကပင် မဖြေရသေး။ ကျောင်းစိမ်းပုဆိုးကိုပင် မလဲရသေး။ အဲဒီ ဆယ်တန်းကျောင်းသား ကလေးလေးကို နှစ်ပေါင်းများစွာ အသက်ရှင်အောင် လုပ်ပေးကြပါ။ အခုတော့ ကလေးက အစ်ကိုကို ဆေးတိုက်နေပြီ။ သူ့အားနာသွားကာ ကမန်းကတန်း ထထိုင်လိုက်၏။ ဒီပါလက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကို ယူပြီး မော့သောက်ချပစ် လိုက်သည်။ မေမေပြန်ဝင်လာသည်။ သူ့လက်ထဲက ဖန်ခွက်လွတ်ကို ဒီပါကပဲ ယူ၍ စာကြည့်စားပွဲပေါ် တင်လိုက်၏။

ဒီပါကို သူငေးကြည့်နေမိသည်။ ဒီပါရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှာ အပေါစား စာအိတ်လေး တစ်အိတ်။

တည်ငြိမ်နေသော မျက်နှာ၏ အောက် အတွင်းထဲတွင် ဘယ်လောက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေမလဲ။

ဒီပါသည် သူ့ခုတင်ဆီသို့သွားကာ ခုတင်စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့ရှုပ်အင်္ကျီထဲမှ စာကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ သိဒ္ဓိ အာခေါင်တွေ ခြောက်သွေ့ပူလောင် သွားသည်။

‘သား...’

မေမေက ဒီပါအနီးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

‘မေမေ စောစောက ပြောသလိုပဲနော် သား၊ သား ဒီအဖြေကို သိချင်တဲ့စိတ် တကယ် ရှိရဲ့လား၊ မသိချင်တော့ဘူးဆိုရင် မကြည့်ဘဲ နေလို့ရတယ်’

‘သား ကြည့်ချင်ပါတယ်၊ ကြည့်လဲ ကြည့်ရဲ့ပါတယ် မေမေ’

ဒီပါအသံမှာ နည်းနည်းတော့ တုန်ယင်နေသည်။ ထို့နောက် စာအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သိဒ္ဓိ ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်လာ၏။

‘ခဏလေး သား’

မေမေက လှမ်းတားလိုက်သဖြင့် စာရွက်ခေါက်ကို ဆွဲထုတ်တော့မည့် ဒီပါ လက်တွေ တန့် သွားသည်။

‘အဒီထဲမှာ ဘာပဲ ရေးထားထား၊ မေမေသားလေးကို မေမေအသက်ထက် ပိုချစ်တယ်ဆိုတာ သားသိတယ် မဟုတ်လားဟင်’

မေမေက နူးညံ့ကြင်နာသော မျက်ရည်ဝေလည်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်၍ မေးသည်။

‘သား သိပါတယ် မေမေ’

ထို့နောက် ဒီပါသည် စာရွက်ခေါက်ကို မြန်းခနဲ ဖွင့်လိုက်သည်။
ဒီပါ့မျက်လုံးတွေ...။

သိဒ္ဓိသည် ဒီပါ့မျက်လုံးတွေကို စူးစူးစိုက်စိုက် စောင့်ကြည့်နေခဲ့သဖြင့်
မျက်တောင်လေးတွေ လှုပ်ရှားသွားတာ၊ မျက်ဝန်းတွေ အရိပ်တစ်ခုခု ပြောင်းသွားတာကို
မြင်လိုက်ရ၏။ မသိမသာလေးပဲ ပြောင်းသွားသည့် အရိပ်။ ဘာအရိပ်လဲဟု သူ
မဖတ်လိုက်နိုင် ခင်မှာ ဒီပါသည် မျက်စိတွေကို မှိတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ မျက်ခုံးတွေ
ကြုံသွားသည်အထိ မှိတ်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ခန်းလုံး
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပါသည်။

သိဒ္ဓိ အသက်ရှူဖို့မေ့လျော့သွားပါသည်။

ဒီပါ...။

ဒီပါ့နှုတ်ခမ်းအစုံက ပြုံးမလို မဲ့မလိုလို။ ထို့နောက် ဒီပါက မေမေအား
လှမ်းဖတ်လိုက်ပါသည်။

‘သား...’

သိဒ္ဓိသည် ထိုင်မနေနိုင်တော့ဘဲ မြန်းခနဲ မတ်တပ်ရပ်လိုက်တော့သည်။ ဒီပါ့
လက်ထဲမှ စာရွက်လေး အောက်လွင့်ကျသွား၏။ ဒီပါ့မျက်လုံးအစုံမှာ မျက်ရည်တွေ
ကျလာသည်။ ဒီပါ ငိုနေတယ်။

သိဒ္ဓိရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်သွား၏။

‘သားလေး’

‘မေမေ... နောက်ထပ် မေမေ ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆင်းရဲစေရပါဘူး၊ သား ကတိပေးပါတယ်’

‘အို...မရှိဘူး မဟုတ်လားဟင် သား၊ မရှိဘူးနော်’

ဒီပါ ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး မေမေကို ဖက်ထားရာမှ ခွာလိုက်သည်။ မေမေ ရယ်သည်။

‘မေမေ သိတယ်၊ မေမေ သိနေပါတယ် သားရယ်၊ မေမေမေတ္တာကြောင့် သားလေး ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်တွေ ကင်းမယ်ဆိုတာ မေမေ သိပါတယ်’ မေမေ ရယ်ရင်း ငိုနေပါသည်။

သိခွီသည် မေမေနှင့်ဒီပါ ပြောနေကြသော စကားတို့ကို ကွဲကွဲပြားပြား နားလည်ချင်သည်။

‘ဒီပါ...’

ဒီပါက သိခွီအား သတိရသွားပြီး လှမ်းကြည့်သည်။ ဒီပါ မျက်ရည်စိုးစွတ်သော မျက်လုံးများတို့ ကို ပွတ်သပ်လိုက်၏။ ဒီပါ မပြုံးပါ။ တည်ငြိမ်သော မျက်နှာသည် သူ့ညီကလေး ဒီပါ၏ မျက်နှာ မဟုတ်သလိုပဲ။ မိမိထက်ပင် ရင့်ကျက်ခဲ့ပြီးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သူ့ရှေ့မှာ မြင်နေရသည်။

‘စိတ်ပူစရာ မလိုတော့ဘူးလေ ကိုကို’

‘နက်ဂတစ်ဗ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ စာရွက်လေးကို သိဒ္ဓိ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သိဒ္ဓိကြည့်မှန်း သိသွားသည့် ဒီပါက ထိုင်ရာမှ ထရပ်ကာ စာရွက်ကို ဖျတ်ခနဲ ငုံ့ကောက်ယူလိုက်၏။

‘မေမေတို့ဝမ်းသာတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ညစာကို အပြင်ထွက်စားကြမယ်’

မေမေက ရွှင်မြူးစွာ ရယ်မောရင်း ကြေညာ၏။

‘ကောင်းတယ် မေမေ၊ ဆဘိုင်း ဆဘိုင်းမှာ ကျွေးပါ’

ဒီပါက အနည်းငယ် ပြုံး၍ ပြောရင်း စာရွက်ခေါက်ကို ရှုပ်အင်္ဂါအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

‘ကျွေးမယ်...ကျွေးမယ်’

‘သား ရေသွားချိုးတော့မယ်’

ဒီပါ အခန်းထဲက ထွက်ရန်ပြင်၏။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ စိတ်ထဲ ထင့်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ သိဒ္ဓိ လှမ်းဆွဲထားလိုက်၏။

‘နေဦး...ဒီပါ’

ဒီပါ လှည့်ကြည့်ပါသည်။

‘အဲဒီ စာရွက်...ငါ ကြည့်လို့ရမလားဟင်’

ဒီပါက သိဒ္ဓိကို ခပ်စူးစူး ကြည့်၏။

‘ဘာလဲ...မင်းက ငါ့ကို မယုံတာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး’

‘မဟုတ်ရင် ကြည့်စရာ မလိုဘူးလေ၊ ကိုနေရောင်ခန့်က ပြောတယ်၊ ငါ ဒီစာရွက်ကို ဘယ်သူ့မှ မပြဘဲ နေခွင့်ရှိတယ်တဲ့၊ ဒါ...ငါ့အခွင့်အရေးတဲ့’

‘ဘာ...’

သိဒ္ဓိသည် နာကျင်မှုနှင့်ဒေါသ ဘယ်ဟာက ပိုပြီး စူးရှထိခိုက်လာသလဲ မခွဲခြားနိုင်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်လာ၏။

မေမေသည် ယခုမှပင် နောက်ထပ်ဖြစ်နိုင်ခြေတစ်ခုကို တွေးမိသွားပုံဖြင့် မျက်နှာပျက်သွားပါသည်။

‘သားလေး...’

သိဒ္ဓိ၏မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ချောက်ချားမှုကို ဒီပါ ရိပ်မိသွားသောအခါ ဒီပါက သိဒ္ဓိ ပခုံးအား ခပ်ဆတ်ဆတ် ပုတ်လိုက်သည်။

‘ဟာ...ကိုကို၊ မင်း အဲလောက် ခံစားမနေနဲ့ကွာ၊ ရော့...ကြည့်ချင်ရင် ကြည့်’

သိဒ္ဓိ၏လက်ထဲသို့စာရွက်လေး ရောက်လာသည်။ သိဒ္ဓိသည် ဖြန့်ကြည့်ရမလား၊ မကြည့်ဘဲ ထားရမလား ပထမ ဝေခွဲရခက်နေ၏။ သူ ကြောက်နေသည်။ သူ ကြောက်နေမှန်း သိသွားသော ဒီပါက သူ့ကို ကြည့်ပြီး ဗြဲနန်းခနဲ ရယ်ချလိုက်လေသည်။

သိဒ္ဓိဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

Negative...သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးစွာ လွတ်မြောက်သွားသည်။

ဟာ...ခွေးကောင်။

‘ချီးထုပ်...’

သူသည် ချက်ချင်းပင် ဒီပါအား အမြင်ကတ်သွား၏။

‘ယုံပြီလား ကိုကို’

ဒီပါက သိဒ္ဓိအား ဖက်လိုက်သည်။ သိဒ္ဓိတွန်းဖယ်လိုက်သည်။

‘သွားစမ်းပါကွာ’

ထို့နောက် သူ ရယ်မောမိပါသည်။

(၂၆)

ဒဏ်ရာက ကျက်မသွားပါဘူး။
 အခုအချိန်က စလို
 ဒဏ်ရာကို ဘယ်တော့မှလည်း မေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊
 နာကျင်မှုတွေကို မှတ်မိသတိရစရာ
 သီးသန့်ဘာသာစကားတစ်ခု
 ကျွန်တော်တို့ဖန်တီးမိကြပြီပါပြီ။

(Geoffrey O'brien)

‘သိဒ္ဓိ အခုတလော မူမမှန်ဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိရဲ့လား’

ကစ်ကစ်၏ စကားသည် သူ့နားထဲသို့ စူးရှစွာ ဝင်ရောက်လာသည်။ သိဒ္ဓိ
 အခံရခက်စွာ ရယ်လိုက်မိ၏။

‘ဘာမူမမှန်လို့လဲ’

တယ်လီဖုန်းတစ်ဖက်မှ ကစ်ကစ်က တော်တော်နှင့် မဖြေ။ စကားလုံးတွေကို
 ရွေးချယ်နေသလိုပါပဲ။

‘ကစ်ကစ်ပြောလေ...တို့ဘာတွေ မူမမှန်လို့လဲ’

‘အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်ဘူးလို့ အမြဲငြင်းတဲ့ သိဒ္ဓိက မြတ်ကောင်းနဲ့တော့
ခဏခဏ သွားတယ်နော်’

သူ့စိတ်ထဲမှာ ထင့်သွားသည်။

‘ဘယ်သူပြောလဲ’

‘ဘယ်သူပြောလဲဆိုတာ အရေးကြီးလို့လား’

သူ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

‘အရေးကြီးတာက တို့ချိန်းရင် ဟိုအကြောင်းပြ ဒီအကြောင်းပြနဲ့ ငြင်းတဲ့လူက
တခြားနေရာတွေ တော့ သွားနေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်က အရေးကြီးတာပါ’

ကစ်ကစ်အသံက အနည်းငယ် တုန်ယင်နေသည်။

‘မြတ်ကောင်းအဖေ နေမကောင်းတာ ကစ်ကစ်သိတယ် မဟုတ်လား’

‘ဘာဆိုလို့လဲ’

‘မြတ်ကောင်း စိတ်ညစ်နေတယ် ကစ်ကစ်၊ သူ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင်...’

ကစ်ကစ်က စကားကို ဖြတ်ပြောသည်။

‘တို့စိတ်ညစ်တာတော့ သိဒ္ဓိ ဂရုမစိုက်ဘူး...ဟုတ်လား’

‘ဟာ...ကစ်ကစ်ကလဲ အဲလို မပြောပါနဲ့၊ ကစ်ကစ်ကို တို့...’

သိဒ္ဓိသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် လွတ်ခနဲ ပြောမိတော့မည့် စကားကို ပြန်ထိန်းလိုက်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ကြည့်တော့ ဒီပါ တယောတစ်လက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ၏။ ကျီကျီကျာကျာ မြည်သံတွေ ဆူညံနေသည်။ တိုးတိုးလေး ပြာရမည့်စကားကို အော်ပြောလိုက်ရ၏။

‘ကိုယ့်ချစ်တဲ့သူကို ဘယ်သူက ဂရုမစိုက်ဘဲ နေမှာလဲကွာ၊ ကဲပြော... ဘာလို့ စိတ်ညစ်နေတာလဲ’

‘သိဒ္ဓိကြောင့်’

‘ဪ...’

ကစ်ကစ် ဘာဆက်ပြောမည်ဆိုတာ သိဒ္ဓိ ရိပ်မိလိုက်ပါပြီ။

‘တို့ကို တွေ့ချင်သလိုလို မတွေ့ချင်သလိုလို အပြောင်းအလဲ မြန်လွန်းလို့၊ မတွေ့ချင်ဘူး ဆိုလဲ အပြတ်ပြော’

‘ဟား...ကစ်ကစ်ရယ်၊ တို့က မတွေ့ချင်ဘဲ နေပါ့မလား၊ ကစ်ကစ် မသိဘူးနော်... ဒီမှာဖြင့် ရူးတောင် ရူးတော့မယ်’

‘သွား...ပလီပလာတွေ လာပြောမနေနဲ့’

ကစ်ကစ်အပေါ် ချစ်မိသည့် ခံစားချက်ကို ဖိနှိပ်ထားသည့် အခြားအရာတွေ အကြောင်း ကစ်ကစ်ကို ပြောပြချင်လှပါသည်။ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ ပြောဖြစ်သွားမလား မသိ။

‘တကယ်ပါ ကစ်ကစ်ရယ်... တို့က ကစ်ကစ်ကို တွေ့ချင်ပါတယ်၊ မတွေ့ရတာ ကြာလှပြီ’

‘ဘယ်တွေ့ရမလဲ၊ တို့ကြော်ငြာတွေ ရိုက်တဲ့အခါ လိုက်ခဲ့ပါ ဆို လိုက်မှ မလိုက်ဘဲနဲ့၊ ဒါဖြင့် ခုတွေ့မလား...က’

‘မဖြစ်ဘူး၊ အခုအိမ်မှာ ဒီပါ ရှိတယ်၊ တို့ရှိတယ်ဆိုပြီး မေမေက စိတ်ချလက်ချ အိမ်ပြန်ပို့ထားတာ၊ တို့ထွက်ရင် သူကျန်နေခဲ့မှာ၊ မေမေ ပြန်လာလို့ ဒီပါ တစ်ယောက်တည်းကို တွေ့ရရင် မေမေ တင်းလိမ့်မယ်’

‘ဒါဖြင့် တို့လာခဲ့မယ်’

‘မဖြစ်ဘူး’

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားသည်။

ကစ်ကစ်လာမယ်...။ အဲဒီအဖြစ်ကို သူ မဖြစ်စေချင်ဆုံးပါဘဲ။ သူ တယ်လီဖုန်း ပြန်တင်ထားလိုက် ပြီးနောက် အသက်ဝဝ ရှူလိုက်ရ၏။ တိုင်ကပ်နာရီက ငါးနာရီ ဆယ်မိနစ်။ ရုံးဆင်းချိန် ကားတွေ ပိတ်ကျပ်နေမှာနဲ့ ကစ်ကစ် အခုအိမ်က ထွက်လာလျှင်တောင် ငါးနာရီ မိနစ်လေးဆယ်လောက်မှ အစောဆုံးရောက်မည်။ ကစ်ကစ် မေးမည့် မေးခွန်းတွေကို သူ ကြိုတင်စဉ်းစားပြီး ဖြေကြည့်ထားလျှင် ကောင်းပါလိမ့်မည်။

‘အီးမေးလ် ဘာဖြစ်လို့မပို့တော့တာလဲ’

‘အီးမေးလ်က မလုံခြုံလို့ပေါ့ ကစ်ကစ်ရ၊ တို့ရဲ့ စာကို ကစ်ကစ်အစ်ကိုက အရင်တွေ့ပြီး ဖတ်ချင်ဖတ်မယ်၊ ကစ်ကစ်ရဲ့ စာကိုလဲ မေမေက အရင်တွေ့ပြီး ဖတ်ချင်ဖတ်မိမယ်၊ ဖုန်းပြောရသလောက် မကောင်းပါဘူးကွာ’

ဒါပေမဲ့ ဖုန်းလဲ မဆက်ပါဘူး’

‘အဲဒါက...အဲဒါကလဲ ကစ်ကစ်နဲ့ တိုက်ရိုက်မတွေ့ဘဲ ကိုနေရောင်ခန့်နဲ့ ထပ်မိမှာ စိုးလို့ပါ’

တစ်ခါတုန်းက သူ ကစ်ကစ်ကို လွမ်းလွန်းလို့ ည ဇနာရီလောက်မှာ ဖုန်း လှမ်းဆက်မိသည်။ ညပိုင်းဆို ဖုန်းမြည်လျှင် ကစ်ကစ်က အရင်ကိုင်နေကျဖြစ်ပါလျက်နှင့် အဲသည်ညကတော့ ဖုန်းဖြေသူက နေရောင်ခန့်ဖြစ်နေသည်။ ဟဲလို ဟူသော အသံကို ကြားတော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ခဏကြောင်သွား၏။ နောက်ထပ် စိတ်မရှည်သော ‘ဟဲလို’ ကို ထပ်ကြားရသည့် အချိန်မှာတော့ ဖုန်းချပစ်လိုက်မိသည်။

‘ကိုကို မရှိတဲ့အချိန်တွေမှာလဲ သိဒ္ဓိ မဆက်ပါဘူး’

‘အဲဒါက...ကစ်ကစ်အဖေနဲ့မိမှာစိုးလို့’

‘တော်ပါ၊ ဖေဖေနဲ့မိမှာ သိဒ္ဓိ ဘယ်တုန်းကမှ ဂရုစိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး’

မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒီအကြောင်းပြချက်တွေက တော်တော် မခိုင်လုံတာပဲ။ ဒီအတိုင်း ဖြေလို့ မဖြစ်သေးပါ။

‘ကဲ ကဲ...ဒီပါ၊ တော်လောက်ပြီ ထင်တယ်’

ဧည့်ခန်းမှာ မတ်တပ်ရပ်လျက် တယောထိုးနေသော ဒီပါကို သူ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ ဟန့်တား မိသည်။ ဒီပါက သူ့အသံကို မကြားတာလား၊ ဂရုမစိုက်တာလား မသိ။ လှည့်မကြည့်ခဲ့။ သူ ဒီပါ့ ပခုံးကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ပုတ်လိုက်၏။

‘အခု မင်းက ဆယ်တန်းဖြေမှာလား၊ တယောသမား လုပ်မှာလား’

ဒီပါက လှည့်ကြည့်ရုံ ကြည့်သည်။ မဖြေဘဲ ပြုံးနေ၏။ သူ သိသည်။ မထီတရီအပြုံး။ သူ တော်တော် အခံရခက်သွားပါသည်။ ဒီပါ ခုတလော လူဝါးဝ နေသည်။ ထစ်ခနဲ ရှိလျှင် အိမ်က ထွက်သွားမိလိမ့်မယ်နော် ဆိုသော စကားဖြင့် ခြိမ်းခြောက်တတ်သည်။ မေမေက ဒီပါ့ကို တတ်နိုင်သမျှ လိုက်လျောပါဟု မှာထားသောကြောင့် သူ့မှာ မဆူပူရဲ၊ လက်ဖျားနှင့်လည်း မထိရဲ။

သူ တက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်ပြီး ရုပ်မြင်သံကြားဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ဝက်ဝံရုပ်လေးကို အခန်းထဲသို့ ပို့ဖို့ သတိရသွားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဝက်ဝံရုပ်လေး မရှိ။ နောက်ဘက်မှာ ကျနေသလားဟု ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့လည်း မတွေ့။ ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဧည့်ခန်း တစ်နေရာရာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျနေမလားဟု သူ ရှာဖွေသည်။ ကွန်ပျူတာစားပွဲ၏ နောက်၊ ဧည့်ခန်းစားပွဲအောက်၊ ဆိုဖာ ဆက်တီတွေ၏ နောက်ဘက်တွေ...။ ဘယ်နေရာမှာမှ မရှိ။

တယောသံ ရပ်သွားသည်။

‘ဘာရှာတာလဲ’

ဒီပါက လှမ်းမေး၏။

‘ဝက်ဝံရုပ်လေး’

‘မီးခိုးရောင် အသေးလေးလား’

‘အေး...တွေ့လား’

‘မရှိတော့ဘူး’

‘ဘာ...’

သူ ဒီပဲါကို အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်မိသည်။ ဒီပါက တယောက်ကို ဆိုဖာရှည်ပေါ် ချလိုက်၏။

‘ဘာပြောတာလဲ မရှိတော့ဘူး ဆိုတာ’

‘ဟိုတစ်နေ့က ဘုတ်အီးလေး တောင်းလို့ငါပေးလိုက်ပြီ’

သူ ဒေါသထွက်၍ ဘာစကားမှ ရုတ်တရက် မပြောနိုင်ဘဲ ကြောင်သွား၏။ ဒီပဲါမျက်နှာက ခပ်တည်တည်။ သူ ဒီပဲါဆီ ခြေနှစ်လှမ်းဖြင့် ရောက်သွားသည်။

‘မင်း...မင်း...ဘာဖြစ်လို့စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ လုပ်ရတာလဲ၊ အဲဒါ ငါ့အရုပ်လေး၊ မင်းအရုပ်မှ မဟုတ်ဘဲ’

‘ဟင်’

သူ ဒီပဲါကို လည်ပင်းညှစ်ချင်စိတ်ဖြင့် လက်နှစ်ဖက် ရွယ်လိုက်မိ၏။ ထိုလက်များကို ဒီပါက ဆွဲဖယ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

‘စကားပြောရင် လက်မပါနဲ့ကိုကို’

သူ ထောင်းခနဲ ဒေါပွသွား၏။

‘ပါတော့ မင်းက ဘာလုပ်ချင်လဲ’

‘ဘာမှတော့ ပြန်မလုပ်ပါဘူး၊ မင်းက အစ်ကိုပဲ၊ ငါ့ကို ကြိုက်သလို လုပ်ဖို့လိုင်စင် ရထားပြီးသားပဲ၊ ဒါပေမဲ မတရားဘူးပေါ့’

သူ ဒီပါ့မျက်နှာကို မခံချိမခံသာ ကြည့်မိ၏။ ဒေါသကို ထိန်းချုပ်ထားရသဖြင့် သူ့ရင်တွေ တုန်နေသည်။ လက်ပါမိမှာ စိုး၍ လက်သီးနှစ်ခုကို တင်းကျပ်နေအောင် ဆုပ်ထားရသည်။

‘ငါ့အရုပ်ကို ငါမသိဘဲ သူများ ပေးပစ်လိုက်တာကတော့ တရားသလား’

‘အဲဒီအတွက် ငါတောင်းပန်တယ်၊ ငါ မင်းဥစ္စာမှန်း မသိလို့ပေးလိုက်တာ’

‘မင်း ပစ္စည်း မဟုတ်မှန်းတော့ မင်းသိရမှာပေါ့ကွ’

‘ကိုကို...ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ၊ ဒါ အရုပ်လေး တစ်ရုပ်လေ’

သူ့ရင်ထဲမှာ စူးခနဲ နာကျင်သွားသည်။

‘ဟုတ်တယ်... အရုပ်လေးတစ်ရုပ်၊ ဒါပေမဲ ပေးတဲ့လူက နှလုံးသားနဲ့ တွယ်ငြိစိတ်နဲ့ ပေးထားတာ၊ အရုပ်လေးတစ်ရုပ် အဖြစ်ထက် ပိုတယ်’

‘ဪ...’

ဒီပါသည် သိဒ္ဓိဘာဖြစ်သွားမှန်း အခုမှ သိသွားကာ ခပ်အန်းအန်း ဖြစ်သွားသည်။

‘ဒါဖြင့်လဲ မင်း စောစောစီးစီး တန်ဖိုးထားပြီး သိမ်းထားဖို့ကောင်းတာပေါ့’

ဒီပါစကားက သူ့ရင်ထဲသို့တိုက်ရိုက်ထိမှန်သွားခဲ့သည်။ သူ ဆိုဖာပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချပစ်လိုက်မိ၏။ နောက်ဆုံးတော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ မသိမ်းမိတဲ့ သိဒ္ဓိအပြစ်ပေါ့။ ပစ်စလက်ခတ် ပေးလိုက်သူရဲ့အပြစ်မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ကစ်ကစ်ကရော ဘာဖြစ်လို့အရုပ်လေးကို ပေးရတာလဲ။ စားပွဲတင်နာရီလို၊ ဘောလ်ပင်ထည့်သည့် ခွက်လို ပစ္စည်းတွေသာ ပေးခဲ့လျှင် သူ့စားကြည့်စားပွဲ မှာ ထားမိမှာပဲ။ အခုတော့ ဝက်ဝံရုပ်ကလေး၊ မြတ်လေးခန့်ဟု အမည်ပေးထားသော ဝက်ဝံရုပ်ကလေး။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ မထားရဲခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီပါက သူ့တယောကို ကောက်ယူပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ချထားသော တယောသေတ္တာထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့အား တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဒီပါမျက်နှာမှာ စိတ်မကောင်းသည့် အမူအရာကို တွေ့ရသည်။

‘ဆောရီး ကိုကို...ငါ မမြတ်လေးခန့်ကို တောင်းပန်ပေးပါ့မယ်’

‘မပြောနဲ့...ဘာမှမပြောနဲ့၊ သူ့သိရင် အခုအခြေအနေထက် ပိုဆိုးသွားလိမ့်မယ်’

မူလက မယုံသင်္ကာ ရှိထားသည့်အထဲ နောက်ထပ် သံသယ ပိုခိုင်မာစေမည့် ကိစ္စ မဖြစ်စေချင်ပါ။

‘မင်းတို့...မပြေလည်ဘူးလား’

ဒီပါက ခပ်ဆဆမေး၏။ သူ ခေါင်းခါယမ်းကာ လက်ချောင်းတွေထဲ မျက်နှာ
ငုံ့အပ်ပစ်လိုက်မိ သည်။

‘ငါ သူ့ကို ရှောင်နေတာဟာ သူ့ကို အရေးမထားလို့လို့သူထင်နေတယ်’

ဘယ်တုန်းကမှ အရေးတယူ မလုပ်ခဲ့၊ တန်းတူ မဆက်ဆံခဲ့မိသော ညီကို
ယခုအခါ အရွယ်ရောက်သူ အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ရင်ဖွင့်မိသွားသည်။

‘ဒါဖြင့် မင်းက ဘာကြောင့် ရှောင်နေခဲ့တာလဲ’

‘ငါ မရှောင်ရင် ဟိုလူနဲ့ မေမေနဲ့ ဝေးအောင် ငါဘယ်လိုလုပ် တားလို့ရပါ့မလဲ၊
ငါရှောင်မှ ငါနဲ့ ကစ်ကစ်နဲ့ဝေးမှ မေမေနဲ့ဟိုလူဝေးမှာပေါ့’

‘ဘယ်သူပြောလဲ’

‘ဘာ...’

သူ့မျက်နှာပေါ်မှ လက်ချောင်းတွေ ခွာယူလျက် ဒီပါအား အထိတ်တလန့်
ကြည့်မိသွား၏။

‘မေမေတို့ မဝေးသေးဘူးလား’

အခုမှ သတိရသည်။ ညညမှာ တစ်ခါတစ်ခါ မေမေ အပြင်ထွက်သည့်အခါ
ဒီပါကို ခေါ်ခေါ် သွားတတ်သည်။ မေမေတို့ဘာသွားလဲဟု သူတစ်ခါမျှ မစပ်စုခဲ့။
ဒီပါကလည်း သိဒ္ဓိကို ဘာမှ ပြန်မပြောခဲ့။

‘ဒီပါ...မင်းဘာတွေ သိထားလဲ၊ ငါ့ကိုပြောစမ်းပါ၊ မေမေနဲ့ဟိုလူ...’

ဒီပါက ပခုံးတွန့်လျက် တယောအိတ်ကို ကောက်ယူဆွဲကာ အခန်းဆီသို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သိဒ္ဓိသည် တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူလျက် ကျန်ခဲ့၏။

နေရောင်ခန့်က အိမ်သို့တစ်ခါမျှ ဖုန်းမဆက်တော့တာနှင့် မေမေတို့ အဆက်အသွယ်ပြတ်ပြီဟု ကောက်ချက်ချလိုမရပါ။ မေမေမဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ဖုန်းဆက်လို့ ရနေတာပဲ။ အိမ်မှာ လာမတွေ့တာ နှင့်ပဲ မေမေတို့ မတွေ့ကြတော့ဘူးဟု ကောက်ချက်ချ လို့မရ၊ တွေ့စရာ နေရာတွေ အများကြီး ရှိသည်။ နေရောင်ခန့်၏ အခန်းမှာ တွေ့လျှင် ကစ်ကစ်တောင် သိမှာ မဟုတ်။

‘ဒီပါ...’

သူ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်သွားမိ၏။ ဒီပါက ခုတင်အောက်မှာ တယောသေတ္တာကို အေးအေးဆေးဆေး ထားပြီးနောက် သူ့ကို အေးတိအေးစက် ရင်ဆိုင်သည်။ ဒီပါကပဲ စကားစပြောပါသည်။ မေးခွန်းတစ်ခုနှင့် စခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ကိုကို...အခု မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

‘ဟိုနေ့ညက မေမေ မင်းကို ခေါ်ပြီး ဘယ်သွားတာလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့တွေ့တာလဲ’

‘ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို အင်တာဗျူးသွားလုပ်တာ၊ မင်းက ဘယ်လို ထင်လို့လဲ’
ဘယ်လိုထင်သည်ဟု မဖြေချင်ပါ။

‘နေရောင်ခန့်နဲ့ မေမေ တွေ့နေသေးလား’

‘အဲဒါ ငါ ဘယ်သိမလဲ၊ သိချင်ရင် မင်း မေမေကို တိုက်ရိုက်မေးလေ’

‘မင်း ရန်စကား မပြောနဲ့’

‘ရန်စကား မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းလုပ်ပုံက သဘာဝမကျတာပါ။ မေမေနဲ့ နေရောင်ခန့်နဲ့ တွေ့သေးလား မတွေ့ဘူးလား ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ တွေ့တယ်ဆိုရင်လဲ အရေးမကြီးဘူး၊ မေမေ သူ့ကို ယူမယ်ဆိုရင်လဲ ဒါ မေမေ့အခွင့်အရေးပဲ၊ ငါတို့တားပိုင်ခွင့် မရှိဘူး၊ တားလဲ မတားသင့်ဘူး’

‘ဒါတွေ အားလုံး မင်းကြောင့်ဖြစ်တာ’

သူ လက်ညှိုးထိုးလျက် စွပ်စွဲလိုက်မိသည်။ ဒီပါ လက်မခံပါ။ ဒေါသတကြီး ပြန်အော်၏။

‘ဘာမှ မဆိုင်ဘူး’

‘ဆိုင်တယ်၊ မင်း အိမ်က ထွက်သွားလို့’

‘မဟုတ်ဘူး’

ဒီပါ မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းလျက် အသံကုန်အော်ဟစ်၏ ထိုအချိန်မှာ အပြင်တံခါးဆီမှ သံပန်းတံခါး သော့ခလောက် ဆွဲလှုပ်သံ တဂျှိုင်းဂျှိုင်း ကြားရသည်။ သိဒ္ဓိ အခန်းပြင်သို့ ဒေါသတကြီး ထွက်လာခဲ့၏။ တံခါးပျဉ်ချပ်ကို တဒုန်းဒုန်း ထသံ။ သူ အပြေးအလွှား တံခါး သွားဖွင့်လိုက်သည်။ တံခါးအပြင်ဘက်တွင် အသားနှင့် ကပ်နေသော အနက်ဝတ်စုံဖြင့် ကပ်ကပ်။

‘ထုလိုက်ရတာဟယ်’

သိဒ္ဓါ၏ ကြိုးစားပြုပြင်ထားသော မျက်နှာထားကို ကစ်ကစ် ဖတ်မိသွားသည်။ ကစ်ကစ်၏ စိတ်မရှည်သော အပြုံးလေး ပျောက်သွားကာ အလေးအနက် အမူအရာ ပြောင်းသွားပါသည်။

‘လာ...’

သူ တစ်ခွန်းပဲ ခေါ်မိသည်။ ကစ်ကစ်ဝင်လာ၏။ သူ တံခါး ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ကစ်ကစ်က ဧည့်ခန်းဆိုဖာဆီ လျှောက်သွားသည်။

‘ဘာသောက်မလဲ’

‘ဘာရှိလဲဟင်’

‘အစုံပဲ’

‘ဖျော်သောက်လို့ရတဲ့ဟာ ရှိလား၊ အသီးတစ်ခုခု၊ ဥပမာ ပန်းသီး၊ ကမ္ဘလာသီး၊ သံပရာသီး၊ မုန်လာဥနီ’

သူ့ဒေါသတွေ နည်းနည်းလျော့လာသည်။

‘အကုန်ရှိတယ်၊ အကုန်ဖျော်ပေးရမလား’

‘အို...’

ကစ်ကစ် ရယ်ပါသည်။ နုထွေးသော နှုတ်ခမ်းလေးမှာ ဘာနှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးမှ ဆိုးမထားပါ။ သူသည် ကစ်ကစ်ကိုရော မေမေ့ကိုရော နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး မဆိုးလျှင် ပို၍ ချစ်ပါသည်။ ထိုနှုတ်ခမ်းလေးကြောင့် ရှိသမျှ ဒေါသတွေ လွင့်ပြယ်သွား၏။

‘အကုန်မဖျော်နဲ့လေ၊ ကမ္မလာသီးပဲ ဖျော်ပေးကွာ’

‘ကိုယ့်ဟာကိုယ် လိုက်ဖျော်ကွာ...လာ’

ကစ်ကစ်ကို မီးဖိုထဲသို့ခေါ်သွားပါသည်။ မီးဖိုထဲရောက်တော့ ကစ်ကစ်က အိမ်ရှင်၊ သူက ဧည့်သည် ဖြစ်သွားသည်။ Blender ထဲ ထည့်ဖို့ ကမ္မလာသီးတွေကို အခွံသင်နေသော ကစ်ကစ် ဘေးမှာ သူနီးကပ်စွာ ရပ်နေမိ၏။ နားပေါက်မရှိသော နားရွက်အောက် အဖျားလေးမှာ နီနီထွေးထွေးလေး။ နူးညံ့ပြီး အေးစက်သော အဲသည် နေရာလေးကို သူချစ်သည်။ နောက်ပြီး အဲသည်နားရွက်၏ အောက်ခြေလည်တိုင်ဘေး တစ်လျှောက်က သွေးကြောဖြတ်သန်းလှုပ်ခုန်ရာ၊ ဆွဲကြိုးမျှင်မျှင်လေး တင်နေသော နေရာတစ်ဝိုက်ကိုလည်း သူချစ်သည်။ နွေးလည်း နွေးပြီး မွှေးလည်း မွှေးသောနေရာ။ ထိုနေရာလေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း နွေးလာသော နှုတ်ခမ်းများဖြင့် သူ မသေမသပ်ပြီးမိသည်။

‘ဘာကြည့်တာလဲ’

ကစ်ကစ်က ပါးပြင်နှစ်ဖက် နီရောင်သန်းကာ သူ့ဘက် လှည့်မေး၏။ သူ ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည်။

‘ဘာမှ မကြည့်ပါဘူး’

‘သိဒ္ဓါနော်...ဘာမှ ကြံစည်ဖို့စိတ်မကူးနဲ့၊ ဒီမယ် တွေလား...ဓား’

‘ဟောဗျာ...ဘာလုပ်လို့လဲ’

‘မသိဘူးလေ’

နှစ်ယောက်လုံး မျက်နှာပူနွေးစွာ ရယ်မောမိကြသည်။

Blender ထဲ ကမ္မလာသီးတွေ ထည့်ပြီး ခလုတ်ဖွင့်တော့ Blender အလုပ်မလုပ်။ သူ သတိရသွားသည်။

‘ဟာ...သွားပြီ၊ မီးပြတ်နေတယ်ကွ’

‘ဟင်...ကြည့်၊ ဒါသက်သက် သူများကို...’

‘မဟုတ်ဘူး၊ တို့လုံးဝ သတိမရတာ’

‘မရဘူး...မရဘူး၊ ရအောင် ဖျော်ပေးရမှာပဲ’

ကစ်ကစ်က နှုတ်ခမ်းစုလျက် ကလေးလေးလို ခြေဆောင့်အော်ပါသည်။ သူ ပျာယာခတ်သွား၏။

‘အခုဖျော်ပေး’

‘ဖျော်ပေးမယ်...ဖျော်ပေးမယ်၊ တို့လက်နဲ့ညှစ်ပေးမယ်၊ မရွံ့ဘူးဆိုရင်...’

‘လက်စင်စင်ဆေး’

‘အိုကေ...’

သူ လက်ဆေးကန်မှာ လက်ကို ဆပ်ပြာနှစ်ထပ်တိုက်လျက် ဆေးပြီးနောက် ကမ္မလာသီးခြမ်းတွေကို အရည်ညှစ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကမ္မလာသီးလေးလုံး ကုန်သွား ပေမယ့် အရည်က ဖန်ခွက်၏ တစ်ဝက်လောက်ပဲ ရသည်။

‘ရေနဲ့ရောပြီး ဖျော်ပေးမယ်နော်’

‘မလိုချင်ဘူး၊ ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ရအောင် ထပ်ဖြည့်ပေး’

‘ဟာ ကစ်ကစ်...ဗိုလ်မကျနဲ့ကွာ၊ အဲလောက်ပြည့်အောင်ဆိုရင် အလုံးတွေ အများကြီး ညှစ်ရမှာပေါ့’

‘ညှစ်ပေါ့’

Blender သုံးနေကျဖြစ်သောကြောင့် အရည်ညှစ်သည့် ပလတ်စတစ်ခွက် အစုံလိုက်ကလေး ဘယ်နားရောက်နေမှန်း မသိပါ။ သူစိတ်ညစ်သွား၏။

‘ကစ်ကစ်... ကမ္ဘာလရည် ရရင်ပြီးရော မဟုတ်လား’

ကစ်ကစ် ဘာမှ မပြောပါ။ သူ့ကိုလည်း မကြည့်ပါ။ သူ ဖန်ခွက်ထဲသို့ ဆားအနည်းငယ်နှင့် သကြားတစ်စွန်း ထည့်ပြီး ရေဖျော်ပေးလိုက်ပါသည်။ သူ တစ်စွန်းခပ်ပြီး မြည်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

‘ဟား...သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ရော့’

ကစ်ကစ်ကို ဖန်ခွက်လှမ်းပေးတော့ ကစ်ကစ်က မယူ။ စိတ်ကောက်သွားပြီဟု သူ သိလိုက်၏။

‘ကစ်ကစ်...သောက်လေ’

‘မသောက်ဘူး၊ စေတနာမရှိဘဲနဲ့ပြီးပြီးရော ဖျော်ပေးတာကြီး’

‘ဟောဗျာ’

သူ စိတ်တိုသွားသည်။ ကစ်ကစ်သည် သူငယ်ချင်းဘဝတုန်းက သူ့ကို အလျှော့ပေးခဲ့၏။ ယခုအခါ သူ့အပေါ် အနိုင်ယူချင်နေသည်။ သူကလည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိ စိတ်ကောက်တာကို နည်းနည်းမှ သည်းမခံနိုင်။

‘ကစ်ကစ် မသောက်ရင် တို့သွန်ပစ်လိုက်မှာနော်’

‘သွန်ပေါ့’

ထိုစကားအဆုံးမှာ သိဒ္ဓိသည် ဖန်ခွက်ထဲက ဖျော်ရည်တွေကို လက်ဆေးကန်ထဲသို့ သွန်ချပစ်လိုက်တော့သည်။ ကစ်ကစ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း သွန်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ကစ်ကစ် မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်း ပြည့်လျှံလာတာကို မြင်ရသည်။ သူ့မျက်နှာလွှဲလျက် ဖန်ခွက်ကို လက်ဆေးကန်ထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ဖန်ခွက်သည် စတီးကန်ထဲမှာ အသံမြည်လျက် ကျသွား၏။

‘သိပါတယ်၊ သိဒ္ဓိမူမမှန်ဘူးဆိုတာ တို့သိနေသားပဲ’

ကစ်ကစ်က ရှိုက်သံတစ်ဝက်ဖြင့် စွပ်စွဲပါသည်။

‘မြတ်ကောင်းနဲ့ ဘော်ဒီကဲရ်ကို လိုက်သွားကတည်းက တို့သိတယ်’

‘ဘာ...’

သူ တအံ့တဩ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ကစ်ကစ်၏ စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းများကို မြင်ရသည်။

‘ကိုယ်မကစားဘဲနဲ့ လိုက်သွားတာ ဟိုကောင်မလေးနဲ့ ရှုပ်ဖို့က လွဲပြီး ဘာရှိဦးမှာလဲ’

‘ကစ်ကစ်...မဆိုင်တဲ့လူကို ဘာဖြစ်လို့ဆွဲထည့်ချင်ရတာလဲ၊ အဲဒီအကျင့်ကို တို့မကြိုက်ပါဘူး’

‘မဆိုင်ဘူးလား...မဆိုင်ဘူးလား၊ တို့နဲ့တွေ့ဖို့ မလာဘဲနဲ့ သူနဲ့တွေ့ဖို့ သွားသွားနေတာ ... အဲဒါ မဆိုင်ဘူးလား’

သူ ကစ်ကစ်အနားသို့ ဗြဲနဲ့ခနဲ ရောက်သွား၏။ သူမခံနိုင်တော့ပါ။ ကစ်ကစ်၏ အထင်လွဲမှု စိတ်ကောက်မှုကို သူ မခံနိုင်တော့ပါ။ သူ့ရင်ထဲက မျိုသိပ်ထိန်းချုပ်မှု တွေကိုလည်း သူမခံနိုင်တော့ပါ။

‘ကစ်ကစ်...ကစ်ကစ်ကို တို့မတွေ့ချင်တာ သူနဲ့ဘာမှ မဆိုင်ဘူး’

ကစ်ကစ် မျက်နှာလေး ဖြူဖျော့သွား၏။ သိဒ္ဓိကို ပြူးကျယ်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် အံ့ဩတုန်လှုပ် စွာ ကြည့်ပါသည်။

‘မတွေ့ချင်ဘူး...၊ တို့ကို...၊ သိဒ္ဓိ...တို့ကို မတွေ့ချင်ဘူး၊ အဲဒါ...အဲဒါ... တကယ်ပေါ့’

ကစ်ကစ် ချာကနဲ လှည့်ထွက်ပြေးဖို့ပြင်သည်။ သိဒ္ဓိ ကစ်ကစ်လက်မောင်းကို လျင်မြန်စွာ ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ပါသည်။

‘နေပါဦး...ကစ်ကစ် တို့ပြောမှာကို နားထောင်’

‘မပြောနဲ့...မပြောပါနဲ့’

‘ပြောရမယ်၊ တို့ပြောတာကို ကစ်ကစ် နားထောင်မှ ဖြစ်မယ်’

‘မထောင်ချင်ဘူး၊ မပြောပါနဲ့၊ တို့ကို မတွေ့ချင်တဲ့အကြောင်းတွေ မပြောပါနဲ့’

ကစ်ကစ်မျက်ရည်တွေကျလျက် ရှိုက်ငိုလိုက်လေသည်။ သူထူပူသွားသည်။ သူ
ကစ်ကစ်ကို ဗြန်းခနဲ ဖက်ပွေထားလိုက်မိတော့ ကစ်ကစ် ရုန်းထွက်ဖို့ကြိုးစားသည်။ သူ
ကစ်ကစ်၏ ဆံပင်တွေကြားထဲ မျက်နှာအပ်ကာ နမ်းမိသွား၏။

‘ကစ်ကစ်ရယ်...နားထောင်ပါဦး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး နားထောင်ပေးပါ...ကစ်ကစ်ရဲ့၊
တို့ကစ်ကစ်ကို ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ချစ် ကစ်ကစ်ကို မတွေ့ရဲဘူး၊ မချိန်းရဲဘူး၊
ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ မေးပါ... မေးစမ်းပါ ကစ်ကစ်ရဲ့’

ကစ်ကစ်သည် ရုန်းမထွက်တော့ဘဲ သိဒ္ဓိရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ကာ ငိုနေသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကစ်ကစ်အစ်ကိုနဲ့ တို့မေမေနဲ့ ယူတဲ့အထိ ကျွဲသွားမှာ
ကြောက်လို့ပါ’

ကစ်ကစ် ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွား၏။ သူ့ရင်ခွင်မှ မျက်နှာခွာလျက် သူ့ကို
မော့ကြည့်သည်။

‘ဘာ...’

‘ကိုနေရောင်ခန့်နဲ့မေမေနဲ့...’

‘ဟင့်အင်း’

‘မယုံဘူးလား၊ ကစ်ကစ် မယုံဘူးလား’

ကစ်ကစ် ကြောက်လန့်တကြား ငြိမ်သက်သွားပါသည်။

‘ကစ်ကစ် စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ တို့ကစ်ကစ် အစ်ကိုကို အဲဒီနေ့က ရေခဲထည့်တဲ့ အိတ်တဲ့ မျက်နှာကို ရိုက်ထည့်ပစ်လိုက်တယ်၊ သူ တော်တော်ထိသွားတယ်၊ တို့ကို ဘာမှ မငြင်းဘူး၊ ပြန်လဲ မလုပ်ဘူး’

ကစ်ကစ် ကိုယ်ခန္ဓာ သူ့ထံမှာ ဝေးသွား၏။ ကစ်ကစ် မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်ပါသည်။ နှုတ်ခမ်းအစုံက ငိုချင်စိတ်ဖြင့် မဲ့နေဆဲ။

‘ကိုကို မျက်နှာမှာ သွေးတွေနဲ့ အိမ်ပြန်လာဖူးတယ်’

‘ဟုတ်တယ်... အဲဒါ ဒီအိမ်က အပြန်ပဲ၊ ဟောဒီနေရာမှာပဲ ဖြစ်သွားခဲ့တာ’

ကစ်ကစ်၏ အာရုံက သည်နေရာမှ မရှိ။ အဝေးသို့ပျံလွင့်ရောက်နေသည်။

‘အဲဒီတုန်းက အထူးအဆန်းနှစ်ခု ဆက်တိုက်ကြုံရတယ်၊ တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက်ပဲ၊ ပထမဆုံး ကိုကို တစ်ခါမှ ရန်မဖြစ်စဖူးဘဲနဲ့ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ အိမ်ပြန်လာတယ်၊ ကိုကိုကို ဘယ်သူလုပ်လိုက်တာလဲ ဆိုတော့ ဘယ်သူမှန်း မသိဘူးတဲ့၊ အဲဒီနောက် နောက်တစ်နေ့မှာ သိဒ္ဓိက တို့ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောတယ်’

ကစ်ကစ်၏ အသံမှာ တစ်ခုခုကို ပြန်လည် မှန်းဆ ပုံဖော်နေသလိုမျိုး။ တိုးတိုးကလေး။ သိဒ္ဓိ ကြားနိုင်ရုံမျှသာပါပဲ။ ကစ်ကစ် သူ့ကို ငေးကြည့်နေသော်လည်း မြင်ဟန်မတူပါ။

‘အဲဒါ...မထူးဆန်းဘူးလား၊ တို့နဲ့ သိဒ္ဓိနဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်တာ ကိုးတန်း ကတည်းက ... လေးနှစ်ရှိပြီ၊ ဘယ်တုန်းကမှ...’

သိဒ္ဓိသည် ကစ်ကစ် ဘာတွေတွေ့နေသည်ကို ပြုန်းခနဲ သိလိုက်ရတော့ လန့်သွား၏။

‘ကစ်ကစ်...’

ကစ်ကစ် ပခုံးကို သူ မဝံ့မရဲ ထိကိုင်လိုက်သည့်အခါ ကစ်ကစ် နောက်ဆုတ် သွားပါသည်။

‘ဒါကြောင့် ကိုကိုက တို့ကိုမေးတာ၊ ညီမလေးနဲ့သိဒ္ဓိ ဇာတ်လမ်း ဘယ်တုန်းက စခဲ့လဲလို့ အလေးအနက်မေးတာ’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ကစ်ကစ် ထင်နေတာ မဟုတ်ဘူး’

သူ တုန်လှုပ်စွာ အော်ဟစ်မိသည်။ ကစ်ကစ် မျက်ရည်တွေ နောက်တစ်ကြိမ် ပြည့်လျှံရာမှ လိမ့်ဆင်းကျလာပြန်လေသည်။

‘မထင်ခဲ့ပါဘူး...နည်းနည်းမှ မထင်ခဲ့မိပါဘူး သိဒ္ဓိရယ်’

‘တို့ပြောတာကို နားထောင်ပါဦး၊ တို့...ကစ်ကစ်ကို တကယ်အလေးအနက်...’

‘ဘာဆိုလို့လဲ၊ ကိုကိုလုပ်တဲ့အလုပ်နဲ့ တို့နဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ၊ မတရားဘူး...သိဒ္ဓိ လုံးဝမတရားဘူး’

ကစ်ကစ်သည် သိဒ္ဓိ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ကာ လှည့်ထွက်သွားပါသည်။

အဖြစ်အပျက်မှာ မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိလိုက်ပေ။ ကစ်ကစ် နာကျင်သွားပြီလား။ ကစ်ကစ် သူ့အပေါ် အထင်လွဲသွားပြီ။

‘ကစ်ကစ်ရေ...’

ကစ်ကစ်ကို တောင်းပန်ဖို့ ဖြေရှင်းဖို့သူ အပြေးအလွှား လိုက်သွားမိသည်။ ဧည့်ခန်းရောက်မှ ကစ်ကစ်ကို မိ၏။

ကစ်ကစ်ရှေ့မှ တားလိုက်မိသည်။ ခဏနေပါဦး ကစ်ကစ်ရယ်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်သူ အပြင်ကင်းစင်ကြောင်း သက်သေပြနိုင်လို့လား။ လေးနှစ်လုံးလုံး သူ့ဘက်က သံယောဇဉ်တွေကို ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ပါလျက် ထိုနေ့က ဘာဖြစ်လို့ဖွင့်ချလိုက်မိပါသလဲ။ သူ့မှာ ရှိခဲ့ဖူးသော သံသယက သူ့ကို ပြန်ဖိစီးလာသောအခါ သူ ခေါင်းငုံ့စိုက်ကာ ကစ်ကစ်ရှေ့မှ ဖယ်ပေးလိုက်မိသည်။

ကစ်ကစ် ရှိုက်သံတစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖြင့် တံခါးကို အလောတကြီး ဖွင့်၏။ တံခါး ခိုင်းခနဲ အရှိန်ပြင်းစွာ ပွင့်သွားသည်။

‘ကစ်ကစ်...’

ကစ်ကစ် လှည့်မကြည့်ဘဲ အပြင်ထွက်လိုက်သည်။

‘အဲဒီနေ့က တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြောလိုက်မိတာ အပြစ်ဆိုရင်...’

သူ ကသောကမျော လှမ်းပြောချိန်မှာ ကစ်ကစ် ကျောပေးလျက် ခဏရပ်သွား၏။ ဖိနပ်စီးနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူ့အားတင်းကာ ပြောချလိုက်သည်။

‘အဲဒီအပြစ်ကို တို့တစ်သက်လုံး ခံစားသွားမှာပါ ကစ်ကစ်၊ သေချာတာ တစ်ခုကတော့ ကစ်ကစ်ကို တို့ချစ်နေခဲ့တာ ကြာလှပြီ၊ တော်တော်ကို ကြာခဲ့ပါပြီ ကစ်ကစ်ရယ်’

သူ ဆက်ပြောသော စကားများကို ကစ်ကစ် ကြားမကြား မသိတော့ပါ။ ကစ်ကစ်က လှေကားတစ်လျှောက်တခိုင်းခိုင်း ပြေးဆင်းသွားသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

သူ လှေကားထိပ်မှာ တွေ့တွေ့ကြီး ရပ်လျက် ကျန်ရစ်နေခဲ့သည်။

နှလုံးဆီမှာ စူးစူးရှရှ နာကျင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မနက်ဖြန်ဆိုသောအရာ ဘာမှန်းမသိအောင် ဟင်းလင်းပြင်ဖြစ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူ့ကိုယ်သူ သတိထားမိသည့်အချိန်မှာ သူ တံခါးရွက်ကို မျက်နှာအပ်လျက် ဒူးထောက်နေခဲ့မိပြီ။

(၂၇)

ကျယ်လောင်လှတဲ့ဒဏ်ရာထဲက သွေးတွေလို
 စီးနေတဲ့ ပင်လယ်အသံကို နားထောင်ရင်း
 လရဲ့အောက်ဘက် မိုင်အဝေးမှာ
 ကျွန်တော်တို့ တုန်လှုပ်ခဲ့ရပါတယ်။

(Dylan Thomas)

ပင်လယ်တစ်ခုလုံး မြည်ဟိန်းနေသော အနီရောင်လှိုင်းလုံးတွေကြားမှာ သူ
 ကူးခတ်နေခဲ့သည်ဟု သူ အိပ်မက်မက်နေခဲ့ပါသည်။ မဟုတ်ဘူး။ အိပ်မက်မဟုတ်ပါ။
 စက္ကန့်ပိုင်းစာ အတွေးတစ်ခုတွင် နစ်မြောက်သွားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သူ့ရှေ့ ကွန်ပျူတာ မော်နီတာတွင် အနီရောင်ဝတ်စုံဖြင့် ကိုယ်ဟန်ပြနေသော
 ကစ်ကစ်၏ပုံ တစ်မျက်နှာလုံး အပြည့် ရှိနေသည်။ ကစ်ကစ်၏ ချစ်သူအဖြစ်
 သူလိုက်ပါခွင့်ရသော ပထမဆုံး အကြိမ်နှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖက်ရှင်ပြပွဲမှာ
 သူရိုက်ကူးခဲ့သော ဓာတ်ပုံဖြစ်ပါသည်။

ချစ်သူ... ...။

မြတ်လေးခန့်၏ ချစ်သူဖြစ်ခွင့်မှ သူ ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီးပြီ။ ချစ်သူဘဝ ဆုံးရှုံး
 လက်လွှတ်လိုက်ရတော့မှ ထိုဘဝကို သူဘယ်လောက် မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားမိပြီလဲဟု
 သူ့ကိုယ်သူ သိသွားတော့သည်။ အချစ် ဆိုသော တွယ်တာမှုတစ်ခုအကြောင်း မသိခဲ့မီက

ဘဝသည် နေ့စဉ်ရှင်သန်လျက် ရှိ၏။ မျှော်လင့်ချက်တွေလည်း အပြည့်ဖြစ်၏။ အခုတော့ သူသည် နက်ရှိုင်းသော လှိုင်းလုံးတွေကြားမှာ နစ်ခဲ့ပြီ။ တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် စာမေးပွဲ အပိုင်းနှစ်ခုလုံး ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့တာလည်း အရေးမကြီးတော့။ သူ အလွန်တက်ချင်သည့် အမ်အိုင်တီဟုခေါ်သော ဟားဘတ်စက်မှုတက္ကသိုလ် ဝင်ခွင့်ရလျှင်လည်း အရေးမကြီး တော့။ ပညာသင်ဆု စကောလားရှစ် ရဖို့လည်း အရေးမကြီးတော့ပါ။ သူက နစ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။

သူ့နေ့စဉ်ဘဝကို အချစ်က လွမ်းမိုးထားနိုင်ခဲ့မည်ဟု သူ တစ်ခါမျှ မတွေးခဲ့ဖူးပါ။

သူ့ရေးနေသော ကျောင်းဝင်ခွင့်လျှောက်လွှာ အက်ဆေးနှင့် စကောလားရှစ် လျှောက်လွှာ အက်ဆေးတွေကို တွန်းဖယ်လျက် ကွန်ပျူတာမျက်နှာပြင်တွင် နေရာယူ ထားသော ကစ်ကစ်၏ ညှို့ယူမှုမှနောက် သူ့ကျေကျေနပ်နပ်ပင် လိုက်ပါသွားခဲ့ပြီးပါပြီ။

တိုင်ကပ်နာရီမှ နာရီထိုးသံတစ်ချက် ကြားရသည်။ ည ၁၁နာရီခွဲသွားတာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟူသော အတွေးဖြင့် သူ လှမ်းကြည့်၏။ သူ့လန့်သွားသည်။ ၁၁နာရီခွဲတာ မဟုတ်။ တစ်နာရီထိုးသွားတာ ဖြစ်သည်။

သူသည် ကစ်ကစ်၏ညှို့ယူမှုမှနောက်တွင် သုံးနာရီလောက် ကြာအောင် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ မျောနေခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ကစ်ကစ်၏မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ဝှတ်နိက်တံ... တို့သွားအိပ်တော့မယ်။

နက်ဖြန်မှာ သူ အရင်ကလို စာသွားသင်ရတော့မည်။ ၆ နာရီမှာ အိပ်ရာက ထမှ ဖြစ်မည်။

သူ ကွန်ပျူတာကို ပိတ်လိုက်၏။

အခန်းထဲ ရောက်သောအခါ ဖန်ချောင်းမီးရောင်အောက်မှာ အိပ်ပျော်နေသော ဒီပါကို ခဏရပ်ကြည့်မိသည်။ လေအေးစက်က တော်တော်အေးနေပြီ။ ဒီပါက စောင်မခြုံဘဲ ဘောင်းဘီတိုကလေးဖြင့် ကွေးကွေးလေး အိပ်နေ၏။ ခေါင်းအုံးဘေးမှာ ဖတ်လက်စ မှတ်စုစာအုပ် တစ်အုပ် မှောက်ကျနေသည်။ သူ ထိုစာအုပ်ကို ဆွဲယူကာ ဒီပါစားပွဲပေါ် တင်ပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် ခြေရင်းမှ စောင်ကို ဖြန့်ယူကာ ခြုံပေးလိုက်သည်။ ဒီပါနှင့်သူ ရန်မဖြစ်တာ တော်တော်ကြာသွားပြီ။ ဒီပါက ပြောင်းလဲသွားတာလား၊ သိဒ္ဓိက ပြောင်းလဲသွားတာလား မသိပါ။

သိဒ္ဓိသည် အခုတလော အတွေးထဲမှာ နစ်နေသည့်အချိန်က ပိုများသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ တစ်ဖက်ခုတင်မှ ဒီပါစကားလှမ်းပြောတာကို မကြားလိုက်ဘဲ ဂူငိုငိုငို ဖြစ်နေတတ်သည်။ သူ့ ကို ဘယ်အရာတွေက စိုးမိုးထားသလဲတော့ မသိ။ ဒေါသတောင် ထွက်လို့မရတာတော့ သေချာပါသည်။ သူ့အတွက် ဘယ်အရာမှလည်း အရေးမကြီး တော့ပါ။ အခုနေမှာ မေမေနှင့် နေရောင်ခန့်လက်ထပ်တော့မည် ဟူသော သတင်းကို ကြားရလျှင်ပင် သူတုန်လှုပ်မိမှာ မဟုတ်တော့ပါ။ သူ့သွေးထဲမှာ စီးဆင်းနေသော နေရောင်ခန့်၏ သွေးတို့သည်လည်း သူ့ကို ခါးသီးမုန်းတီးမှု မပေးနိုင်တော့ပါ။ အရာရာသည် သူ့အတွက် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။

သူ့မှာရှိသော ဆန္ဒက တစ်ခုတည်းပါပဲ။

ကစ်ကစ်ကို ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် တွေ့ချင်သည်။ ကစ်ကစ်အသံကို ခဏလေး ဖြစ်ဖြစ် ကြားချင်သည်။

ကစ်ကစ်အိမ်သို့ည ဇနာရီထိုးတိုင်း သူဖုန်းဆက်ဖို့ကြိုးစားကြည့်မိသည်။
 ဟိုစဉ်က ကစ်ကစ်ဆီ ဖုန်းခေါ်ပြီး နေရောင်ခန့်က ထူးလျှင် သူဖုန်းချပစ်လိုက်၏။
 ယခုအခါ ကစ်ကစ်က ထူးလို့ ‘ကစ်ကစ်’ ဟု သူခေါ်လိုက်လျှင် ကစ်ကစ်က
 ဖုန်းချပစ်ပါသည်။ ဝမ်းနည်းအားငယ်ခြင်း ခံစားချက်သည် သူ့ရင်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ
 မရှိခဲ့ဖူးသော အရာဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သူသည် နေရောင်ခန့်ကြောင့်၊ မေမေကြောင့်၊
 အခု ကစ်ကစ်ကြောင့် ဝမ်းနည်းနာကျင်မှုများစွာကို ကြုံရပြီးပါပြီ။ ဒါ...ရင့်ကျက်ဖို့
 အတွက် ခြေလှမ်းတွေဆိုလျှင်တော့ တော်တော်နာကျင်ရသော ခြေလှမ်းတွေပါပဲ။
 ထိုအတွေ့အကြုံကို သူမလိုချင်ပါ။

သိဒ္ဓိသည် ခုတင်ပေါ် လှဲအိပ်ပစ်လိုက်၏။

ခေါင်းအုံးဘေးမှာထားဖို့ ကစ်ကစ်က ပေးခဲ့ပါလျက် ခေါင်းအုံးဘေး
 မရောက်ဖြစ်ခဲ့သော၊ ယခုအခါ မင်းလှသို့ ပါသွားပြီဖြစ်သော မီးခိုးရောင် ဝက်ဝံမလေး
 မြတ်လေးခန့်ကို တမ်းတနေမိသည်။

ကစ်ကစ်၏ မွေးနေ့တုန်းက (ကစ်ကစ် သူ့ချစ်သူ မဖြစ်ခင်တုန်းက) ကစ်ကစ်ကို
 ‘ပိုကေမွန်’ အရုပ်လေးတစ်ရုပ် လက်ဆောင်ပေးခဲ့ဖူးသည်။ အဲဒီအရုပ် အခု
 ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ သူသိချင်လှပါသည်။ အဲသည်အရုပ်ကို မွေရာဘေးမှာ ထားဖို့
 သူဘယ်တုန်းကမှ မတောင်းဆိုခဲ့ပါ။ တောင်းဆိုခဲ့မိဖို့ကောင်းပါသည်။

ကစ်ကစ်ရေ။ သူ့မျက်စိစုံမှိတ်ပစ်လိုက်သော်လည်း ကစ်ကစ်ကိုမြင်ယောင်နေဆဲ။

အခုဆို ကစ်ကစ် အိပ်နေပြီလား။ အိပ်မက်တစ်ခု မက်နေမလား။ အိပ်မက်ထဲမှာ
 သူ ပါမလား။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်စွာ တမ်းတမိသည်။

မနက်ဖြန်စာသွားသင်လျှင် ကားယူသွားရလျှင် ကောင်းမည်။ စာသင်အပြန် ညရှစ်နာရီခွဲမှာ ကစ်ကစ်အိမ်ရှေ့က ဖြတ်သွားချင်လို့ပါ။ ဖြတ်သွားရုံပါပဲ။ ကစ်ကစ်ရှိရာ သုံးထပ်သို့မော့ကြည့် ရုံပါပဲ။ ကစ်ကစ်ရှိနေတဲ့ အခန်းတစ်ခန်းရဲ့မီးအလင်းရောင်ကို သွားကြည့်ရုံပါပဲ။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် တစ်လောကလုံး အိပ်မောကျနေမည်။ ကစ်ကစ်လည်း အိပ်နေမှာပါ။ ကစ်ကစ်အခန်း မီးလင်းနေမှာပဲ။ ကစ်ကစ်က မီးဖွင့်လျက် အိပ်တတ်သူဟု သူသိထားပါသည်။ ကစ်ကစ်အိမ်ရှေ့လမ်းမှာ အခုအချိန်က ကားအရှင်းဆုံး။ လမ်းပေါ်မှာ ကားကို ဖြည်းဖြည်းလေး မောင်းသွားရင်း မော့ကြည့်နိုင်မည်။

သူပက်လက်လှန်အိပ်နေရာမှ တစ်ဖက်သို့စောင်းလိုက်မိ၏။

ကစ်ကစ်ကို တို့ချစ်နေခဲ့တာ ကြာလှပြီဆိုတာ ကစ်ကစ် မယုံနိုင်ဘူးလား။ နေရောင်ခန့်ကို သိဒ္ဓိမတွေ့ဖူးမိကတည်းက၊ မေမေ မတွေ့ဖူးမိကတည်းကပါ။ မေမေနှင့် နေရောင်ခန့် ဘာမှ မဖြစ်ခင်ကတည်းကပါ။

သူ ရုတ်တရက် အိပ်ရာမှ ထထိုင်လိုက်မိသည်။

အခုနေ သူကားသော့ယူပြီး အပြင်ထွက်သွားလျှင် မေမေမိသွားမလား။ သူ့အတွက် စိတ်ပူသွားမလား။ သား ကားမမောင်းရတာကြာလို့ဟု သူ ဆင်ခြေပေးနိုင်သားပဲ။

သူ စိတ်မပြောင်းမီ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ခြေဖျားထောက်လျက် ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ...၊ အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်မှာ ကားတစ်စင်း၏ အသံကို ကြားရသည်။ အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်သွားသလိုပဲ။ သူသည် ကားသေ့ချိတ်ထားရာ နံရံသို့လျှောက်သွားရင်း ပြတင်းခန်းဆီးကြားမှ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဝရန်တာကိုပဲ မြင်ရသည်။ အောက်ဘက်လမ်းအထိ မမြင်ရပါ။ ခဏကြာတော့ ကားတံခါးဖွင့်သံ ကြားရပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ကားတံခါး ပြန်ပိတ်သံ မကြားရ။ အခုလို အချိန်မျိုးမှာ သူလိုပဲ မအိပ်ရသေးသူတစ်ယောက်ယောက် အလုပ်ရှုပ်နေဟန် တူပါသည်။

ထိုအဖြစ်ကြောင့် သူကားမောင်းပြီး သွားဖို့ပိုပြီး သေချာသွားသည်။

သူ ကားသေ့ဖြုတ်ယူလိုက်၏။ အိမ်သေ့တစ်စုံပါ ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီးနောက် လှေကားထစ်တစ်လျှောက် ခပ်ဖွဖွနင်းကာ အောက်ထပ် လမ်းမရှိရာ ဆင်းလာခဲ့သည်။ သဘာဝလေကို သူတစ်ဝကြီး ရှူရှိုက်ပစ်လိုက်၏။

လမ်းမီးတိုင်းမှ ဖန်ချောင်း အလင်းရောင်အောက်မှာ အားလုံးငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ကားတွေက အိမ်ရှေ့တွေမှာ သူ့နေရာနှင့်သူ။

သိဒ္ဓိလမ်းပေါ်သို့ခြေချလှဆဲဆဲတွင် သူ့မျက်စိက ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်း လမ်းလယ်မှာ ရပ်ပြီး စက်သတ်ထားသော ကားတစ်စီးဆီ ရောက်သွား၏။ မီးခိုးရင့်ရောင်...။ သူ ဒိန်းခနဲ ရင်ခုန်သွား၏။ ကစ်ကစ်တို့ကား...။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကစ်ကစ်တို့ကားက ဒီအချိန်မှာ...။ သူ ရုတ်တရက် စိတ်ပူသွားသည်။ ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်တော့မည့်အချိန်တွင် ကားရှေ့ခန်း ဟိုဘက်ခြမ်း ဖွင့်ထားသော တံခါးဆီမှ တစ်စုံတစ်ယောက် ဆင်းလိုက်သည်။

သိဒ္ဓိသည် လှေကားအောက်ဆုံးထစ်မှာ မတ်မတ်ရပ်လျက် ကြောင်အစွာ ကြည့်နေမိ၏။

နေရောင်ခန့်။

နေရောင်ခန့်သည် ကားဟိုဘက်မှာပဲ မတ်တပ်ရပ်နေပြီး သည်ဘက်သို့ ကွေ့မလာပါ။ သိဒ္ဓိတို့ အခန်းရှိရာသို့မော့ကြည့်နေသည်။ ခပ်မှိုင်းမှိုင်း တီရှပ်နွမ်းနွမ်းနှင့် ဘောင်းဘီအရောင်ဖျော့ဖျော့ ပွပွတစ်ပိုင်းစာကို မြင်ရသည်။ ပထမ သူတွေ့လိုက်တာက နေရောင်ခန့်ညအချိန်မတော် သိဒ္ဓိတို့ အိမ်သို့ရောက်လာစရာ ဘာအကြောင်းများ ရှိသလဲဟူသော အတွေး...။ ကစ်ကစ်များ နေမကောင်းလို့လား။ ထိုအတွေးဖြင့် သူ လှေကားအမှောင်ရိပ်ထဲမှ လမ်းမဆီသို့ ထွက်သွားလိုက်သည်။ သူ လမ်းပေါ် ရောက်သည့် အချိန်မှာပဲ နေရောင်ခန့်က ကားထဲ ပြန်ဝင်ထိုင်ပြီး ကားတံခါး ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကားဘီးများ စတင်လိမ့်စ ပြုလာသည်။

သူ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားကာ ခပ်တိုးတိုး လှမ်းခေါ်မိသည်။

‘ကိုနေရောင်ခန့်’

ညသန်းခေါင်ကျော် တစ်လောကလုံး တိတ်ဆိတ်နေချိန်တွင် သူ့အသံ တိုးတိုးကို နေရောင်ခန့် ပီပြင်စွာ ကြားရသည်။ ကားရပ်သွား၏။ သူ အပြေးလိုက်သွားသည်။ သူ့ရင်က တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေပါသည်။

သည်ဘက် ကားရှေ့ပြတင်းမှ ခေါင်းငုံ့လျက် သူကားထဲသို့ လှမ်းကြည့်သည့်အခိုက် နေရောင်ခန့်က စတီယာရင်ပေါ် လက်ထောက်လျက်က သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

‘မအိပ်သေးဘူးလား သိဒ္ဓိ’

‘ကျွန်တော်...’

လက်ထဲမှာ ကားသေ့နှင့် အိမ်သေ့ ကိုင်ထားမိဆဲ ဖြစ်သည်။ ထိုသေ့များကို နေရောင်ခန့်က အကဲခတ်ကြည့်သည်။ သူ သေ့တွေကို တီရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ရသည်။

‘သိဒ္ဓိမေမေ နေကောင်းရဲ့လား’

ကြားလိုက်ရခါစက မျက်နှာနွေးခနဲ ပူသွား၏။ နေရောင်ခန့်၏ မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ခပ်လွဲလွဲထားရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်ကို မြင်လို့ဆင်းလာတာ မဟုတ်နိုင်ဘူး’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်...’

ထို့နောက် အမှန်အတိုင်း ပြောစရာ မလိုဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ကားလျှောက်မောင်းမလားလို့’

နေရောင်ခန့်က တိုးတိုးရယ်၏။ သိဒ္ဓိ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားပါသည်။

‘မယုံဘူးလား’

‘ယုံပါတယ်၊ ကျွန်တော်တောင် ဒီအိမ်ရှေ့ရောက်လာမိပြီပဲ’

အမှန်ကတော့ ကျွန်တော် ကစ်ကစ်အခန်းက မီးရောင်ကို ကြည့်ချင်လို့ပါ။ သူ့ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ ပြောတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ သူ နှုတ်ခမ်းတင်းတင်း စေ့ထားလိုက်ရ၏။

‘ဒီကိုလာဖို့တော့ ကျွန်တော် ရည်ရွယ်ချက် မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော် ရည်ရွယ်တာက အရက်ဆိုင် တစ်ခုခုကို သွားဖို့ပါပဲ၊ အရက်သောက်ဖို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ရန်ဖြစ်ချင်လို့’

သူ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။ နေရောင်ခန့်က စတီယာရင်ပေါ် လက်ထောက်မှီလျက် လက်ပေါ်မေးတင်ကာ ရှေ့တည့်တည့်သို့ကြည့်နေသည်။ နေရောင်ခန့် ပါးစပ်မှ အရက်နဲ့လည်း မရပါ။

‘တစ်ယောက်ယောက်ကို ကျွန်တော်ထိုးရမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ အထိုးကို ခံရမှ ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီအတွေးနဲ့အိမ်က ထွက်လာတာ’

ကောင်းပြီ။ တစ်ယောက်ယောက်ကို ထိုးချင်တယ်ဆိုသည့် ဆန္ဒအတွက် သူ ကူညီနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ သိဒ္ဓိကလည်း ကစ်ကစ်ကို ချစ်သည့်အကြောင်း တစ်လောကလုံး ကြားအောင် အော်ပြောချင်နေသူမို့ပဲ။ သူအပြောချင်ဆုံး လူကလည်း နေရောင်ခန့်ပါပဲ ဟု အခုမှ သေချာသွားသည်။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျား မေမေကို ချစ်တယ်’

သိဒ္ဓိ နှုတ်ခမ်းဖျားတွေ ပူနွေးသွား၏။ သူ ကားထဲက ထွက်သွားရမလားဟု ကြံစည်လိုက်သော်လည်း အကောင်အထည် မဖော်ဖြစ်ပါ။ သူ့ကိုယ်ထဲက သွေးတွေ စီးဆင်းနေသည့်အသံကို ကြားနေရပြန်ပြီ။

‘ကျွန်တော် ဘီယာသွားသောက်မလို့...သိဒ္ဓိလိုက်မလား’

‘လိုက်မယ်’

သူ့အသံ သူ ပြန်အံ့သြသွား၏။ နေရောင်ခန့်က ပြုံးလျက် ကားကို စတင်မောင်းထွက်ပါသည်။

‘မိန်းမတွေက တော်တော်ပြတ်သားတယ်ဗျ’

နေရောင်ခန့်က စကားအဆက်အစပ်မရှိ ပြောချလိုက်၏။ သိဒ္ဓိခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြီး ထောက်ခံလိုက်ပါသည်။ နေရောင်ခန့်က ကားကို အနော်ရထာလမ်းပေါ်သို့ ကွေ့ချိုးဝင်ရင်း တစ်ချက်ရယ်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားတွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချပေးတဲ့သူတွေ အဖြစ် ဂုဏ်ယူနေကြတယ်။ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက် ကိုယ်မနိုင်မနင်းနဲ့ နောင်တပဲ ရတော့ မလိုလို၊ ပြန်ပဲ ဘွဲ့ခတ်ရတော့မလိုလို တွေဝေလို့ကောင်းတုန်း မိန်းမတွေက ကျွန်တော်တို့ အတွက်ပါ ဆုံးဖြတ်ချက် ချပေးသွားတယ်။ သေရော...’

နေရောင်ခန့်က ခြောက်သွေ့စွာ ရယ်တော့ သိဒ္ဓိပါ လိုက်ရယ်မိသွားသည်။

‘အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို သူတို့ပြန်ပြင်မယ်ထင်လား အစ်ကို’

နေရောင်ခန့်အား သူမေးမိသည်။ နေရောင်ခန့်က စက္ကန့်အနည်းငယ် တွေ့၍ စဉ်းစားနေပြီးမှ...

‘ကျွန်တော်တော့ မထင်ဘူးဗျ’ ဟု တုံးတိတိ ဖြေပါသည်။ သိဒ္ဓိရင်ထဲမှာ လှိုက်ဟာသွား၏။ နှစ်ယောက်လုံး အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်သွားသည်။

ကားကလေးက အနော်ရထာလမ်းမပေါ်မှာ အရှိန်ဖြင့် ပြေးနေသည်။
 ဖုံးကွယ်ထားသော ဒဏ်ရာတွေကို ဖွင့်ကြည့်ဖို့စိတ်စောနေကြသဖြင့် ကောင်းကင်ပေါ်မှာ
 လတစ်စင်းရှိနေတာကို သူတို့နှစ်ယောက်လုံး မေ့နေကြပါသည်။ ။

၇၂၆

၁၃ စက်တင်ဘာ ၂၀၀၁

၇၂၂

cover: po po, homesick, 2000

လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဦးခေါင်းထဲမှာ
ပြောင်းပြန်စီးဆင်းတဲ့ မြစ်တစ်စင်းရှိတယ်။

Miroslav Holub

၇၂၂

လရဲ့အောက်ဘက် မိုင်အဝေးမှာ...

